

Mộng Áo

Contents

Mộng Áo	2
1. Chương 1: Sự Ra Đời Có Phải Là Sai???	2
2. Chương 2: Ko Đáng Được Yêu Thương Sao???	4
3. Chương 3: Ân Ý	5
4. Chương 4: Âm Mưu Và Mắc Mưu	8
5. Chương 5: Có Thật Sự Là Im Lặng?	11
6. Chương 6: Lưu Hoàng Lan Có Thai?	13
7. Chương 7: Tin Đồn Và Đồ Phụ Nhân Thứ Hai	15
8. Chương 8: Đồ Nguyệt Nhi?	18
9. Chương 9: Đầu Nguồn!!!	21
10. Chương 10:tổ Tình!!!	23
11. Chương 11:tình Dịch.(1)	24
12. Chương 12:tình Dịch(2)	26
13. Chương 13: Nhận Ra?	29
14. Chương 14:không Nghe Lời!	32
15. Chương 15: Nhi “bị” Lột Xác. :)	34
16. Chương 16: Mở Đầu Trò Chơi! Không Ai Là Thừa Thãi!	35
17. Chương 17,18: Vòng Giã?lắc Tay Thật! Bữa Tiệc Thảm Hoạ!	38
18. Chương 19: Kịch Tính Đến Phút Cuối Cùng!	41
19. Chương 20: Một Mất, Một Còn Nhưng Vô Vọng.	42
20. Chương 21: Sau Những Bí Mật Và Sự Thay Đổi Tích Cực! Cuộc Chơi Ngày Càng Thú Vị!	45
21. Chương 22: Không Chỉ Tôi Muốn Biết Về Em?	47
22. Chương 23: Vấn Đề Mới! Thắc Mắc Về Thân Thể!	50
23. Chương 24: Nó Cũng Nợ Hồn?	53
24. Chương 25: Vẫn Là Những Câu Hỏi?	55
25. Chương 26: Người Đàn Ông Trong Tắm Hình Là Ai?	58
26. Chương 27: Chỉ Mong Là Sự Trùng Hợp?	60
27. Chương 28: Bữa Tối Hoàn Hảo! Các Câu Hỏi Của Nó Được Giải Đáp.	63
28. Chương 29: Niềm Tin Có Chính Xác?	65
29. Chương 30: Tạm Biệt Nhỏ!	67
30. Chương 31: Hôn Phụ?	71
31. Chương 32: Sự Lựa Chọn.	73
32. Chương 33: Tìm Ra Sự Thật.	75
33. Chương 34: Là Vì Ai Sai?	78
34. Chương 11:tình Dịch.(1)	81
35. Chương 36: Đại Hội Võ Thuật.	83
36. Chương 37: Sự Quan Tâm Trái Ngược.	86
37. Chương 38: Lễ Đính Hôn Như Một Trò đùa.	88
38. Chương 39: Quan Hệ Gia Tộc Chấm Dứt.	92
39. Chương 40: Thủ Đoạn.	95
40. Chương 41: Cạm Bẫy.	99

41. Chương 42: Trò Chơi Sinh Tử.	102
42. Chương 43: Mất Tích?	105
43. Chương 44: Đồi Mất Bị Đánh Cắp Và Những Ký Ức Mờ Nhạt!	108
44. Chương 45: Cái Xác Lạnh Lẽo. Tôi Đi Tìm Em Trong Cơn Say.	112
45. Chương 46: Buông Thả!	115
46. Chương 47: Trí Nhớ Trở Về Từ Những Ác Mộng!	118
47. Chương 48: Chiếc Điện Thoại Thất Lạc!	121
48. Chương 10: Tở Tình!!!	125
49. Chương 50: Bỏ Trốn.	127
50. Chương 51: Vén Màn Từng Bí Mật!	130
51. Chương 52: Những Sự Thật Đáng Sợ Nhất!	135
52. Chương 53: Đại Kết Cục. (1)	140

Mộng Ảo

Giới thiệu

Từ đầu đến cuối chỉ là vì tình yêu! Tình yêu đã khiến cho cô ta mù quáng và cũng chỉ vì trái tim anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-ao>

1. Chương 1: Sự Ra Đời Có Phải Là Sai???

16/8/1994, Đường phố Hà Nội

Trong cái đêm mưa gió khiến cả đất Hà Thành kinh hoàng vì ảnh hưởng của trận bão số 4 phá huỷ không ít công trình quan trọng và những cây đại thụ mỗi một đực ruỗng không thể chống phá được sức mạnh của phong ba đã đổ gục xung quanh các con đường lớn gây ách tắc giao thông nghiêm trọng. Ngay lúc này đây tất cả mọi người đều hoảng loạn khi nhìn con số thương vong ngày càng lớn và thiệt hại về người và tài sản cũng tăng lên đáng kể. Lý do duy nhất là cơn bão đã đổ bộ thẳng về đây và chưa có dấu hiệu suy yếu. Mọi con người nơi đây đã nghĩ cách phòng chống từ sớm mà vẫn không thể chống đỡ lại được sức mạnh của mẹ thiên nhiên!

Bệnh Viện Bạch Mai

Trong lúc hỗn loạn ở thế giới bên ngoài thì một người đàn ông đang rất bình tĩnh đón chờ khoảnh khắc ra đời của một đứa bé! Ông hẳn đã biết đó là một bé gái nhưng ông rất muốn nhanh chóng được nhìn thấy đứa bé! Người ông lo lắng hơn cả là người vợ của mình là người mà ông đã dành trọn trái tim trong suốt cuộc đời mình! Vì Bà ông có thể hy sinh mọi thứ mà ông có! Kể cả việc chấp nhận đứa bé đó! Ông đã từng nghĩ sẽ chính tay kết thúc cuộc đời của con người phản bội kia nhưng ông không thể vì ông quá yêu, quá yêu người con gái có đôi mắt màu cà phê long lanh ấy- người duy nhất có thể thu hút ông ngay từ ánh nhìn đầu tiên với vẻ đẹp giản dị mà không kém phần thanh tao cao quý! Đó chính là vợ của ông Phan Kim

Huyền. Tuy nhiên đáp lại trái tim chung thủy của ông thì vợ của ông nghĩ những gì và tình cảm mà cô ấy chôn giấu cuối cùng có phải là dành cho ông? Ông không thể biết và cũng không muốn suy nghĩ nữa! Ông dẫn đo ui sau khi ông nhìn mặt của đứa bé thì ông sẽ có cảm xúc ntn? Ko sao hết miễn sao cô ấy vẫn luôn bên cạnh ông và cho ông một gia đình hạnh phúc ông sẽ bất chấp tất cả! Ông sẽ không để ai có thể phá hủy hạnh phúc của ông và phu nhân! Kể cả thư ký Nguyễn Việt người gần gũi nhất với gia đình ông cũng không thể được. Ông có thể xử lý việc này. Một ông chủ của ngân hàng Nông nghiệp như ông những việc có thể ông sẽ làm tất cả mọi thứ!

Cùng thời gian tại một ngôi nhà 2 tầng Cầu giấy chính là nhà của thư ký Việt lửa đang cháy lớn mặc cho gió bão và mưa lớn cũng không thể dập tắt được thứ lửa đáng sợ đó như là lửa thù hận của một ai đó mà không ai có thể ngăn cản chỉ tới khi lực lượng cứu hoả vượt mưa bão dùng hết nguồn lực thì ngôi nhà cũng đã đổ sập không dấu vết. Trong đồng tro tàn đã xác định được người tử nạn là Nguyễn Minh Việt_28 tuổi. Thư ký thân cận nhất của giám đốc ngân hàng Nông nghiệp. vì người thân đã không có nhà lúc đó nên rất may mắn là không có những nạn nhân khác. Nhưng điều kỳ lạ sao Việt lại không thể tự chạy thoát ra khỏi ngôi nhà trước khi đám cháy lớn hơn? Và Lý do có đám cháy là từ đâu? Mọi bí mật liệu có được chôn vùi cùng với đám cháy khi mà ngôi nhà chỉ còn là một đồng tro tàn. Một cuộc điều tra lập tức được mở ra ngay trong ngày hôm đó. Một ngày đáng sợ và kinh hoàng nhất với nhân dân thủ đô.

Vâng! Ông Đỗ Vũ Phong (35 tuổi), cha của đứa bé đang đi lại như suy nghĩ điều gì đó thì cánh cửa sản khoa vụt mở. mọi người lao tới và ông cũng vậy.

Nhìn thấy cô y tá mặt khẩn trương ông không thể bình tĩnh được nữa đã 2h trôi qua rồi không thể lâu như tn được. ông gấp gấp hỏi:

“Vợ tôi sao rồi? sao lâu nv chứ?”

Cô y tá cũng không kém nói nhanh:

“vợ ông khó sinh phải mổ gấp nhưng bây giờ tình trạng đang rất nguy hiểm chỉ có thể giữ 1 trong 2. Chúng tôi đã hết sức cố gắng mong gia đình chuẩn bị trước tâm lý.”

Mọi người nhà trong gia đình đều thất thần và nhất thời không thể đưa ra được sự lựa chọn nào hết. Ai cũng đáng sống mà.

“ VỢ TÔI PHẢI SỐNG! Không AI KHÁC NHẤT ĐỊNH LÀ CÔ ẤY PHẢI SỐNG!”

Vâng ai cũng giật mình nhìn về câu trả lời không do dự của một người cha chính là ông Phong. Nhưng cũng không ai dám lên tiếng vì họ cũng đâu thể lựa chọn khác trong lúc này. Nước mắt mọi người tuôn rơi tiếc thương cho sinh mạng của một đứa bé không có cơ hội sống và cũng kinh ngạc vì sự bình tĩnh từ bỏ đứa con của người đàn ông kia. Thật đáng sợ.

Nhận được câu trả lời từ cha của đứa trẻ người y tá vội vàng quay lại phòng cấp cứu. tuy nhiên hết thấy mọi người cùng cô ta đột nhiên bàng hoàng với một âm thanh phát ra từ căn phòng đó.

OE..OE..OE...

Tiếng khóc như gào thét của đứa trẻ như xé tan bầu không khí. Mọi người hoảng loạn nhìn nhau không hiểu điều gì đã xảy ra. Không phải vừa rồi cô y tá kia đã nói! Ông Phong nhanh như chớp chạy lại ngay trc mặt cô ta và hỏi gấp:

“thế này là sao? Cái quái gì vậy? là trò đùa sao?”

Cô ta cũng không khỏi bàng hoàng về âm thanh vừa rồi vội vàng đáp lại khi đã định thần:

“xin chờ một chút! Tôi cũng chưa rõ chuyện gì xin hãy để tôi vào xác thực. xin anh hãy bình tĩnh một chút.”

Cô ta vội rút tay lại và nhanh chóng chạy nhanh tới bàn mổ. Một cảnh tượng đập vào mắt cô! Đứa bé đã sống nhưng người phụ nữ kia nằm đó im lặng không có dấu hiệu của sự sống. Các bác sĩ nhìn nhau đang tăng áp lực sốc điện vào trước ngực của bệnh nhân nhưng đều như không hiệu quả! Mọi thứ sao có thể thay

đổi như thế này? Cô ý ta hốt hoảng nhìn bác sĩ cũng đang như rơi vào đáy vực thẳm. cô vội hỏi trong bàng hoàng câu nói không thể trơn tru:

“đã ...có chuyện gì... vậy bác sĩ?”

“Cô ấy đã đổi mạng sống của mình cho con gái. Thật là một người mẹ vĩ đại nhưng cô ấy đã không thể giữ đúng lời hứa”: một cô ý ta khác đứng cạnh thất thần trả lời giọt nước mắt lăn trên gò má vì xúc động.

“Nhưng cô ấy sao có thể? Cô ấy đã gần như bất tỉnh mà? Không phải gia đình của cô ấy đã nói sẽ hy sinh đứa bé, vậy chúng ta sẽ phải nói sao vs họ?”: cô vẫn bàng hoàng hỏi tiếp.

“Là cô ấy đã dùng hết hơi thở cuối cùng của mình để sinh ra đứa bé thành công nhưng lúc đó máu đã mất quá nhiều, lúc ấy chúng ta không có sự lựa chọn, cô ấy đã cầu xin trong hơi thở cuối cùng mong muốn được nhìn thấy đứa con của mình”: cô ý ta kia trả lời chua xót. Và cô ấy đã nhìn thấy đứa bé nhưng bản thân đã không thể sống chỉ có thể lưu lại hình ảnh cuối cùng của con gái mình nơi đáy mắt trước khi ra đi về một thế giới khác.

Tất cả mọi người gồm bác sĩ và y tá nhìn người phụ nữ còn trẻ và sự can đảm của cô với lòng ái mộ sâu sắc. Cô đã vĩnh viễn ra đi thật rồi sao?

Người đàn ông chứng kiên và nghe hết từng câu nói của 2 người y tá không ai khác chính là ông Phong. Ông sững sờ và gần như không làm chủ được nữa lao đến ôm chôn lấy người vợ yêu dấu hét lên với các bác sĩ:

“ HÃY CỨU LẤY VỢ TÔI! CÁC NGƯỜI LÀ LỪ VÔ DỤNG SAO? TẠI SAO LẠI KHÔNG CỨU CÔ ẤY! NHANH...!”

Gần như hoảng loạn mọi người chỉ đành nhìn ông ta trong vô vọng. họ đã cố gắng hết sức, đã không còn có thể cứu vãn! Bản thân họ cũng cảm thấy thật vô dụng ngay trong lúc này đây khi không thể cứu nổi người phụ nữ ấy, một con người tuyệt vời, sự hy sinh cao cả của tình mẫu tử! chỉ đành nói với ông ta:

“ chúng tôi rất lấy làm tiếc! mong anh hãy bình tĩnh, vợ anh đã bị đưa vào khá muộn và hơn nữa cô ấy lại mắc chứng máu khó đông, tính mạng vốn đã nguy kịch. Tuy lựa chọn vẫn là cô ấy nhưng ước nguyện cô ấy chắc anh đã rõ. Chúng tôi rất tiếc”

“ LỪA ĐẢO! CÁC NGƯỜI LỪA AI CHÚ! CÔ ẤY KHÔNG CHẾT! CÔ ẤY SẼ KHÔNG CHẾT, HÃY LÀM GÌ ĐÓ ĐI! TÔI CẦU XIN CÁC NGƯỜI!” : Ông Phong gào thét trong vô vọng. nước mắt ông lần đầu tiên tuôn rơi vì người con gái ông yêu nhất đã ra đi mãi mãi khỏi cuộc đời của ông.

Lúc này tiếng khóc của đứa trẻ càng mãnh liệt như biết được sự ra đi của người mẹ yêu thương trân trọng bé nhất trong cuộc đời sẽ ra đi và bỏ bé bơ vơ trong cuộc sống đầy sóng gió phía trước. chính là cái đêm định mệnh này 16/8/1994 cô bé được sinh ra và liệu cô sinh ra thay cho sự tồn tại của mẹ là chính xác. Cô bé vừa bị bỏ rơi phải ko? Lời hứa yêu thương của mẹ cô đã không còn! Vào cái ngày kinh hoàng của Hà thành này đáng ra người nên sống là mẹ của cô mới đúng! Và ngay lúc này người cha của cô cũng không hề quan tâm tới sự tồn tại của con gái mình! Lý do cuối cùng là sao chứ? Ai sẽ là người lật mở mọi thắc mắc trong chuyện này?

2. Chương 2: Ko Đáng Được Yêu Thương Sao???

Sau tang lễ của phu nhân bà Phan Kim Huyền -28 tuổi, mọi người hết sức tiếc thương cho người phụ nữ xinh đẹp tài hoa mà đã ra đi khi còn quá trẻ. Mỗi người mang trên mặt nét bi ai trong không khí trang nghiêm tại Đổ gia vốn là nơi người ao ước muốn đặt chân vào nhưng không biết được đây cuối cùng là thiên đường hay địa ngục trần gian.

Trước không khí trầm buồn tiếng khóc như gào thét và ai oán của đứa bé vẫn vang lên. Từ khi sinh ra đáng nhẽ bé sẽ như những đứa trẻ bình thường được đón nhận những nụ cười của sự yêu thương nhưng lại như không phải mọi người đều mang một nỗi buồn u ám nhìn nó cảm thông và chua xót không thể làm con bé ngừng khóc và hơn nữa con bé đã không được chăm sóc tốt trong mấy ngày qua. Nó đã khóc tới lịm đi rất

hiều lần. Và tỉnh dậy vẫn luôn khóc trong vô thức. Nó thật sự còn quá nhỏ để có thể biết việc mẹ nó đã không còn tồn tại trên thế gian này nữa rồi. Nó sẽ lớn lên mà không có mẹ bên cạnh sao?

Tiếng khóc gào xé của con bé đã tác động mạnh mẽ tới người đàn ông. Ông Phong bước đến trước mặt con bé, sau khi vợ mất đây có lẽ chính thức lần đầu ông nhìn trực diện nó với ánh mắt mĩa mai. Một căn phòng đủ rộng với sắc hồng phấn nhẹ nhàng hết sức trang nhã do chính vợ của ông vs ông cũng cất công không ít chuẩn bị cho sự ra đời của đứa bé này. Và ngay tại đây đứa bé đang nằm trong nôi chính giữa căn phòng dường như là đối lập hoàn toàn với sự nhỏ bé của nó và không ngừng khóc mọi người nghe náo lòng nhưng lại vì ông nghiêm cấm mà không ai dám làm phiền khoảng thời gian này của 2 cha con họ.

Nụ cười mĩa mai của ông chợt tắt và giật mình khi nhìn kỹ vào đôi mắt ấy cái đôi mắt mà đã đánh cắp trái tim ông. Đôi mắt màu cà phê không thể lẫn vào đâu được đang sở hữu lại chính là đứa bé này. Và thật nực cười ko phải là đáng lẽ khó có thể nhận biết được đôi mắt rõ ràng như vậy khi mà đứa trẻ đang khóc. Vâng chính lúc này con bé lại cười nhìn ông, đôi mắt ấy lập tức trực diện nhìn thẳng vào đôi mắt người đàn ông. Không chỉ có đôi mắt cái mũi đó, khuôn miệng đó quá đỗi quen thuộc với ông. Không phải chính là cái bản mặt ông đã từng thấy cả trăm vạn lần trong nhà tắm sao. Ông không thể không nhận ra là nó giống ông tới mức độ nào nhưng sao lại có thể. Đứa bé đó sao lại có thể đang khóc ai oán mà nhìn ông lại có thể cười ngay? ông xoa xoa vầng thái dương nhức đầu nhưng lại có thể khẳng định một điều. rốt cuộc thì ta cũng ko thể đánh lừa chính mình được. Thật là một trò đùa của thượng đế. Đứa trẻ kia cả nghìn lần có lẽ đều không thể là liên quan tới ta chứ? Ngồi bệt xuống tấm thảm nhung mềm mại trong căn phòng ông cả kinh ko dám nhìn lại con bé lần nữa ông sợ sẽ không thể cương quyết với nó mà tỏ ra yêu thương là điều chắc chắn ông không có nghị lực đối với nó như một người cha thực thụ! Đau đầu quá! Rồi cuối cùng là cái quan hệ khốn nạn này sẽ đi tới đâu? Người phụ nữ của ông đã ra đi và bỏ lại đứa nhỏ này cho ông như là ném một viên gạch chí mạng vào đầu ông vậy! Ông yêu người ấy, vì người ấy ông có thể bất chấp mọi thứ nhưng bây giờ đây người ấy đã không còn và bỗng chốc ông cảm thấy vô vọng và không biết mục đích sống của bản thân nữa. Tương lai phía trước là con đường ông tự bước một mình đứa nhỏ này thì sao?

3. Chương 3: Ấn Ý

Một cô gái mang dáng dấp của tiểu thư quyền quý cùng với khuôn mặt kiều diễm và sự sắc sảo, thông minh có thừa, nếu ko phải thần thái toát nên hàn khí thì cũng sẽ ko khiến mọi người phải cảm thấy đáng sợ khi cô ta tới gần. Hẳn nhiên cô ta lại có thể tự do ra vào Đỗ gia một cách hồn nhiên hết sức với quan hệ là bạn thân của Đỗ Phu nhân vừa qua đời! Chỉ nhìn vào thái độ của cô ta cũng có thể nhận thấy tâm tình cô ta đối với ông chủ không hề đơn giản một chút nào hết tuy nhiên với khoảng thời gian suy sụp của ông chủ lúc này cũng không ai dám ngăn cản cô ta bước vào gian phòng của 2 cha con. Nhìn trực tiếp từng sắc thái trên khuôn mặt người đàn ông của mình với sự cao ngạo, khí thế và hoàn mỹ mới ở độ tuổi 35 vốn đã lấy đi ty mà cô ta coi như là ty sét đánh ngay từ lần gặp đầu tiên. Nhưng rất tiếc người mà ông ấy lựa chọn không phải cô ta mà là người bạn thân trời đánh. Vốn là cũng đã nghĩ sẽ ko thể nào một thân phận trẻ mồ côi có thể vào được Đỗ gia được thể mà Phan kim Huyền có thể đường đường chính chính qua mặt một người thế lực như cô. Thật nực cười nhưng bây giờ mọi thứ sẽ dần thay đổi và phần thắng đáng lý là cô ta. Cô ta tiến tới gần đứng trước mặt người đàn ông quét ánh mắt qua ông và nhìn thẳng đứa bé trong nôi kìm nén cảm xúc tốt cùng phát ra câu nói lạnh lùng, kèm theo tiếng cười mĩa mai:

“cuối cùng vẫn là không tìm được cảm xúc hay sao? Người đàn bà phản bội anh nhận được kết cục như vậy cũng không phải vì đứa bé đó giống cô ta lại không phân biệt được kẻ đáng nguyên rửa với người quan tâm anh nhất hay sao?”

Ông Phong cũng không lạ giọng nói này nữa, cũng không thèm nhìn cô ta lấy một cái chỉ hừ lạnh:

“ Lưu Hoàng Lan cô vốn cũng là tiểu thư quyền quý ăn nói không phải nên chú ý chút hay sao? Tôi nói lại vợ tôi không có phản bội tôi đừng có nói những lời đáng khinh bỉ như vậy! cô tới đây có việc gì?”

(Lưu Hoàng Lan gia thế không hề tầm thường, sinh ra đã là đời thứ 5 trong dang gia vọng tộc, nhiều người

ngưỡng mộ. Là cháu gái của cựu Thượng tá Lưu Minh Thiện vốn là người quen biết rộng, người người tôn kính và cha chú trong nhà cũng nắm giữ các chức vụ không hề nhỏ. Bản thân cô cũng là người học xuất chúng với những 2 bằng cử nhân tài chính ngân hàng và Marketing đứng đầu danh sách sẵn lòng của các nhà tuyển dụng là người không hề đơn giản nhưng cô lại không được lựa chọn uất ức nhưng cũng không vì thế mà rựa vào gia đình cũng không lấy bất cứ ai khác chỉ là đang đợi cơ hội của bản thân.)

Sau lời nói khiến cô tắc nghẹn nhưng nhìn vào ánh mắt ông lại thấy vài tia đau thương cùng ảo não tột cùng cũng chỉ có thể có một người khiến tâm trạng ông ta như vậy mà thôi, cô lấy lại ý trí nói tiếp ròn ép ông :

“ Mọi chuyện đã quá rõ ràng chỉ là tôi không muốn anh khổ mới cho a thấy bộ mặt thật của những người ấy mà thôi. tôi cũng không muốn đôi co với anh về những điều này nữa, tôi tới đây để mong muốn anh nhanh chóng vực lại tinh thần và quay lại công ty. Những công việc hiện tại ở công ty về cơ bản tôi sẽ ra mặt giúp anh và a yên tâm, các cuộc họp với đối tác ko quan trọng t sẽ giải quyết còn lại nếu bắt buộc có mặt tôi đều xin hoãn lại cho a. Bây giờ anh cứ như thế này thì mọi thứ anh gây dựng sẽ tan thành mây khói thôi. Không ít người đang vì tâm trí đảo loạn của anh mà có ý định tranh ngôi, xoắn vị. anh hãy nhanh chóng quay lại công ty được chứ? “

Tâm trí Phong đâu còn có để ý tới lời của cô ta. Người ông yêu nhất không còn bên cạnh ông nữa ui! Mọi thứ ông xây dựng lên là muốn dành tặng cho người con gái ấy đã không còn thì mọi việc cũng chỉ là vô nghĩa. Suy nghĩ như vậy làm ông thấy đau lòng ghê gớm, không thể kìm nén cảm xúc cũng không mún trả lời cô ta ông chỉ đưa tay ôm lấy đầu đau nhức và nước mắt lại tuôn rơi.

Nhìn người đàn ông vốn phong độ và là người có thể khiến mình hy sinh mọi thứ lại thành ra như thế này Hoàng Lan thật sự cảm thấy tức giận cũng không suy nghĩ nhiều và những lời nói cũng chỉ là vô ích. Cô ta lao tới và túm lấy cổ áo của Phong nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu của người đàn ông càng khiến cô ta uất hận và nói lớn:

“ Anh có tỉnh táo hay không? Vì một người không ra gì mà như vậy. anh như vậy thì người ta vì thế mà yêu anh hay sao? Tỉnh táo lại đi, anh cũng chỉ là kẻ tầm thường như thế này thôi sao? Thật nực cười, a nhìn lại bản thân mình đi không khác gì phế phẩm của người phụ nữ đó!”

Vừa nói cô ta vừa cười mỉa mai nhìn thẳng vào gương mặt người đàn ông không chút do dự. Không thể nói người con gái này đáng sợ tới mức độ nào nhưng cũng có thể khiến cho người ta không ngừng cần cảnh giác.

Trước những lời nói của người con gái này đúng là không thể tránh khỏi những suy nghĩ phức tạp chen lẫn trong đầu nhưng cô ta không khác gì đàn ông lại có thể hành động như thế này với ông. Có chút hổ thẹn ông vội hất tay cô ta ra khỏi cổ áo của mình đã bị nhấn nhúm. Lấy lại chút bình tĩnh nói với cô ta, cũng không nhìn vào cô ta như lúc trước. Cất giọng lạnh đậm:

“ tôi biết rồi! cô cũng chỉ là quản lý dự án ngoài ra không là cái gì cả đừng có tỏ ra mình thông minh hành động như vậy cũng không có gì hay ho. Cô về đi tôi sẽ sớm quay về công ty.cũng đừng tự tiện vào nhà của tôi nữa có gì trực tiếp gọi cho tôi là được.”

Nghe xong câu nói lạnh lùng không chút sắc thái tình cảm, cô ta thật sự cảm thấy rất căm phẫn nhưng lúc này cũng không nên làm quá chuyện nên. Cần phải bình tĩnh và điều này chính là sở trường của cô ta. Hoàng Lan chỉ cười nhẹ và nói từng câu không ít không nhiều nhưng cũng khiến người khác phải dè chừng:

“ Thư ký Nguyễn Việt và Phan Hữu Diệp có liên quan đến nhau đúng không? Tôi tưởng anh sẽ tha thứ cho hẳn ta không ngờ hành động cũng có lúc quyết liệt! tin tức cũng vì trận bão mà lắng xuống không ít, nguyên nhân cái chết của thư ký Nguyễn hẳn là cũng khó xác định nhỉ? Thật là tính toán hoàn hảo! “

Cô ta nở một nụ cười nửa miệng gian xảo.

Ông Phong không khỏi giật mình chừng mắt nhìn cô ta và hỏi, lời nói có vài phần ngạc nhiên:

“Thư ký Nguyễn đã chết sao? như vậy thì có liên quan gì đến tôi? Phan Hữu Diệp là ai chứ? Cô là có ý gì vậy tiểu thư Lưu?”

Cô gái này quả nhiên cũng ko hề đơn giản chỉ cười mỉa mai và nói nhẹ nhàng:

“ nếu xét mọi mặt bằng chứng về bức ảnh mà tôi có. Mọi động cơ của anh đã quá rõ ràng. Phan Hữu Diệp tôi đã giúp anh xử lý chu toàn. Anh yên tâm mọi thứ tôi sẽ luôn giúp anh chỉ cần anh suy nghĩ một chút. Mọi thứ anh có bây giờ đáng được bảo vệ hơn nhiều đó. Tôi cũng không làm phiền anh nữa, anh hãy suy nghĩ thật kỹ đi”.

Sau câu nói nửa chừng thì cô ta cũng quay người lại và chuẩn bị tiến ra ngoài.

Ông Phong vẫn không nhìn cô ta nhưng cảm xúc có phần biến đổi chỉ đưa ra câu hỏi:

“thật sự cô đã giải quyết ổn thỏa hết thứ rồi sao?”

Đôi môi cô ta vẽ lên đường cong sắc sảo chỉ cười vs ông ta một cái sau đó rời đi cũng không nói thêm điều gì nữa, vì cô ta biết cô ta đang dành phần thắng. các bước đi của cô ta đang dần khiến người đàn ông này tiến vào cái bẫy của mình.

Cô ta đi khỏi, Phong cảm thấy nhức đầu vô cùng. Mọi việc không hiểu đã thành ra cái gì? Mọi suy tính của ông không đi tới đâu người phụ nữ vừa rời làm ông càng ngày càng cảm thấy đáng sợ nhưng ông lại không thể đuổi việc cô ta hay bắt cô ta biến mất khỏi mắt mình. Chỉ nguyên dựa vào thế lực của con người ấy cũng không tầm thường. thật rắc rối. ông lại ôm đầu đau đớn và hét lên.

Oa...oa...

Đứa bé vì tiếng hét của cha mình mà khóc lớn. ông đứng dậy nhìn vào nôi đứa bé khóc đỏ cả mũi, nhìn rất đáng yêu. Không thể kìm lòng như phản xạ bình thường của một người cha ông bế con bé lên và xoa xoa, vỗ vỗ nhẹ vào lưng con bé xong bản thân thì đứng đưa nhưng con bé mãi cũng ko nín. Nghĩ kỹ lại thì có lẽ con bé cũng chưa ăn, ông cũng không biết phải làm sao đành gọi quản gia pha sữa cho con bé. Quản gia lật đật chạy tới ôm đứa bé cho bé uống sữa xong thì bé cũng ngoan ngoãn lặn ra ngủ tiếp. Phong cảm thấy rối bời vô cùng nhìn đứa bé ông không thể ghét bỏ nó. Nhưng lại cũng không ỉn cái quyền yêu thương đứa bé này. Ông phải làm sao bây giờ? Nhức đầu không thể đưa ra quyết định ông để lại đứa bé đang ngủ ngon vô tội ở trong phòng đi ra ngoài phòng khách. Thả người trong ghế sofa và bắt đầu xoa bóp hai thái dương. Một người phụ nữ quý phái khoảng ngoài 60 nhưng khuôn mặt toát lên nỗi bi thương làm bà nhìn già hơn cả chục tuổi. ngồi cạnh con trai mình nhìn người mà mình yêu thương bao năm tháng bà chỉ có thể ngồi cạnh khuyên nhủ:

“ Phong ah! Con cũng đừng buồn nữa. Số Huyền khổ cô nhi từ bé. Mẹ vốn rất yêu quý Huyền, nó ngoan ngoãn, tốt bụng mà mang số mệnh đáng thương. Nhưng chúng ta cũng không thể làm gì khác, nhưng bây giờ chúng ta đã có con bé, con cũng đừng buồn nữa. con đã làm cha rồi thì cũng hãy vì con mà cố gắng vượt qua nỗi đau này.”

Bà nói lau đi những giọt nước mắt cuối cùng trong mấy ngày qua vì cơ bản bà cũng đã khóc hết nước mắt cho cô con dâu thảo hiền của bà. Bà quý Huyền vô cùng thích tính cách trân thành và đáng yêu nhìn, cao quý mà bà cùng con trai đều có cảm tình ngay từ cái nhìn đầu tiên. Bà quý đứa bé vô cùng nhưng cũng buồn vì mất đi con dâu. (Từ ngày Huyền về nhà bà thì bà vui vẻ hơn nhiều. Từ lúc cha Phong (chồng bà) bỏ đi theo người tình để lại Phong một tay bà nuôi dạy trưởng thành và luôn luôn khiến bà tự hào không ngừng thành công trên con đường sự nghiệp, nhưng cũng luôn luôn có những kẻ ghen ghét đố kỵ làm con trai bà vất vả không ngừng và luôn mang nét mặt mệt mỏi từ công ty trở về khiến bà lo lắng. Nhưng từ khi có Trang mọi thứ khác hẳn, công việc của Phong ngày càng thuận lợi, ghế ngồi vững chắc cả gia đình của bà ấm cúng lạ thường. Tuy Huyền chỉ là trẻ mồ côi nhưng cũng là người có học thức và thông minh, tinh tế làm bà cảm thấy rất hài lòng. Vậy mà bây giờ mọi thứ lại gần như sụp đổ, bà cũng phải cố gắng để vực dậy tinh thần của con trai không thể để con trai bà suy sụp. bà lại phải thêm một lần nữa mạnh mẽ giống như khi chồng bà bỏ rơi 2 mẹ con, để rồi một mình bà chăm sóc cho cậu con trai mới 10 tuổi.)

Phong đưa mắt nhìn người phụ nữ đáng kính trọng nhất trong cuộc đời mình. Một người không đáng phải chịu những nỗi đau nhất đang vì bản thân mình mà cố gắng không suy sụp, từng nếp nhăn hiện lên rõ rệt cùng với vẻ tiêu tụy. Không muốn làm bà buồn thêm nữa nếu biết nhiều hơn về những việc làm kinh khủng của con dâu bà yêu quý chắc bà sẽ ngã khụy thật sự. ông lấy lại tinh thần và quyết tâm vì người phụ nữ này sẽ không để bà phải rơi nước mắt thêm nữa, ông đứng dậy nắm lấy vai của mẹ mình và dịu bà về phòng nói nhẹ nhàng:

“ mẹ yên tâm, con không sao đâu. Mai con sẽ tới công ty làm việc trở lại. Mẹ nghỉ ngơi sớm đi.”

Thấy tinh thần khá tốt và giọng nói chắc chắn của con trai bà cũng yên tâm vài phần cùng con trai trở về phòng mình và nói:

“ Được! được! như vậy mẹ cũng yên tâm rồi. Ah con bé cũng sinh ra được tuần rồi con lên đặt tên cho con bé và làm khai sinh. Mẹ mấy hôm nay sức khỏe không tốt không quan tâm tới con bé nhiều được thấy có lỗi với nó quá. Con bé cũng thật giống con và cả huyền....”

Nhường như biết nên bớt nói bà liền im lặng. Không thể để con trai bà vương vấn nỗi đau mất vợ sớm như vậy. Phong nắm chặt tay thành quyền nhưng cũng không muốn làm mẹ phiền lòng chỉ nhẹ nhàng đưa bà ngồi vào giường và nói:

“ vâng mẹ yên tâm con bé thì con đã nghĩ tên trước rồi. mẹ thấy tên Đỗ Phan Minh Nhi được chứ? Nếu mẹ đồng ý mai con cũng sẽ làm giấy khai sinh cho con bé luôn”

Bà nghe thấy vậy cũng gật gù ngay tức khắc và có chút cười trên khóe miệng:

“ Hay! Con bé nhất định sẽ thông minh và đáng yêu. Tên con nghĩ cũng rất có ý nghĩa. Vậy con cũng mau đi nghỉ sớm. mẹ sẽ bảo quản gia đón con bé xuống ngủ với ta hôm nay, mẹ muốn ôm con bé và nhìn nó kỹ hơn”

Thấy bà thoải mái Phong cũng đỡ cảm thấy đau lòng nhưng cũng không đồng ý với bà chỉ nhẹ nhàng:

“ Mẹ còn mệt lắm, đêm con bé quấy khóc sẽ làm mẹ thức giấc, con cũng bảo quản gia thuê bảo mẫu cho con bé rồi. mẹ nghỉ ngơi đi mai khỏe hơn rồi chơi với nó”.

Bà cũng không kiên quyết nữa vì thật sự bà cũng rất mệt, cả tuần nay bà khóc suốt, cũng không ngủ được. Hnay bà mới thấy tâm trạng khá lên chút nên cũng đồng ý với con trai sau đó nằm nghỉ. Phong đi ra ngoài đóng nhẹ cửa và sau đó cũng ngồi gục xuống ngay tại cửa phòng mẹ mình. Thật sự ông cũng thấy rất mệt mỗi nhưng đã tới con đường này ông sẽ phải tiếp tục bước dù chỉ một mình. Và người phụ nữ kia ông cũng không biết cô ta muốn gì? Làm sao để có thể tránh xa cô ta? Mọi việc đã vượt qua tầm kiểm soát của ông mất rồi.

4. Chương 4: Âm Mưu Và Mắc Mưu

Sáng hôm sau như lời hẹn với bà Loan, Phong đã chuẩn bị sẵn mọi thứ để chuẩn bị tới công ty tuy nhiên ông không có ý định làm giấy khai sinh cho đứa bé đó. Nó vốn không phải con của ông mà nhưng nó lại là con gái của người ông yêu nhất. Đắn đo một lúc ông bước vào căn phòng của con bé, nhìn lại chiếc nôi cùng con bé đang ngủ rất đáng yêu. Nhìn làn da trắng mịn của trẻ sơ sinh cùng với mái tóc tơ dễ thương trông con bé không khác gì thiên thần. nhìn con bé làm ông có cảm giác bình yên lạ thường không phải là con bé cũng không có tội tình gì hay sao? Đúng con bé ko có tội gì cả nó là đứa con của ông và người vợ ông yêu thương, không có cái gì là phản bội cả. con bé giống ông lắm mà cũng có thể như vậy chứ? Phải hay không? Chắc chắn có thể! Bỗng nhiên lòng chiếm đoạt của ông dâng lên tột cùng khi nhìn thấy cô bé đáng yêu giống ông và vợ ông rất nhiều. ông muốn ghét nó nhưng nhìn thấy nó ông không thể kìm nén được cảm giác muốn yêu thương chăm sóc và nâng niu. Đúng nó là con của ông. Đỗ Phan Minh Nhi! Con là con của Đỗ Vũ Phong ta và Phan Kim Huyền. con sẽ là con gái duy nhất của ta!!!

Mọi suy nghĩ được vạch ra trong đầu ông.các cảm giác chán ghét dần thay thế bằng sự yêu thương và chiếm hữu. con bé chính là linh hồn duy nhất của vợ ông còn lại trên thế gian này. Chỉ mới lý do như vậy ông cũng sẽ cho nó cơ hội trở thành đứa trẻ chính thức của Đỗ gia này.

Suy nghĩ cuối cùng và quyết định dứt khoát ông nhanh chóng tới uỷ ban thành phố làm giấy khai sinh cho con gái. Mọi thủ tục nhanh chóng hoàn tất và cái đêm định mệnh đó chính là ngày chứng minh sự tồn tại của Đỗ Phan Minh Nhi. Con bé đã chính thức có trong giấy khai sinh và hộ khẩu của Đỗ gia quang minh chính đại. Điều đó có thật sự là chính xác? Ông Phong đã đúng có phải không? Đúng! Ông đã làm chính

xác. Đó là câu hỏi ông luôn tự đặt ra về thời gian sau này và cũng tự mình trả lời câu hỏi đó. Ông thật nực cười phải không?

Sau khi trở về công ty mọi công việc liền tới lập tức ông cũng không suy nghĩ gì nữa, lao mình vào đồng công việc trong một tuần qua.

Sau khi xem xét các bên hợp tác cùng các dự án mua đất và khuyến khích đầu tư của các công ty đối tác về cơ bản đều làm tốt và hoàn thành chỉ có những công việc ông chưa thông qua đều ở trước mặt. ông có cảm giác kỳ lạ vốn các việc này thì thư ký Việt sẽ giải quyết tất cả nhưng không phải hẳn đã chết rồi sao? Ai có thể làm những chuyện này và còn tốt hơn nhiều so với trước. Thậm chí có những dự án không khả thi lại có thể nhanh chóng ký kết được hợp đồng. Trong đầu ông lúc này đã có câu trả lời nhưng không nghĩ lại có thể khiến cho người ta phải nỗ lực như thế này chỉ có thể là...?

CỐC..CỐC..CỐC..

Đang suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa. ông lấy lại tư thế uy nghiêm chỉ lạnh lùng đáp:

“Vào đi! Quản lý Lưu”

Quả nhiên sau câu nói cánh cửa mở ra không ai khác chính là Lưu Hoàng Lan với nụ cười sắc xảo rất bình tĩnh bước vào và đưa cho Ông một sấp giấy. Ánh mắt hiện lên sự kiêu ngạo và nói với cảm xúc khá thoải mái:

“Vậy là anh đã xem qua hết các dự án và hợp đồng tuần qua rồi chứ? Anh hài lòng phải không? Đây là bản hợp đồng mà anh mong đợi nhất. Vừa rồi chúng ta đã đánh bại cổ phiếu của các ngân hàng Phương Mai và Thanh Hoa. Họ đã ký kết hợp đồng sẽ rút khỏi thị trường trong nước và sáp nhập vào ngân hàng của chúng ta”

“điều kiện của họ là gì?” tuy cố gắng giữ bình tĩnh trong ngữ điệu giọng nói nhưng thật sự ông rất ngạc nhiên chỉ tuần trước họ thật sự như bạch mã hắc long, phát triển không ngừng vậy mà chỉ một tuần lại ngoan ngoãn chấp nhận chỉ vì người con gái này.

“cũng không có gì chỉ cần vẫn cho họ được quản lý các ngân hàng của họ như các chi nhánh nhỏ là được” cô ta trả lời thản nhiên nhưng mang nhiều phần kiêu ngạo và hiếu thắng.

“cô đã làm như thế nào? Không phải công việc của quản lý như cô không liên quan tới những việc như thế này sao?” ông ngày càng cảm thấy người phụ nữ này đáng sợ không thể giống như người phụ nữ yếu đuối của ông. Ít ra ở cô ta cũng có sự nghiêm túc về công việc và không thể nói cô ta không có tài. Chỉ sợ rằng cô ta quá nguy hiểm với chính ông.

Đương nhiên dựa vào ánh mắt có vài phần hoài nghi cùng cảnh giác của người đàn ông mình yêu thương cô ta càng cảm thấy mình thắng thế chỉ nhìn ông với ánh mắt trân thành tới lạ thường và nói có vài phần nhẹ nhàng:

“không có gì cả! ai cũng có điểm yếu chỉ cần chút tiền và những người có năng lực thì sẽ không có gì khó! Và chính thức tôi bây giờ là thư ký của anh. Và hiện tại với thực lực của tôi thì có lẽ anh cũng không có quyền lựa chọn. Hãy để tôi giúp anh.”

“Cô muốn gì? Cô mất nhiều công sức như vậy mục đích cuối cùng là gì chứ?” Ông thật sự muốn biết cô ta muốn gì. Tuy cô ta nói đơn giản nhưng đâu thể nào dễ dàng như vậy. ông không phải là không suy nghĩ tới những điều đó nhưng lại thua cô ta một cách ngoạn mục trong việc này.

Cánh môi vẽ lên đường cong như có như không! Cô ta thản nhiên đặt hai tay chống lên bàn trước mặt ông và nhìn Phong với ánh mắt hút hồn, nhẹ nhàng nói kèm theo ý cười:

“là vì em muốn giúp anh! Chỉ vì anh và muốn trái tim anh hãy hướng tới Lưu Hoàng Lan này dù chỉ một lần. Em có gì thua kém cô ta chứ? “

Cũng không ngoài dự đoán nhưng không nghĩ cô ta có thể nói ra những lời này dễ dàng như vậy. Nhưng bản thân ông biết bây giờ cũng không nên nói ra những lời khó nghe với người nguy hiểm như thế này. Ông cũng không ngại nhìn thẳng vào mắt của cô ta và nói rõ ràng:

“cô biết rõ điều đó là không thể. Trái tim tôi chỉ có một người và cũng không có ý định với ai khác. Cô giúp công ty nhiều như vậy tôi sẽ trả lương xứng đáng, lương quản lý cũng không ít riêng tháng này tôi sẽ trả cô gấp 5 lần. Năng lực của cô tôi đánh giá cao, việc cô muốn làm thư ký tôi cũng không có vấn đề gì. Cô đặt đó và ra ngoài làm việc tiếp được rồi.”

Trước câu nói thẳng thừng của Phong. Cô ta thật sự khó chịu về kiêu ngạo với bớt không ít. đập mạnh tay xuống bàn nhưng cũng không nói quá lớn, đôi mắt nheo lại mang theo vài nét tức giận rõ ràng:

“Tiền lương? Anh vốn biết đó không phải là vấn đề mà em muốn nói. Hẳn là chung thủy với một người. Liệu có đáng với một người sẵn sàng vứt bỏ tình cảm của anh dễ dàng như vậy? “

Đương nhiên trước thái độ của cô ta, ông cũng không muốn nói lớn tiếng. ít ra cô ta cũng là con gái vẫn là lý trí thua tình cảm. Ông sẽ hơn được cô ta ở điều này và sự bình tĩnh của một người đàn ông khiến cho ông ta có thể nói ra một cách dứt khoát:

“Quản..Thư Ký Lưu! Đây là công ty, không phải nhà riêng. Một người có năng lực như cô nên biết rõ cái gì cần nói đúng lúc và đúng chỗ. Tôi không có thời gian. Cô ra ngoài đi tôi còn có nhiều việc phải giải quyết. Rất cảm ơn cô giải quyết công việc thay tôi trong tuần qua.”

Cô ta lấy lại bình tĩnh, cô biết lúc này cô đã đuối lý rồi. Cô còn nhiều cơ hội không nên chỉ vì nhất thời mà phá vỡ công sức đã xây dựng trong thời gian qua. Từ từ thu hồi cánh tay đặt trên bàn và ánh mắt thay đổi hiện lên sự nghiêm túc, tuy nhiên có một dòng chữ “giấy khai sinh” hiện lên đập vào ánh mắt làm cô ta quá đỗi kinh ngạc kèm theo cảm phẫn. chỉ dùng ánh mắt sắc lẹm hướng về phía người đàn ông như là ông ta vừa làm một việc điên rồ nhất trong lịch sử. Rồi từ từ chuyển sang nụ cười mỉa mai với giọng nói kìm hãm 10 lần tức giận trong lòng mình:

“Vâng thưa giám đốc. Tôi xin lỗi vì đã đi quá giới hạn. Chúc mừng ngài đã chính thức có “con gái cưng” đầu lòng, anh hẳn rất hạnh phúc nha. Tôi đã xin phép sắp xếp cuộc họp cổ đông cho anh. Tầm 30 phút nữa hội đồng sẽ có mặt. Không phiền anh nữa.”

Cô ta nói xong và cũng quay bước ra phía cánh cửa, không đợi người đàn ông trả lời. Đôi mắt ánh lên một tia nhìn sâu thẳm mà đáng sợ. Cô ta đang không ngờ đến lúc phải sử dụng thủ đoạn này.

Sau câu nói như đâm nghìn nhát dao của cô ta. ánh mắt Phong trở nên u tối và ảm đạm nhìn lại tờ giấy khai sinh Đỗ Phan Minh Nhi. Mình đã làm cái gì thế này? Ông nhúc nhúc đầu hất đồng giấy tờ sang một bên cảm giác mình đang bị con người kia điều khiển cảm xúc. Thật là đáng xấu hổ. thật nực cười với một người đã tốn nhiều công sức lấy được chức vị người người ao ước lại luôn thua trong tay phụ nữ. Ông tự cười chính bản thân mình.

Lấy lại phong độ và sự bình tĩnh vốn có, tham gia cuộc họp cổ đông với vị trí là người đứng đầu. Phong hoàn toàn có thể nhận thấy những ánh mắt dò xét của các cổ đông trong căn phòng này đều hướng về phía mình. Không thể để lộ cảm xúc trong lúc này, ai cũng có thể ăn tươi nuốt sống ông nếu ông gục ngã trước mắt họ. Tuy nhiên ông cũng thấy cần cảm ơn Lưu Hoàng Lan đã thay ông xử lý các công việc quá hoàn hảo họ cũng không thể làm gì khác được trong lúc này, Chỉ có thể chờ đợi con mồi mất lý trí mà gục ngã. Nhưng không với kinh nghiệm công việc cùng với phong độ không thể pha lẫn của người đàn ông với nét đẹp như hoàn hảo họ không thể nhận ra được sơ hở gì cả. Chỉ có thể nghe theo điều chỉnh của người đàn ông và chúc mừng ông với các dự án thành công.

Cuộc họp kết thúc, cũng tới giờ tan tầm. Ông ngồi lên chiếc xe Mercedes bạc nhất công ty của mình rồi hoà vào dòng xe tấp nập trên đường cũng không có ý định về nhà. Ông sợ lại phải đối mặt với người phụ nữ ông mang ơn và đứa bé gái đó. Ông rẽ qua đường Hoàn Kiếm vào The Bank Bar. Vẫn là nơi trước kia ông từng qua khi chưa biết Huyền nhưng bây giờ trở lại không còn vui như trước tâm trạng xuống dốc thê thảm. Ông chỉ mong có thể xua tan được những suy nghĩ quái dị trong đầu lúc này vì vậy có lẽ rượu sẽ giúp được ông không phải có câu “uống rượu quên sầu” sao?

Với một người đàn ông mang nét đẹp sang trọng, ông chủ ngân hàng và là khách hàng quen thuộc trước kia của bar lại đi vào quán rượu một mình chắc chắn sẽ thu hút không ít các nhân viên nữ tại đây. Một cô gái ăn mặc hở hang với vòng một siêu khủng ngồi ngay cạnh Phong, bám lấy cánh tay Phong nói chuyện thân mật:

“Phong kaka anh sao hôm nay lại tới đây một mình như thế này? Nhớ em phải không để em tiếp rượu anh nha!”

Cô ta nở nụ cười ve vãn, kèm theo ánh nhìn mê hoặc không thể rời khỏi khuôn mặt cuốn hút của người đàn ông. Đồng thời đưa tay liên tục rót rượu cho Phong.

Phong cũng không có tâm trí, cũng chẳng quan tâm tới sự tồn tại của cô ta, mặc cô ta bám víu lấy tay mình chỉ đưa tay lấy rượu cô ta rót cho rồi uống hết ly này tới ly khác.

Cô ta nở nụ cười quỷ dị chỉ tiếp tục những hành động rót và đưa cho người đàn ông tới lúc Phong say mềm và nằm gục ở ghế salon phòng vip. Cô ta đứng dậy và rút lấy điện thoại từ túi áo vest của Phong ra bấm số gọi và nở nụ cười chiến thắng.

5. Chương 5: Có Thật Sự Là Im Lặng?

Sáng hôm sau, thật nhức đầu mới có thể mở được mắt nhìn xung quanh. Không có một chút quen thuộc. Mọi thứ trong căn phòng đều mang một màu trắng trang nhã. Phong nhức đầu kinh khủng chỉ lấy tay vỗ vỗ đầu để bình tĩnh lại chút và nhìn xung quanh, mọi thứ đều hoàn toàn xa lạ. Ông đang ở đâu thế này? Đã xảy ra chuyện gì? Đang muốn tựa mình ngồi dậy thì cảm thấy một bên cánh tay tê nhức. Ông giật mình kèm theo chút hoảng hốt trong ánh mắt hướng về phía người phụ nữ đang gối đầu trên cánh tay mình. Nhìn lại cả người nằm trong chăn không có bất cứ đồ che thân. Ông thật sự không nhớ mình đã làm ra cái loại chuyện gì với người này rồi? ông phải làm sao đây?

Cảm nhận được cánh tay cử động của người bên cạnh cùng hơi thở khác thường, người phụ nữ mở mắt và nhìn thẳng vào ánh nhìn thất thần của người đối diện đang nhìn mình. Cô ta thậm chí còn giật mình hơn, bật người quẩn theo chăn lao xuống khỏi giường và dường như có giọt nước mắt vương trên mi. Phong nhìn chằm chằm hành động vừa rồi của cô ta và hình ảnh giọt lệ cũng thu trọn toàn bộ vào ánh mắt, cô ta làm sao vậy? ông cố lấy lại bình tĩnh và giọng điệu hỏi cô ta:

“Lưu Hoàng Lan? Sao tôi và cô lại ở đây? Đêm qua tôi đã làm...”

Chưa kịp nói hết câu thì cô ta cũng không quay mặt lại chỉ nói vội vàng:

“chúng ta không làm gì hết. hôm qua anh đi bar uống rượu say, nhân viên trong cửa hàng đã gọi cho tôi tới đón anh, chỉ vậy thôi.”

Nói rồi cô ta vội vàng chạy vào toilet. Khoá trái cửa lại. Phong ở ngoài nghe cô ta nói và cố gắng nhớ lại tối hôm qua cũng không thể nhớ gì trước lúc say bất tỉnh. Nhưng cô ta nói không làm gì hết trong lòng cũng đỡ phần nào. Tuy nhiên nhìn tới quang cảnh trên giường lúc này với ga giường trắng toát, một màu đỏ thắm hiện lên làm ông thấy choáng váng. Rốt cuộc ông đã làm gì thế này? Có phải vừa rồi cô ta đã khóc? Sao cô ta không yêu cầu ông chịu trách nhiệm? Phong phải hỏi cho rõ. Ông mặc tạm trang phục hôm qua lên người cũng không biết nên làm sao. Tiếng nước trong phòng vệ sinh ngừng. một lúc sau cô ta mở cửa ra ngoài trang phục cũng gọn gàng nhưng nét mặt có vẻ mệt mỏi vô cùng không còn là nét mặt hồng hích mọi khi. Mọi cử chỉ và sắc thái trên khuôn mặt cô ta Phong đều thu vào tầm mắt mình. Không biết mở lời như thế nào, thì cô ta đã vội vàng cúi gầm đầu và nói lại một câu sau đó chạy nhanh ra khỏi phòng:

“tôi đi làm trước chút anh về công ty sau. Xe của anh ở dưới gara khách sạn này”

Phong chưa kịp nói lời nào thì đã không còn thấy bóng dáng cô ta nữa. thật sự nhức đầu, sao cô ta lại hành động kỳ lạ như vậy chứ. Nếu ông đã có lỗi nhất định ông sẽ chịu trách nhiệm với cô ta, nhưng cô ta hành động như thế này ông thấy rất khó xử. Sao ông lại hành động như thế này? Vợ ông người ông yêu nhất vừa mất ông liền hành động như thế này sao? Như vậy thì ông có quyền gì giận cô ấy chứ? Trớ trêu thay. Không thể giải thích mọi hành động vừa xảy ra, cầm điện thoại thấy mục cuộc gọi có số điện thoại tới qua được gọi tới là số của cô ta. Có lẽ cô ta nói sự thật, tuy nhiên hành động của cô ta thật lạ lùng nếu là các cô gái khác chắc chắn sẽ không để cho ông yên như thế này. Con người này thật khó đoán. Nhưng cô ta đã nói không có gì ông cũng không thể mua dây buộc mình, chỉ có một cảm giác có lỗi với cô ta rất nhiều. Ông thật sự quá mệt mỏi trả lại phòng cho khách sạn, lấy xe và trở về nhà thay cho công ty. Ông suy nghĩ không biết sự im lặng của người con gái kia rốt cục là như thế nào?

Trở về Đỗ gia (một ngôi biệt thự xinh đẹp gần 1000m2 ngoại thành Bắc Thăng Long, Hà Nội). Đi vào trong khuôn viên nhà thì thấy mẹ ông đang cười vui cùng với bé Nhi. Bà đang cùng bé thưởng thức không khí trong lành buổi sáng. Chỉ cần nhìn cử chỉ của bà cũng biết bà cưng con bé nhiều tới mức nào. Nhìn thấy tâm trạng bà thật tốt Phong cũng cảm thấy lòng thật thanh thản. Phong đứng nhìn bà và con bé khá lâu cho tới khi bà quay lại và nhìn thấy con trai, vội vàng gọi con trai lại gần và bà cười cũng thật tươi:

“Phong qua đây xem bé Nhi này! Mới bé mà đã biết cười với mẹ rồi.”

Phong cũng nở nụ cười yếu ớt với bà và bước tới gần hai bà cháu. Đúng là con bé đáng yêu vô cùng, nó nhìn thấy Phong và lại liền nở nụ cười tươi như là chờ mong gặp ông suốt. Bà Loan nhìn cháu gái cười với ba mình mà càng cảm thấy yêu mến lạ thường, không kìm lòng được bà thơm nhẹ vào má con bé và cười cười với con trai:

“ thật may khi có con bé bên cạnh mẹ con ta. Con nhìn xem, con bé còn biết ngay ai là ba mình này, vừa nhìn thấy con nó liền cười thật tươi. Phong con nhìn xem con bé giống con thật đó. Nó nhất định sẽ là đứa trẻ thông minh và xinh đẹp.”

Phong cũng không nói gì cả vì ông đang bị con bé thu hút. Thật sự con bé quá đáng yêu, nhìn sâu vào đôi mắt bé con ấy bỗng nhiên ông cảm thấy áy náy vô cùng. Vội ngừng ánh mắt nhìn và nén hơi thở dài. Nhận thấy sự mệt mỏi của con trai, bà vội đặt con bé vào nôi và hỏi Phong:

“ Con ăn sáng chưa? Hôm qua đi công chuyện ở Hải Dương chắc mệt lắm phải không? Lần sau nhớ gọi ẹ một tiếng nhé. Nghe con nói mẹ cũng yên tâm hơn.”

Ông giật mình hỏi lại mẹ:

“Dạ! sao mẹ lại...”

Ông chưa kịp nói thì bà cũng cười và nói tiếp giải đáp mọi thắc mắc của ông:

“Chiều tối qua, Hoàng Lan có ghé qua nhà chúng ta và đưa giấy khai sinh của bé Nhi ẹ. Nói là con có công chuyện đi Hải Dương bàn bạc với công ty chi nhánh gấp và phải tiếp rượu nên không gọi ẹ được nên nó qua đưa mẹ và cũng thông báo ẹ đỡ lo lắng.”

Ông cảm thấy rất khó hiểu. sao hôm qua cô ta lại làm vậy trong khi có thể đưa ông về nhà lại đưa ông vào khách sạn và khiến ông trở thành ác quỷ sau một đêm và cô ta thì im lặng? ông hoài nghi hỏi lại mẹ mình:

“cô ta mang giấy khai sinh của Nhi về ẹ sao?”

Không phải hôm qua cô ta cười cợt ông khi làm khai sinh cho con bé sao? Người phụ nữ này thật khó nắm bắt ông không thể hiểu. Bà Loan cũng không để ý nhiều, đẩy xe nôi cùng con bé kéo tay con trai đi vào nhà và nói một tràng:

“ừ! Con bé tốt lắm, quan tâm bé Nhi nữa. Mẹ cứ ngỡ nó sẽ ghét bé Nhi nhưng mà nó quý con bé lắm, hôm qua còn mua khá nhiều đồ cho con bé nữa. Nó cũng khá tốt bụng, lại xinh đẹp và gia cảnh cũng quá tốt lại thích con rất nhiều. bây giờ Huyền mất, con khổ nhưng bé Nhi còn khổ hơn nữa. Nếu có một người mẹ, con bé sẽ đỡ đáng thương. Ta nghĩ Huyền cũng đồng ý với ta và cái Lan cũng là bạn thân của Huyền. ta biết con khổ tâm nhưng Lan nó cũng có cảm tình với con từ lâu ta nhìn là biết. Hay là...”

“Mẹ! Mẹ để con đẩy con bé! Mẹ vào nấu cho con chút cháo gà được không? Con chỉ thích cháo mẹ nấu”: Phong nói để cắt ngang lời mẹ mình. Ông thừa biết là bà muốn nói gì nhưng mà ông không thể. Chỉ suy nghĩ thôi cũng đã nhức đầu đặc biệt là con người không thể kiểm soát như Lưu Hoàng Lan thì Phong lại càng không nghĩ tới. Chỉ là cảm thấy rất áy náy với cô ta. Căn bản ông cũng không biết với cô ta rồi sẽ dẫn đến cái gì?

Bà loan cũng không nói gì nữa, thấy con trai nói như vậy chỉ cười “ừ” một cái xong vào phòng bếp luôn, chuẩn bị đồ dùng nấu cháo cho con trai.

Phong cũng không nghĩ gì nữa nhìn con bé đang cười cười, như không có gì vướng bận trong suy nghĩ ông đưa tay ôm con bé và dùng đưa, vỗ nhẹ vào lưng con bé. Dường như không còn khoảng cách nào hết, con bé cười cười nhìn ông rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ngon lành. Ông vô thức nở nụ cười khi nhìn cô con gái bé nhỏ ở trong tay mình đang ngủ rất ngon và khoé miệng vẫn đang cong lên nụ cười chỉ dành riêng

cho ông. Phong thật sự chỉ mong tất cả mọi suy nghĩ lung tung đều không còn và chỉ còn ông và con gái bé bỏng này của ông. Một khung cảnh đẹp của hai cha con vẽ lên trong ngôi nhà tự nhiên ấm cúng lạ thường, mọi người giúp việc cũng cảm thấy ấm áp vô cùng khi nhìn cha con họ và bà Loan cũng không ngoại lệ, ánh mắt bà hiện lên hạnh phúc vô bờ bến và lại lần nữa cảm ơn cô con dâu đã mang đến cho bà và con trai một thiên thần đáng yêu. Ngay tại lúc này đây tất cả mọi người trong căn nhà này tuy độ tuổi và cuộc sống khác nhau đang cùng có chung nhịp đập hạnh phúc trước khi cơn giông bão khủng khiếp phá huỷ mọi thứ!!! >

6. Chương 6: Lưu Hoàng Lan Có Thai?

Một tháng trôi qua trong bình yên, công việc của Phong rất thuận lợi và ông ngày càng yêu con gái nhiều hơn. Con bé đáng yêu tới mức ông chỉ cần nhìn là muốn ôm và cần nó một cái thôi. Con bé nghiêm nhiên trở thành tiểu công chúa được cưng chiều đặc biệt bởi bà nội và ba mình. Không chỉ họ mà những người giúp việc cũng hết mực yêu thương con bé, một phần vì thương con bé không còn mẹ và đặc biệt là vì con bé đáng yêu quá mức, không thể không yêu thương.

Một buổi sáng bắt đầu với tâm trạng khá là ổn, khoác lên chiếc sơ mi trắng cùng quần âu nhìn Phong thật sự đã khôi phục tâm trạng rất tốt. Ông bước ra khỏi phòng hướng thẳng qua phòng con gái. Vừa nhìn vào chiếc nôi đã thấy con bé mở mắt to tròn nhìn mấy hình ngôi sao treo trước mặt cười thích thú, cô bé này thật lạ ngủ dậy cũng không hề khóc. Vừa nhìn thấy khuôn mặt người thân quen con bé cười thật tươi chào buổi sáng với bố mình. Phong nhìn con gái không thể đứng yên lại gần hơn, ôm con bé lên và thơm liên mấy cái vào má con bé! Không thể hiểu vì sao ông lại yêu con bé nhiều tới như vậy nhưng ít nhất hiện tại tâm trạng ông vui và ông cũng cảm thấy hạnh phúc thật nhiều, ông sẽ không để ý tới những điều gì khác. J

Phong bế bé ra ngoài và đưa ẹ mình ông ăn sáng nhanh trong vì chơi với bé con mà quên cả thời gian. Bà Loan nhìn con trai mình mà trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc. Tâm trạng của con trai bà thật tốt rồi may quá!

Hôn tạm biệt con bé một cái ông vào gara lấy xe và nhanh chóng tới công ty. Mọi việc đều tốt đẹp chỉ là cô ta _ lưu Hoàng Lan. Cô ta rất lạ thường từ sau ngày hôm đó dường như cô ta cứ tránh mặt Phong suốt. Ông không thể hiểu được hành động của cô ta. Nếu cô ta không có chuyện gì thì ông cũng sẽ không làm phiền cô ta. Ông bước vào công ty và vào thang máy chuyên dụng cho giám đốc và những thành viên đặc biệt. cửa thang máy chuẩn bị đóng thì có người con gái vội chạy vào và va vào ông làm rơi đồng giấy tờ hỗn độn, người đó không ai khác là thư ký Lưu, sắc mặt cô ta không tốt một chút nào chỉ vội vàng xin lỗi và ngồi gấp xuống nhặt giấy tờ cũng không ngừng mặt lên. Ông cảm thấy kỳ lạ hết mức chỉ thời gian ngắn mà cô ta thay đổi nhiều như thế này sao? Ông cũng không nói gì cúi xuống nhặt giúp cô ta và ông hơi sững lại khi nhìn thấy một tờ giấy khám phụ khoa. Lưu Hoàng Lan cô ta có thai sao??????

Cánh cửa thang máy đã khép lại. Lưu Hoàng Lan giật mình định giật lại tờ giấy từ tay Phong nhưng ông đã nhanh chóng giữ chặt cánh tay cô ta và nhìn kỹ hơn bản xét nghiệm cùng kết quả chụp X_quang. Đứa bé trong bụng cô ta đã có được một tháng tròn khớp thời gian như vậy sao? Vậy đứa bé cô ta đang mang có lẽ nào?

Cô ta rút mạnh tay khỏi tay ông nhưng không giật tờ giấy nữa mà bụm miệng kìm nén cơn buồn nôn. Nhìn cô ta mặt mũi vô cùng xanh xao có lẽ vì ghen mà ăn uống đã không được đầy đủ. Ông có thể nhận thấy điều đó vì lúc vợ ông mang thai ông khá rõ ràng luôn bên cạnh chăm sóc vợ từng chút một. Nhìn cô ta như vậy ông không biết làm sao chỉ định đưa tay vỗ nhẹ vào lưng thì cô ta liền hét ra và nói trong tiếng thở mệt nhọc:

“không cần! tôi không sao”

Phong cảm thấy có chút bực mình, cũng không quan tâm tới lời nói của cô ta vẫn đưa tay vỗ nhẹ và lời nói mang theo nhiều phức tạp:

“sao cô lại hành động như vậy? cô định làm gì với đứa bé? Cô đang nghĩ gì vậy?”

Cô ta cố kìm nén cơn buồn nôn nhìn Phong với ánh mắt tức giận cùng với uất ức:

“nếu một tháng qua đã không để ý đến tôi thì bây giờ anh cũng không cần giả vờ để ý làm gì. Đứa nhỏ này nó không nên có tôi sẽ không để nó ra đời, anh không cần lo lắng.”

Phong thật sự tức giận với câu nói của cô ta, bực mình thật sự và quát lớn:

“cô có vấn đề hay không? Đó là con của cô đó. Cô không cho nó có quyền sống. Tôi không đồng ý.”

Cô ta nhìn Phong với đôi mắt đã đầy nước sẵn sàng tuôn rơi và quát lại Phong:

“Tôi là mẹ nó. Anh chẳng là cái gì cả. Anh không có quyền.”

Phong nắm lấy tay cô ta, và nhìn thẳng vào đôi mắt đầm nước của cô ta nói rõ ràng từng chữ một:

“VẬY là đêm hôm đó. Nó là con của tôi, tôi muốn cô không được phép bỏ đứa bé.”

Và cánh cửa cầu thang mở ra. Không ít người qua lại hành lang dừng sững lại lắng nghe câu nói cuối cùng của người đàn ông không khỏi giật mình. Thôi xong mọi người nhìn chăm chú về hai người trong thang máy vừa nói ra những câu động trời.

Và bắt đầu có những bàn tán nhỏ nhưng có thể nghe thấy rõ ràng:

“Hoá ra đứa bé trong bụng thư ký Lưu là của sếp sao?”

“Đó tôi biết mà!”

“nhưng sao lại bỏ đứa bé? Không phải đã man quá sao?”

“Hắn là không chịu trách nhiệm.”

Không ít các câu nói tương tự được tuôn ra từ miệng mọi người nhưng lúc này hai con người kia vẫn không quan tâm tới bên ngoài.

Lưu Hoàng Lan cũng nhìn thẳng mắt của Phong và nói dứt khoát:

“ vậy anh sẽ cho nó một gia đình anh có thể chứ?”

Phong cũng không suy nghĩ nhiều trả lời cô ta không chút do dự:

“nó là con của tôi! Tôi sẽ có trách nhiệm.”

Sau đó Phong cầm tay và kéo cô ta vào phòng làm việc cũng không quên đưa ánh mắt lạnh lùng về phía những con người kia và hừ lạnh:

“các người rảnh rỗi quá sao? Không phải muốn được đuổi việc trừ lương chứ?”

Mọi người sợ hãi cũng rút lui về làm việc không dám hé môi nữa.

Lưu Hoàng Lan mặc cho Phong kéo tay mình vào phòng giám đốc sau đó mới rút tay lại và nói:

“anh không cần thiết phải làm như vậy. Tôi không thích chói buột ai cả chỉ vì lấy một đứa bé ra làm cái cớ.”

Phong nhìn cô ta với ánh mắt hiện vài tia tức giận:

“Đừng có nói vớ vẩn nữa. Tôi nói là làm, đứa bé là con tôi. Tôi tuyệt nhiên có trách nhiệm, cô đừng có tàn nhẫn với đứa nhỏ như vậy.”

Tuy không muốn có đứa bé này với cô ta. Nhưng bây giờ đứa bé đã tồn tại, lần đầu tiên ông có thể tin tưởng có đứa trẻ đầu tiên của mình ông sẽ không bỏ rơi nó.

“Vậy anh muốn tôi làm gì? Sinh nó ra và mang tiếng sao? Anh nên nhớ tôi không là gì của anh! Anh không có quyền ép buộc tôi sinh đứa bé.”

Cô ta cũng phẫn nộ, dùng ánh mắt uất ức nhìn về phía Phong không thôi.

“Được! vậy tôi cho cô danh phận. chúng ta sẽ kết hôn. Như vậy là được chứ?”

Phong nhìn chăm chăm người con gái nói có chút do dự nhưng cũng không để lộ suy nghĩ cho người con gái này. Về cơ bản ông không thể đoán biết được suy nghĩ của cô ta nên ông cũng không thể để cô ta bóp chết suy nghĩ của ông được.

“Thật nực cười, đây là kiểu cầu hôn sao. Tôi không ép buộc anh nên đừng có tỏ ra là mình cố gắng chịu chấp nhận như vậy.”

Cô ta nhìn nở nụ cười mỉa mai nhưng ánh mắt thì như không thể kìm nén những giọt nước mắt vẫn tuôn rơi không ngừng.

Phong lấy ngữ khí bình tĩnh trả lời cô ta:

“Cô không nên suy nghĩ nhiều như vậy, chuyện cô có thai cả công ty này đã biết. Cô cũng biết gia thế của gia đình cô việc như thế này là điều cấm kỵ nếu cô là người biết suy nghĩ và thông minh thì chắc hẳn cô cũng không nên cứng đầu như vậy nữa.”

Ông nói nhưng cảm giác bản thân mình dơ bẩn ghê gớm không ngờ ông cũng có lúc dùng những câu nói như thế này với một người phụ nữ. Ông cảm thấy chán ghét bản thân vô cùng nhưng không sao hết miễn giữ được đứa bé, ông sẽ làm mọi cách.

Nghe xong câu nói của Phong, Hoàng Lan thật sự rất khó chịu. tuy nhiên nếu để ý vào ánh nhìn của cô ta lại có vài tia vui sướng khi người đàn ông này dùng thủ đoạn để ép buộc cô, nhưng sau đó liền chuyển sang lãnh đạm nhìn người trước mặt giấu kín cảm xúc vừa rồi và nói:

“Anh đang đe dọa tôi sao Đỗ Minh Phong?”

“Tôi chỉ phân tích cho cô hiểu mà thôi. Cô cứ suy nghĩ kỹ càng đi. Tôi sẽ cho đứa trẻ một gia đình đầy đủ.”

“Tôi không cần.”

Cô ta ném cho Phong một câu sau đó hướng ra phía cửa, tuy nhiên sự tức giận trên khuôn mặt cô ta đã thay bằng một đường cong hoàn hảo trên khóe môi. Nhưng cơn buồn nôn lần nữa dâng lên và cô ta bụm miệng chạy hướng phòng vệ sinh.

Phong nói với theo nhìn cử chỉ của cô ta:

“cô cứ suy nghĩ đi, tôi không nghe thấy gì hết.”

Cô ta thật khó hiểu, đã không muốn có đứa bé sao lúc đó lại không phòng ngừa. Và rồi lại trùng hợp để ông phát hiện. các câu hỏi cùng đan xen nhưng ông cũng không lưu lại nó quá 5s thì ý thức ông sẽ có đứa con của mình khiến ông cảm thấy vui hơn rất nhiều.

Hoàn thành xong công việc thì cũng đã khá muộn, Phong định qua phòng xem thư ký Lưu sao rồi thì có vẻ cô ta đã về. Ông cũng không ép buộc để tùy cô ta lựa chọn, nhưng tất nhiên là ông muốn có đứa bé. Rồi khỏi công ty ông nhanh chóng lái xe về nhà, cũng muốn nói với mẹ của mình về điều này, bà vốn ủng hộ ông cùng với Lưu Hoàng Lan, chắc bà cũng sẽ thuyết phục được cô ta.

7. Chương 7: Tin Đồn Và Đỗ Phu Nhân Thứ Hai

Vừa lái xe tới gần ngôi biệt thự của mình thì Phong nhìn thấy có 2 chiếc xe đậu trước cổng nhà, một chiếc mang biển kiểm soát quân đội khá uy nghiêm và một chiếc toyota đời mới nhất. Nhìn qua cũng đoán biết được một phần đó là ai nhưng không ngờ họ lại hành động nhanh như vậy. chỉ mới sáng nay thôi, hẳn là có người nhiều chuyện trong công ty.

Cất xe vào gara, bước vào phòng khách màu ghi với cách bài trí trang nhã thì đã thấy khuôn mặt nghiêm nghị không ai khác là thượng tá Lưu Minh Thiện. Và hai người ngồi cạnh ông ta cũng khá quen thuộc với Phong về việc làm ăn và những thành công trên thương trường của họ là những người trong Lưu gia, ba mẹ của Lưu Hoàng Lan. Còn cô ta thì ngồi giữa họ cúi gằm mặt, chắc đã bị lôi tới đây, không ngờ cô ta cũng

có lúc cam chịu và thành ra bộ dạng như lúc này. Ngồi đối diện với ánh nhìn cùng nét nghiêm nghị của họ, không gì khác là khuôn mặt cam chịu của mẹ ông. Chắc bà đã biết hết rồi và những người kia hẳn là chỉ biết chưa đầy đủ câu chuyện.

Phong lấy khuôn mặt hết sức bình tĩnh ngồi xuống cạnh cầm cốc nước đưa ẹ mình và nói nhẹ nhàng:

“chắc hôm nay thượng tá Lưu muốn tới đây không phải là chỉ để ngồi nhìn như vậy thôi nhỉ?”

Trước câu nói bình tĩnh vừa rồi Thượng tá Lưu càng bình tĩnh hơn, bao năm trong quân đội cùng với sự rèn luyện đã mang cho ông một sự uy nghiêm và lạnh lùng khó đoán dù ông đã gần 80. Nhưng ba mẹ Lưu Hoàng Lan thì khác, họ lập tức thay đổi ánh nhìn với muôn phần tức giận, hận không thể bóp chết con người trước mặt đã làm ra những cái chuyện động trời với cô con gái mà hai ông bà cưng chiều nhất. Lưu lão gia định lao tới túm cổ áo con người vừa nói ra những câu như không có gì xảy ra thì Lưu gia gia nhanh chóng ra hiệu bình tĩnh. Lưu lão gia uất hận ngồi im tại ghế tay nắm thành quyền để cha mình giải quyết.

Thượng tá Lưu nhìn thẳng mắt người đàn ông với ánh nhìn quyết liệt làm người ngoài nhìn không rét mà run, nói câu ngắn gọn:

“Cậu định và sẽ làm gì?”

Với thần thái hoàn toàn bình thường không chút ảnh hưởng bởi cảm xúc của hai người kia, Phong nhìn qua thần sắc vắn cúi gầm của Lưu Hoàng Lan, hôm nay cô ta không khác gì con cún, chịu mọi sự sắp đặt dễ dàng. Rồi đưa ánh mắt lần nữa hướng về người lớn tuổi nhất và nói với giọng dứt khoát:

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cháu gái của người. Tôi sẽ không để con cháu của mọi người phải chịu điều tiếng gì cả. Tôi sẽ kết hôn sớm với Lưu Hoàng Lan.”

“Cậu có thể đảm bảo hạnh phúc cho nó?": Lưu gia gia khá hài lòng về câu trả lời, tuy nhiên đó vẫn chưa phải đáp án hoàn hảo mà ông và những người kia mong muốn.

Một lần nữa trả lời không suy nghĩ, nhìn thần sắc của Lưu thượng tá Phong biết họ còn có một suy nghĩ không hề đơn giản nữa:

“Tôi đảm bảo! Không phải người còn có ý định gì nữa chứ?”

“cậu rất thông minh! Việc này tôi cũng không muốn ép buộc tuy nhiên là cậu lại khiến cho cháu gái ta mang thai, chỉ việc chưa cưới đã xảy ra điều ngoài ý muốn, Lưu gia sẽ không còn thể diện, nhưng việc này ta có thể cố gắng thu xếp. Nhưng cháu gái ta một lần nữa phải về làm vợ hai của cậu. Nếu cô ta đã chết và không còn lại gì thì ta có thể cho qua. Tuy nhiên đứa bé, ta không muốn nó ảnh hưởng tới cháu gái ta.” Thượng tá Lưu nói nghiêm nghị, ánh mắt nhuốm tia hàn khí. Không ngờ lúc này ông lại nói chuyện không chút tình người như thế.

Bà Loan giật mình, từ lúc họ tới giờ bà đều cam chịu không dám hé miệng chỉ đành nhận hết tội lỗi do gia tộc Lưu thật sự không thể xem thường. Nhưng họ quá đáng quá rồi, sao có thể bắt đứa bé phải tách khỏi ba của mình. Nước mắt bà tuôn rơi nhưng cũng ánh lên vẻ phản nộ.

Cùng lúc Lưu Hoàng Lan giật mình nhìn ông nội với ánh mắt khó thể tả được cảm xúc, nhưng có lẽ cũng muốn ông không nên nói quá như vậy.

Hai người cùng đành lên tiếng thì gần như nghẹn ở cổ trước câu nói bình tĩnh không ngờ của Phong:

“Nếu ngài đã muốn như vậy, thì theo ý ngài con bé sẽ không ở đây nữa. Mẹ tôi và nó sẽ rời khỏi Hà Nội này và không quay lại ngôi nhà này theo ý ngài muốn được rồi chứ. Tôi chắc chắn cháu gái của ngài sẽ không có vấn đề trong ngôi nhà này.”

Bà Loan nhìn con với ánh mắt khó hiểu, bà bây giờ cũng không thể biết con trai bà đang nghĩ gì trong đầu nữa. Phong đã không còn là người bà hiểu nhất nữa rồi, nước mắt bà tuôn rơi, nắm chặt tay con và nói:

“Phong ah! Sao con lại nói vậy? làm sao mẹ có thể không ở cùng con chứ? Còn con bé nữa, nó sẽ đáng thương tới mức nào đây? Cậu xin ngài thượng tá Lưu! Người có thể suy nghĩ lại không?”

Phong lấy giấy lau nước mắt trên khuôn mặt tiều tụy của người mẹ vừa hồi phục sau thời gian ngắn lại bị những con người này và có cả ông làm thành ra như thế này, ông kìm nén đau đớn xoa tay mẹ mình và nói nhẹ với bà:

“mẹ đừng buồn! hãy tin ở con!”

Rồi hướng ánh mắt tới người vẫn không có cảm xúc trước mặt hời lạnh lùng:

“Ngài nghĩ như thế nào?”

Thượng tá Lưu cũng không nói gì chỉ gật đầu nói dứt khoát:

“Được! ngày cưới ta sẽ quyết định. Chúng ta về. Không cần tiền.”

Sau đó liền đứng dậy và hướng ra ngoài, hai người kia cũng khá hài lòng về hành động của Phong. Họ cũng đứng dậy kéo tay con gái hướng theo con người đáng sợ phía trước. Lưu Hoàng Lan cũng cảm thấy khó hiểu tuy nhiên trong lòng cô ta không khỏi mừng thầm. Ông nội cô ta đã làm quá tốt. Ngôi nhà này chỉ được phép mang hình bóng của cô ta thôi. Mọi thứ liên quan đến Phan Kim Huyền cô ta đều không muốn. Cô ta không tránh được cười thầm trong lòng.

Ngay sau khi Lưu gia khuất bóng tại phủ Đỗ gia thì bà Loan cũng không thể chịu kìm nén thêm cảm xúc, đôi mắt bà nhoà nước sâu thăm thăm và gương mặt tiều tụy nhưng vẫn mang nét đẹp quý phái nhìn con trai nói trong tiếng nghẹn ngào:

“Phong ...ah! Sao con nói như vậy? mẹ và bé Nhi sao có thể sống thiếu con đây?”

Phong nhìn mẹ mình lúc này cũng không thể kìm được lòng mình nhưng ông nhất định phải kiên quyết, ông xoa tay bà và nói kìm nén giọt nước mắt:

“Mẹ ah! Mẹ phải tin con, nếu mẹ muốn con bé được sống mẹ phải đi. Hãy giúp con chăm sóc con bé! Con xin lỗi mẹ, hãy vì con.”

Nói xong câu cuối cùng thì nước mắt của ông cũng không kìm nén được, hai người ông một mực yêu thương đều chuẩn bị rời xa ông. Dù như thế nào ông cũng phải bảo vệ họ.

Bà Loan nhìn con trai, bà đã có thể hiểu được phần nào nhưng bảo bà rời bỏ con trong lúc này thật khó khăn, bà vẫn cố gắng thuyết phục:

“Phong ah! Mẹ biết thế lực của Lưu gia nhưng mẹ biết Thượng tá lưu chắc chắn ông ta sẽ không làm quá khó chúng ta. Nhi cũng chỉ là đứa trẻ, con có thể bàn với cái Lan...”

Phong nhìn mẹ buồn bã lắc đầu và thở dài nói:

“Gia tộc của họ không hề đơn giản mẹ cũng đừng có tin tưởng vào bất cứ ai. Con muốn mẹ phải rời đi thật sớm trong ngày hôm nay. Con có mua sẵn một nơi ở tốt ở nơi ít người chú ý. Mẹ hãy giúp con chăm sóc con bé và bản thân mẹ. xin hãy vì đứa con bất hiếu này mẹ nhé. Sẽ có lúc mọi thứ thay đổi, tin ở con.”

Bà gần như dãy dụa lên nói với con:

“Xa lắm phải không? Mẹ muốn gặp con thì phải làm sao?”

Ông cố trấn an bà nước mắt cũng rơi nhiều hơn. Những giọt nước mắt chứng tỏ người đàn ông này đã phải chịu đựng nhiều như tới mức nào.

“Mẹ ah! Xin hãy tin con.”

Nhìn con trai bà như vậy, bà biết những chuyện này không hề đơn giản. Bà cũng thật sự lo cho bé Nhi, con bé bây giờ như ánh mặt trời của bà rồi, bà cũng không thể để con bé sống trong lo sợ vì thế lực kia. Bà ân hận vì đã khuyên con trai tiến tới với Lưu Hoàng Lan. Bà không nghĩ họ lại có thể đáng sợ và không có chút tình người như thế. Lau đi hàng nước mắt, bà ôm con trai vẫn luôn trong lòng bà thật bé bỏng và nói nhẹ nhàng:

“Được rồi con ah! Cứ như con quyết định, mẹ tin con. Ta đợi ngày con đón ta và bé Nhi. Hãy giữ sức khỏe tốt vì ta.”

Sau buổi tối hôm đó, Phong sắp xếp một chuyến đi bí mật rời khỏi Đỗ gia, và từ đó một tin đồn vang xa do không ai khác chính Lưu gia đã ra tay sắp đặt.

Con gái của Đỗ phu nhân quá cố do ảnh hưởng từ sức khỏe của mẹ nên đã qua đời. Bà Hoàng Thị Loan, mẫu thân của giám đốc Phong vì sốc mà lên chùa cầu nguyện cũng không trở về trong thời gian tới. Lưu Hoàng Lan với tư cách Đỗ phu nhân xuất hiện chỉ sau ngày mất chưa đầy hai tháng của Phan Kim Huyền. Mọi người không thể hiểu được sự sâu xa trong chuyện này và mọi gia nhân trong gia đình Đỗ gia cũng được thay toàn bộ, mọi thông tin đều bưng bít hết. không ai còn có thể biết tới sự tồn tại của Đỗ Phan Minh Nhi.

8. Chương 8: Đỗ Nguyệt Nhi?

Trong ngôi biệt thự màu cà phê sữa, tại khu Lam Sơn, TP.Sơn La. Một người phụ nữ cao tuổi đã qua 70 từ lâu nhưng mà ánh mắt tinh anh cùng thần thái trang nhã mang cho bà sự quý phái vẫn không thể lẫn vào đâu được. Bà đưa ánh mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, đã 17 năm rồi nhưng sự việc như mới diễn ra hôm qua, cái ngày con trai đẩy bà và con gái ra xa và đưa cho bà một đồng giấy tờ của con bé. Lúc nào con trai cũng chăm lo cho bà đầy đủ nhưng chỉ là gửi rất nhiều tiền mà chưa một lần lên thăm bà và bé Nhi. Bà không biết con trai mình đang làm những gì? Bà chưa từng có một ngày thôi nhớ thương về con trai và bà chỉ lo thời gian của bà không cho phép. Bà lau đi giọt nước mắt lăn nhẹ trên gò má.

Hôm nay 16/8/2011, bà Liên quản gia vội vàng ra nói với lão phu nhân:

“Phu nhân ah! Hôm nay là sinh nhật của tiểu thư. Tôi đã đặt bánh và những đồ ăn cần thiết để tối nay tiểu thư mời bạn của mình, Phu nhân có muốn kiểm tra lại không ạ?”

Người phụ nữ nhìn quản gia thân cận của mình nói nhẹ nhàng xoa hết phiền muộn vừa rồi:

“Sinh nhật con bé không phải cô đã chuẩn bị mười mấy năm rồi sao? Bánh làm ít kem và đừng quá ngọt, đồ ăn chú ý là làm thêm đồ hải sản cho con bé và đừng làm quá cay.”

Bà Liên cười cười nhìn phu nhân và nói:

“vì phu nhân là người hiểu tiểu thư nhất mà! Tôi sẽ liên kêu phụ bếp đi chợ và dặn dò chút với tiệm làm bánh. Bây giờ cũng 7h rồi có cần tôi gọi tiểu thư dậy không ạ?”

Lão phu nhân cười hiền và nói:

“cô đi làm đi, để ta gọi con bé.”

Sau đó bà hướng về phía căn phòng cuối hành lang. Mở cánh cửa ra thì đã thấy con bé đang chạy nhảy tứ tung trong phòng, tìm đồ loạn xạ như chú chim nhỏ. Một căn phòng rộng rãi với màu hồng phấn đáng yêu và chủ sở hữu vẫn luôn là bé con của chúng ta. Lão phu nhân nhìn con bé với ánh mắt cười và chịu mến, nói pha chút trêu đùa:

“Hôm nay có bão sao mà cháu gái ta dậy sớm quá vậy kìa?”

Đang lòng đồ đi chơi nghe tiếng nói của bà nội, nó dừng tay lại hướng mắt và tay chân lại ôm lấy tay bà lắc lư nũng nịu:

“Nội trêu Nhi hoài ah! Hôm nay sinh nhật của Nhi vào đúng ngày nghỉ các bạn trong lớp tổ chức chuyến đi chơi lên đầu nguồn cho Nhi đó! Mọi người nói có bất ngờ dành cho Nhi ý! ^^ chiều Nhi về nội chuẩn bị giúp Nhi mời các bạn nak! “

Bà cười hiền cốc nhẹ cô cháu gái đáng yêu của mình, nó rất giống con trai bà nhưng mang một vẻ đáng yêu và xinh đẹp lạ thường, bà nhìn đứa cháu gái lớn lên từng ngày và bây giờ đã là thiếu nữ 17 vô cùng xinh đẹp rất vô tư và hồn nhiên nhưng rất biết quan tâm người bà này. Nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc xoăn màu hạt dẻ tự nhiên của cháu gái bà nói chịu mến:

“cái con bé này 17 tuổi rồi vẫn xưng hô với ta như bạn bè vậy người ta cười cho đó. Cháu yêu của ta cứ yên tâm, đi đứng phải cẩn thận có cần ta bảo chú Trung theo cùng cháu không?”

Nó chu môi lên nhìn dễ thương vô cùng thơm má nội cái nói rất đáng yêu:

“kệ người ta! Nhi thích gọi Nội như thế này cơ! Nhi cảm ơn Nội! yêu nội nhất nhất. Nay toàn bạn con và đi cũng gần nên Nội đừng lo nha chú Trung cũng bận việc mà! Nhi muốn cùng các bạn đạp xe thể dục luôn. Nhi của Nội lớn rồi ý ạ.”

Sau đó cười cười nhìn nội nó rõ là thấy ghét. Bà Loan nhìn cháu gái đáng yêu, khoác trên mình trang phục leo núi chuyên dụng vô cùng khoẻ khoắn dễ thương trong đôi giày thể thao và yên tâm nói:

“Được rồi, cứ gọi như cháu thích. Vậy đi cẩn thận chút, nhớ mang theo điện thoại có gì khó khăn nhớ gọi người giúp nghe không?”

Nó nhảy cẫng lên vui sướng thơm bà thêm cái nữa rồi mở ba lô rút nào là bim bim, kẹo mút, bánh và C2, chưa dừng lại nó còn tham lam lấy thêm túi táo cho vào hết. đến lúc đeo lên vai chút nữa bị té ngã về đằng sau, nó cười cười nhìn nội, chào nội cái ngọt xong rồi chạy biến ra ngoài cửa với lũ bạn đang gọi ý ới.

Bà Loan nhìn theo sau lắc đầu, đúng là bé con mà, thật may mắn vì trong thời gian qua bà có con bé. Nó rất hiểu chuyện và thông minh không bao giờ muốn nội nó buồn nên không hỏi về cha mẹ mình nhiều, trước nội nó hay khóc buồn lắm nó cũng buồn và muốn biết thân phận thật của nó nhưng nó thương nội nhiều hơn nên chẳng bao giờ nó muốn nội phải khóc, nó gần như quen với việc nó chỉ có nội thôi. Bà không phải không biết nó thiệt thòi như thế nào, bà chỉ biết cố gắng bù đắp cho nó thay cho ba mẹ nó mà thôi. Và tình thương của bà dành cho nó ngày càng to lớn và không thể có thứ gì thay thế. Chỉ là con bé đã không còn là Đỗ Phan Minh Nhi.

“Nguyệt Nhi ah! Hôm nay bà đừng đi xe để tôi xế bà nhé, qua đây đi.”

Vâng bây giờ nó đã mang tên Đỗ Nguyệt Nhi.

Một cậu bé có mái tóc đen uốn xoắn theo phong cách Hàn Quốc, khá điển trai và nhìn là biết công tử nở nụ cười toả nắng hướng về phía nó mời gọi với chiếc xe đạp địa hình mới cứng.

Nó bĩu môi đội thêm nón lưỡi trai nhìn thấy là muốn cắn cho phát, nói với người con trai kia:

“hehe hôm nay đại ka thích tự đi xe đạp, ngồi lên xe của ông lần trước biết rồi. đi siêu gà toàn vào chỗ ổ gà, ổ vịt. làm ruột gan tôi lộn lung tung lên, bị giờ tôi sợ nhiều rồi. nên tránh xa ông ra.”

Câu nói phũ phàng của nó làm ai kia xì mặt, là do ai chứ không phải nó cứ ngêu ngao hát với quơ tay loạn xe thì xe của cậu đâu có chệch hướng mà lặn vô mấy cái ổ trên đường chứ, nó chẳng bao giờ hiểu cho tấm lòng cậu gì cả. Nhưng trái lại có những gương mặt khác lại như được tiếp thêm sức mạnh, cười hớn hở vì biết có cơ hội. khỏi phải nói, nó đương nhiên là được nhiều người để ý nhất trường kể cả các nhóc khoá dưới, không những xinh đẹp lại thông minh nhất trường gần như là không yêu thì cũng phải ghen tị với nó. Mà bị cái nó lại đáng yêu và phóng khoáng vô cùng như con trai thành ra ai cũng quý mến mà khó ghét nó được.

Nhỏ Mai bạn nó thấy nó như vậy thì nhanh chóng lôi kéo nó đi trước khi nó với tên kia lại chuẩn bị cãi lộn. Hôm nay sinh nhật nó mà nó không chịu ngoan ngoãn chút nào cũng chẳng có tẹo gì tiểu thư. Đạp xe lên phía trước nhỏ Mai đi kế bên nó hỏi:

“Nhi mày phũ phàng thế? Long hot boy trường mình hoàn hảo bao nhiêu người ao ước lại theo đuổi mày bao lâu rồi mà mày không mảy may xúc động tí nào hả?”

“Theo đuổi cái đầu mày ý! Mày thích thì đổ đi cưng! Tao với lão ý chỉ là bạn thôi, với lại anh thích tự do mà cưng. hehe”: nó chu môi nói vừa đi vừa vu vơ hát không quan tâm những lời nhỏ vừa nói, không phải là nó không quan tâm mà là vì nó chẳng biết yêu là cái gì? Có ăn được không? Nó hồn nhiên và chẳng có cảm xúc đặc biệt với ai cả. Hay nó có vấn đề? Nó cười rõ tươi với cái suy nghĩ linh tinh ở trong đầu.

Nhìn cái bản mặt bất cần đời của nó, nhỏ Mai cung bó tay nhìn nó, nhỏ cũng ghen tị với nó chứ vì nhỏ cũng thích Long nhưng vì ở giữa nhỏ chỉ có thể vì mún cậu với nó hạnh phúc mà tạm không nghĩ tới điều

đó. Nhưng mà nhìn cái kiểu nó đối xử với Long nhỏ thấy buồn và thương cho cậu nhưng cũng không biết làm sao chỉ đành nói với nó và nhìn nó với ánh mắt chỉ muốn đấm cho cái và nói:

“ bó tay với mày luôn! Đừng có mà LESS nghe cưng! “

nó dùng ánh mắt viên đạn nhìn sang con bạn đạp xe xong xong tét “BỐP” cái vào tay nhỏ Mai rồi cười ha ha nói sảng khoái:

“Cưng đúng ý anh rồi đấy! haha”

Đúng là chịu thua nó, làm nhỏ Mai khốn khổ phải giữ thăng bằng chút nữa thì ngã xe. Cay cú nhìn nó quát:

“con diên này chút nữa là tao xong ui! Kệ mày đấy, may là hôm nay sinh nhật ko bít tay tao nhé! không nói nữa đi nhanh cho tao.”

(Nhỏ Mai là bạn thân nhất với nó! Mai thì điệu đà với ba vòng hoàn hảo và khá xinh xắn, tiểu thư con gái của giám đốc ngân hàng Phương Mai.)

Và đoàn quân nhí nhỏ cùng lao mình đi trên đường, ai cũng dành ánh mắt nhìn về phía chúng có mỗi nó và nhỏ Mai là con gái phía sau hộ tống là cả một đồng con trai đứa nào đứa nấy nhìn là biết đều là cậu ấm, tiểu thư có mỗi nó nhìn khó nhận xét nhưng mà không ai có thể nói là nó không thu hút mọi ánh mắt. Nó đặc biệt lắm, đôi mắt to tròn màu cà phê, sâu thẳm và hút hồn cùng với những lọn tóc màu hạt dẻ bay trong gió thoát ra khỏi chiếc mũ lưỡi trai đội lệch vô cùng nghịch ngợm. Chưa nói tới gương mặt thanh tú với chiếc môi đỏ mọng hình trái tim cứ lúc nào chu lên hát lung tung nhìn là mún cắn cho phát luôn.

Sau câu nói của nhỏ Mai, nó nghịch ngợm quay sang cười phát với nhỏ song nói câu thách thức:

“Đua!”

Chưa kịp để nhỏ Mai phản ứng nó liền đạp xe hết tốc lực lao về phía trước. Nhỏ Mai bực mình nhìn nó vẫn cứ như trẻ con, nhưng cũng không để thua nó lao theo nó và nói:

“Chơi gian! Mày đi chú ý, qua trời mưa đường còn ướt, đừng để ướt hết đồ! Có thích ướt thì đợi lên đầu nguồn.”

Mấy chàng trai phía sau bị 2 cô gái cắt giữa chừng vừa bực mình vừa lo lắng, lại đành đuổi nhanh theo phía sau và gọi theo:

“ Từ từ thôi 2 cô nương.”

Đúng là hôm qua trời mưa, có rất nhiều vũng nước sâu ở trên đường, rõ ràng là núi mà hệ thống thoát nước vẫn tệ quá. Nó cau mày nghĩ sau này lên chức cao nó phải xử đẹp hết mới được nghĩ xong rồi nó lại tự cười một mình vì sự ảo tưởng sức mạnh của mình mà không chú ý tới cảnh báo phía sau của nhỏ Mai.

Một chiếc xe hơi sang trọng phía sau lao nhanh lên trước đi qua nó ngay vũng nước lớn làm nước văng tung toé và thế là chỉ một phát nó ướt nguyên nửa người luôn. Chiếc xe kia cũng không dừng lại, hình như họ không hề bít vừa rồi đã dắt tội với nó thì phải. Nó dừng xe, khỏi đua nữa, quần áo lem nhem hết cả lại ướt dính vào người khó chịu vô cùng nhưng nó vẫn bình tĩnh cũng không quát tháo. Nhỏ Mai và lũ con trai chạy gấp tới bên cạnh nó hỏi han. Long không có nói nhieu chỉ dùng ánh mắt chán ghét dành cho chiếc xe sau đó cũng không nói cởi chiếc áo khoác ngoài của mình mặc vào cho nó và hỏi:

“Nhi không sao chứ? Có cần về nhà thay đồ không? Hay về nhà tôi nhé, gần đây mà!”

Nhỏ Mai vừa giận vừa nói:

“Ko nghe tao nói gì cả! haiz về nhà Long thay đồ nhé! cái xe ấy thật đáng ghét mà.”

Mấy tên kia cũng lần lượt lo lắng hỏi han nó.

Nó không có vẻ gì tức giận lại còn cười cười mới ghê nói với mấy đứa không phải là mình bị ướt mà lại bức xúc hơn cả nó nữa:

“Thui khỏi đi chút gió là khô liền, dù sao lên đầu nguồn cũng sẽ ướt! J với lại không thể để hấn thoát!”

Nói xong nó nở nụ cười nguy hiểm, mọi người cũng không hiểu nó muốn nói ý gì? Thấy nó cười cười lại còn không quan tâm mấy cái ý thì cũng không cần nói nhiều nữa, cũng nhanh chóng cười nói và bảo nó đi tiếp. Bất ngờ vẫn còn ở đó mà! ^^

Lúc đạp xe nó chẳng quan tâm nhiều tới việc nữa người nó vẫn còn ướt nhẹp, chỉ nhìn ngang ngó dọc tìm cái gì đó. Nhỏ Mai bên cạnh nó thì liên tục nói với nó những thứ nó sẽ không thể tưởng tượng nổi đâu khi đến Đầu Nguồn nhưng nó cũng chẳng quan tâm được lúc này, thật nếu không phải Nội không cho nó đi thì nó đã lòng sục mọi góc ngách của cái thành phố Sơn La bé tẹo nè rồi. Còn Long liên tục nhìn nó với ánh mắt yêu thương cùng lo lắng vì nó trẻ con và vô tư quá mà không biết lo cho bản thân gì cả, cậu sẽ phải vất vả rất nhiều với cô bé này đây nhưng cậu luôn hạnh phúc vì biết dù sao người bên nó nhiều nhất vẫn là cậu chứ không có người con trai nào khác, chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy nó là cậu đã hạnh phúc rồi.

Đi đến cuối đường Chu Văn Thịnh nó nhìn thấy cái gì đó và nói mọi người đi trước, ai bảo ở lại cùng thì nó cũng bảo không, nó nói mua chút đồ cá nhân sẽ quay lại ngay kể cả Mai nó cũng đuổi đi trước. Mọi người bó tay không biết nó nghĩ gì nhưng cũng đành đi trước, sau khi mọi người đi khuất chỗ ngã tư, nó rẽ vào một ngõ lớn dừng trước một công ty bất động sản gì đó lạ lắm, và lý do nó rẽ vào đây là vì nó nhìn thấy cái xe thủ phạm làm nó ra nông nổi này. Nhìn chiếc xe Audi màu ghi mới cứng sang trọng với ánh mắt ta đây thắng rồi, nó cười khoái trí xong rồi lấy chai C2 trong balo uống cạn một hơi và ngồi xuống bên cạnh lấy nước từ trong vũng nước mưa kèm theo ít bùn vào đầy chai và đổ từ trên nóc xe xuống mui xe, chiếc xe màu ghi sang trọng chuyển màu nhanh chóng vì bùn đất. Sau khi trả thù xong nó lấy luôn mẫu giấy trong cặp với cái bút ghi dòng chữ: “ Thắc mắc tìm Đỗ Nguyệt Nhi. Chuyên 11 A1! Tôi bồi thường.”

Xong xuôi nó kẹp vào thanh gạt nước như tờ báo lỗi đồ sai xe và đạp xe ra khỏi ngõ lao về phía bạn mình.

Mọi hành động vừa rồi của nó đã lọt vào tầm mắt của một người. Đứng trên tầng 5 của công ty đang ngồi họp thì cô thư ký gọi anh ta nói có người động vào chiếc xe. anh cũng không xuống luôn chỉ đứng ra trước cửa sổ gương nhìn xuống phía dưới, vốn là mới lên cái thành phố này thay mẹ đi đàm phán với các công ty con chưa được một ngày lại gặp ngay chuyện như thế này. Thực ra vừa rồi làm nó bị ướt, anh cũng rất muốn dừng lại hỏi han nhưng thấy nó không có vẻ tức giận lại vì mất thời gian trễ cuộc họp sẽ không tốt với ấn tượng đầu tiên nên anh ta không thể xin lỗi nó đành hoảng, chỉ định chờ dịp khác gặp sẽ tạ lỗi với nó thế mà bây giờ nó lại trả đũa theo kiểu này. Anh ta nở nụ cười mỉa mai suy nghĩ nó cũng chỉ là đồ trẻ con và đoán chắc tờ giấy nó ghi lại là những câu chữ rửa cũng giống những đứa con gái khác, nếu không thì cũng chỉ là gây sự chú ý. Anh quá quen với việc này rồi nhưng có lẽ chưa chắc vì anh ta mới ở đây chưa đầy một hôm. Chắc cô chưa thể biết anh được, nhưng cũng phải nói ở cô nhóc này có cái gì rất thu hút anh ta, không biết được đó là gì nữa. Rút điện thoại gọi cho ai đó, xong anh quay lại với cuộc họp cũng tạm thời quên đi hành động vừa rồi của nó.

Sự lạnh lùng, bình tĩnh với vẻ đẹp trai hiếm có của anh ta làm ọi nhân viên nữ trong công ty đều bị hấp hồn ngay từ cái nhìn đầu tiên. Liên tục trang điểm soi gương và lượn lờ trước mắt anh như cá cảnh mà anh ta vẫn như là không có cảm xúc gì, chỉ mang trên mình một khuôn mặt lạnh lùng và ánh nhìn lãnh đạm. Nếu anh có cười cũng chỉ là nụ cười xa giao, không ai biết được suy nghĩ trong đầu của anh ta.

9. Chương 9: Đầu Nguồn!!!

Sau khi đuổi kịp lũ bạn thì thấy nhỏ Mai với mấy tên kia đi rất chậm chờ nó nhưng lại không thấy Long đâu cả. Nó nhanh chóng bắt kịp và đi xong xong với nhỏ mai, nó quay sang nhìn nhỏ cười khi.Nhỏ Mai nhìn nó không khỏi tò mò hỏi:“Mày đi đâu thế Nhi?”Nó chỉ cười nói bằng quơ xong đánh trống lảng:“Tao đi mua đồ cá nhân mà! Ở thế tên Long đâu rồi ý? “Nhỏ Mai nhìn nó khả nghi không biết nó vừa làm gì nhưng cũng trả lời lại nó:“bây giờ mày mới quan tâm cậu ý ở đâu ah? Long nói có việc phải quay về gấp xong chút sẽ đi sau, chắc giận mày rồi đấy.”Nó nhìn nhỏ mắt chớp chớp chẳng hiểu gì:“Liên quan gì tao á? Thui kệ đi nhanh lên đi tao muốn biết đầu nguồn như thế nào! “Nhỏ nhìn nó lắc đầu nhưng cũng nhanh chóng mấy đứa nó đã mò được đến gần khu leo núi tới đầu nguồn.Sau khi gửi xe đành hoảng tại mấy người dân bản gần đó rất mến khách, nó vui vẻ thơm má bé trai người dân tộc đang ngồi trông xe ấy đứa nó. Bọn con trai

nhìn hành động của nó mà chỉ ao ước được là đứa bé đó, trông cái mặt của mấy tên đó mà mắ cười không chịu nổi. xong nó nhanh nhẹn cầm lấy tay nhỏ Mai và lao về phía trước. Đi được 20m thì tới đoạn leo núi, nó thả tay nhỏ và leo núi băng băng, lên đến lưng chừng núi thì mệt quá nó thở hổn hển ngồi một chỗ chờ lũ bạn, nhỏ Mai nhìn nó lắc đầu nói với theo sau nó: “Leo núi mà mày leo thể sức trâu bò nào chịu được? đi từ từ thôi mới được!” Nó thở gấp nhưng vẫn còn oai lẫm khí thế phùng phùng nói với nhỏ: “hehe nhưng còn lâu mày mới tới chỗ tao được! lên đây anh chờ! Bây giờ anh lại được nghỉ nữa chứ”: nói xong như muốn khẳng định là sức nó còn trâu bò lắm nó định leo tiếp nhưng mệt thật, nó hao sức nhiều quá bò lổm ngổm không nhìn phía trước tới lúc định đứng dậy thì đâm sầm vào cái gì đó mà làm nó ngã giúi về phía trước, may mà không lăn xuống núi vì nó đang ở chỗ khá thoải và do dân ở đây tạo chỗ nghỉ cho khách tới chơi ở lưng chừng núi. Nó không thấy đau, mà nó lại nghe thấy tiếng kêu, nhỏ Mai ở dưới không xa lại không thấy nó đâu nhìn lên thấy mấy chàng trai lạ vội gọi mấy cậu kia đi nhanh lên kiếm nó và gọi: “Nhi! Nhi! Mày đâu rồi!” Định thần lại nó ngửa mặt lên, thì mặt đối mặt. Nó nhìn thấy một khuôn mặt điển trai cực kỳ luôn, nó giật mình con trai gì mà trắng trẻo, lông mi cong vút, đôi mắt đẹp mê hồn màu hổ phách hình như là con lai còn chưa kể nhìn cái mặt búng ra sữa. Và ai đó cũng vì nó mà ngẩn ngơ vốn cũng định đi lên cái nơi này xem có gì thu hút mà nhiều người quảng cáo lại bị cái đứa này đâm vào ngực ngã dúi phía sau, đang muốn chửi nó một trận thì nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu đến hút hồn của nó mà im lặng luôn. Nó thì nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhận ra tình hình là đang nằm trọn trên người của người lạ, nó đỏ mặt nhưng nhanh chóng lấy lại thần sắc và đứng bật dậy ngay. Cái khuôn mặt đáng yêu của nó cùng với cái má ửng hồng vì đỏ mặt chỉ trong tích tắc của nó đã được thu hết vào ánh nhìn của người con trai kia. Hắn mặt búng ra sữa nhìn nó với ánh mắt hiện tia cười cũng nhanh chóng đứng dậy và phủi đồ. Nó vội vàng nói với hắn nhưng cũng không nhận lỗi về mình còn mạnh miệng: “Ê Nhóc! Lần sau đi đứng cẩn thận nha! Làm chị đây ngã xuống dưới kia là ăn đòn nak!” Mấy tên con trai đằng sau hắn cười phá lên, tia vui vẻ trên mặt hắn biến mất mà hiện vài tia u ám, sâu thẳm tự nhiên không biết nói sao. Nhỏ Mai và mấy tên kia cũng vừa đi tới vội vàng đứng cạnh bên nó như che chở nó trước những người lạ mặt nhưng nhỏ Mai cũng giật mình với nhan sắc trời cho của hắn, nhìn thật là mê hoặc. Nhất thời quên mất là mình thích Long, nhìn hắn cười tươi, nhỏ Mai ấn đầu nó xuống và nói: “xin lỗi cậu nha! con bé này hậu đậu, hôm nay sinh nhật nó mong cậu thông cảm. chắc cậu cũng muốn lên đầu nguồn đi cùng luôn với chúng mình nha!” Nó ngơ ngác nhìn hành động của con bạn thân vừa rồi dăm dúi đầu nó. Nó lườm nhỏ muốn rơi con mắt luôn và quát: “Nek nha! tao có sai đâu...” Nó chưa kịp nói hết thì nhỏ đã nhéo nó một cái rõ đau và dùng ánh mắt cún con xin cho cơ hội là nó hiểu ngay nhỏ kết tên kia nổ mắt rồi. thôi đành hy sinh vì con bạn thân, nó cũng mặc kệ nhỏ nói chuyện quay ngoắt hướng khác, bây giờ nó mới để ý phong cảnh phía dưới nhìn đẹp cực kỳ luôn nha, nó móc điện thoại ra chụp lấy chụp để không ngừng, miệng chu choa khen đẹp. trái với sự vô tư của nó hắn thì rất bức mình nhưng nghe hôm nay là sinh nhật nó cũng không muốn nói nhiều liếc xéo mấy tên bạn vẫn đang cười nắc nẻ phía sau làm chúng nó tạm im được một tý xong rồi tiếp tục leo núi cũng không quan tâm tới lời đề nghị của nhỏ Mai. Chỉ là vẫn đang tức giận vì câu nói của ai kia mà không thềm để ý tới nó và mấy người kia nữa. Nhỏ Mai không nghĩ gì chỉ là biết chắc chắn nên đầu nguồn sẽ gặp lại cậu ta nên rất vui vẻ. Còn nó kia kia vẫn cay cú vì bị con bạn dúi đầu, thực ra nó vui vẻ lại rồi nhưng mà phải cho nhỏ Mai xin lỗi nó nên mặt nó lại bí xị ngay sau đó. Khi thấy mấy người kia đã leo cách đoạn khó nghe được cuộc nói chuyện thì nhỏ Mai mới nắm tay và xin lỗi nó rồi rít sau thấy nó khôi phục thần sắc thì kéo nó leo tiếp. Chuẩn bị lên tới đỉnh núi nhỏ Mai cười thật tươi nhìn nó và bảo nó nhìn phía trước, nó cũng hào hứng nhìn lên mỗi cành cây đều treo bóng bay màu hồng phấn, rực rỡ và hơn nữa đó là màu nó thích nhất. Vâng là tính con trai nhưng màu nó thích thì lại là hồng phấn, và điều quan trọng nó thích vì sao nó cũng không biết nữa, có lẽ vì khi nhận biết được màu sắc thì căn phòng của nó đã quyết định rồi. Mỗi cây đều treo bóng bay nhìn như hoa nở rực rỡ khắp đỉnh núi. Vì những trái bóng bay đều được treo hướng về phía dưới thung lũng nên khi leo núi nó không nhìn thấy được, vậy mới bất ngờ. Nó vui vẻ vô cùng đón nhận món quà của các bạn dành tặng inh rất hạnh phúc, chú ý kỹ hơn mỗi trái bóng bay đều được vẽ lên đó những khuôn mặt với đủ sắc thái. Không phải chính là cái kiểu quá quen thuộc hay sao? Nó cười tươi, với tới cành cây trước mặt và lấy được một quả bóng bay lớn nhất với khuôn mặt cười rất tươi! ^^ nhỏ Mai đứng cạnh nó cười tươi chọc nổ quả bóng và nói: “Xem cái này đi! Chọn đúng rồi đó.” Nó hơi giật mình nhưng để ý trong tay nó là cuộn giấy nhỏ được kẹp bởi một chiếc ghim nhỏ có hình mèo kitty rất dễ thương ở trong quả bóng vừa bị nhỏ Mai chọc nổ và mở ra, là một lời chúc rất đáng yêu, nó nhìn nét chữ là biết ngay của nhỏ Mai và là bức hình nó đang đập xe xoa tóc tung tăng. Khỏi phải nói tâm trạng bây giờ của nó cũng không khác gì trong bức hình luôn. nó lấy luôn chiếc kẹp và kẹp lên đầu nhìn nhỏ Mai cười tươi khoe hai hàm răng trắng bóng và nói: “cảm ơn mày nha! ^^ vì mày hôm nay tao nữ tính xài kẹp tóc.

“ Nhỏ Mai cũng cười vui nhìn nó và kéo tay nó xuống thung lũng phía trước hướng tới đầu nguồn không quên dặn nó: “Mày khách sao với tao làm gì. Quà của tao còn cái khác nữa mà, mày chú ý nhé những quả bóng nào quan trọng bây giờ mày biết rồi đấy tao dẫn mày đi, bóng mày tự xử. Ok!” Nó ra dấu tay “ok” với nhỏ và cũng nắm tay nhỏ đi trước. mấy tên đi theo sau càng như bị cuốn hút, nó không hề biết việc nó nữ tính sẽ cuốn hút nhiều như thế nào đâu, chỉ thêm chiếc kẹp tóc làm lộ phần trán cao và khuôn mặt thanh tú của nó càng được dịp thể hiện toàn bộ, không cần trang điểm nó vẫn mang nét đẹp không thể che vào đâu được. Nó nhớ lời nhỏ, nếu chú ý sẽ thấy cứ đi được khoảng 5 cây sẽ thấy những quả bóng bay to hơn hẳn và có hình dáng đáng yêu. Nó lần lượt với lấy và chọc nổ từng quả bóng đón nhận lời chúc của tất cả các bạn trong lớp, tuy nhiên nó cũng không quên nhìn phong cảnh hữu tình nơi đây, đẹp mắt lạ thường. Thoải theo hai lưng chừng thung lũng khi nó bước xuống là dải hoa xuyên chi bạt ngàn đều tăm tắp với màu trắng nổi bật của hoa điểm trên nền xanh như tấm vải được thiên nhiên thêu dệt tuyệt đẹp, phía dưới là cánh đồng hoa cải màu vàng rực rỡ thu hút mọi ánh nhìn, nó chu choa không ngớt thích thú vô cùng. Không hổ danh một nơi đẹp không khác gì trong phim Hàn Quốc đâu nha, mấy nơi như thế này cần được bảo tồn và phát huy mới được. Nó cười tươi và đang cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Nhưng lúc nó vui nhất là nghe tiếng suối chảy hoà cùng tiếng chim hót, nếu chú ý kỹ xuống phía dưới sẽ thấy bị che bởi những cây cao là một dòng nước trong vắt uốn lượn rất đẹp mắt. Nó không chú ý nhiều nữa đang định lao vội xuống dưới đến với nơi mà nó thích nhất thì có cánh tay kéo nó lại. Nó quay lại nhìn, nhỏ Mai đang vắt vẻo kéo tay nó và nói: “Từ từ không được gấp, bây giờ mày phải nghe tao, không là tao bảo mấy cậu ý vác mày về lun đấy. nghe không?” Nó đành tạm thời ngoan ngoãn nghe lời nhỏ, mặt xị xuống hỏi: “Thế mày muốn tao làm gì? Suối đẹp thế kia cơ mà!” Nhỏ không nói nhiều lấy một cái khăn trong túi ra rồi bắt nó nhắm mắt lại sau đó cẩn thận lấy khăn che thêm để nó không nhìn thấy gì bên ngoài và nói: “cứ đi theo tao đi! Mày muốn nghịch nước mà yên tâm đi tao đưa mày đi, cảm giác rất tuyệt lun đó cưng.” Nó cố thử mở mắt nhìn nhưng nhỏ buộc khăn rất chặt, nó đành ngoan ngoãn nhắm tịt mắt đi theo nhỏ. Thật vất vả nhỏ mới kéo nó được tới bên cạnh dòng suối, may mà đi giày không nó giẫm vào gót nhỏ te tua rồi. Nghe thấy tiếng nước chảy ngày càng gần nó vui thích kèm xót ruột, không biết nhỏ định làm cái gì mà không chịu để nó được nhìn thấy bên ngoài. Bực mình nó hỏi: “Được chưa nàng ơi! Tao muốn nghịch nước, tao muốn ngắm cảnh mà! huhu” Sau khi để nó đứng vững tại một vị trí, chỉ lo nó hậu đậu sẽ ngã xuống nước sớm nên nhỏ phải bảo nó đứng im không nhúc nhích sau đó từ từ hạ khăn xuống cũng bảo nó từ từ hãy mở mắt không choáng. Nó đâu có nghe vừa được tháo khăn là nó mở mắt to tròn nhìn quang cảnh trước mặt hết sức bất ngờ.

10. Chương 10: tỏ Tình!!!

Xung quanh nó là các hàng cây lớn nghiêng mình về phía dòng suối được mắc rất nhiều chiếc nơ màu hồng phần đáng yêu vô cùng, suối bên cạnh chân nó cũng được tô điểm một màu hồng phần nhẹ nhàng của những cánh hoa, làm nó thích thú vô cùng. Và thu hút nhất với nó vẫn là màu hồng phần nhưng là trang phục của các bạn nó đang khoác lên người họ phía đối diện nó bên bờ suối trước mặt chỉ cách nó khoảng 5m. Bên đó có cả lớp 11 A1, có đồng phục mới, con gái mặc váy đóng thùng với áo sơ mi cùng chiếc nơ nhỏ, con trai thì quần soóc, áo sơ mi đóng thùng cũng có nơ nhỏ và hơn nữa tất cả đều màu hồng phần, cái Oanh bàn dưới đang bê chiếc bánh sinh nhật 3 tầng phủ lớp kem đứng chính giữa cũng màu hồng phần nốt. Nó cười tươi nhìn sang nhỏ Mai tuy không mặc trang phục như vậy nhưng trên cổ cũng đã quàng chiếc khăn cùng màu sắc. Nó muốn cười lắm ý nhưng các bạn là vì nó mà làm như vậy nên tâm trạng nó rất vui nhưng cũng chột nghĩ thấy cứ đồng bóng sao sao ý. Mặc dù vậy nó cảm thấy yêu mọi người vô cùng.

Chợt nó mở mắt nhanh như vậy làm mọi người bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng lấy bình tĩnh bắt nhịp và hát bài HAPPY BIRTHDAY hướng về phía nó và cười thật tươi. Nó lắng nghe từng câu hát dành tình với niềm hạnh phúc vô cùng. Sau khi kết thúc, mọi người dạt ra theo hai phía để lại khoảng trống ở giữa, một người con trai xuất hiện với nét đẹp Hàn Quốc không pha trộn cùng với bộ comple màu hồng phần thắt cao vắt cực điển trai, trên tay cầm bó hoa hồng cùng với hộp quà nhỏ xinh không ai khác chính là Long. Cậu hướng ánh mắt chiu mến về phía nó và nói nhẹ nhàng:

“Sinh nhật vui vẻ nhé Nhi! Làm bạn gái Long nha!”

Nó nhìn cậu với ánh nhìn khó hiểu, hẳn là tên này còn cuồng phim Hàn hơn nó hay sao ý. Sau đó nó cười rõ là to và nói:

“Tôi có phải LESS đâu, không là bạn gái thì là gì! Được được mang quà sang cho tôi đi, mà thôi để tôi qua lấy.”

Mọi người té xỉu với nó mất thôi, cái gì cơ chứ không biết nó không hiểu hay giả vờ không hiểu. Nhỏ Mai cốc đầu nó thở dài và nói nhỏ:

“Tất cả mọi thứ này là Long đặc biệt làm ày đấy! mày có bị làm sao không mà trả lời câu “liên quan” quá vậy chứ Nhi?”

Sau câu nói của Mai nó càng mở mắt to tròn nhìn cậu tháo giày, xắn ống đủ kiểu rồi nhanh chóng chân bước xuống dòng suối mát lạnh chỉ ngập qua đầu gối và nói cảm thán:

“Là ông làm sao Long? Đúng là bạn tốt của tôi mà! Yêu ông quá cơ! Lại đây tôi ôm bạn tốt cái nào!”

Nghe giọng điệu trẻ con của nó là biết nó chẳng hiểu cái mô tê gì hết, cậu lắc đầu nhưng cũng không muốn ép buộc nó cũng không muốn đánh mất vẻ ngây thơ của nó khi bên cậu. Cũng không nghĩ nhiều nữa, cậu bước xuống dưới dòng suối và trao hoa cho nó, đồng thời đưa hộp quà nhỏ xinh đặt vào trong tay nó. Được quà thì nó đâu có im được, vội đưa lại hoa cho cậu và mở quà nhanh chóng nhận ra đó là một chiếc vòng bạch kim với hoạ tiết rất xinh, mặt vòng là hình bông hoa hồng với cánh hoa được làm bằng Rubi màu hồng rất tỉ mỉ và đẹp mắt. Nó nhìn là kết liền không cần nhờ ai tự đeo luôn vào cổ mình và nhìn cậu cười rõ tươi:

“Đẹp lắm ý! Cảm ơn ông nha!”

Sau nó tự nhiên ôm cậu một cái xong lại nghịch ngợm đẩy cậu xuống nước làm cậu ướt toàn tập, nhìn thấy nó vui tự nhiên cậu cũng vui, tuy cái ôm không phải là tình yêu nhưng cậu thấy rất hạnh phúc. Tình yêu đâu nhất thiết phải miễn cưỡng, chỉ cần người ấy cười thì cậu cũng đã thấy hạnh phúc rồi. (ôi lại là phim Hàn nữa sao T.T) Cũng hắt nước vào nó, cùng nó đùa với nó luôn. Mọi người thật sự không hiểu nổi cặp đôi này luôn, nhưng cũng không thể bỏ lỡ cuộc vui cùng lao xuống suối quây tưng bừng.

11. Chương 11: tình Định.(1)

Mọi hành động lạ kỳ của bọn họ đều thu hết vào tầm mắt của hần. Vốn đã kỳ lạ với những trái bóng bay treo trên cây, những tưởng là trò câu khách của những dân cư sống tại nơi này. Nhưng tới khi thấy có gì đó trong trái bóng lớn, hần với lấy và xem thấy một tấm hình của nó đang chu môi hát vu vơ thì mới biết là cái này cố tình làm dành tặng nó. Nhìn bức hình mà hần cảm thấy khó thở vô cùng nhìn nó và trái tim lỗi nhịp lần thứ hai trong ngày, thật kỳ lạ, khuôn mặt nó đáng yêu lắm, đôi mắt màu cà phê long lanh và thu hút lại mang nét hồn nhiên, tinh nghịch như ẩn như hiện sau hàng tóc mái ngắn khá dày, cái mũi thẳng tắp nhỏ xinh và khuôn mặt trái xoan thanh tú cùng đôi môi đỏ căng mọng như trái sơ ri nhìn là thấy “ghét”.

Hần cũng tò mò đi xuống, nhìn thấy hành động của cậu và nó có cảm giác rất khó chịu nhưng nghe cách nó nói cười với cậu, hẳn biết hai người chưa phải người yêu chỉ là cậu ta yêu đơn phương nó thôi. Cái cách nhìn của cậu dành cho nó làm hần cảm thấy rất muốn dấn, chăm chú từ xa nhìn về phía nó và cậu không rời mắt. Nhìn vào cái cách thể hiện này và ánh mắt không phải có mỗi cậu mà các tên con trai khác cũng nhìn nó mà xem, hẳn biết hẳn thật có nhiều đối thủ rồi, nhớ lại cái cách gọi của nó dành cho hần đã thấy chẳng có cơ hội gì rồi. Nhưng hần là ai chứ? Không lẽ lại thua cuộc? không bao giờ!!!

Ánh nhìn chăm chú của hần làm mấy tên kia vừa phải nhin lại cười phá lên và nói:

“Minh Thành ah! Không ngờ cậu lại vì một con bé gọi là “nhóc” mà điên đảo như thế này!”

Hần đưa ánh nhìn về phía đám bạn nghi hoặc:

“Rõ ràng như vậy sao?”

Bọn họ càng được thể cười lớn và nói đắc ý:

“không nhẽ lại đùa cợt chuyện này?”

Hắn lấy lại thần sắc liếc xéo bọn họ, làm bọn họ im miệng ngay và nói:

“Đã như vậy thì liệu mà giữ miệng của các cậu đi.”

Bọn họ im bất cùng suy nghĩ câu vừa rồi của hắn. Bọn họ cùng với hắn chỉ là đi phượt lên Sa Pa một chuyến, khi về ghé qua nơi đây chút không ngờ lại ở một nơi như thế này có người khiến cho Đại thiếu gia nổi danh đào hoa không biết yêu này ngần ngại. Vừa rồi bọn họ chỉ đùa thôi nào ngờ hắn liền thừa nhận! haizz

Nghe thấy tiếng cười phía xa nhận ra là bọn họ và trong đó có hắn, nhỏ Mai hiện tia vui vẻ trong ánh mắt hướng về phía bọn họ, nhìn thẳng hắn và gọi:

“Các cậu qua cùng góp vui với chúng tớ luôn nhé”

Không thể có cơ hội tốt hơn, bọn hắn liền tiến tới gần nhờ lời mời gọi của nhỏ cũng không cần ngại gì nữa. Nói là ngại cho có màu thôi chứ bọn hắn cũng không thích cái kiểu bị chiếm mất chỗ vui, nếu hôm nay mà không phải vì nó thì cái đám hỗn loạn kia hẳn là bọn hắn đã xử đẹp luôn rồi.

Nghe thấy tiếng gọi của nhỏ Mai và thấy cái bản mặt của hắn, nó cũng không có giận hờn gì nữa vì nó đang rất vui vẻ, nó cũng hướng mắt về phía hắn gọi:

“Nhóc lại đây này! Nước siêu mát luôn! nhìn nhóc là chị biết không phải người ở đây rồi!”

Mấy tên kia không uống nước mà suýt sặc, còn ai đó thì mặt tối thui, muốn đấm nó quá! Trước mặt bao nhiêu người mà liên tục hai lần gọi nó là nhóc, từ trước tới nay chắc chỉ có nó mới dám gọi hắn như vậy thôi. Hắn cũng tháo giày bước xuống nước hướng thẳng phía nó với cậu và đứng vào giữa không chú ý tới sự chia tay mời gọi của nhỏ Mai làm nhỏ bí xị. Hắn đứng che trước mặt cậu còn bản thân thì đối mặt với nó. Cậu bị hắn làm cái hành động như kiểu cho ra rìa cảm thấy rất bức mình lùi lại phía sau một chút. Hắn nhìn thẳng vào mắt nó dù dưới nước nhưng hắn vẫn cao hơn nó cả gần cái đầu, tại nó thấy mặt hắn bùng ra sữa với cũng cay cú vì ngã vào người hắn nên mới gọi hắn là nhóc thôi thành ra quen lun bây giờ nghĩ lại chắc cũng bằng tuổi nhưng đâm lao thì phải theo thôi. Hắn nhìn thẳng mắt nó hiện chút tia giận dữ và nói rít qua kẽ răng:

“Nhớ đây! Không được gọi tôi như thế nữa?”

Nhìn khuôn mặt tức giận như đang muốn ăn tươi nuốt sống của ai đó. Hắn cũng thấy lạ bình thường hắn giữ được cảm xúc rất tốt không ngờ chỉ vì nó mà mất hình tượng liên tục trong ngày. Nó nhìn hắn biết hắn giận nhưng vẫn cứ thấy rõ là đẹp mới lạ chứ, nó đưa tay lên véo hai má của hắn và cười tươi nhìn hắn nói:

“Thích thì gọi đây! nhìn nhóc dễ thương như vậy, quý nên chị mới gọi như vậy thôi nha!”

Hắn như nổi điên đến nơi, lại còn véo má. AAAAAA trong lòng hắn đang gào thét thế mà ai kia vẫn hồn nhiên, hắn cố gắng lấy lại bình tĩnh lấy hai tay cầm chặt tay của nó tách ra khỏi hai má của mình nở nụ cười xảo quyệt nhìn nó:

“Nếu cô thích như vậy thì! Hãy đưa tôi đi thăm quan nơi đây đi, tôi vừa tới không biết gì hết.”

Nó chưa trả lời thì cái hành động gần gũi nó của hắn làm Long khó chịu vô cùng, cậu đầu thế khoanh tay đứng nhìn đi ra phía trước tách tay của hắn và nó ra rồi nắm một tay của nó kéo về phía chiếc bánh sinh nhật. Đang vui thì đứt dây đàn hắn đổi ánh mắt lạnh tanh nhìn về phía cậu. cậu cũng chẳng quan tâm tới điều đó, bỏ rơi hắn đứng như tượng, còn các bạn của hắn thì đứng nhìn cảnh vui cũng không tiện ra mặt. Long đưa nó tới trước chiếc bánh ba tầng xinh đẹp đặt trên mặt đá phẳng cạnh suối, cười với nó và nói:

“Nhi cắt bánh chia ọi người đi! Mọi người cũng chờ lâu rồi đó.”

Nó nhìn chiếc bánh sinh nhật thích thú, mỗi tầng là một hoạ tiết khác nhau , hai tầng dưới là các loài hoa nó thích và trên đỉnh là hình chú cún ngộ nghĩnh. Nó nhìn như bị hút hồn khéo léo nhận con giao cắt bánh từ tay cậu nhưng mà nó nghịch ngợm ai không biết cơ chứ, vừa được nhát đầu tiên. Nó thấy lâu la quá dùng tay quệt nhẹ vào chiếc bánh kèm theo kem và bôi luôn lên một vệt dài trên má cậu rồi cười nắc nẻ. Bó tay với

nó, trẻ con hay trẻ trâu thì nó cũng xứng đáng dành giải nhất. và thế là cuộc chiến bánh kem diễn ra nhanh chóng và đầu xỏ là nó chứ ai, người nào hầu như cũng dính trứng của nó hết. hần vốn không thích cái trò trẻ con này nhưng không chú ý vừa lơ là thì một phát bị nó bôi từ trán xuống sống mũi như kiểu hề saclo, cay cú và thế là cũng cuốn theo nó luôn, bọn bạn hần cũng không thoát. Thế là các nam thanh nữ tú nghịch ngợm dưới dòng nước mát, rất vui vẻ, mỗi người trong họ mang một vẻ hấp dẫn lạ thường, đặc biệt là top 4 đó.

12. Chương 12: tình Dịch(2)

Sau khi đã lũ quỳ quậy tung cả lên thì đã quá trưa, và cái bánh chẳng còn lại chút nào mà đã trôi theo dòng nước do sự phá hoại của bọn họ. Và bây giờ bọn họ mới bắt đầu thấy đói bụng. Riêng cái bụng nó mà biểu tình thì việc gì cũng bỏ hết. Nó kéo nhỏ Mai lên phía bãi cỏ cạnh cánh đồng hoa cải vàng và gọi mọi người theo:

“Qua đây ăn đã cả nhà ơi!”

Mọi người cũng qua ngồi sát bên cạnh nó tạo thành vòng tròn. Thế nào mà sắp xếp thành ra xen kẽ nhau, hần không quan tâm nhiều chỉ đi đến ngồi ngay cạnh giữa nó và Mai thông qua lời mời gọi riu rít của nhỏ. Không ít bạn nữ trong lớp nhìn hần với ánh mắt hình trái tim, vì hần đẹp trai quá mà. Long tuy cũng không kém hần là bao nhưng lại là trai cũ nên có phần bớt hot do có trai lạ, cậu phải khẳng định vị trí của mình hất tóc vuốt keo hướng lên tạo style cực ngầu và ngồi bên phía còn lại cạnh nó. Mấy nàng trong lớp cứ gọi là đổ gục trước hai mỹ nam luôn. khi mọi người đã ổn định chỗ ngồi trên bãi cỏ xinh đẹp, nó mới lôi mọi thứ trong balo ra, ai cũng tròn xoe mắt nhìn vì những thứ nó mang đi. Thực ra thì mọi người cũng mang theo đồ ăn nhưng nhìn nó mà xem như kiểu chết đói 3 năm ý. Mọi người cùng mở thức ăn ra và chén ngon lành, chỉ có hần và bọn bạn hần thì khác, mở một cái hộp inox rất đẹp lấy những viên hình đáng kỳ lạ và cũng chỉ ăn những thứ đó. Nó tò mò với tay cầm một viên màu sắc sặc sỡ như kẹo cao su, mở mắt to tròn hỏi hần:

“Ăn cái này sao mà chịu được cơ chứ nhóc?”

Mọi người cũng đã quen với cách gọi của nó nên cũng không cười nhiều nữa nhưng hần đâu thể nào quen được, bực mình nhưng nó hỏi nên cũng vui vẻ trả lời nó:

“Đây không phải kẹo là vitamin đó! Chuyên dụng tiết kiệm thời gian và khi muốn đi xa. Ăn thử rồi biết! mở miệng ra tôi cho thử vị này rất ngon! Rồi cho tôi biết vị gì?”

Nó cũng há miệng “A” định ăn, hần đưa tay gần sát miệng nó thì cậu quay đầu qua ăn toàn bộ viên kẹo từ tay hần xong ăn ngon lành. Hần bực mình rứt tay lại thì để ý trên cổ nó có chiếc vòng hần vừa tặng, khá đẹp đấy chứ. Hần liếc mắt nhìn đám bạn xong đó cũng ngồi ăn. Nó lấy viên lúc đầu cầm thả vào miệng và nhai kỹ sau đó nó cười tươi nhìn hần và nói:

“Ngon! Như kiểu ăn thịt bò ý!”

Hần thay đổi sắc mặt nhìn nó nở nụ cười toả nắng, các cô nàng lúc này nhìn hần như là muốn phi đến luôn mà không được. nó thì cũng không chú ý nhiều chỉ suy nghĩ vị ngon của viên kẹo, hần nói tiếp:

“không chỉ có vị ý thôi đâu! Muốn thử nữa không?”

Mọi người nghe vậy đều nhao lên muốn thử thế là hộp dự trữ của bọn hần đi tong vì cái lũ này. Riêng nó kia kia chén gần nửa hộp luôn xong ngồi ôm bụng vì no quá mà.

Hần cũng phải bó tay với nó luôn, ăn như heo, thế mà người nó chẳng thấy mập gì cả cơ mà có lẽ vì nó khá cao nha hần đoán nó phải cao tầm 1.66m ah vì nó không thấp hơn hần quá nhiều bản thân hần cũng cao 1.82m rồi mừ.

Sau khi ăn uống xong, nó đứng nhìn tất cả các bạn một lượt và tuyên bố:

“Hôm nay thật sự mình rất vui cảm ơn mọi người nhiều lắm lắm ý. Có lẽ những bạn mới ở đây nên giới thiệu chút, nhóc muốn chị gọi khác thì giới thiệu đi nhé.”

Khỏi phải nói mọi người ai mà chẳng đón đợi phần giới thiệu của hắn kể cả cậu, vì cậu muốn biết hắn ở đâu và sẽ biến khỏi Sơn La này bao giờ. Hắn cứ bám víu lấy nó làm cậu khó chịu vô cùng, hôm nay hắn chiếm thời gian của cậu dành cho nó quá nhiều rồi. Hắn hiển nhiên không cần mở lời thì tên bạn của hắn giới thiệu một lượt:

“tôi là Phan, đây là Hiếu, Minh, Hiễn” hắn nói lần lượt chỉ mấy người còn lại trong nhóm và sau đó chỉ vào hắn nói tiếp:

“Cậu ấy là Đỗ Minh Thành, 17 tuổi, hậu duệ duy nhất của tập đoàn...”

Phan đang định nói tiếp thì thấy ánh mắt sắc lẹm của hắn hướng về phía mình nên dừng lại không nói tiếp nữa. Hắn tiếp lời của Phan luôn để mọi người không chú ý nhiều:

“chúng tôi từ Hà Nội, đi phượt lên Sapa chỉ là khi về qua đây chút ngắm cảnh.”

Mọi người “A” nên một tiếng, mấy đứa con gái cảm thấy tiếc vì hắn ở xa vậy cũng chỉ gặp được lúc này thôi. Còn Long thì cảm thấy rất vui, cậu thích và muốn hắn cuốn xéo khỏi đây càng nhanh càng tốt. vậy là mọi người bằng tuổi. Sau đó mọi người trong lớp cũng lần lượt giới thiệu, các cô gái chỉ hướng ánh mắt về phía hắn là chính ah!

Nhỏ Mai nhìn hắn cười giới thiệu:

“Mình tên là Phạm Phương Mai, 17 tuổi.” giới thiệu bản thân xong thì hướng tay chỉ về phía nó giới thiệu hộ.

“Nó là Đỗ Nguyệt Nhi! Ấy da bây giờ mới nhớ cậu và nó cùng họ đó Minh Thành. Vậy ở đây chúng ta đều bằng tuổi nhau cả. Và bên cạnh cậu ấy là Đoàn Duy Long.”

Hắn đưa ánh mắt đặc ý nhìn nó, trùng hợp thật hắn với nó có cùng họ. Nguyệt Nhi cái tên thật đẹp nha. Hắn nhìn nó và nói kiên định:

“cũng bằng tuổi thôi cô nhóc! Đừng có gọi tôi như vậy nữa.”

Thực ra thì hắn đúng phải là 95 nhưng mà mẹ hắn nói quyết định cho hắn học sớm một chút nên khai sinh sớm hơn cũng không nói lý do cụ thể. Và bây giờ hắn thấy may mắn vì điều đó nếu không sẽ làm nhóc trong mắt của nó mất thôi.

Nó lườm Mai một cái đang tính khai khổng tuổi cho oai nhưng thôi cũng đành im miệng nhìn hắn rồi cười cười ngụy biện:

“tại nhìn mặt cậu trẻ con chứ bộ! gọi nhóc nghe cũng hay mà!”

Hắn trừng mắt nhìn nó làm nó tự nhiên sồn da gà im luôn và nói:

“vậy là cậu được rồi chứ”

Xong nó cười trừ và đứng dậy tuyên bố rõ là hoành tráng:

“Hôm nay tuyệt vời quá ah! bây giờ thì các bạn yêu quý của mình ah! ^^ thông cảm nha cho tớ ngủ chút xíu 30 phút thôi!”

Bỏ tay với nó lun, mọi người chút thì té xỉu với nó. Có câu căng cơ bụng trùng cơ mắt chắc là nó siêu nghiệm với câu này lun. Hôm nay sinh nhật nó nên mọi người cũng không có nói nhiều, hành động của nó thì siêu bá rồi, từ trước đến nay nó nổi tiếng thẳng tính và không sợ ai cả, nó cũng toàn tự nhận mình như vậy. Thế là nó kéo nhỏ Mai qua dưới bóng râm trước mặt, để nhỏ ngồi xuống và gối luôn đầu xuống đùi nhỏ ngủ ngon lành. Nhỏ Mai nhìn nó lắc đầu nhưng không hiểu sao nhìn nó nhỏ cũng không thể nào ghét nó được, nhỏ yêu nó lắm ý và thương nó như chị em ruột nên mặc tề chân vẫn để nó gối đầu ngủ như vậy.

Mọi người cũng tản ra các gốc cây xung quanh, nhóm thì nói chuyện, nhóm thì nằm hóng mát và cũng chợp mắt chút. Chủ đề chính của các nàng vẫn chỉ xoay quanh hai tên hot boy kia, có lẽ là so sánh xem tên nào

thì đẹp hơn. Chỉ còn lại hấn và cậu, lúc này hai người nhìn nhau với ánh mắt hình viên đạn. chuyển thái độ hoà hoãn cậu hỏi hấn, giọng điệu hiền nhiên:

“Bao giờ cậu về Hà Nội?”

Hấn cũng thôi không nhìn cậu mà nhìn về phía nó đang ngủ ngon lành cách đó mấy mét, nhìn dễ thương vô cùng, tự nhiên nở nụ cười như có như không và nói với cậu:

“Định mai nhưng có chuyện vui rồi chưa thể về!”

Cậu nhìn theo ánh mắt của hấn hướng về nó, cảm thấy rất phần nộ nhưng chợt nhớ tới bản thân chưa là gì của nó ngoài danh hiệu bạn tốt. Nhưng hấn đâu có biết, cậu chỉ có thể đe dọa hấn, nói từng câu rõ ràng nhưng chỉ để hấn nghe thấy mang vài phần đe dọa:

“Tôi cảnh cáo cậu! tránh xa người tôi yêu! Cô ấy cũng đã đồng ý rồi, chiếc vòng cô ấy đeo trên cổ là minh chứng!”

Hấn chẳng quan tâm tới lời cậu, nở nụ cười nửa miệng nhưng ánh nhìn thì sắc bén hướng về phía cậu và nói, giọng điệu vốn là thách thức:

“có đối thủ mới vui chứ! Yên tâm đi tôi không phải tiểu nhân, tôi sẽ đấu với anh quang minh chính đại.”

Nhìn cái cách nói chuyện tự tin của hấn, cậu có chút lo lắng. Nhìn qua thấy nhỏ Mai đang nhìn hấn cười toe toét, cậu nảy ra ý định, nói nhỏ gì đó với hấn thì thấy hấn cười và gật đầu. xong cậu hướng về phía nó và nhỏ, nói thầm vào tai nhỏ làm nhỏ mừng ra mặt. Sau cậu ngồi xuống nhẹ nhàng nâng đầu nó hướng về phía đùi mình thế chỗ cho nhỏ. Ai kia vẫn đang cười đắc ý thì tự nhiên thấy hành động của cậu kỳ lạ mới dần hiểu ý của kẻ thù trong một phút ngây thơ mà bị đánh lừa không hay biết. Khi nhận thức sâu sắc hơn thì nó đã nằm trong lòng cậu vẫn ngủ ngon lành chẳng biết gì, còn hấn kia đang bị nhỏ Mai bầu vú lồi kéo làm hướng dẫn viên du lịch. Vốn vừa rồi Long ghé sát tai hấn nói bảo muốn phân định thắng thua không để hấn gọi nó dậy hỏi, hấn biết nó chưa yêu cậu nên cười đắc ý gật đầu tưởng sẽ làm cậu xấu hổ, ai dè bị cậu lừa. Còn Long một mũi tên trúng hai đích luôn, nguy hiểm ghê. Thấy áo nó vẫn còn ướt, cậu lại cởi chiếc áo vest ngoài khoác cho nó lần thứ 2 trong ngày luôn, mà nó đâu có biết, thêm hơi ấm nó cuốn vào người ngủ ngon lành hơn mới ghê. Chắc có ai vác nó đem bán nó cũng chẳng biết. Cậu chăm chú nhìn nó ngủ mà chỉ muốn giữ nó mãi bên mình như thế này. Nhưng liệu có thể như vậy không? Cậu rất sợ có một ngày nó sẽ như chú chim nhỏ mà bay mất khỏi cậu mãi mãi. Cậu có thể sống được không? Không kể cả nghĩ cậu cũng không muốn nghĩ như thế đâu. Cậu sẽ là người duy nhất luôn luôn bên nó và bảo vệ, mang lại hạnh phúc cho nó. Cậu có một niềm tin mãnh liệt như vậy đó!

Long nhìn nó mãi không thể rời mắt, tự nhiên nó nở một nụ cười, không biết đang mơ gì nữa. Nhưng phải nói nhìn nó ngủ khó mà kìm lòng được, cậu nhìn nó khuôn mặt ngày càng tiến sát tới chiếc miệng xinh xắn của nó hơn thì tự nhiên:

“BÙM”

Quả bóng bay nổ ngay trên đầu nó với cậu, nó giật mình mở to mắt ngồi phắt dậy ngó nghiêng xung quanh:

“Bom nổ ? Đâu đâu?”

Đó nó mang tiếng không sợ ai nhưng lại sợ khủng bố, trên trời sợ có nhiều vụ ghê lắm. Cuối cùng thì phải nói là nó vẫn sợ chết nhất. hehe

Cậu cũng ngửa mặt lên không hiểu cái quái gì vừa xảy ra? Chút nữa cậu đã trạm được vào cái Khuôn mặt đáng yêu của nó rồi! >

Không ai khác, Phan đứng phía sau hai người vừa chọc nổ quả bóng cười nhìn nó vô tội và nói:

“cô đã ngủ được 60 phút rồi đó người ạ! Không phải để mọi người đợi cả buổi chiều chứ?”

Nó giật mình ngó đồng hồ, chết thật ngủ ngon quá mà. Nó nhìn quanh chẳng thấy nhỏ Mai đâu mà lại thấy Long ngồi ngay cạnh nó. Chẳng nghĩ nữa, nó đứng dậy chạy hướng mọi người cười cười nói riu rít, bỏ lại cậu vs Phan. Cậu thì cay cú nhìn tên bạn của kẻ thù, rõ ràng muốn đối đầu với cậu mà. Hấn thì từ xa hướng ánh mắt khoái trí vì vừa trả thù được cậu, còn nhỏ Mai thì cũng không tiện phùng phàng với nữ nhi

nên đành để nhỏ kéo tay loạn lên mà tâm trí thì cứ hướng về phía nó đang ngủ ngon lành trong lòng ai kia, cảm thấy khó chịu nói không lên lời. cần phải kiểm lý do ở đây thêm mới được, hẳn tự nói trong suy nghĩ như vậy.

Sau khi cùng mọi người nghịch nước chơi đùa chán chê đợt hai đến 16h chiều thì nó cùng mọi người cũng khá mệt rồi và quyết định ai trở về nhà nấy sau khi hẹn mọi người 19h tại nhà nó cùng tổ chức sinh nhật. Đương nhiên vì đã kết giao nên hẳn và lũ bạn cũng trong danh sách được mời. Long khó chịu vô cùng nhưng vì nó vui nên cậu cũng chẳng có quyền gì cả. Mọi người đều háo hức với party atnight!

13. Chương 13: Nhận Ra?

5h tại công ty bất động sản Hoa Thiên mới nổi, sau khi hoàn thành khối công việc khổng lồ trong ngày và đối phó với các nữ nhân viên viện cớ lần lượt qua lại trước mặt anh như cá cảnh. Vị giám đốc trẻ tuổi này trở về phòng riêng do công ty chủ động sắp xếp cho anh trong thời gian ngắn anh ở đây, từ lúc lên thành phố này tới giờ có lẽ chỉ có sự sắp đặt này khiến anh ưng ý. Sau khi thả mình xuống ghế và tự lấy tay thư giãn hai thái dương của mình, anh cần nhanh chóng hoàn thành công việc ở đây và trở về. Sau tiếng gõ cửa, hướng ánh mắt đón đợi người mở cửa là một người đàn ông khoảng ngoài 30 nhìn anh và cười tươi nói:

“Không ngờ cậu mới lên vùng đất này đã trầm chán với cô nhóc nổi tiếng nhất ở đây rồi!”

Anh nhìn người đàn ông nghi ngờ:

“Thật sự tìm hiểu nhanh như vậy sao anh Lâm?”

Người đàn ông cau mày trả lời:

“Nghi ngờ khả năng của thư ký này vậy sao giám đốc Hoàng Nam? Tôi hơn cậu cả giáp đó! Thành phố này nhỏ lắm hơn nữa cậu xem cái này đi rồi nói.”

Nói xong lại tự cười rất thoải mái.

Sau đó Lâm đưa cho anh tờ giấy không lấy gì làm lạ chính là cái bản kê khai khoe lý lịch của nó viết lúc báo thù mà. Anh cầm nở nụ cười với suy nghĩ lúc trước của mình:

“Là của cô nhóc đó viết thật sao? Đỗ Nguyệt Nhi?”

Nhìn nụ cười của giám đốc trẻ tuổi, Lâm cảm thấy rất thú vị, đưa thêm cho anh một tập tài liệu và nói:

“Không lẽ tôi lừa cậu? đây là toàn bộ thông tin về cô bé đó. Cậu muốn biết gì nữa không?”

Anh nhìn thư ký cũng không nghĩ gì chỉ phẩy tay nói:

“không cần nữa được rồi cảm ơn anh! Anh ra ngoài đi, tối nay không cần chờ tôi, tôi sẽ tự đi về khách sạn.”

Sau khi thư ký Lâm đi khỏi, anh cũng cảm thấy ở đây khá ngột ngạt nên quyết định đi ra ngoài. Bước đi tiện tay cầm theo hồ sơ của nó cùng tờ giấy ra khỏi công ty trước mọi ánh mắt hình trái tim của nữ nhân viên nhưng vẫn là thái độ không quan tâm, mặt không hề đổi sắc. Ra tới chiếc xe của mình đã được thư ký Lâm xử bây giờ nó lại đẹp và mới nguyên. Nhớ tới cái hành động lúc sáng của nó và tờ giấy cầm trên tay cảm thấy tự nhiên rất trẻ con và đáng yêu. Ngồi vào chiếc Audi màu ghi sang trọng anh lái nhanh ra khỏi công ty và dừng lại trước đèn đỏ ngã tư, nhìn qua tập hồ sơ bên cạnh phía còn lại lộ ra một bức hình nhỏ với cái mái ngói và khuôn mặt đang cười tươi của nó mà quên mất đèn đã chuyển xanh. Sau khi các xe phía sau bấm còi inh ỏi, anh giật mình cho xe phóng đi cũng không ngờ lần đầu tiên anh bị thu hút bởi một cô nhóc. Tự cảm thấy nực cười với suy nghĩ vừa rồi trong đầu, anh mở cửa sổ xe và ném tập hồ sơ cùng hình của nó vào thùng rác công cộng, anh không có thời gian ấy chuyện viễn vông. (Nói vậy nhưng lại nhét tờ giấy nó ghi vào túi áo). Sau đó lướt đi trên đường cố gắng loại bỏ hình ảnh của nó ra khỏi đầu óc, quyết định sẽ về khách sạn Thành phố và nghỉ luôn. Đang đi nhanh trên đường Tô Hiệu, thì anh chợt giảm tốc với lí do có một bà lão đang muốn qua đường phía trước mặt, nhìn đã cao tuổi nhưng vẫn rất quý phái và

khiến anh có một ấn tượng quen thuộc nhưng không biết đã gặp bà ở đâu, chỉ là bà rất quen với anh thôi. Thấy bà loay hoay với món đồ khá nặng lại không thể qua đường. Anh quyết định giải đáp câu hỏi trong lòng mình và dừng xe lại bên cạnh bà, mở cửa và xuống xe nhẹ nhàng đỡ món đồ không quá nặng như anh nghĩ trong tay bà và nói:

“Bà không sao chứ ạ? Để cháu giúp đưa bà về nhà nhé!”

Thần thái bà vẫn hết sức bình tĩnh cười nói với chàng trai:

“Cảm ơn cháu! Ta gọi cho tài xế trong nhà rồi. chút nữa cậu ta sẽ tới. cảm ơn ý tốt của cháu. Còn trẻ đã có ý thức như vậy rất đáng khen.”

Bà vừa nói xong thì quả thật có một chiếc xe dừng ngay phía sau xe của anh, tài xế bước xuống xe lấy lại túi đồ và dìu bà chủ không quên gửi lời cảm ơn tới anh hướng về xe của họ. anh vẫn là chưa thể giải thích được suy nghĩ của mình với lại rõ ràng người anh nghĩ tới chắc chắn không thể ở đây được. Anh nhìn theo bà đi về phía chiếc xe, sau khi nghe tiếng xe của bà khởi động thì anh cũng hướng về xe mình nhưng hình như chiếc xe đó có gì không ổn, anh dừng bước thấy tài xế bước ra ngoài và kiểm tra mui xe lắc đầu.

Bà cũng bước xuống nhìn anh ta:

“Cậu Trung! Xe sao vậy?”

Người tài xế nhìn bà buồn bã:

“Xin lỗi phu nhân! Chiếc xe này bị hỏng mất rồi. để tôi bắt taxi cho phu nhân về trước, cũng muộn rồi, bữa tiệc cũng sắp bắt đầu.”

Bà nhìn vào đồng hồ hiển thị trên điện thoại cũng đã hơn 18h, bữa tiệc là 19h bà cần nhanh lên mới được. Người tài xế nhìn xung quanh cũng không có chiếc taxi nào, anh quan sát sự việc sau đó hướng về phía bà và hỏi:

“Hãy để cháu đưa bà về nhà ạ! Cháu cũng không bận gì.”

Bà nhìn về phía anh ta và cũng đồng ý vì bà cũng không có nhiều thời gian. Sau khi dìu phu nhân cùng túi đồ vào xe của anh ta thì tài xế Trung gọi cho công ty bảo hiểm và chờ người. Anh cho xe lăn bánh theo chỉ dẫn của bà:

“Ta ở khu Lam Sơn, thật cảm ơn cháu, nếu không ta cũng thấy có lỗi với cháu gái ta rồi. Ah cháu tên gì và bao nhiêu tuổi rồi?ta thấy cháu có lẽ cũng không phải người ở đây.”

Cậu nhìn qua bà ngồi cạnh sau đó tiếp tục tập trung lái xe cũng không quên trả lời bà:

“Cháu tên là Nguyễn Hoàng Nam 21 tuổi rồi ạ. Cháu từ Hà Nội lên đây công tác mới được một hôm.”

Bà “À” một tiếng, vì nói tới Hà Nội tự nhiên bà nghĩ tới con trai của mình và cảm thấy buồn. Để ý chàng thanh niên bên cạnh, khá là tuấn tú lại tốt bụng, và mang lại cho bà một sự thân quen lạ thường, tự nhiên bà cũng thấy quý mến và ngỏ lời:

“Cảm ơn cháu rất nhiều! hôm nay vốn sinh nhật 17 của cháu gái ta, ta muốn đích thân mua tặng con bé một món quà nên ta ra ngoài cũng im lặng muốn con bé bất ngờ. nếu cháu không vướng thời gian hãy cùng tới tham gia chung vui với con bé.”

Bản thân anh rất ngại với những buổi sinh nhật kiểu này nhưng vì vẫn còn có một số câu hỏi muốn có đáp án anh cũng muốn điều tra và biết nhiều hơn về bà nên cũng không từ chối trả lời bà:

“Nếu vậy cháu cũng xin làm phiền gia đình chút.”

Bà cảm thấy vui vì chàng trai này lễ phép và có học vấn tốt, rất hài lòng, bà cười hiền và nói:

“Không phiền! đó nhà ta phía trước, dừng xe trước cửa ta gọi chị giúp việc cháu cất xe vào gara nhé!”

Nhìn vào ngôi biệt thự không lớn lắm màu cà phê sữa trang nhã, anh cảm thấy khá hài lòng.

Sau khi cất xe cẩn thận anh theo vào cùng chị giúp việc, ngôi nhà này toàn người lớn tuổi thì phải. bước vào phòng khách là cách bài trí rất trang nhã và rộng rãi nhưng rất sạch sẽ, anh thoải mái thả mình ngồi

xuống và một bức hình khiến anh khó dời mắt. Bức hình treo trên tường đối diện với ghế sofa phòng khách giúp anh rất dễ nhận ra trong bức hình là một cô bé rất đáng yêu nhưng không tiểu thư mà mặc áo khoác jean và quần jean luôn chưa kể cái mũ lưỡi trai đội lệch rất ngẫu nhiên. Từ thu hút cho đến giật mình không phải cái mái ngó kia hay sao? Chính cô bé một lần nữa thu hút anh trong ngày hôm nay rồi. Vậy ra đây chính là nhà của cô bé Đỗ Nguyệt Nhi hay sao?quả nhiên có câu oan gia ngõ hẹp. Khoan! Một loạt các hình ảnh tự nhiên xâu chuỗi trong đầu óc! Có cái gì đó quen thuộc lắm! Cô bé này họ “Đỗ” và lão phu nhân anh vừa giúp có liên quan hơn nữa “Đỗ Nguyệt Nhi” có cái gì đó vừa loé lên trong đầu anh.

Lão phu nhân sau khi pha trà bước ra phòng khách thấy cách nhìn của anh dành cho cháu gái mình thì gật đầu cười và giới thiệu:

“Con bé chính là cháu gái ta đó. Hôm nay là sinh nhật nó, bây giờ nó đang ngủ vì hôm nay nó đã đi quá nhiều. Chút nữa ta sẽ giới thiệu nó với cháu.”

Anh không hề giật mình mà lắng nghe từng câu nói của bà và thật trùng khớp thời gian 17 năm. Quả nhiên mọi thứ anh nghĩ hoàn toàn có thể, anh cần tìm hiểu nhiều hơn nữa. Cũng có thể mọi suy đoán của anh chỉ là sự trùng hợp mà. Anh cười trả lời lại lão phu nhân:

“Cô bé rất đáng yêu. Không biết cô bé giống bố hay mẹ nhiều? Hẳn là hai người ấy rất xuất sắc? cháu cũng muốn diện kiến họ!”

Câu hỏi không mấy tế nhị của một người khách hoàn toàn có thể trả lời dễ dàng ấy vậy mà bà lại do dự chút mới trả lời:

“Hai người họ không có ở đây đâu ah! Con bé nó giống con trai ta rất nhiều. Thôi cháu uống trà nhé!”

Anh không hỏi gì thêm đón nhận tách trà từ tay bà và đặt lại bàn, có gì đó đang mở dần trong đầu óc.

Đang muốn hỏi thêm thì “KINH KOONG” tiếng chuông gọi cửa vang lên, bà Loan ngồi yên vị tại ghế bên cạnh anh chờ khách của Nhi tới, cũng chưa tới 6h30 có lẽ là bạn thân con bé. Bà nghĩ không sai, là nhỏ Mai chứ ai? Nhỏ lao vào nhà tay xách nách mang toàn đồ lủng củng hình như là hộp trang điểm và quần áo thì phải? Nhỏ cười nhìn bà chào gấp gáp:

“con chào bà ạ! Vừa rồi con gọi cho bác Liên thì bác ý bảo cái Nhi đang ngủ! Thật quá may mắn cho con, bây giờ chỉ còn 30’ bà cho con xử nó nhé! hôm nay ngày quan trọng con muốn nó sẽ thật đặc biệt.”

Nhỏ nói liền một hồi xong khi đảo mắt qua chàng trai đang ngồi cạnh phu nhân thì “OA” mỹ nam sao hôm nay là ngày gì mà liên tục gặp toàn giai đẹp thế này. Nhỏ chớp chớp mắt nhìn lại, quả thật là vẻ đẹp nho nhã trời à.

Lão phu nhân nhìn nhỏ Mai cười hiền:

“Con làm sao cũng được! ta chỉ lo con bé không chịu thôi ah! “

Câu nói của bà kéo nhỏ về hiện tại, đúng rồi nhỏ chỉ có 30 phút để biến đổi từ thẳng về con Nhi thôi! Anh chàng kia nhỏ còn cả buổi để dò hỏi mà! Đó nhỏ là như vậy đó rất thích trai đẹp nên vì thế mà thích Long cũng không khiến nhỏ xa cách Nhi dù chỉ 1 cm. Nhỏ cười nhìn bà và đáp:

“Bà yên tâm con có cách! Bây giờ nó ngủ thì làm gì nó cũng được! Nếu nó dậy chỉ có cách chấp nhận thôi! :D”

Nói xong nhỏ phi như bay vào phòng của nó, không quên ngoái cổ lại nhìn anh chàng kia và trong lòng thì suýt xoa nghĩ ‘Nhi ah! Số cứng đào hoa quá đi thôi. Ta đây cũng được ké. Hehe’

Bà nói vậy nhưng cũng không yên tâm muốn vào cùng với nhỏ và cũng tiện xuống dưới bếp dọn đồ chút về hoa quả nên nói với anh ta:

“Cháu ngồi chơi uống trà, thời gian cũng không còn nhiều ta xuống bếp xem chuẩn bị thêm. Bạn bè con bé cũng sắp tới rồi. cháu thông cảm cho ta chút nhé.”

Đúng ý của anh rồi, anh cười nhìn lão phu nhân ân cần và nói nhẹ nhàng:

“bà không cần lo lắng, cháu có thể tự lo được. bà cứ xuống xem mọi người chuẩn bị đi ạ.”

Sau câu trả lời của anh bà yên tâm đi xuống bếp và dặn người giúp việc mang lên ít đồ điểm tâm và hoa quả cho anh. Bà khuất bóng dưới bếp anh đứng dậy tới trước chiếc tivi màn hình phẳng và cái chú ý anh là bức hình trên đó cơ. Đúng là 17 năm đã làm cho anh không thể nhận ra chính xác nhưng sự quen thuộc đã giúp anh khẳng định một điều, đây chính là bà và đứa bé đó. Mọi tin đồn đều chỉ là bịa đặt, có thể bắt đầu từ đây được rồi. Nhìn vào bức hình là người bà và đứa cháu gái khoảng 3,4 tuổi, nhìn đứa bé anh vẫn luôn bị cuốn hút, anh tự cười chính mình lại bị một người không xứng đáng nhất thu hút. KHÔNG ĐÁNG!!!

(Cái cách anh bắt đầu từ đây có khiến cho tất cả mọi việc được sáng tỏ và sẽ có ai đó bị tổn thương sâu sắc.)

14. Chương 14: không Nghe Lời!

Tua lại sau khi từ đầu nguồn, chơi đùa cả ngày với nó và về khách sạn Hoàng Sơn, cả bọn đang nằm trong phòng vip nhất khách sạn, điều hoà thì để thấp, mấy tên kia ngủ ngon lành trong chăn, còn hắn chẳng quan tâm cứ suy nghĩ không thôi về hình ảnh của nó. Lại còn nhỏ Mai cùng cả cái tên Duy Long...Duy Lợn gì gì đó nữa không biết bao nhiêu lần làm hắn muốn gần gũi hơn với nó lại toàn bị một cước đá văng ra xa. Hắn muốn lưu lại tại đây thêm nữa, về bây giờ thì hắn không cam lòng. Thấy cái kiểu suy tư của hắn từ lúc về thì mấy tên bạn của hắn cũng lảng lảng ra để khỏi phải nghe hắn chửi hay ca thán.

Tiếng nhạc điện thoại Iphone5 vang lên phá vỡ bầu không khí, hiển thị trên màn hình là hình của một phụ nữ trung niên rất đẹp, ánh mắt toát lên sự sắc xảo vô cùng làm cho ai nhìn cũng có chút run sợ. Thấy hắn vẫn còn dờ dẩn ngồi trên giường lại không có ý thức nhắc điện thoại, Hắn bực mình quay người lại cầm máy phi thẳng vào người hắn và nói giễu cợt:

“Thôi ngay mơ mộng đi người. Thái hậu gọi kia kìa không nghe đi, xong đời lun đấy.”

Hắn nhanh chóng tỉnh ngộ, cầm điện thoại lên nhìn, người mà hắn sợ nhất có lẽ cũng chỉ có người này. Mở nhanh điện thoại, lấy giọng hết sức bình tĩnh trả lời:

“ Con đây ạ! Mẹ gọi có việc gì sao?”

Một giọng nữ phát ra ở đầu dây bên kia hết sức nhẹ nhàng nhưng rất lạnh lẽo:

“Bao giờ con trở về?”

Nghe ngữ điệu giọng nói của mẹ mình biết chắc chắn bà đang giận lắm, hắn tuy sợ nhưng lại chưa muốn về lúc này, nhanh chóng lấy lý do nói với mẹ:

“Con chưa về được ạ! ở đây còn có chút việc, con sẽ nhanh chóng thu xếp và trở về.”

Giọng nói bên kia đã không còn giữ được bình tĩnh:

“Việc? Đừng có viện cớ ham chơi nữa! Nếu ngày mai không trở về thì cũng đừng về nữa. Nếu còn coi ta là mẹ con thì ngày mai có mặt ở nhà.”

Hắn bỗng cảm thấy bực bội vô cùng, một người mẹ cũng có thể nói ra những câu nói như vậy với hắn. Bên ngoài người người chỉ nghĩ hắn là cậu ấm và là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Thành Phong do hai gia tộc có tầm ảnh hưởng đứng đầu tại Hà thành sáng lập sau khi hắn ra đời không lâu. Nhưng mọi người không hề biết được sự thật cuộc sống của hắn, vâng người mẹ sinh ra hắn luôn rất lạnh lùng và rất hiếm nụ cười với hắn còn người cha luôn nở nụ cười dành cho hắn nhưng lại không bao giờ khiến hắn có cảm giác được yêu thương thật sự và hơn nữa hai người ấy luôn lao mình vào công việc, còn hắn thì lúc nào cũng bơ vơ trong căn biệt thự rộng lớn. Đôi lúc hắn chỉ muốn bản thân cũng như những đứa trẻ bình thường không cần phải có gia thế đặc biệt như vậy. Hắn thiếu thốn tình cảm nào ai hay biết vì thế mà có lẽ hắn không biết yêu, không biết tình cảm chân thành là như thế nào bao nhiêu cô gái quần lấy hắn nói mang lại tình yêu cho hắn. Không thể nói là hắn không muốn được ai đó vỗ về trái tim lạnh giá của mình nhưng những người con gái ấy chỉ khiến hắn cảm thấy giả tạo và muốn tránh xa, nhưng nó thì khác. Từ lúc va phải nó

thấy nó đỏ mặt, nhưng lại không để ý hay mảy may quan tâm bám víu lấy hắn như những cô gái khác và nó rất đáng yêu, hồn nhiên chính điều đó mang lại cho hắn cảm giác đặc biệt và hắn nghĩ hắn đang yêu, yêu cô bé đó mất rồi.

Thấy sự im lặng lâu không trả lời lại từ phía bên kia, người phụ nữ tức giận hơn và quát lớn:

“ĐỒ MINH THÀNH? CON CÓ NGHE TA NÓI KHÔNG? VỀ NGAY!!!”

Hắn như được đưa về thực tại, sự chịu đựng đã chuyển sang phần nộ:

“Con chưa thể về được! con sẽ gọi lại ẹ sau!”

Nói xong liền cúp máy, có lẽ đây là lần đầu hắn cãi lại lời mẹ. Hắn luôn sợ bà tức giận, từ nhỏ hắn luôn nghĩ vì bản thân chưa tốt nên mẹ không hề cười với hắn. Nhưng không đúng dù hắn có được điểm 10 hay đạt được những danh hiệu xuất sắc nhất trường thì mẹ hắn cũng chỉ lạnh lùng. Lúc mẹ hắn cười với hắn có lẽ chỉ là khi tưởng tượng hay trong giấc mơ, và có lẽ mẹ hắn cười cũng chỉ là lúc gần cạnh bố hắn. Vẫn không phải là dành cho người con trai duy nhất của bà. Hắn chẳng thể hiểu nổi và muốn tìm hiểu cũng không biết được nhiều hơn, chỉ biết là hắn không thích sống trong cái nhà đó chút nào vì thế mà hắn thích đi, thích tới mọi nơi để quên đi sự cô đơn ở trong lòng hắn. Và vì thế mọi cảm xúc thật hắn đều giấu đi khoác lên mình cái vỏ bọc lạnh lùng nhưng ngày hôm nay đã có người con gái khiến tâm trạng của hắn liên tục thay đổi, chính là nó và có lẽ chỉ duy nhất có nó thôi. Và tới nay hắn sẽ tới và khẳng định chắc chắn tình cảm của bản thân dành cho nó, hơn nữa hắn cũng sẽ không tha cho những kẻ thích chần chừ đường.

Hắn đang suy nghĩ thì Phan mở cửa đi vào đưa cho hắn hai chiếc hộp nhỏ màu sắc đối lập cười nửa miệng nhìn hắn và nói:

“Hai thứ cậu muốn đây, cái cậu yêu cầu giống y hệt là trong hộp màu đen, tôi đã nhìn thấy nên cậu yên tâm nhìn qua hoạ tiết sẽ khó có thể phân biệt. Tối nay lại có kịch vui để xem rồi. Nhưng cậu là thật lòng sao Thành lão đại?”

Hắn lấy mặt bình tĩnh, lạnh lùng vẫn là cái vỏ bọc của một đại thiếu gia ngang tàng không sợ trời, không sợ đất. Những cảm xúc với người mẹ chôn giấu dưới sâu cùng lớp mặt nạ, với lấy hai chiếc hộp và nói với Phan:

“Chỉ là một trò chơi mà thôi! Cậu cứ đợi xem kịch vui đi.”

Phan nhìn hắn cười sáng khoái và nói:

“Như vậy mới phải chứ!”

Hắn không trả lời Phan nữa mà nhìn lại đồng hồ đeo tay đã 18h kém 30, mang theo khăn tắm xô Toilet và ném lại một câu cho Phan:

“Chuẩn bị! không được trễ!”

Sau khi tắm và thay đồ nhanh chóng với trang phục điển trai rạng ngời, bọn hắn cũng đã lên xe hướng bữa tiệc tại Nhi gia khu Lam Sơn.

Tại khu biệt thự rộng lớn và sang trọng nhưng lại nhuộm màu sắc lạnh lẽo, người phụ nữ vừa nói chuyện điện thoại xong tức giận quăng điện thoại sang bên cạnh. Tại sao lại dám cãi lời chứ? Đây là lần đầu tiên nó làm như vậy. Người đàn ông ngoài 50, tóc đã điểm màu khác nhưng thần thái vẫn rất hiên ngang cùng với nét đẹp khiến ông luôn thu hút được mọi ánh nhìn bước vào phòng khách đã nghe được cơ bản cuộc nói chuyện điện thoại của người phụ nữ, thả mình vào sofa đối diện, nhìn cô ta cười mỉa mai nói:

“Nó không về sao? Chắc nó cũng không cần một người mẹ như cô rồi.”

Người phụ nữ nhanh chóng lấy lại thần sắc, lạnh lùng nhìn người được gọi là phu quân vừa mở lời mỉa mai bà. Đôi môi vẽ lên một đường cong quen thuộc, khuôn mặt sắc sảo ánh lên tia hàn khí:

“Không phải tất cả là do anh sao? Chính cái kiểu quan tâm giả dối của anh khiến nó như vậy. Nếu đã đối xử với nó như thế, đáng ra đừng có cố tình đòi giữ nó lại làm gì.”

Ông nhìn người phụ nữ, thần sắc không hề thay đổi vẫn là nụ cười mỉa mai nói từng câu rõ ràng:

“Không phải là ý muốn của cô sao? Cũng đừng đổ lỗi tại tôi, hãy nhìn cách đối xử của cô với nó. Nói tóm lại nó không phải là giống cô như đúc sao? Đừng có hà khắc thái quá.”

Nói xong ông liền đứng dậy, cũng không quan tâm tới thần sắc người đối diện, bước hướng về phòng làm việc của mình.

Người phụ nữ không còn giữ được bình tĩnh như lúc đầu, phần nộ nói với theo người đàn ông:

“Đừng có quên nó cũng mang trong mình dòng máu của anh!”

Nhưng ông đã khuất bóng trong phòng làm việc. Người phụ nữ bị bỏ lại ngồi trong phòng khách với muôn vàn phức tạp trong ánh mắt, cô ta không phải muốn hà khắc với hắn mà chỉ là không biết đối mặt với hắn như thế nào mà thôi. Hơn nữa cái gọi là hạnh phúc hình như cô ta vẫn chưa từng được sở hữu nó cũng tự nhiên không thể mang lại cho chính đứa con cô ta mang nặng đẻ đau sau 9 tháng sinh thành một cách trọn vẹn. chỉ như vậy thôi! Hạnh phúc có khi nào lại xa vời như vậy? Cô ta không tin và sẽ không dừng lại cho tới khi nắm giữ được cái gọi là hạnh phúc thật sự!!!

15. Chương 15: Nhi “bị” Lột Xác. :)

Trong căn phòng rộng rãi màu hồng phấn siêu kute mà khá là đồng bóng với cái màu hồng toàn tập từ giường, tủ, ga trải giường và cả rèm che, vân vân và vân vân.... Một cô gái xinh xắn đang ngồi cạnh giường tô tô vẽ vẽ lên khuôn mặt của con heo đang ngủ say chẳng hề hay biết về hành động của cô gái kia. Sau khi xử lý xong khuôn mặt của nó, nhỏ đứng lên đối diện với nó và gặt đầu hài lòng. Khuôn mặt nó đã đủ nổi bật chỉ cần trang điểm nhẹ đã có thể hút hồn mọi người rồi, đặc biệt lúc nó ngủ say thế này nhìn cực kỳ ngoan ngoãn và đáng yêu làm nhỏ chỉ muốn bẹo má nó cho bõ ghét, như là trẻ con ý. Tự nhiên nhớ ra thời gian không còn nhiều nhìn lại mặt nó thì ok rồi mà trên người thì *OMG!* Cái bộ pijama minion phá hoại tất cả cái công sức nhỏ bỏ ra mất. không thể được! để cho giấc ngủ của nó được sâu thêm, nhỏ tiện tay mở mấy bản nhạc du dương không lời của beethoven làm cho ai kia mơ đẹp mà nở nụ cười trên khoe môi. Chốt với nó mất thôi! Ai vác xác nó mà quăng qua quăng lại chắc nó cũng chẳng biết đâu. Tự vô tay tán thưởng với quyết định sáng suốt. Nhỏ gọi thêm bác quản gia qua giúp thay cho nó bộ đầm mà nhỏ muốn tặng nó trong ngày hôm nay do nhỏ tự thiết kế! (Vâng nhỏ Mai có ước mơ cháy bỏng với ngành thiết kế mà). Sau khi đã xong xuôi mọi thứ! Nhỏ quét ánh mắt từ đầu xuống chân nó, còn thiếu thiếu cái gì hay sao ý. Xong rồi nhỏ vỗ đầu “A” một cái. Nó kia kia! Sẽ chẳng bao giờ chịu xỏ giày cao gót đâu, thế thì bộ đầm của nhỏ thiết kế sao có thể hoàn hảo được. Đã đến nước này rồi thì...nhỏ tự cười một mình và nghĩ *cưng ơi! Đừng trách anh độc ác! hehe*. Sau đó nhỏ cúi xuống làm cái gì đó, quản gia nhìn hành động của nhỏ bật cười nhưng cũng lo lắng hỏi:“Sẽ không sao chứ cô Mai? Tiểu thư dậy sẽ sốc mất!”Nhỏ nháy mắt với bác và nói đặc ý:“Bác yên tâm! Con đảm bảo nó sẽ phải ngoan ngoãn thôi!”Sau khi đã tra tấn con heo ngủ kia mà nó thì vẫn không hay biết lại còn cười cười cái gì trong mơ như là trúng số ý. Quản gia Liên lúc này mới nhìn nó và phải “Oa” lên tiếng:“Ồ! Tiểu thư đẹp quá! Cô Mai thật là có tài năng biến hoá.”Nhỏ dương mặt đặc ý cười sảng khoái, vừa lúc chiếc đồng hồ bên ngoài điểm 19h tối. Nhỏ giật mình may mắn là thời gian vừa xinh lun! ^^ Đã đến lúc đánh thức nó rồi, nhỏ mai với điện thoại tắt nhạc sau đó làm biện pháp hữu hiệu nhất gọi nó là chọc nổ bóng bay mà nhỏ đã chuẩn bị từ trước. (ây da! Bà này ghê quá trời lun mà.) Và:“BUM”“Nổ! Nổ! Boom nổ.” Đúng là sợ chết mà, nó ngủ như thế mà vừa nghe tiếng nổ là nhào người ngồi dậy ngó nghiêng luôn được. Nhỏ đến xiêu với nó. Nó đang sợ sệt thì nhìn thấy mặt con bạn thân đối diện đang cười nắc nẻ thì điên lên muốn nhào đến ưỡn te tua cái đứa bạn khốn nạn dọa làm nó mất giấc mơ đẹp đang chuẩn bị được ăn bánh rán mà. Huhu (Chịu thua luôn).Nhỏ nhanh chóng nhảy phắt về phía sau né đòn và dơ cái gương phía trước thẳng song song mặt nó và nói:“Ai đây? Ai đây?”Nó đang tức giận tối mặt thì chuyển sang ngơ ngác nhìn cái đứa trong gương cũng đang ngơ ngác nhìn nó và nói:“Cái đứa quái nào trước mặt tao đây?”Nhỏ đúng là muốn chui đầu xuống đất vì nó thui, từ từ thu cái

gương lại nói với cái đứa mà đến mặt mình cũng không nhận ra: “Bao lâu rồi mày không soi gương thế Nhi? Cái đứa quái đó là mày đấy chứ ă!” Nó bất ngờ không tin vào tai mình định nhào người lao ra khỏi giường đến với chiếc gương lớn cạnh tủ thì: “AAAAAAAAAAAA” Bây giờ nó mới để ý lại trên người nó đang mặc không phải là bộ đồ ngủ nữa mà là bộ đầm màu hồng phấn có thiết kế rất lạ mắt. Nhưng mà đó không phải lý do nó kêu mà vì nhào người quá nhanh ra khỏi giường với đôi giày 11cm làm nó ngã nhào về phía trước may mà nhờ phản xạ nhanh cùng với quần gia đỡ được nó kịp thời không thì nó đã hôn đất ngay lập tức. Và hời ôi cái tuyệt tác do nhờ tạo nên sẽ bị nó huỷ hoại trong tích tắc. thật cần phải chú ý cái đứa này nhiều hơn. Haizz Nó giật mình cố gắng bình tĩnh hết sức đứng lại trên mặt đất và nhận ra là bản thân đang đứng trên cái thứ mà nó ghét nhất. Chính nó đã cao 1m67 rồi mà còn mang theo cái thứ này thì chắc nó chót quá. Huhu cố gắng rút chân ra thì thôi xong, chân và giày có cảm giác dính liền không thể nhúc nhích được, cứ như chúng nó chập vào làm một. Nó không thể bình tĩnh được nữa nhìn thủ phạm vẫn đang ung dung ngoài vòng pháp luật mà không có chút ăn năn hối cải lại còn cười như ma làm. Nó quát: “MAIIIIIIIIII!!!! KILL YOU!” Sau tiếng hét thất thanh của nó thì Bà Loan và Nam cũng không thể giữ được bình tĩnh, không biết có chuyện gì xảy ra với nó rồi, bà vội từ bếp chạy tới phòng cháu gái còn anh vừa xin phép ra ngoài chút quay lại thì nghe tiếng hét của nó mà vội vàng hướng căn phòng cuối hành lang xông vô. Và cảnh tượng đập vào mắt hai người là: Nó đang vận trên người bộ đầm rất đẹp và lạ mắt, dường như thiết kế này là để dành riêng cho nó, với phần ngực được quây dính đá lấp lánh giúp khoe ra được vòng một đầy đặn, quây rũ của nó và phần eo được bó sát làm các đường cong của nó được khoe toàn bộ. Nó thật sự rất đẹp nhưng mà cái gì thế kia, bộ đầm như vậy đáng ra là chấm đất vừa vặn mà nó kéo lên quá đầu gối, tay còn lại thì túm tay của nhỏ Mai làm mặt nhỏ đang méo xeo vì đau. Bà Loan không hiểu điều gì xảy ra vội vàng hỏi nó: “Có chuyện gì thế? Cháu không sao chứ?” Nó đang túm chặt tay nhỏ thấy nội hối nhìn qua phía bà lại giật mình có người lạ đang chăm chú nhìn mình không chớp mắt và nhìn lại bản thân. *Ôi! TÔI CHÓT MẮT THÔI*. Vội thả tay túm váy xuống để chiếc đầm trở lại hình dạng chính thức của nó. Nhỏ Mai bị nó túm tay đau muốn chảy nước mắt, lợi dụng nó đang lơ là mà rút phắt tay lại và nói với bà: “Nhi nó xong rồi bà ă! Chuẩn bị đón khách được rồi! Đây chính là thiết kế con dành riêng cho Nhi đó! Bà thấy sao?” Lúc này bà mới bình tĩnh lại mà nhìn ngắm kỹ cháu gái của mình và ai kia cũng vẫn chưa thể rời mắt khỏi nó dù chỉ 1s. Nó thì vừa giận vừa thẹn đứng chôn chân tại chỗ cay cú nhìn nhỏ Mai bắt tội. Thẹn là vì đã ngủ quá say mà không đề cao cảnh giác, để khi tỉnh dậy thành ra như thế này. Nhỏ càng không vừa nhân cơ hội tưởng nó đang còn ngại người lạ thì chỉnh sửa cẩn thận các nếp xếp của chiếc đầm làm nó hoàn thiện và có thể nói là “Perfect” sau đó nói nhỏ vào tai nó: “Chỉ là bằng dính 2 mặt thôi! Đừng giận tao nữa nhé! giúp tao đi, thiết kế đầu tay này chỉ muốn mỗi mày mặc thôi!” Nó giận nhỏ vô cùng nhưng mà đã như vậy rồi thì cũng không còn cách nào khác mà. Không thể hiểu nổi sao nhỏ có thể đã man như thế lại còn nghĩ ra cái cách dính chân nó với đôi giày bằng bằng dính hai mặt. (T.T) thấy nó không trả lời, nhỏ coi như là đồng ý. Mỉm cười sung sướng. Bà Loan sau khi nhìn kỹ cháu gái, vui vẻ gật gù: “Đẹp lắm! Cháu gái của ta lớn thật rồi! Mai ă! Cháu thật sự rất có tài năng đó.” Còn anh thì sao? Anh gần như là chẳng còn biết mình được lưu lại trái đất này bằng lực hút hay là vì nó nữa! Nó đẹp lắm, ngoài đời so với trong bức ảnh thậm chí nó còn thu hút anh hơn. Gương mặt xinh đẹp đến tà mị hút hồn với lớp trang điểm nhẹ như không nhưng lại khiến cho người ta không thể rời mắt, cùng với dáng người mảnh mai thật sự anh nghĩ đứng trước mặt anh không phải người thường. Nó dù xuất hiện với hình ảnh nào đi chăng nữa vẫn khiến anh bị quây rũ một cách dễ dàng. Anh đang cảm thấy mình là con mồi bị sa bẫy. Anh sợ bản thân sẽ chết trong chính cái bẫy do mình tạo ra mà nó sẽ chẳng bao giờ có thể biết được! Anh sợ! sợ mỗi lần khi gặp nó “Lột xác” anh sẽ không thể giữ được tỉnh táo mà không xin được chết dưới chân nó! Anh sợ nó hay là bị nó quây rũ, tất cả cảm giác ấy đều khiến anh khó thở và thất bại.

16. Chương 16: Mở Đầu Trò Chơi! Không Ai Là Thừa Thãi!

Sau khi đóng slow motion toàn bộ cảnh trong phòng của nó thì chị giúp việc phải xô phòng gọi:

“Thưa lão phu nhân các bạn của tiểu thư đã đến hết rồi ă, mọi người đang đợi ở phòng khách. Mời hai người ra ngoài để chuẩn bị bắt đầu bữa tiệc!”

Nó vẫn cay cú lắm, mặt thì bí xị đứng chôn chân tại vị trí không muốn dịch chuyển. Nhỏ Mai lôi tay nó mãi mà nó chẳng xi nhê gì cả thế là nhỏ nhìn bà mặt cầu xin. Bà Loan hiểu ý bảo chị giúp việc ra đón khách trước sau đó bước tới cạnh cháu gái nhỏ của mình và cười hiền nói:

“Nào cháu gái ta! 17 tuổi rồi, hôm nay là ngày quan trọng đừng khiến ọi người vì cháu mà không được vui chứ, ngoan khoác tay nội ra ngoài nhé!”

Đúng là chỉ có bà mới lay động được nó thôi, nó nghe lời nội và thương nội nhiều luôn mong muốn nội vui! Nhưng vẫn giận nhỏ nên rút phắt tay khỏi cái tay đang bầu vú của nhỏ và ôm một cánh tay của nội chuẩn bị bước ra ngoài. Nhỏ chỉ lắc đầu vì nó giận lâu quá, nhưng vẫn sung sướng vì chọn nó để khoe thiết kế đầu tay trong dịp này là quá chuẩn luôn! Ai bảo đáng nó cứ bị bắt mắt ý. Nhỏ cũng bước theo sau với hai bà cháu nó hướng phía cửa còn anh thì vẫn cứ đứng như trời trồng không có ý nhường đường nó bực mình nói:

“Anh là ai? Sao anh đứng đây hoài vậy? Nhìn tôi làm chi á? bộ mặt tôi dính cái gì hả?”

Nghe nó nói liền thoáng thì anh mới giật mình chợt nhớ ra là mình đã quá thất lễ từ lúc vô căn biệt thự này rồi vội đứng né sang một bên, bà vỗ nhẹ tay của nó và nói:

“Đây là khách nội mời, con không được thất lễ với người ta nghe không?”

Nói xong một tay còn lại nội kéo anh theo cùng ra phòng khách, thấy lần đầu tiên nội vì người lạ mà nói nó làm nó càng thấy cái con người kia đáng ghét. Vì anh ta mà nó cũng không được hành động tự nhiên, nếu không nhỏ Mai như đòn rồi. >

Nó cùng nội bước ra tới phòng khách thì mọi người đều đổ dồn ánh mắt hướng về phía nó. Nó đỏ hết cả mặt, từ bé đến lớn chưa bao giờ phải mang cái dáng dấp tiểu thư như thế này bao giờ, nó không quen càng không muốn quen. Cố gắng nhắc từng bước chân chậm chạp để tránh bị cái đôi giày kia hãm hại, may mà có nội nên nó cố gắng lắm mới hướng được tới phía mọi người gần hơn. Lúc này xuất hiện hai xu hướng, thứ nhất là bọn con trai nhìn thấy nó mà như muốn rụng con mắt luôn không thể dời được, còn lũ con gái thì lộ rõ bản chất hám trai chẳng nhìn nhân vật chính mà cứ nhìn nam diễn viên phụ đi cạnh hai bà cháu nó làm nó nhìn chỉ muốn đâm cho tã tời cả cái lũ đấy lun. Sau đó nội nó phải mở lời để cho tất cả đám phải trở lại bình thường nhanh chóng:

“Cảm ơn tất cả các cháu đã có mặt trong ngày hôm nay! Bà rất vui vì tình cảm của các cháu dành cho Nhi! Bây giờ mời tất cả cùng xuống nhà bếp để bắt đầu bữa tiệc nhé!”

Cả bọn tỉnh giấc vội vàng lễ phép đáp lại bà và từng đứa đi qua nó tặng những hộp quà xinh xắn lần lượt cũng không quên ca tụng vẻ đẹp tuyệt vời của nó với chiếc đầm trong ngày hôm nay. Nó đón nhận từng món quà mà toàn nở nụ cười gượng gạo vì cái đầm làm nó cảm thấy vận động không thoải mái, cái gì cũng phải ý tứ, khép nép khó chịu. Nhỏ Mai thì sung sướng đứng ngay sau nó và đón nhận lời ca tụng về chiếc đầm và người mẫu, vô cùng ưng ý và thấy định hướng của mình là quá chính xác luôn.

Sau khi cả bọn tặng quà cho nó xong và nó thì chán cái hành động cứ phải cảm ơn rồi nhận quà thì chúng nó hướng nhà bếp xông vô. Long vẫn đứng nguyên tại chỗ đối mặt với nó nhưng mà chẳng mở được lời gì cả trên tay thì ôm con gấu bông trắng toát mặc bộ vest hồng đáng yêu to bằng cả người nó luôn mắt. Tại cậu bị choáng vì nó quá đẹp, tình cảm cậu dành cho nó ngày một tăng thêm lên rồi làm sao đây? Cậu nhìn nó, nó nhìn cậu thấy mắt cậu mãi không chớp, nó nghịch ngợm múa tay trc mắt cậu vẫn thấy cái mặt cậu ngu ngơ như bò đội nón. Không nhận được nó phá lên cười xong ôm con gấu tét “bốp” vào vai cậu và nói:

“Long ông đi đâu? Về nhanh cho tôi? Bộ nhìn tôi bao năm chưa chán sao á? Con gấu xinh quá cảm ơn ông nak! hihi”

Đùa! Con gái gì mà tay cứng như đá phát đến là đau, cậu đau đón nhưng mà nam nhi không lẽ lại yếu đuối ôm vai, nghiêng răng chịu đựng hiền ngang đứng thẳng nói lại đằng hoàng:

“Ok! Sinh nhật vui vẻ nak Nguyệt Nhi! J “

Nó vui vẻ nhìn cậu giơ cái vòng đang đeo trên cổ hướng phía cậu nói vui vẻ:

“Đã có chiếc vòng này rồi! bây giờ còn em gấu nữa ông định đầu độc tôi bằng đồ của ông ah Long? Nhưng mà tôi cứ bị thích ý! Hehe cảm ơn bạn tốt!”

Nam nhìn toàn bộ các hành động vừa rồi của nó, tính nó cũng thật trẻ con, chẳng suy nghĩ gì cả. Anh nhìn sơ qua đã biết cậu nhóc thích nó nhiều như thế nào nhưng mà nó không quan tâm anh lại cảm thấy rất vui.

Cậu thì nhìn nó cười cười, cậu còn muốn cả con người nó đều là của cậu ý chứ! Đặc biệt là trái tim của nó chẳng biết đang chứa cái gì nữa? chẳng nhẽ chỉ có bơm máu thôi sao? Cái đồ vô tâm vô tư. *Cậu nghĩ*><>

Và xong cả mấy người cũng chuẩn bị hướng nhà bếp thì lại có khách tới nữa. Tiếng chuông cửa vang lên, nó bảo nội đưa mọi người vô bếp còn nó sẽ đi ra đón khách rồi vào sau. Bà cũng đồng ý bảo nhỏ Mai với Long rô nhưng lại bảo Nam đi ra cùng canh chừng con bé cho bà. Nhỏ Mai thì tung tăng đi vào không muốn nó cứ hằm hằm nhìn nhỏ như muốn cắt tiết, Long thì muốn ra theo nó nhưng bà kéo tay vào cùng nên lại đành theo bà zô bếp luôn.

Anh bất đắc dĩ vì bà nhờ nên đi ra theo nó nhưng cũng không có đi sát nó mà cách xa nó ra sợ nó lại nói anh vô duyên nữa.

Nó mở cửa ra là tốp 5 người con trai ban sáng chơi cùng đây mà. Anh nhìn chăm chú họ nhưng cách nó và mấy người một khoảng đủ để anh cảm thấy vô cùng sững sốt với người đứng đầu trong số bọn họ. *Đỗ Minh Thành? sao cậu ta lại ở đây?*

Nó thấy hần cùng với bọn bạn tới thì cũng vui vẻ chào hỏi và nói:

“Mọi người tới rồi sao? Tìm nhà có khó không? Mời zô nhà! “

Hần thật sự bất ngờ khi thấy nó đẹp tới phi thường, bọn bạn hần cũng tự dưng im bất không biết mở lời mà chỉ dùng ánh mắt hướng toàn bộ về phía nó. Chiếc vòng sáng chói phản chiếu ánh đèn trên cổ nó làm hần vô cùng khó chịu đưa mắt qua nhìn Phan, sau đó nói với nó:

“Cũng không khó tìm! Cùng vào nhà đi! “

Nó bước đi thật chậm để không bị ngã, vì thế mà Phan đi quá nhanh va vào nó từ phía sau làm nó suýt chút ngã dúi về phía trước thì có cánh tay đỡ lấy nó. Nhưng có cái cảm giác vừa rồi rất khó chịu ở cổ, là do hần đã tóm được cánh tay của nó, và cũng may mắn anh đã chú ý kỹ nên đến phía trước đỡ được hai bả vai của nó mới khiến nó không bị ngã. Nó sợ hãi vô cùng luôn chủ yếu vẫn do cái đôi guốc này làm nó giữ thăng bằng quá kém. Nó ngửa mặt lên nhìn người đã đỡ nó, cái người đối mặt với nó cũng đang nhìn nó chăm chú và ánh mắt hiện sự lo lắng, ân cần nhưng mà ngay lập tức lại vô cùng lạnh lẽo tránh xa khỏi nó mấy bước khi nó đã đứng vững. Nó cảm thấy khó hiểu lắm nhưng mà hình như nó thấy bản thân nó đang có cái gì rất khác, anh ta có cái vẻ đẹp trai và cuốn hút thật sự mà giờ nó mới nhận ra. Nhưng vẫn cái cảm giác vừa rồi, nó xoa cổ và giật mình tìm xung quanh:

“Ủa chớt rồi! cái vòng?”

Nó nhìn trong bóng tối tìm ánh sáng của chiếc vòng thì may mắn hần nắm nửa chiếc vòng và đưa cho nó:

“Đây! Chiếc vòng này phải không?”

Nó gật gù thờ phào nhẹ nhõm nếu không thấy có lỗi với bạn quá. Hần thấy nó gật đầu thì không nói gì kéo tay nó lại gần hơn và đeo vào cổ cho nó không cho nó nhìn kỹ chiếc vòng hơn. Sau khi đeo cho nó xong lại hướng mặt sau của chiếc vòng qua hướng ngang có chút gì đó kỳ lạ.

Phan áy náy vô cùng nhìn nó xin lỗi liên tục:

“Tôi thật sự xin lỗi cô nhé Nhi!”

Nó đâu có thù dai ai bao giờ nhất là với người biết ăn năn, cũng chưa sao nó không có giận cũng chỉ cười cười mời mọi người hướng vào trong nhà. Còn hần và Phan tự nhiên nhìn nhau gật đầu, bọn hần không biết là mọi việc vừa rồi đã có người không cầu mà chứng kiến toàn bộ. Hần nhiên những người thủ đoạn nhất đều ở đây? Tất nhiên khán giả không hề ít và ai cũng sẽ có đất diễn. Anh nở nụ cười mỉa mai và sẽ đón chờ cái kịch vui của tối nay.

17. Chương 17,18: Vòng Giã?lắc Tay Thật! Bữa Tiệc Thảm Hoạ!

Sau khi tắt cả cùng hướng căn bếp rộng lớn của ngôi biệt thự được trang trí rất đẹp với những dây ruy băng cùng với bóng bay. Treo phía ngang bức tường là dải băng rôn màu đỏ với dòng chữ ‘SINH NHẬT VUI VẺ NGUYỆT NHI’ cùng với bức hình của nó cũng được dính luôn tại đó. Nó hồ hởi bước vào thì 2 bên cánh cửa bắn ra toàn là kim tuyến, hai tên bạn cùng lớp nó đứng chờ sẵn khi thấy nó thì bắn pháo phụt và mọi người trong nhà cùng đồng thanh chúc nó sinh nhật vui vẻ. Nhìn cái cảnh choáng váng và quen thuộc mỗi năm vẫn luôn khiến nó hạnh phúc nhưng hôm nay vận trang phục không quen thuộc làm nó đứng không vững may mà hấn tỉnh ý đỡ nó nên nó thoải mái hơn chút. Căn bếp rộng lớn với sức chứa cho 30 đứa lớp nó và những người khách ngoại lai có cảm giác như là một nhà hàng thu nhỏ với tiếng nô đùa của bọn quý sứ. Mọi người đều rất bình thường chỉ trừ một người đó là nội của Nhi, từ lúc bà nhìn thấy hấn tay chân bà lun luyến quýnh và để rơi lúc thì cái thìa, lúc thì giấy ăn.

Bình thường thì nó sẽ nhận ra ngay nhưng mà hôm nay nó không có để ý nhiều được do lũ bạn thay phiên nhau mời nó uống nước ngọt rồi gấp thức ăn cho nó. Hơn nữa đồ ăn hôm nay rất hợp khẩu vị với nó, nhìn kìa có đồ hải sản, tôm hấp, cá chiên, canh cá lóc, thôi thì ăn muôn năm. Nhưng anh thì khác, mọi cử chỉ và hành động của những con người ở đây anh đều thu vào tầm mắt và anh có thể khẳng định chính xác được một điều chỉ có một người trong số họ biết nhiều nhất. Thật không thể tưởng tượng người đó sẽ ra sao nếu hai đứa trẻ này có tình cảm với nhau. Thật là đau đầu.

++++++

Bà Loan cố gắng bình tĩnh lại từ lúc nhìn thấy hấn bà đã giật mình rồi. Bà chỉ nghĩ là hấn sao lại ở đây và biết được con bé, thật thì bà đã nhìn thấy hấn qua ti vi nhưng chưa rõ ràng cũng không thể khẳng định được chính là cùng một người lại ở cái nơi xa xôi như thế này. Tuy nhiên khuôn mặt đó cùng với đôi mắt màu hổ phách của hấn làm bà có thể khẳng định chắc chắn giống một người không thể ai khác được nhưng sao có thể lại trùng hợp ở tại nơi này. Nhìn kỹ người thanh niên lạ mặt một lần nữa, không tự chủ được bà làm rơi chiếc thìa đang cầm trên tay xuống đất làm nó phát ra tiếng “KENG” khiến mọi người chú ý.

Nó cũng ngừng ăn, nhìn về phía bà với ánh mắt ngạc nhiên. Nội nó ít làm rơi đồ khi ăn mà hôm nay lại mấy lần rồi, vốn nó tưởng do lũ bạn nó ồn ào với cả sơ ý nhưng mà rơi mấy lần thì hơi bị kỳ lạ. Nó đứng dậy, hướng tới cạnh bà nhặt chiếc thìa nội vừa làm rơi, lấy giấy lau qua kỹ càng và hỏi:

“Nay nội làm sao vậy? có chuyện gì sao ạ?”

Bà tỉnh táo hơn, bình tĩnh đón lấy chiếc thìa và nhìn nó cười nói:

“Nội không sao! Hôm nay hơi bận rộn nên cũng hơi mệt chút thôi! Ah Nhi này! Con có bạn mới sao? Nội chưa thấy mấy cậu này bao giờ!”

Nó liếc mắt qua hấn cùng mấy tên và cười trả lời nội:

“Nội mệt thì ăn xong zô nghỉ sớm nha! Nhi lo cho nội lắm! Mấy tên kia là bạn mới gặp của Nhi ở Hà Nội lên đi chơi sắp về lại Hà Nội rồi ạ!”

Bà nghe nó nói thở phào nhẹ nhõm, ít ra chúng nó cũng chưa biết gì cả. Nhưng hấn khi nghe nó nói xong liền đứng dậy hướng phía nó khoác vai nhìn bà và nói:

“Nhưng có lẽ cháu sẽ ở lại đây lâu dài vì cháu thích Nguyệt Nhi!”

Cả bọn tròn xoe mắt nhìn hấn, anh thì cảm thấy không có gì kỳ lạ với điều này vì chính anh cũng không ngoại lệ, còn ai kia đang nhìn hấn với ánh mắt rục rủa. Nó hất cánh tay hấn ra và nói:

“KHÔNG ĐƯỢC”

Câu nói này được phát ra từ miệng của nó và bà Loan, bà còn bức xúc hơn cả nó nữa. Nó nghĩ cơ bản là tên này chẳng có cơ hội rồi. Tuy nhiên nó và hấn cũng tròn xoe mắt nhìn bà khó hiểu. Bà cơ bản là đuối lý rồi đành tìm đại lý do và nói:

“Dù sao thì cháu là ở xa không nên ở lại đây khiến ba mẹ lo lắng. Hơn nữa Nhi cũng có người thương rồi, vòng cổ nó cũng nhận của người ta nữa.”

Lúc này nó càng mở mắt to hơn nhìn nội nó không hiểu cái mô tê gì hết và nói:

“Ô! Nội nói gì kỳ vậy á? Cái vòng này đâu phải...”

Nó vừa nói xong cầm vào chiếc vòng thì tự nhiên thấy rút chiếc vòng dễ dàng và cái Tú ngồi cạnh nó nhìn theo nói ngạc nhiên:

“Ô! Chiếc vòng làm sao thế kia?”

Cả bọn đều đưa ánh mắt về chiếc vòng đặc biệt là Long, cái Oanh ti toe nói sau khi nhìn kỹ chiếc vòng:

“Là bị rỉ sao. Làm từ nhôm?”

Tất cả mọi người được đưa từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác, đặc biệt là Long cậu không tin vào tai mình vội vàng chạy đến bên cạnh nó. Đúng là vẫn chiếc vòng cậu tặng nó, hoa tiết và bông hoa không thể khác được nhưng nó lại bị rỉ đen cả một đoạn xấu vô cùng. Không thể nào đây là chiếc vòng cậu tặng nó được, cậu nhìn nó và muốn giải thích nhưng hấn đã nắm lấy chiếc vòng và ném xuống đất trước mặt nó và cậu, nhìn bà Loan nói đắc ý:

“Cháu không nghĩ đây là cách người ta tôn trọng bày tỏ tình cảm với Nhi đâu ạ! Đây là món quà cháu muốn tặng Nhi và mong bà hãy đồng ý cho cháu và Nhi làm quen.”

Sau đó hấn móc trong túi ra chiếc hộp nhỏ xinh xắn và tự nhiên mở ra khoe cho nó biết đó là một chiếc lắc tay với thiết kế mới nhất được làm bằng bạc trắng với giá không hề rẻ. Rồi hấn với tay nó định đeo vào thì cái sự tự tin thái quá của hấn làm nó điên tiết lên rút phát tay lại, ngồi xuống với lấy chiếc vòng của Long vừa bị hấn ném và nói:

“Tôi không quan tâm nó làm từ gì miễn sao của bạn tôi tặng thì tôi đều trân trọng. Chiếc vòng quý giá của cậu tôi không dám nhận đâu. Nếu cậu còn ở đây ăn nói hàm hồ thì xin mời cậu về cho.”

Đang vui thì đứt dây đàn, mặt của hấn tối thui lại, còn Long cậu không biết là nên vui hay nên buồn. Anh thì không ngờ nó lại hành động như vậy nhưng phải nói là lúc như thế này nó chẳng hề trẻ con đâu mà rất biết suy nghĩ đó. Vốn là đến đây xem kịch vui của người ta không ngờ lại chính là đối gió phản lại bạn mình, nhưng Phan cùng bọn bạn hấn lại cảm thấy rất thú vị với cảnh này để xem đại công tử Đỗ gia này sẽ làm được gì trong lúc này.

Hấn không ngờ lần đầu tiên biết yêu, khi muốn có được đền đáp lại khó khăn như vậy. Từ nhỏ đến lớn luôn được con gái tỏ tình và hơn nữa cũng là con gái tranh giành nhau muốn được hấn để ý, bây giờ thì hấn hiểu là nó bây giờ có lẽ không khác gì hấn lúc đó. Vậy là nó đang chán ghét hấn thật sự sao? Hấn không tin, hấn khác họ và hấn có niềm tin ở bản thân mình.

Bà Loan nhìn hai đứa nói chuyện với nhau mà cảm thấy rất đau lòng, không biết hai đứa trẻ này sẽ vì những người lớn vô tâm mà thành như thế nào nữa? Hai đứa nó có tình cảm với nhau là một chuyện không thể chấp nhận được bà phải làm sao để ngăn cản chúng bây giờ? Một đứa nhỏ bà luôn nâng niu, chiều chuộng và không thể xa cách, một đứa nhỏ thì bà rời xa chưa một lần gặp mặt hướng hồ ôm hay bông bế. Cả hai đứa chúng đều không đáng phải chịu tổn thương hay đau lòng vì chuyện của ba mẹ chúng!

+++++

Hấn không thể chấp nhận bị nó từ chối thẳng thừng như vậy đâu, đương nhiên quà đã mua cũng không thể đem về. Hấn cầm lại tay nó, mở tay nhét hộp quà vào tay nó và nói:

“Đây là quà tôi tặng cho cô không xem xét về giá trị, nếu cái vòng rỉ kia cô có thể quý trọng thì chiếc vòng của tôi cô tất nhiên cũng không thể xem nhẹ được. Tôi chỉ là không ngờ cậu ta nói thích cô lại có thể tặng cô thứ này, chỉ vậy thôi.”

Xong hấn nở nụ cười mỉa mai nhìn về phía Long. Thật ra thì nó cũng cảm thấy kỳ lạ sao có thể như vậy chứ, chiếc vòng lúc sáng rất đẹp và chất liệu cực tốt không thể nhanh như vậy lại thành ra như thế này. Long thì khỏi phải nói cậu vô cùng uất ức, không thể nhịn thêm được nữa lao đến bên cạnh túm cổ hấn và quát:

“Tôi tuyệt đối không tặng cho cô ấy cái thứ như cậu vừa nói! Là cậu đã làm gì với chiếc vòng phải không?”

Hắn hất tay cậu ra một cách dễ dàng, với đai đen nhị đẳng karate của hắn thì cậu thật sự chỉ là con tép mặc dù cậu cũng chẳng kém hắn là bao về vẻ bề ngoài và chiều cao. Nhưng không muốn phá hủy hoàn toàn bữa tiệc của nó, chỉ cú hất tay của hắn đã làm cậu lảo đảo, ánh mắt vô cùng sắc lạnh trả lời hắn:

“Đừng có động vào tôi! Nếu đã không có tiền đừng có thể hiện. Cũng chỉ là công tử bột thôi.”

Không thể chịu đựng thêm được nữa, cậu dù biết không phải đối thủ nhưng vẫn lao vào đâm hắn. Hắn thì chẳng quan tâm đối thủ trước mặt đã không biết điều thì hắn sẽ chơi tới cùng. Và tự nhiên bữa tiệc trở thành buổi đánh lộn của hai thanh niên phá hoại, bà Loan nhức đầu vô cùng không thể vào can ngăn, lũ bạn cũng nhao nhao khuyên giải nhưng không có tác dụng. Đương nhiên nạn nhân cơ bản là Long, hắn thì không có chút gì thương tích mà cậu thì mặt mũi đã tím bầm và khoé miệng rỉ máu.

Nó nhìn mọi người xung quanh và đặc biệt lo lắng cho nội rồi lại nhìn về phía anh nhưng anh không có vẻ gì muốn tham gia vào cuộc ẩu đả này, thật sự nó đang rất tức giận. Cúi xuống bề “RẮC” hai cái gót 11cm lần lượt tạm biệt để giày thân thương, cái đầm quét đất cũng bị xé quá đầu gối thành chiếc váy ngắn đi dạo, nhanh chóng lấy lại vẻ nhanh nhẹn và tiến vào giữa cuộc ẩu đả.

Hắn đang chuẩn bị giáng thêm một cú đâm vào chính diện khuôn mặt tuần tú của của cậu thì: “BỘP”

Cánh tay của hắn bị một cánh tay nhỏ nhắn nắm chặt, lần đầu tiên hắn cảm thấy có đối thủ trừ những thầy giáo dạy hắn karate thì có lẽ hiếm gặp người có thể giữ được nắm đấm của hắn đang ra lực mạnh như vậy. Hắn bị ai đó bất ngờ nắm chặt cánh tay thì ngược mắt nhìn người vừa làm cái việc điên rồ ấy không ai khác là nó, nó cũng đang nhìn hắn với ánh mắt như đối thủ thực sự. Hắn giật mình định thu hồi lại cánh tay đang bị nắm chặt của nó thì nó giữ chặt hơn và quát:

“Đừng có ra oai trong nhà tôi. Tôi nhìn cậu đủ rồi, cậu đừng nghĩ trò của cậu qua mắt được tôi. Mau đưa chiếc vòng thật cho tôi.”

Cậu hơi choáng vì câu nói của nó nhưng đầu thể để lộ sơ hở, mấy tên bạn của hắn cơ bản là sốc toàn tập. Còn anh nhìn nó quá đỗi bá phúc nó luôn, nhìn cách nó bắt gọn nắm đấm của hắn cũng đủ biết thân thủ của nó không hề đơn giản chút nào. Hắn nhìn nó trả lời không chút do dự:

“ Tôi không biết cô đang nói gì.”

Nó bực mình trước câu trả lời của hắn, thật ra thì nó cũng là xâu chuỗi các hành động của hắn và nhớ lại lúc ra mở cửa suýt ngã và tay hắn có cầm chiếc vòng của nó đeo vừa rồi. Thấy hắn đánh cậu nhưng rất hạn chế cúi người và che cái túi trước ngực nó đã thấy khả nghi rồi. Nó chẳng trả lời nữa nhanh chóng chộp cái túi trước ngực hắn và lấy ra chiếc vòng thật sự.

Mọi người tròn xoe mắt nhìn theo mọi hành động của nó và lại nhìn theo hung thủ, còn hắn ý ah không ngờ lại bị chính nó lật bài. Không những thế còn biết thêm nó vừa thông minh lại còn có võ thật sự không phải là một người con gái dễ nắm bắt trong lòng bàn tay.

Nó sau khi lấy lại cái vòng cũng không đeo vào cổ mình nữa nhìn hắn và nói:

“Cậu mới chính là công tử cậu ấm, nếu cậu thích chơi thì ra khỏi đây. Món quà của cậu tôi không cần.”

Nói xong liền đưa hộp quà lại vào trong tay của hắn. còn Long bị đánh tím mặt mà thấy nó mình oan được lại còn làm cho tên kia xấu hổ lại còn cười cười. Nó nhìn cậu mà cũng thấy ngao ngán đưa luôn chiếc vòng vào tay cậu và nói:

“Bữa tiệc được hai cậu làm náo nhiệt quá. Đã yếu đuối đừng có tỏ ra mạnh mẽ với người ta, đây tôi cũng không nhận chiếc vòng này nữa, tôi nhận em gấu của ông. Hai người giữ lại đi khỏi phải tranh giành nhau. Muốn đấu đá thì ra ngoài đường tôi không cấm. Còn đây là buổi tiệc của tôi, tôi không cho phép.”

Nói xong nó liền kéo tay Long với hắn ra phía cửa chẳng để cho hai người họ có cơ hội nói một từ nào. Mọi người nhìn theo hai thanh niên về ái ngại, nó ý ah đai đen nhị đẳng cũng phải thua nó một bậc, thật thì nhìn nó mảnh mai yếu đuối ai dám nghĩ nó lại đi thi võ thuật mỗi năm cho tỉnh cơ chứ. Và cứ thế đóng nguyên cánh cửa lại không có ý cho hai người họ trở vào căn biệt thự nữa. xong sau đó thì quay lại vào khu bếp đã lộn xộn vì hai tên kia mà trở thành thê thảm. Lần này đi qua garage nó có để ý hơn và thấy chiếc xe màu ghi quen thuộc, lý do anh ta ở đây và chỉ góp mặt muốn xem kịch vui của những người phá hoại

trong bữa tiệc của nó là vì cũng muốn trả đũa nó sao? Thật tức chết đi được, nó giận tím mặt luôn bước từng bước hướng vào căn phòng bếp với sát khí bao quanh đến gần cái người khách từ đầu đã không có ý tốt khi có mặt ở đây.

18. Chương 19: Kịch Tính Đến Phút Cuối Cùng!

Nó trở lại thấy mọi người cùng lũ bạn nó đang dọn dẹp bãi chiến trường của hai tên kia để lại, nó không chú ý nữa hướng thẳng phía cái con người đang ung dung ngoài cuộc ngồi vắt chân rung đùi và ăn táo. Nhỏ Mai từ bấy đến giờ hết việc lo hoà giải oánh lộn của hai chàng trai đẹp, lại sốc vì sự phá hoại thiết kế của nó mà xui nằm nguyên trên ghế phòng bếp (Bó tay vs bả, cơ bản là bả mún ngủ chứ xui gì, làm màu thui :3). Bà Loan cơ bản là bà không biết ở trong hoàn cảnh như thế này thì bà nên làm gì và phải làm gì nữa, hai đứa nó không có tình cảm thì may rồi nhưng chúng nó thù nhau thì không thể chấp nhận ở cái tuổi gần 80 này rồi sao bà vẫn cứ phải thấy mấy cái cảnh đau lòng như thế này nữa sao? Nhìn thấy chuyện hấn dăm làm trong lễ sinh nhật của người mới quen bà thật sự lo lắng và khẳng định nó đã bị gia thế kia ảnh hưởng rất nhiều. Hơn nữa, hấn với nó lại chẳng có cái gì gọi là giống nhau, thật sự hấn giống người kia quá nhiều. Bà lại một lần nữa lo sợ sẽ xuất hiện những thủ đoạn mới với đứa cháu gái vô tư, hồn nhiên này của bà và bà đã sắp không còn thời gian để có thể nâng niu bảo vệ nó nữa rồi.

Nó hướng phía anh bẻ tay răng rắc, ngồi xuống ngay bên cạnh người vẫn đang bình thản ăn táo như không quan tâm cái đứa mặt mũi đang tối sầm như muốn nghiền nát anh. Nuốt miếng táo cuối cùng anh nói bình tĩnh vẫn không hề nhìn nó:

“Có chuyện gì sao? Ngồi bẻ sắp gãy cả tay rồi mà sao không nói gì?”

Nó “Oa” một cái vì cay cú mà cứ ngồi vịn tay bị giờ mới thấy đau, nhưng vẫn vênh vao nói với anh ra oai mặc dù đau cũng kệ:

“Anh tới đây để đòi nợ hả? thế anh muốn gì? Muốn tôi lau hộ xe của anh sao? Lúc sáng anh làm tôi ướt người, tôi chưa biết anh ướt toàn tập là may. Anh còn ở đây làm cái gì? Vừa rồi anh cũng đi cùng tôi hấn là đã thấy hết sao còn im lặng? anh muốn phá huỷ bữa tiệc của tôi sao? Đầu cần phải trả thù tôi như vậy chứ?”

Nghe nó nói mà anh suýt sặc, nó lại hoàn nguyên cái vẻ trẻ con khác xa vừa rồi luôn. Bây giờ mới nhớ ra là đúng anh với nó kiểu như oan gia ngõ hẻm chỉ là anh đứng ngoài cuộc không phải muốn trả thù trẻ con như vậy, không hiểu sao nó lại nghĩ anh có thể là vì như thế. Đương nhiên không phải ý của mình thì cũng không thể thừa nhận, anh thần nhiên với thêm múi lê trước mặt và nói bình tĩnh:

“Cô biết rồi cần gì tôi phải ra mặt. Tôi không có ý phá huỷ cái gì hết, mấy chuyện trẻ con của cô tôi không chấp.”

“Anh...”

Nó cay cú nhìn anh tay nắm thành quyền, nhưng không hiểu sao cái khuôn mặt lạnh lùng của anh nó lại có thể bị thu hút. Cái kiểu như không quan tâm của anh ta lại khiến nó cảm thấy khó chịu, vì cái con người nhỏ mọn muốn trả thù này mà nó lại thấy khác ở trong lòng thật là nực cười. Anh chẳng quan tâm nó đang tức thì tức run lên vẫn cứ ăn múi lê ngon lành, rất bình thản cứ chỉ nhẹ nhàng mà lạnh lùng nhưng lại đẹp hoàn mỹ. Anh là ai chứ? Sao anh lại có mặt tại đây? Một người với nét đẹp lạnh lùng, hiểm có lại mang phong độ bình tĩnh tới đáng ngờ trước mọi việc xung quanh. Anh ta muốn gì ở nó chứ? Bà nhìn về phía nó và anh lại càng thêm nhức đầu, hôm nay mọi suy tính của bà đều tan nát hết cả, nhìn ánh mắt nó trao cho anh và cách anh thờ ơ với nó bà nghĩ mình là đã sai làm việc gì cũng lại càng thêm sai. Bà sai rồi sai hết tất cả rồi, ngay từ đầu việc rời đi là đã không chính xác!!!

Nó đứng uất ức dậm chân mà chẳng làm gì được anh thì Phan cùng ba tên còn lại sau khi đã xem toàn bộ kịch vui đi về phía nó cười mỉa mai và nói lời tạm biệt, cũng không quên nhắc lại những câu quan trọng cho bữa tiệc kết thúc hoàn hảo:

“Cô đã dắt tội với người không nên rồi! Đỗ Minh Thành cậu ta không phải người bình thường, cái gì cậu ta muốn đều sẽ kể cả chiếm đoạt cũng phải có. Cô như vậy đương nhiên sẽ không thể được sống yên thân, hãy chuẩn bị đi Đỗ Nguyệt Nhi. Trò chơi chỉ mới bắt đầu! Chúng tôi về, không cần tiễn.”

Sau đó hướng ra ngoài phía cửa không hề quay đầu lại, bà Loan nghe toàn bộ câu nói của Phan, bà cảm thấy sợ, cái bà lo sợ nhất có khi nào lại tới nhanh như vậy chứ? Chỉ mới lo lắng đây thôi. Cái cách đe dọa này không phải rất giống với 17 năm về trước của Lưu gia, và sau đó thì là sự chia cắt. Bà muốn thở nhưng thật khó khăn đứng không còn vững vàng và ngã khụy trên mặt đất, mặt mày trắng bệch, mọi người và đặc biệt là nó không phải vì câu nói kia mà vì bà đã nằm bất động trên sàn mà gần như sợ chết. Nó sợ hãi lao ngay về bên cạnh bà lay mạnh:

“Nội ơi! Nội sao vậy nội ơi? Nội đừng làm Nhi sợ mà! Nhi xin nội mà!”

Nó sợ lắm, rất sợ, chưa bao giờ nội nó nằm bất động như thế. Nội nó ngã khụy xuống ngay trước mắt nó mà nó chẳng thể làm gì chỉ trơ mắt nhìn nội ngã xuống. Vì sao nội nó lại bị như vậy, là do nó không quan tâm nội đúng lúc, là nó ham vui mà để nội nó phải nhức đầu, là vì nó quá vô tư và mê ăn uống. Nó nghĩ tất cả là lỗi của nó, nó lay nội mãi, nước mắt không ngừng tuôn rơi nhìn nội, mọi người vây xung quanh nó cũng ngồi cùng xoa nắn tay cho nội nó. Anh đã ngồi bên cạnh nó từ lúc nào, nhìn nó khóc thảm thiết anh không thể chịu được, không thể làm người ngoài cuộc trong hoàn cảnh này. Cố gắng lấy hết sức bình tĩnh, bảo tất cả mọi người tránh ra để bà có đủ oxi, sau đó anh xoa nhẹ hai thái dương của bà rồi nhẹ nhàng bế bà lên hướng ra phía cửa.

Nó không hiểu anh định làm gì với nội của mình, nó chẳng thể suy nghĩ được nhiều hơn trong lúc này chỉ sợ anh cướp mất nội của nó vội kéo tay anh lại hét lên:

“Anh làm gì vậy trả nội cho tôi! Anh định mang nội của tôi đi đâu?”

Cái lực la hét của nó làm cả bọn chết lặng, thương nó mà cũng sợ nó nữa. Mọi người chưa từng thấy nó trong hoàn cảnh này, lần đầu tiên nó khóc thảm thiết như vậy luôn. Anh bực mình vì bị nó tra tấn lỗ tai nhưng nhìn nó nước mắt lem nhem mà thương vô cùng, tất nhiên anh biết người này quan trọng với nó nhường nào rồi. Anh nhìn nó nói từng câu rất nhanh nhưng vô cùng rõ ràng:

“Bệnh viện! Cô nghĩ gì thế? Đi cùng tôi chỉ đường! Nhanh!”

Lúc này nó mới chợt bình tĩnh lại, nhỏ Mai vì huyền não mà cũng tỉnh dậy nhanh chóng hiểu chuyện sơ của rồi chạy đến bên nó hỏi han thấy có lỗi với nó quá lại thấy anh ga lăng vô cùng càng ngày càng thích. Nhìn nó khóc mà sốc không biết làm sao với biểu cảm này của nó được, chỉ biết an ủi nó nhẹ nhàng nói nội nó sẽ không sao đâu. Nó nhìn nhỏ Mai khẩn trương nói trong tiếng khóc nhờ vả:

“Mày... giúp tao giải quyết... nốt ở đây, tao đưa nội vàobệnh viện với anh ta.”

Nhỏ Mai cũng muốn đi nhưng nhiệm vụ cao cả nó đã giao thì không còn cách nào vội vàng đồng ý để nó yên lòng. Rồi nó vội theo anh ta hướng phía gara ngồi vào ghế sau ôm bà. Anh lao xe ra khỏi gara và phóng thẳng hướng bệnh viện theo chỉ dẫn của nó. Nó vẫn không ngừng khóc ôm bà và gọi liên tục, còn anh trong lòng cũng cùng tâm trạng với nó nhưng vô vàn phức tạp và khó đoán với muôn vàn câu hỏi trong suy nghĩ.

19. Chương 20: Một Mất, Một Còn Nhưng Vô Vọng.

Lại nói đến bọn bạn của hắn, sau khi gây ra nghiệp chướng cũng không quay lại nhưng liền trở về khách sạn thông báo cho hắn biết. Hắn bị nó đuổi thì tức giận bỏ đi luôn vì hôm nay hắn thật sự là quá nhục nhã vì nó, thật sự với nó hắn cũng chỉ là công tử, cậu ấm thích chơi bời? Có lẽ nào là hắn sai? Nhưng những gì mà nó làm với hắn, hắn mong muốn sẽ trả lại nó toàn bộ và thậm chí còn hơn thế. Giữa yêu và hận khoảng

cách thật mong manh, cũng có thể không đạt được mà mang lòng thù hận nhưng cũng có thể vì bị từ chối thẳng thừng và phủ phàng mà không có cách nào thoát ra khỏi cái sĩ diện của một đại thiếu gia lầy lùnh như hắn. Bình thường hắn đứng top đầu về sự săn lùng của báo chí nhưng may mắn hắn đang ở cái nơi khỉ ho, cò gáy này nếu không hình ảnh bị nó tóm tay đuối ra khỏi bữa tiệc sẽ liên tiếp đứng đầu các trang nhất báo mạng hay báo đời sống. Nhưng nếu như thế thật thì có lẽ hắn sẽ còn nghĩ ra những trò đùa ác ý hơn với nó nhiều nữa. Hắn lạnh lùng, không có tình cảm thì ai cũng biết nhưng mà hắn chơi bởi thì nhiều người lại không hề hay biết chỉ đám bạn của hắn mới rõ ràng mọi thứ về hắn cũng chỉ là vẻ bề ngoài không ít người vì những trò đùa của hắn mà tán gia, bại sản. Nói hắn không phải con cháu Lưu gia thì không ai tin, cha mẹ hắn có thể không quan tâm nhưng đương nhiên gia tộc Lưu sẽ chẳng thể ngược đãi với đứa cháu máu mủ này. Không ít lần hai ông bà Lưu gia quan tâm ra mặt giúp đỡ người cháu ngoại của họ khiến ai cũng phải dè chừng, đương nhiên Thượng tá Lưu cũng nhất mực yêu thương hắn rất nhưng đã tuổi cao không thể ra tay trấn át mọi thứ như ngày xưa. Hắn lạnh lùng, thiếu tình cảm cũng là vì cha mẹ của hắn không quan tâm, nhưng lại như hắc long vì sự ra mặt đằng sau của dòng dõi Lưu gia mà khiến người người khiếp vía. Hắn vốn cơ bản sinh ra đã không sợ trời, không sợ đất mà muốn gì cũng đều có được. Nay vì một đứa con gái mà thành ra như thế này thì quá mất mặt, nhưng hắn không muốn dựa vào gia thế một lần nữa mà muốn tự tay có thể làm cho nó phải tâm phục khẩu phục mà đi theo hắn như một con cún, hắn cũng muốn nó phải chịu nhục như ngày hôm nay để khẳng định lại uy quyền trước mấy tên bạn của hắn và cả cái quốc gia này. Cái hắn muốn, hắn tất nhiên có thể chiếm đoạt, đã không có thì đừng mong còn nguyên vẹn.

Khi bọn bạn hắn về và tên Phan kể cho hắn nghe về tình hình vừa rồi tại bữa tiệc, hắn bỏ ngoài tai mọi thứ chỉ đến lúc nghe tới việc nó đã khóc thảm thiết như thế nào ánh mắt hắn lại hiện ý cười. Mấy tên nhìn hắn đều nghĩ có lẽ hắn sẽ đến thăm nó nhưng thấy hành động bình tĩnh của hắn thì đều cảm thấy vô cùng khó hiểu, vậy ra đúng là hắn đang chơi thôi sao, Phan nghĩ lần này có vẻ thú vị và khác biệt nhưng có lẽ không phải rồi. Đây cũng chỉ là cuộc chơi của Thành lão đại này mà thôi, hắn thật đáng sợ và khó đoán.

Thấy ánh mắt dò xét của mấy tên kia dán sát vào khuôn mặt mình, hắn nở nụ cười nửa miệng, nói ra nhẹ nhàng:

“Các cậu nghĩ tôi sẽ tới đó? Sẽ chẳng có cái việc vô nghĩa như thế! Mọi thứ hôm nay cô ta làm với tôi hãy nhớ sẽ có lúc tôi trả lại toàn bộ.”

Mấy tên kia thôi không nhìn hắn mà quay ngoắt hướng khác mỗi người một suy nghĩ nhưng ai cũng là thật sự chẳng thể hiểu nổi hắn, mỗi lúc hắn lại mang một khuôn mặt khác nhưng hắn nhiên tất cả lại chỉ là một trò đùa.

“RING...RING...RING”

Tiếng nhạc điện thoại phát ra, mọi người đứng hình một lúc là điện thoại của hắn. Với tay lấy chiếc điện thoại với dòng chữ ghi trên đó là: *Ngoại Lưu*

Hắn hơi cảm thấy lạ sao vào giờ này mà ngoại còn gọi cho hắn? lấy lại bình tĩnh, vắt chân ngồi trên ghế bật điện thoại nghe, đầu dây bên kia không phải ngoại của hắn không ai khác là Lưu Hoàng Lan-Mẹ hắn nói trong điện thoại với nhiều điều phức tạp khó nhận biết:

“SAO TA GỌI CON DẤM KHÔNG TRẢ LỜI?”

“Con sẽ sớm trở về mẹ không cần phiền ngoại làm gì!”

Hắn nói cảm thấy hơi khó chịu khi thấy mẹ mình lại lấy máy ngoại gọi cho hắn, có lẽ vì mẹ hắn biết hắn rất tôn trọng và nghe lời ngoại hắn. Hắn định cúp máy luôn thì câu nói của mẹ hắn làm hắn không thể bình tĩnh được nữa vội hỏi lại:

“MẸ NÓI SAO? CÓ CHUYỆN GÌ VỚI THƯỢNG TÁ?”

Cả bọn cũng im lặng hoàn toàn lắng nghe cuộc nói chuyện của hai mẹ con hắn. Giọng người phụ nữ không kìm nén được xúc động nói trong điện thoại mang theo tức giận:

“ĐÚNG! CỤ CỔ CỦA CON ĐANG TRONG TÌNH TRẠNG NGUY KỊCH.... KHÓ LÒNG QUA KHỎI TRONG ĐÊM NAYVÀ ÔNG ẤY CHỈ MUỐN GẶP MỘT NGƯỜI LẦN CUỐI CÙNGLÀ CON VÀ

BÂY GIỜ CON ĐANG Ở ĐÂU HẢ? NẾU KHÔNG MUỐN TRỞ THÀNH MỘT ĐỨA BẤT HIỂU MAU VỀ CHO TA!”

Câu cuối của bà nhấn mạnh thì hấn cũng đã rất sốc, gấp điện thoại lại nhét nhanh vào túi đưa ánh mắt lướt qua lũ bạn sau đó phóng ra ngoài lấy xe về ngay trong đêm với tốc độ nhanh nhất của chiếc xe đua hạng sang nổi tiếng số 1 Hà thành khi đó chỉ có thể là con cháu Lưu gia. Có khi nào vì sự thờ ơ của hấn với tình trạng nguy kịch của nó và nội nó mà hấn cũng phải chịu cảnh mất đi người thân? Hấn chẳng thể suy nghĩ như vậy, trên khuôn mặt vẫn là nét lạnh lùng ẩn chứa mọi suy nghĩ thật sự và mềm yếu của hấn, chỉ hấn biết mọi thứ đều là giả. Hấn đang đau, rất đau.

Trong lúc đó, tại Bệnh viện đa khoa tỉnh Sơn La. Bà nó đã vào phòng cấp cứu cả tiếng rồi bác sĩ vẫn chưa ra, bà nó sao vậy. Nó chẳng thể bình tĩnh mọi lời khuyên của anh nó đều chẳng tiếp thu mà cứ khóc mãi đến lúc lịm ở trong lòng anh không biết gì cả. Anh nhìn nó cảm thấy đau lòng ghê gớm mà chẳng thể làm gì, bản thân anh cảm thấy khó xử anh sợ sẽ chẳng thể rút ra khỏi nó được. Anh sợ bản thân sẽ phải quan tâm nó, sẽ vì nó mà không thể làm gì khác nhưng lúc này thật sự lương tâm anh không thể rời bỏ nó cũng như trái tim anh vậy. Dù là vì lý do gì thì anh vẫn muốn bảo vệ người con gái này. Chỉ trong cùng một ngày, sự tình nghịch, ngây thơ, phá phách cùng với sự thông minh, sáng suốt cho tới lúc nó khóc thảm thiết như mất đi ánh sáng của cuộc đời anh lại là người chứng kiến tất cả sao có thể không đau lòng?

Nó thiếp đi khá lâu đến lúc tỉnh dậy đã 3h sáng, nó vội vàng ngồi dậy thì để ý đã không còn là anh nữa mà Long mặt vẫn thâm tím đang ngồi cạnh nó và nhỏ Mai cũng đang ngủ gật, thật sự là anh ta đã bỏ rơi nó và không quan tâm gì sao kể cả trong hoàn cảnh này? Anh ta là người nhỏ mọn như vậy thật sao? Nó cảm thấy một nỗi buồn dâng lên trong lòng nhưng nó gạt sang một bên ngay khi nhìn thấy cánh cửa phòng cấp cứu vụt mở. Nó vội lao đến hỏi bác sĩ, Long và nhỏ Mai đã đến với nó khá lâu rồi nhưng thấy phòng cấp cứu vẫn không động tĩnh nên ngồi trông với nó cũng ngủ quên thấy nó động cũng thức dậy hướng phía bác sĩ, nó nhìn người bác sĩ trưởng khoa đã có tuổi già dặn kinh nghiệm với chiếc áo blue vội hỏi:

“Dạ! bác sĩ ơi! Nội con sao rồi ạ? Nội con không sao chứ ạ?”

Rất khó nói với biểu hiện cảm xúc trên gương mặt của người bác sĩ già này, ông nói nhẹ nhàng:

“Bà ấy đã gần 80 rồi, lại bị bệnh rối loạn thần kinh mà không điều trị sớm. có lẽ bà ấy vừa bị ức chế tâm lý khiến khó thở cũng là do biểu hiện của bệnh. Chúng tôi đã cố gắng bà ấy đã qua cơn nguy kịch nhưng sẽ mang tình trạng hôn mê này mãi về sau.”

Nó gần như là không thể mở lời được nữa, nội đã giấu nó về căn bệnh của nội sao? Nội thương nó tới mức không muốn nó phải lo lắng từng ngày cho nội sao? mọi thứ nghẹn đắng trong cổ họng, nước mắt giàn ra và cố gắng nói từng từ trong tiếng nấc:

“Ý bác..là..nội cháu...sẽ thành...người...thực vật...sao?”

Long bên cạnh ôm vai nó, cậu đau lòng ghê gớm mọi vết thương trên người cậu không quan trọng miễn đừng để cậu thấy cảnh như thế này là được rồi. Cậu thật sự không muốn nó bị tổn thương hay nhìn thấy những cảnh như thế này đâu! Nó thật sự không đáng phải bị chịu cảnh này ở độ tuổi của nó.

Nhìn nước mắt giàn dụa của nó, người bác sĩ buột lòng phải mang lại hy vọng cho nó mặc dù biết là rất khó khăn với một người ở độ tuổi như của nội nó, ông nói:

“Cũng không phải mãi mãi là như thế! Cũng không hiếm các kỳ tích đã xảy ra với những bệnh nhân khác. Chịu khó thăm hỏi trò chuyện với bà cụ cũng có thể là may mắn qua được. bệnh nhân sẽ được chuyển qua phòng khác các cháu có thể vào thăm bà ấy được rồi.”

Vậy là vẫn còn hy vọng, nó không ỉn được phép thôi hy vọng và chỉ nghĩ mãi mãi muốn bà sống bên cạnh nó. Miễn nội không rời bỏ nó, cuộc đời này nó chỉ có nội thôi. Nó lau khô hàng nước mắt, bước đi cùng với hai người bạn cùng các y tá đẩy giường bà nội qua phòng vip đơn bệnh viện.

Lao xe về khách sạn, rút điện thoại ra và gọi cho anh Lâm, Lâm nghe điện thoại thắc mắc:

“Đã gần 3h sáng rồi có cần làm tôi mất giấc vậy không giám đốc?”

Anh không chú ý nhiều chỉ nói rõ ràng từng câu:

“Thư ký Lâm, Anh hãy tìm hiểu kỹ càng mọi thứ cho tôi về Đỗ Nguyệt Nhi và gia thế của cô ta! “

Anh lâm không giấu được ý cười trong giọng nói hỏi lại giám đốc trẻ tuổi của mình:

“Cậu lại có nhả hứng thật với cô bé này tới vậy sao..?”

Chưa kịp để Lâm đặt câu hỏi trọn vẹn thì anh đã nói lại một câu rồi tắt máy:

“Tôi muốn ngày mai phải có!”

Vừa rồi anh cũng không muốn bỏ lại nó trong bệnh viện, chỉ khi nhỏ Mai với Long vào thì anh không muốn tranh giành hay cãi nhau với cậu nên đưa nó lại cho hai người. Anh không muốn nó lại nhức đầu nữa, hơn thế nó đã không ưa anh rồi thì anh cũng không nên ở lại. Có lẽ anh cũng chỉ có thể âm thầm quan tâm nó. Mọi thứ về nó và Đỗ gia anh sẽ phải tự mình làm sáng tỏ mọi chuyện! Và cũng chính là làm rõ mọi câu hỏi của cuộc đời anh!!!

20. Chương 21: Sau Những Bí Mật Và Sự Thay Đổi Tích Cực! Cuộc Chơi Ngày Càng Thú Vị!

Sau khi lướt trên đường với tốc độ kinh hoàng hần cũng không thể ngờ có thể có mặt tại Hà Nội chỉ trong vòng 4h đồng hồ, nhiều lúc hần còn tưởng chừng như mình sắp lao xuống vực thẳm nhưng hần vẫn không hề giảm tốc độ nên đã rút ngắn bằng một nửa thời gian như bình thường. Hần về tới Lưu gia cũng là 3h sáng, không khí tại nơi đây mang đầy vẻ âm u, trầm buồn với căn biệt thự đồ sộ mà uy nghiêm. Nghiêm nhiên chẳng có ai không phận sự muốn lãng vãng gần nơi này, gia nhân chạy ra, chạy vào rất bận rộn, thấy xe của hần ở cửa, một người đàn ông khoảng 60 vọt vàng ra mở cửa đón hần và nói khấn khoản:

“Mời cậu nhanh vào gặp thượng tá, ngài ấy chỉ cố gắng gượng để gặp mặt cậu lần cuối cùng!”

Hần cố gắng để không mất bình tĩnh chỉ trả lời với người đàn ông:

“Quản gia An dẫn tôi vào với Thượng tá!”

Quản gia cũng không bất ngờ với thần thái của hần, những lúc đòi hỏi sự bình tĩnh ai cũng khẳng định hần rất giống với thượng tá Lưu Minh Thiện. Ông ta vọt vàng dẫn cậu vào phòng riêng dành cho thượng tá, tuy chức tước cao nhưng căn phòng của ông rất giản dị với những vật dụng ngày xưa từ thời chiến tranh để lại. Hần bước vào các bác sĩ cũng đều đang đứng phía cửa chuẩn bị rời đi, đã không còn cách nào để chữa khỏi cho ngài ấy nữa. Mẹ hần cùng với hai ngoại của hần đang ngồi ngay cạnh chiếc giường mà Thượng tá đang nằm, nhìn ông gần như đã không còn sự sống và khóc nức lên. ((Hần nhiên một gia tộc thượng lưu như vậy lại có ít dòng dõi, cũng do thượng tá là cụ cố hần chỉ có ngoại của hần là người con chính thức vì vậy những người con của vợ thứ khá xa cách, và ngoại hần lại chỉ có duy nhất mẹ hần là Lưu Hoàng Lan đó là lý do giúp hần giống như viên ngọc quý đối với cả ngoại hần và Thượng tá *Sr rất nhiều vì bị giờ mới nhắc tới ọi người nha*)). Ba của hần vẫn giữ nét bình tĩnh nhìn vào mấy người đang khóc, sau khi thấy hần thì gạt đầu nhẹ nhàng ý bảo hần tới. Hần nhanh chóng bước đến cạnh giường và nắm lấy tay thượng tá gọi nghẹn ngào, nước mắt của hần tới bây giờ mới tuôn rơi:

“Thượng tá! Xin người đừng bỏ cháu đi, cháu xin lỗi vì đã không ở cạnh người lúc người ốm!”

Ba người cùng để ý tới hần, mẹ hần rất muốn la hần nhưng cơ bản đang trong cảm xúc nghẹn ngào cũng chỉ có thể nhìn hần tức giận. Như chỉ đợi có như vậy, thượng tá Lưu cố gắng lấy hết sức lực còn lại của mình để mở lời với tất cả mọi người ở đây:

“Ta có chuyện muốn nói riêng với Minh Thành. Ta chưa chết đừng có khóc lóc như vậy, mấy đứa ra hết đi.”

Mọi người không muốn rời bỏ người vào lúc này nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của ông, không muốn ông quá gồng sức cũng đành phải chấp nhận đi ra ngoài sau khi nhắc nhở hần chú ý tới cụ cố.

Hần nắm lấy tay cụ cố và nước mắt rơi nhiều hơn, chỉ liên tục “Xin lỗi”.

Thượng tá nhìn hần và nói trong tiếng thở khó nhọc:

“Đừng xin lỗi ta, và cháu cũng không được mềm yếu trong bất cứ hoàn cảnh nào. Mẹ cháu cũng là người phụ nữ đáng thương, nó là đứa cháu mà ta rất mực yêu thương cũng như cháu vậy. Hãy mang lại niềm vui ẹ của cháu.”

Hần nhìn cụ cố hứa chắc nịch:

“Cháu hứa với người! Cháu sẽ không để mẹ cháu phải buồn!”

Nghe hần nói vậy, Thượng tá gật đầu nhưng rồi lại nói tiếp:

“Ta cũng có bí mật cần nói cho cháu biết, những bí mật này ta đã giữ quá lâu cũng không muốn cùng mang theo xuống mồ! ta tin tưởng cháu và sẽ chỉ nói cho cháu.”

Sau khi ông nói xong liền bảo hần kêu mọi người vào và cũng bảo hần gọi điện cho những người con thứ của ông tới. Đương nhiên tất cả mệnh lệnh lúc này của ông, mọi người sẽ đều răm rắp thực hiện và chỉ có hần vẫn đang suy nghĩ thật nhiều về những điều mình vừa nghe vẫn chưa thể tưởng tượng ra những bí mật kinh khủng của Lưu gia này.

Hần chỉ mong những điều vừa rồi là do Thượng tá không tỉnh táo, nhưng những lời chẳng chối cuối cùng sao có thể là sai. Hần chỉ biết đằng sau cái uy nghiêm của một gia đình quyền quý có quá nhiều thứ đáng sợ, hần lại chính là một trong những người gây ra nghiệp chướng kinh khủng nhất. Hần khóc thương cho thượng tá đã ra đi nhưng cũng cảm thấy sợ hãi vì bản thân hần giống như là một kẻ cướp đáng ghê tởm. Hần đã là cái gì chứ? Liệu những thứ hào nhoáng này có xứng đáng với hần? Đúng! Hần chưa là cái gì nhưng Thượng tá nói đúng. Hần không thể mềm yếu nữa, đã đến lúc khiến bản thân của hần có chỗ đứng thật sự và giữ lời hứa cuối cùng với người quá cố! Tuy nhiên người khiến hần luôn luôn ngưỡng mộ và kính trọng đã khác rồi, hần sẽ không giống con người ấy. Hần sẽ khác và cách làm của hần sẽ khiến cuộc đời của hần không phải cảm thấy hối hận về sau! Hần thay đổi?

Sau tang lễ trang trọng của Thượng tá Lưu Minh Thiện (hưởng thọ 97 tuổi) với nghi thức quốc gia dành cho người chức tước cao trong quân đội và có công hiển to lớn cho đất nước trong hai cuộc kháng chiến. Mọi thứ nhanh chóng trở về với quỹ đạo bình thường, tuy tiếc thương cho người uy nghiêm nhưng ông cũng đã ra đi thanh thản, người sống vẫn cần phải tiếp tục sống. Mọi việc và con người nơi đây vẫn không thay đổi, nhưng hần thì đã khác trong suy nghĩ.

Trước mặt hần là tập đoàn Thành Phong với quy mô rộng lớn vô cùng uy nghiêm và đồ sộ với sự ra mặt của hai gia thế nhất nhì Hà thành mà ai cũng muốn có được một ghế ngồi tại nơi đây. Hần biết đã quyết định bước vào nơi này, mọi thứ với hần sẽ khác, không còn các trò chơi nhẹ nhàng nữa mà là những trận quyết đấu sinh tử. Hần không phải lần đầu tiên tới đây nhưng sự nghiêm túc mà hần sở hữu hiện tại có lẽ đây là lần duy nhất. Hần bước những bước thật chắc chắn và thoải mái vào công ty với ánh mắt nhìn hình trái tim của các nữ nhân viên, đương nhiên với tuổi trẻ, sự đẹp trai mê hoặc với bộ vest khiến hần vô cùng hoàn hảo. Hần phớt lờ mọi thứ tiến tới thang máy lên tầng 12, thẳng hướng phòng chủ tịch với không có bất cứ sự ngăn cản nào của người trong công ty.

Sau tiếng nói ôn nhu của người phụ nữ khi hần gõ cửa chỉ lần đầu tiên. Hần mở cửa bước vào nhìn thẳng người phụ nữ vào vấn đề chính:

“Chào chủ tịch! Cách đây hai tháng chủ tịch có hỏi con và bây giờ con muốn trả lời con đồng ý!”

Người phụ nữ nhìn hần với ánh mắt ngạc nhiên hỏi:

“Không phải trước nhất quyết từ chối ta không bước chân vào nơi này sao?”

Hần nhìn lại người phụ nữ trước mặt, trả lời chắc nịch:

“Bây giờ đã khác! Con muốn thay đổi, con muốn mạnh lên và khẳng định thực lực thực sự với một người! Và con muốn chủ tịch được vui!”

Người phụ nữ càng ngạc nhiên hơn nhưng thần thái có vẻ khá hài lòng với câu trả lời của hân:

“Vậy có đảm bảo con hoàn toàn nghiêm túc?”

“Với tư cách là con của mẹ! con xin đảm bảo!”

Hân nhìn cô ta nói chắc chắn, đây là một trong những lời hứa mà hân nhất định sẽ làm được. Người phụ nữ hài lòng nhìn hân nở nụ cười lần đầu tiên cô ta cười với hân, hân thấy thật kỳ lạ chỉ có như vậy đã khiến ẹ hân cười sao? Có khi nào lại đơn giản như thế. Cô ta nói với hân với tâm trạng khá thoải mái:

“Vậy mai ta sẽ mở cuộc họp cổ đông và thông báo tân tổng giám đốc, bây giờ con có thể về. Đã vào sẽ khó rút chân ra và có không ít sự soi mói vì vậy con hãy chú ý hành động và các việc làm cẩn thận.”

Hân hứa dứt khoát sau đó bước ra khỏi công ty lần cuối với sự tự do và thoải mái, hân biết sắp tới sẽ là những tháng ngày không hề đơn giản.

Tua lại quãng thời gian khoảng 1 tuần trước, tại phòng làm việc của giám đốc tạm thời Hoa Thiên:

“ Đây là toàn bộ thông tin về Đỗ Nguyệt Nhi và hơn nữa có không ít điều thú vị liên quan tới cô gái này đầu cậu giám đốc. Tôi đã dò suốt cả đêm qua và tắt bật cả sáng nay, tôi yêu cầu tăng lương.”

Sau câu nói đùa của thư ký Lâm, anh lại chẳng có gì vui vẻ. chỉ nhìn lại Lâm với ánh mắt vô cùng lạnh lùng và nói nghiêm túc:

“ Gấp ba nhân viên bình thường vẫn còn chưa đủ sao? Có gì đặc biệt nói hết cho tôi nghe.”

Lâm hơi sửng sốt với thái độ của giám đốc ngày hôm nay,lấy lại vẻ nghiêm túc nói cụ thể:

“Tôi chỉ đùa về vấn đề tiền lương. Cái tôi nói đặc biệt là không chỉ có chúng ta điều tra về cô bé đó. Còn có những người khác và hơn nữa có điều thú vị là các hồ sơ của cô bé đã được bảo vệ và khá kín đáo về những giấy tờ khai sinh và nhân thân. Tôi đã mất khoản tiền không nhỏ để lấy được thông tin có lẽ điều hay nhất là những giấy tờ đó là giả!”

Sau khi nói xong, Lâm không ngừng xem thái độ của vị giám đốc này và sẵn sàng đón đợi những câu hỏi liên tiếp của anh nhưng không anh vô cùng thờ ơ sau khi nói những câu dư thừa:

“Được rồi, mọi khoản anh đã dùng tôi sẽ thanh toán. Đây là vấn đề riêng của tôi nên không dùng công quỹ, anh cứ gửi con số cụ thể. Có gì tôi sẽ gọi anh sau. Bây giờ anh ra ngoài đi.”

Lâm bước ra ngoài với muôn vàn câu hỏi thắc mắc về hành động của anh, nhưng cũng nhanh chóng quên đi vì những công việc tắt bật trong ngày. Còn Anh đã càng thêm khẳng định chắc chắn hơn về mọi thứ mà anh đã chứng kiến. Vậy là sự sắp đặt có chủ ý này với mục đích khá rõ ràng và anh có thật sự là oan gia với nó có lẽ sẽ sớm được lật mở? Hơn nữa đã có những kẻ từng nhúng tay đã dẫn lộ diện sao? vậy là việc này ngày càng thú vị hơn đây? Câu trả lời sẽ nhanh chóng được hé mở thôi!

21. Chương 22: Không Chỉ Tôi Muốn Biết Về Em?

11h30 sáng tại phòng giám đốc Hoa Thiên!

“Cậu đã lưu lại ở đây một tuần rồi đó, đây chỉ là công ty chi nhánh của chúng ta việc lưu lại tại đây lâu cũng không hay. Thời gian qua tại Hà thành có nhiều việc nổi bật và việc đặc biệt gần đây là sự xuất hiện của tân tổng giám đốc 17 tuổi của tập đoàn Thành Phong ngay sau tang lễ của thượng tá Lưu.”

Thư ký Lâm đề cập vấn đề sau khi đặt tách trà actiso lên bàn làm việc cho anh. Anh có hơi ngạc nhiên hỏi lại thư ký của mình:

“Tôi tự biết sắp xếp! Anh vừa nói là Đỗ Minh Thành sao? Không phải còn quá sớm? Có vấn đề gì phía sau không?”

“cũng không thể biết! có lẽ sau sự ra đi của Thượng tá với lời chẳng chối cuối cùng gì đó đã thay đổi một cậu công tử thích chơi bời đi đúng quỹ đạo! tất nhiên bây giờ mọi thông tin đều hướng về phía của cậu ta cùng với những đánh giá về thực lực của Thành lão đại lừng danh!” : Lâm trả lời với những suy luận bác học của mình.

Anh nở một nụ cười thú vị với câu trả lời vừa rồi của Lâm và nói:

“Cũng hay! Để cậu ta đi đúng hướng cũng tốt. Tất nhiên việc đấu trí trên thương trường sẽ hay ho hơn là những chuyện vô bổ. Ngoài ra anh có thông tin tôi cần chưa?”

Lâm thay đổi thái độ, khuôn mặt giãn ra khá thoải mái trả lời giám đốc trẻ tuổi:

“Đã có rồi! Người quan tâm đó cũng không có gì đặc biệt chỉ là chủ của một doanh nghiệp tư nhân kỹ nghệ cùng với kinh doanh vàng bạc đá quý. Cũng là một người khá giả ở Thành Phố này, tên là Phạm Duy Hiếu, 46 tuổi. Các thông tin về ông ta cũng không có gì khác lạ còn mục đích tìm hiểu của ông ta thì không rõ ràng. Đây là ảnh của ông ta tôi có thuê người chụp cho cậu đây.”

Anh đón nhận bức hình xem xét cẩn thận, ánh mắt của người đang nhìn anh trong bức ảnh này có cái gì đó khá quen thuộc nhưng toàn bộ khuôn mặt lại hoàn toàn xa lạ không mang lại cho anh chút ký ức nào cả. Cất bức hình vào túi quần và nhìn lại đồng hồ có lẽ nên đến lúc ra ngoài rồi, anh kéo ngăn bàn lấy chiếc hộp nhỏ cũng nhét vào túi và nói với anh Lâm:

“Gọi xe ra cổng công ty cho tôi! Tôi ra ngoài chút! Anh làm rất tốt!”

Lâm cười nhìn giám đốc trẻ hỏi vội vàng:

“Được! nhưng cậu định bao giờ trở về Hà Nội, tổng giám đốc nói cậu nên gọi lại và báo rõ thời gian. Công việc ở đó vẫn còn nhiều rắc rối. Hơn nữa việc phát triển thêm chi nhánh tại đây khiến cho nguồn lực của công ty đang bị thiếu thốn. Chúng ta cần thêm các khoản tài trợ...”

Anh chỉ gật đầu một cái và bước ra khỏi phòng, anh cũng đang suy nghĩ về những điều này rồi. Nhưng tạm thời anh còn việc khác và anh tin là mẹ anh cũng sẽ hiểu cho anh thôi. Bà là người đợi chờ câu trả lời hơn ai hết!

Sau khi bước ra khỏi công ty thì tất nhiên chiếc xe audi màu ghi đã đợi sẵn chủ nhân của nó ở trước cổng công ty. Anh bước vào xe hướng tới bệnh viện đa khoa tỉnh Sơn La.

Tại bệnh viện!

Vậy là nội nó đã bắt tỉnh cả gần tuần lễ rồi, nó cũng đã dần nguôi ngoai và chấp nhận sự thật này. Hằng ngày cứ có thời gian là nó lại vào với nội, trừ khi phải đi học ở trường thì gần như nó luôn có mặt trong bệnh viện. Các bệnh nhân ở các phòng khác cùng người nhà của họ với các nữ y tá ở đây đều quen với việc nhìn thấy nó mỗi ngày. Ai cũng quý mến nó vì sự hiếu thảo và đáng yêu, lại lễ phép và tinh nghịch giúp ọi người thấy thoải mái. Thành ra không nhìn thấy nó lại cứ thấy thiếu thiếu.

Hôm nay nó được nghỉ sớm về nhà thay đồ và nhanh chóng vào viện với nội, nó đi vào bệnh viện với túi đồ lớn hướng dãy nhà E khu của nội nó. Dọc hành lang nó thò đầu vào phòng của một bà cụ đang ăn cháo do con gái bà đút và chào lễ phép:

“Con chào bà! Bà đã đỡ chưa, con có mang ít cam sành cho bà này. Cô Hoa chút vắt nước cho bà giúp con nha! Con để trên bàn nè nha bây giờ con qua với nội con. Con chào mọi người!”

Xong nó cười “hì” đặt túi cam lên bàn xong lại đi ra ngoài luôn. Hai người chỉ kịp nghe nói loạn cả lên mà cười xong cô Hoa nói với theo nó:

“Bà đỡ rồi, cảm ơn con nhé! con lần sau không phải mang nhiều vào đâu nhé! Cứ bày về!”

Nó đứng ở cửa cười cười xong nói với cô:

“Bà muốn ăn mà cô! Cũng không có gì ý, bà đỡ là tốt rồi ạ! Con chào bà, con chào cô!”

Nói lễ phép xong là nó đã mất tích luôn rồi. Bà cụ nhìn nó lắc đầu:

“Con bé thật ngoan nhưng số nó không gặp nhiều may mắn! Đáng thương!”

Hai người cùng thở dài thương cho con bé ngây thơ tốt bụng mà gặp nhiều chuyện buồn, nó lại rất hiểu chuyện vì vậy tâm trạng và cảm xúc của nó cũng thật khó ai hay biết. Muốn hiểu nó nhiều hơn cũng thật khó khăn.

Và giống như với phòng bà cụ, nó đi lại qua các phòng gần nội nó mà nó quen thân nào là gửi túi lê, nào là táo như là nhân viên chuyển hàng theo yêu cầu. Xong xuôi thì túi đồ cũng giảm đi đáng kể mới về đến phòng của nội nó.

Nó vừa bước vào phòng thì Liên quản gia mở lời chào:

“Tiểu thư tới rồi sao? Tiểu thư vào ngồi với lão phu nhân đi ạ!”

Nó cười trả lời lại bác và nói:

“Vâng! Nay con được về sớm! Bác về trước đi bây giờ có con ở đây với nội là được rồi. Ở nhà còn nhiều việc nên bác về thay nội con lo nhé!”

Bác Liên cũng nghe nó, sau khi chào lão phu nhân với nó và nói nó chú ý tới ông truyền thì cũng ra về ah. Bà cũng có một số việc cần phải lo lắng phải sắp xếp nữa.

Nó ngồi cạnh nội xoa bóp tay nội và bắt đầu với những câu chuyện vui ở trường của nó:

“Nội ơi! Hôm nay Nhi được 10 toán đó nội, nội thấy Nhi giỏi không? Người ta nói cấp 3 con gái thua con trai nhưng nội tin Nhi nak! Nhi của nội không thua kém con trai đâu. Hôm nay trong lớp các bạn hỏi thăm Nhi rất nhiều, các bạn chúc nội mau khoẻ đó. Nội dạy đi Nhi sẽ kể cho nội nhiều chuyện vui nữa, nhất định nội sẽ rất vui nha...”

Và nó kể liên tục gọi *Nội ơi! Nội ah!* vì nó có một niềm tin mãnh liệt là nội nó sẽ nhanh chóng tỉnh lại. Nó mãi mê kể cho nội nghe mà không biết anh đã đứng ở ngoài cửa lúc nào? Anh đã đến được một lúc nhưng thấy nó đang kể chuyện tập trung mà không muốn phiền nó, chỉ tới khi nghe thấy giọng của nó có chút biến đổi thì anh mới quyết định gõ cửa.

Nó đưa tay lau đi giọt nước mắt vừa không tự chủ được, nó vui vẻ bên ngoài như vậy nhưng không phải là siêu nhân hay vô cảm đương nhiên cứ nhìn nội như vậy nó cũng không thể kìm lòng. Sau đó cũng chưa có quay lại chỉ trả lời:

“Cửa mở xin mời vào!”

Anh bước vào đặt giỏ hoa tươi cùng một túi hộp thức ăn lên bàn và nói nhưng rất lạnh lùng:

“Bà ấy sao rồi? chắc cô mới tới chưa ăn uống gì! Tôi có gọi thêm hải sản trong xuất ăn. Cô ăn đi khi còn chưa nguội.”

Nó nhìn hần trả lời và đặt câu hỏi:

“Vẫn như vậy! Anh không cần ngày nào cũng phải vào đây đâu. Không cần phải tỏ ra quan tâm và im lặng bỏ đi khi không nói lời gì!”

Hoá ra là nó vẫn còn giận anh ngày hôm đó, bảo sao mấy ngày vừa rồi anh qua thì nó luôn thờ ơ cũng không hề nở nụ cười, luôn khó chịu với anh, anh còn nghĩ nó ghét anh và không muốn anh xuất hiện nữa. Lần này anh nhìn nó nhưng thay bằng sự quan tâm, trả lời nó:

“Hôm đó tôi có việc bận!”

Sau câu trả lời không quá rõ ràng, anh rút tay vào túi lấy ra chiếc hộp nhỏ làm bức ảnh trong túi anh rơi ra. Nó quay lại với tấm hình lên và nhìn chăm chú xong đó *A* nên nói:

“Đây là chú Hiếu ba của Long mà! Sao anh lại có bức hình của chú vậy?”

Anh hơi bất ngờ, lấy lại tấm hình từ tay nó. Vậy là ba của cậu thanh niên thích nó sao? Vậy có khi nào là do Long thích nó nên lấy danh nghĩa ba mình điều tra về nó sao? Cũng có thể chứ? Nhưng cần phải trả lời câu hỏi của nó, anh đưa hộp quà nhỏ vào tay nó trước và nói:

“Đây là món quà sinh nhật tôi chưa kịp tặng cô, xin lỗi vì sự muộn màng. Còn đây là người tôi đang tính hợp tác mua ít đồ kỹ nghệ để tặng thưởng cho các nhân viên xuất sắc trong công ty trong quý tới.”

Nó cũng “À” một tiếng đúng là chú ý làm về kỹ nghệ và chế tác mà. Nó không tập trung cũng vì hộp quà ý, tự nhiên gần đây anh chú ý tới nó hơn làm nó cũng có tâm trạng tốt hơn là vì thế. Nó mở luôn chiếc hộp ra bên trong là chiếc đồng hồ với mặt đá sapphire cùng dây bạch kim rất đẹp, nó nhìn là kết rồi, đeo luôn vào tay và cười cười nhìn anh khoe:

“Cảm ơn anh nak! Tôi rất thích!”

Thấy nó vui vẻ và quên đi việc vừa rồi, anh cũng thoải mái rút nhanh tấm hình lại vào túi không để nó thắc mắc nữa và trả lời nó:

“Cô thích là được rồi! cô ăn trưa đi tôi ra ngoài chút rồi sẽ quay lại ngay!”

Sau khi anh ra ngoài, tâm trạng nó rất tốt. Nó thích chiếc đồng hồ, với lấy hộp đồ ăn anh chuẩn bị, nó vui vẻ mở ra thì đúng là anh có chú ý gọi thêm món tôm hấp mà nó thích. Nó nhìn nội cười mời nội và ăn ngon lành.

Anh ra ngoài muốn mua chút nước cho nó và để nó ăn cho tự nhiên, anh cũng muốn suy nghĩ một chút. Đang suy nghĩ thì anh va vào một người đi đường ngược lại làm rơi giỏ hoa trên tay người đó. Anh vội cúi xuống nhặt và mở miệng “Xin lỗi”. ngược mặt lên nhìn không ai khác là Phạm Duy Hiếu thật sự đôi mắt của ông ta nhìn anh quá đỗi quen thuộc nhưng anh vẫn chẳng thể nhận ra trên khuôn mặt kia còn cái gì khiến anh nhớ lại người này. Anh nhìn ông ta không rời mắt khiến ông ta sau khi nhìn lướt qua anh liền nhanh chóng lấy lại giỏ hoa và tránh ánh mắt của anh nói:

“Tôi không sao! Cậu không cần lo lắng! Tôi đi trước.”

Sau đó nhanh chóng bước đi lại hướng về phía ra khỏi bệnh viện, anh lấy làm lạ hình như ông ta đang trốn tránh ánh nhìn của anh thì phải. Anh vội hỏi theo:

“Không phải ông muốn thăm bệnh sao? Sao lại đi về luôn vậy?”

Ông ta không nói gì chỉ đi thẳng không quay đầu lại. Anh cảm thấy vô cùng khó hiểu, sao ông ta lại hành động kỳ lạ như thế? Và hơn nữa Long con trai của ông ta liệu có điều gì mà anh chưa biết? cuối cùng khẳng định là có lẽ chính ông ta quan tâm tìm hiểu về Nguyệt Nhi? Nhưng vì sao? Phạm Duy Hiếu_ông là ai?

22. Chương 23: Vấn Đề Mới! Thắc Mắc Về Thân Thế!

Một ngày mới thức dậy trong căn phòng của mình, nó xuống nhà bếp chuẩn bị ít đồ để vào với nội của nó. Đi loang quanh không thấy chị giúp việc đâu lại thấy quản gia Liên đang cặm cụi xào nấu nó ngạc nhiên hỏi:

“Bác ơi! Chị Oanh đâu rồi? sao nay bác lại vào bếp vậy?”

Bị nó hỏi bất ngờ, Bác Liên hơi giật mình. Nhanh nhìn qua nó và nói:

“Ah! Tiểu thư dậy rồi ah? Tiểu thư mau zô rửa tay rồi chuẩn bị ăn sáng. À! Oanh xin nghỉ phép về nhà thăm các con rồi.”

Ở với bác từ nhỏ, việc bác nói lấp lửng và ánh mắt của bác khi nói không nhìn nó là nó biết bác đang giấu nó việc gì đó. Nó gặng hỏi lại:

“Chị Oanh mà xin nghỉ phép bao giờ cũng sẽ nói tạm biệt con đầu tiên mà. Bác có chuyện gì giấu con phải không? Bác nói con nghe đi bác!”

Bác chỉ tập trung xào nấu mà trả lời nó qua loa:

“Ah! Tại cô ấy vội về nên quên chưa chào tiểu thư thôi, tiểu thư đừng lo.”

Nó tới trước tủ lạnh định mở lấy ra hộp sữa tươi nhưng bây giờ nó chú ý hơn là tủ lạnh trống hơn thì phải. Có gì đó không ổn, đóng cửa tủ lạnh lại nó bước tới cạnh bác, nắm lấy tay bác đang đảo cơm rang thập cẩm mà nó thích và nhìn thẳng mắt bác hỏi:

“Bác giấu con chuyện gì vậy? bác nói cho con nghe con sẽ có cách giải quyết cùng với bác mà!”

Bị nó giữ chặt cánh tay, lại không thể thoát ra khỏi ánh nhìn quyết liệt của nó. Bác buộc lòng lại phải nói ra rất lo lắng cho nó còn quá nhỏ để phải nghĩ đến những chuyện như vậy:

“Tiểu thư ah! Thật xin lỗi! Tiền chi tiêu trong tháng này lão phu nhân đưa gần hết rồi. Do trang chải tiền viện phí của lão phu nhân nên không còn bao nhiêu. Tôi phải tạm thời cho cô Oanh nghỉ cũng vì điều này!”

Nó cảm thấy hơi choáng váng, đây là lần đầu tiên nó phải nghĩ tới vấn đề về kinh tế. Từ nhỏ đến lớn có lúc nào nó cần suy nghĩ chuyện tiền bạc đâu cơ chứ! Nó lấy lại bình tĩnh hỏi lại bác:

“Vậy bình thường thì chuyện chi tiêu này nội con làm như thế nào ạ?”

“Bình thường lão phu nhân có tài khoản tại ngân hàng! Tôi hay đi với bà ấy nên cũng biết chút ít, nhưng mà phải có chữ ký của bà ấy mới rút được tiền, hơn nữa mật khẩu tài khoản cũng chỉ có phu nhân biết. Chúng ta phải làm sao đây tiểu thư?!”:quản gia lo lắng nhìn nó hỏi. Dù là như thế nào bà cũng không thể rời bỏ hai bà cháu nó vì nhìn nó lớn lên từ nhỏ lại được nội nó rất quý trọng nên tình cảm giữa 3 người vô cùng gắn bó như ruột thịt.

Nó suy nghĩ một chút rồi nảy ra ý định trong nó về điều gì đó. Nó hỏi nhanh chóng lại quản gia:

“nội con thường tới ngân hàng nào vậy bác?”

Bác suy nghĩ chút và trả lời nó:

“Là ngân hàng nông nghiệp thừa tiểu thư! Tiểu thư có ý gì sao?”

Nó chỉ cười nói với quản gia:

“Con sẽ tìm cách ạ! Bây giờ bác vào với nội giúp con, còn lại ở nhà con sẽ chú ý ạ. Chút con sẽ vào sau.”

Quản gia Liên cũng không nói gì nghe theo lời nó cũng không biết nó sẽ làm gì nữa. Sau khi bác rời khỏi biệt thự, nó quyết định vào phòng của nội. Căn phòng của nội khá là bí mật với nó vì nội toàn không cho nó vào chỉ có bác quản gia được vào thôi. Nay không có ai cả nó cũng tò mò với căn phòng của nội, hơn nữa nó cũng muốn biết những điều ấp ủ từ lâu trong lòng nó.

Đến tới căn phòng khoá trái ở lầu hai nó nhẹ nhàng lấy chiếc chìa khoá giấu trong bồn hoa nhỏ ở hành lang và mở cửa ra. Nó có chú ý việc nội nó để chìa khoá ở đó nhưng vì luôn bị canh chừng của nội và bác Liên mà nó không tiếp cận được thôi. Nó nhắm trong lòng lời “Xin lỗi mạo phạm phòng của nội” sau đó nó mở cửa. Bên trong là căn phòng giản dị với gam màu trắng và xanh rêu. Nội nó đúng là luôn giản dị, nó cảm thấy hơi kỳ lạ sao căn phòng không có gì đặc biệt mà nội lại luôn không cho nó tiếp cận. Nhẹ nhàng bước chân vào phòng nó dòm ngó các đồ vật trên bàn trà nhỏ. Nhìn trên mặt bàn thấy chiếc điện thoại của nội nó tò mò mở lên xem cũng không có gì chỉ là số của nó với số gia đình, và những người làm không có số lạ hay cuộc gọi đặc biệt. Kỳ cục thật một căn phòng bình thường hết sức giản dị ngăn nắp sao nội lại phải cấm nó chứ? Nó đến trước chiếc giường nội nằm với ga giường màu xanh rêu phẳng phiu, nội luôn là người cẩn thận, nó ngồi xuống và xoa chỗ nội nằm trong quãng thời gian dài làm cho nó tự nhiên rơi nước mắt.

Nó lấy chiếc gối của nội và ôm vào lòng cho vơi đi khoảng trống và phát hiện có thứ gì kỳ lạ dưới ga giường được chiếc gối che đi, nếu không nhầm có lẽ là một khung ảnh nhỏ. Nó lật nhẹ ga giường lấy vật ấy ra và nhìn thì thấy đúng là bức hình của một người đàn ông rất đẹp khoảng ngoài 30, nhìn thần thái toát lên vẻ khí thế và nét đẹp tinh tế. Nó nhìn người đàn ông mang lại cho nó một sự thân quen lạ thường, đang chú ý nhìn bức hình thật kỹ nó nghe thấy tiếng chuông cửa.

Nó thức tỉnh vội vàng để lại mọi thứ như cũ nhưng lại rút bức hình cất vào trong túi áo ngoài sau khi khoá cửa lại cẩn thận thì đi xuống dưới nhà xem. Là nhỏ Mai, nhỏ nhìn thấy nó thì cười cười chào nó và nói:

“May quá tao tưởng mày vào với bà rồi! Tao qua trả mày sách rồi cùng mày vào viện luôn. Hôm nay tao rảnh tao sẽ đi với mày cả ngày.”

Nó cười và bảo nhỏ vào trong nhà rồi nói:

“Cảm ơn mày nha! yêu mày quá cơ. ah! Tao cũng có chuyện hỏi mày!”

Nhỏ nhìn nó ngạc nhiên:

“Ui! Mày mà cũng có chuyện hỏi tao cơ á? Thế có chuyện gì nói xem nào!”

“Tao có mật khẩu tài khoản ngân hàng có đi rút tiền trực tiếp được không? Hay bắt buộc phải đích thân có chữ ký của chủ nhân mới lấy được?": Nó nhìn nhỏ hỏi nghiêm túc, nó đã được biết về tài khoản của nội lúc nội có nói qua cho nó và cách xử lý khi như thế này nhưng lúc ý nó không chú ý vì nó chưa muốn quan tâm tới những thứ đó. Có lần nội bảo nó đi cùng thì nó lại không đi, mật khẩu thì để nhớ vì nội lấy ngày sinh của nó mà.

Nhỏ nhìn nó hỏi lại:

“Là ngân hàng nào vậy?”

“Ngân hàng nông nghiệp ý!”

Sau câu trả lời của nó thì nhỏ lắc đầu nói:

“Thế không được rồi, Nếu thông qua thẻ tín dụng thì chỉ cần mật khẩu thôi. Nhưng mà trực tiếp qua sổ tài khoản tới ngân hàng thì phải có chữ ký của chủ nhân. Hơn nữa đây là ngân hàng nhà nước yêu cầu bảo mật cũng cao hơn, nếu bà gửi qua ngân hàng của bố tao thì tao có thể xin bố giúp nhưng mà... A mà sao mày hỏi vậy? không lẽ...”

Nó vội xua tay lắc đầu nói:

“ Không có gì đâu! Cảm ơn mày!”

Bây giờ thì nó ân hận vì đáng ra nên chú ý nghe nội khi đó đi cùng có lẽ sẽ không tới lúc gặp hoàn cảnh như thế này. Hơn nữa nó cũng sẽ biết thêm được nhiều điều hơn mà nó mong muốn. Nó ngu thật mà.

Nhỏ nhìn nó là biết nó lại kiểu không thích phiền hà ai rồi, nhỏ cốc đầu nó và nói nửa giận nửa thương:

“Con khờ này! Gia đình hết tiền rồi thì phải nói tao biết! tao có thể giúp mày không nhiều cũng đủ để xoay sở! Đây tao không mang nhiều có 1 triệu thôi mày cầm tạm đi nhé. Mai tao mang thêm ày, coi như tao ày vay cầm cái không thì hết bạn!”

Nói xong nhỏ quắc mắt nhìn nó ra vẻ không có đùa đâu. Nó thấy nhỏ như vậy cũng đành phải nhận từ tay nó với lòng biết ơn cái đứa bạn này. Nhỏ Mai là người hiểu nó nhất trong mọi hoàn cảnh vì thế mà nó rất quý trọng đứa bạn “đáng ghét” của nó. Nhưng như thế này không phải là cách muốn trang trải quãng thời gian tiếp theo nó cần phải nghĩ cách kiếm tiền hơn nữa còn tiền viện phí của nội không hề đơn giản. Bỗng dưng nó cảm thấy thật khó định hướng quãng thời gian sắp tới! Nhưng nó lại tin tưởng nó sắp biết được điều gì đó mà nó không hề nghĩ sẽ khiến nó phải ân hận trong quãng thời gian trong tương lai!

Dù đúng hay sai thì thân phận của nó cũng phải chính bản thân nó tìm hiểu rõ ràng. Chỉ vậy thôi! *Nó nghĩ*

23. Chương 24: Nó Cũng Nợ Hẳn?

Một tháng trôi qua với sự cầm cự khó khăn, nhỏ Mai đã giúp đỡ nó kêu gọi mọi người giúp đỡ nhưng nó nhất định không chịu. Nó đâu phải đứa vô dụng chỉ cầm tiền người khác cho cơ chứ? Thế là nó quyết định đi làm thêm mặc cho lời can ngăn của nhỏ cùng với Long. Long là người nó từ chối giúp đỡ nhiều nhất cũng có lẽ vì câu nói của nó khi trước khiến nó không thích sự hiểu lầm của mọi người dành cho nó và cậu, hơn nữa việc nhỏ Mai có tình cảm với cậu từ lâu nó là người hiểu rõ nhất chỉ là nó không biết làm sao để hai người họ thành đôi được thôi. Nó thật sự coi hai người họ là những người bạn tốt nhất của nó, mọi thứ đều khiến nó có thể thoải mái nhưng chỉ có điều là anh ta lại không ở đây lúc nó khó khăn nhất. Khi nó phát hiện ra việc kinh tế gia đình không ổn cũng là lúc anh không còn ở Sơn La nữa. Nó còn nhớ ngày hôm ấy anh ta có nhờ một người tên Lâm qua đưa hoa và bữa trưa cho nó lần cuối giúp vì anh phải về Hà Nội gấp trong cuộc họp quan trọng không thể trì hoãn.

Quen với việc được anh chăm sóc nó bây giờ nó cảm thấy trống trải vô cùng, bản thân nó cũng không biết cảm giác của nó với anh là như thế nào? Có khi nào đó là tình yêu? Nhưng có lẽ không phải nó không nghĩ tới điều đó. Nó đã nghĩ tới việc ra ngân hàng xin họ thử xem nhưng thực sự họ làm khó dễ nó rất nhiều, tính nó không thích phải khúm núm nên còn cãi lộn với chị thu ngân thế là xong nó đã bị liệt vào danh sách đen khỏi được bước chân vô đây lần nào nữa. Nghe nói chị ta là con gái của ông giám đốc ở ngân hàng này cũng chỉ là chi nhánh mà hống hách nó cực ghét luôn, người gì đâu mà phần son loè loẹt, ghê gớm. Cái ngân hàng chết tiệt có khi nó phải viết đơn kiến nghị nên ông chủ tịch của cái ngân hàng này mới được. Trụ sở chính ở Hà Nội nhỉ, anh ta cũng ở Hà Nội phải không ta? Nó cứ suy nghĩ rồi lại tự nhiên nghĩ tới anh lúc nào không hay biết.

Hôm nay nó đã đi rất nhiều nơi rồi mà vẫn chưa có cái nơi nào nhận nó vào làm việc với lý do rất chính đáng nó đã đủ 18 tuổi đâu. Buồn cười thiệt mà 17 tuổi là được rồi chứ bộ, nó khoẻ lắm đấy siêu cao thủ đánh nhau luôn chỉ là không biết nấu ăn, không biết làm mấy công việc lật vật với hơi hậu đậu ham ngủ chút thôi. Có thể thôi mà bao nhiêu nhà hàng chẳng tuyển nó gì cả, không lẽ họ sợ thuê nó phá sản sao á? Cùng lắm chỉ hết xúi thui ý mà. Lại nói với lực học của nó mà làm gia sư thế nào con của họ cũng thần đồng luôn ah nha thế mà họ bảo chỉ tuyển sinh viên gia sư. Uất ức không nói thành lời nó cay cú đâm tay vào cột điện bên cạnh làm cánh tay muốn gãy luôn. Nó đúng là hết thuốc chữa luôn mà, đau muốn khóc luôn nhưng mà tự làm nên chỉ đành nắm tay kêu đau nhìn cái cột điện như kẻ thù nhưng có một thứ đã thu hút được ánh nhìn của nó là một tấm giấy dán trên cột điện.

Họ đang tuyển việc làm chỉ cần cũng ưu nhìn, chịu khó và nhiệt tình. Chắc là được rồi địa chỉ ở đâu nhỉ *Ngõ 4, số 24,tổ 3, Phường Chiềng Lè,TP.Sl.*. Nó chẳng suy nghĩ gì nữa khi đọc được dòng chữ có thể làm luôn trong ngày và nhận lương trực tiếp 250k/ngày. Nó chưa suy nghĩ kỹ về tính chất công việc có thể lương cao như thế thì chắc chắn là bar. Nó đến đúng địa điểm được ghi và nhìn vào quán lớn tên Moon Bar, nó là cái đĩa trong vòng tay nội lâu nên đâu biết bên ngoài cuộc sống đáng sợ như thế nào đâu, ngang nhiên bước vào bar xin việc. Tất nhiên con mồi ngon như vậy đương nhiên tên quản lý Vũ khoảng 40 nhìn vô cùng sở Khanh ở Bar không thể bỏ lỡ, hần nhìn nó từ đầu đến chân một lượt vô cùng ưng ý. Xong hần bảo nó vào thay đồng phục chuẩn bị làm nữ bồi bàn và rót rượu cho khách luôn. Nghe cũng không có gì khó khăn mà lương cao nên nó đồng ý vào thay đồ.

Sau khi thay đồ xong, nó khó chịu lắm vì lần đầu mặc díp với áo phông đồng phục của quán làm nó vận động hơi bị khó chịu, buộc gọn tóc chuẩn bị đón khách hàng theo yêu cầu của tên quản lý. Nhìn nó mảnh mai, cao ráo lại xinh đẹp với làn da trắng sáng trẻ con đương nhiên tên quản lý cũng có kế hoạch đặc biệt dành cho nó. Hần không bảo nó đón khách nữa mà bảo nó ngồi đợi trong căn phòng karaoke khá đẹp với nhiều đồ ăn và rượu loại vip. Nó không phải tiếp khách đi lại nhiều chỉ ngồi phòng này đương nhiên nó chẳng từ chối hần, thế là nó ngồi đợi mãi nhìn đồng hồ từ 19h cho đến tận 21h luôn nó ngủ quên mà chẳng biết, đến lúc tiếng nhạc remix trong phòng được mở tự động và tiếng cửa mở lớn làm nó tỉnh giấc. Trước mặt nó là cái ông khoảng 60 tuổi, đầu thì hói nó nhìn là muốn đánh trống luôn. Chắc ông này là giám đốc của công ty nào đó dựa vào cách ăn mặc với quả đầu kia là nó đoán biết, hơn nữa đây là căn phòng vip hần là người có tiền. Thấy nó cứ đứng mãi không động tĩnh quản lý phải liếc xéo nó thì nó mới nhớ ra là mình phải đón khách thế là nó ra cúi đầu chào cái ông già kia, lão ta nhìn mặt vô cùng dè dặt nhìn khắp người nó với ánh nhìn đáng sợ. Nếu không phải đang làm việc thật nó muốn móc mắt lão ta luôn mất. Lão ta gật đầu với tên quản lý xong đó cười tùm tùm hướng vào ghế ngồi trong phòng. Nó muốn đi ra ngoài cho đỡ phải

nhìn lão già kia muốn ói chót mắt nhưng tên quản lý lờm nó và nói nhỏ chỉ để nó nghe:

“Tiếp khách đi! Cô muốn bị đuổi việc ah! Nếu cô làm việc tốt, ông ta ra về vui vẻ thì cô sẽ có tiền thưởng riêng 2tr cho tối nay.”

Nó thật sự phải ép buộc bản thân gạt đầu, hơn nữa nó là ai chứ? Nó có võ mà, nó tự tin là sẽ không ai động vào nó được đâu. Nó chắc chắn là như vậy luôn, thế là nó đánh liều đi vào và rót rượu cho lão ta.

Tên quản lý thấy nó đồng ý cũng đi ra ngoài, lão ta nhìn nó lần nữa và nói:

“Cô bé mới tới đây làm ah? Hay về làm riêng cho ta đi ta sẽ trả cho cô thật nhiều tiền!”

Nó vênh mặt nên thực ra nhìn ông ta đã muốn ói phải nhìn ông ta mỗi ngày chắc nó khỏi phải sống luôn. nó nhìn ông ta và trả lời:

“Tôi không phải cô bé nữa! và tôi cũng không muốn làm việc cho ông!”

Ông ta nhìn nó thích thú, nó là đứa cứng đầu hơn nữa nó là đứa đầu tiên mà lão ta gặp tại nơi này có nét đẹp cuốn hút. Thực sự ông ta cũng muốn tuyển nó làm thư ký nhí của riêng lão nhưng nó cứng đầu như thế này phải khiến nó ngoan ngoãn trước đã. Đối với những đứa hiếu chiến lão ta rất có kinh nghiệm. Lão nhìn nó cười “Haha” sau đó mở lời thách thức:

“Không phải là cô bé sao? Nếu không muốn làm cô bé thì hãy thể hiện một chút cho ta xem. Chắc chắn là cô bé không dám uống một ngụm rượu luôn ấy chứ! Chắc chắn cũng chỉ xứng gọi là con nhóc.”

Động phải cái máu thách thức của nó rồi thì nó đâu có chịu nhịn, cầm luôn ly rượu trên tay lão nốc một hơi. Từ nhỏ đến lớn nó nào có thích cái thứ này hơn nữa nội mà thấy nó động tới là la liền mà, tửu lượng thì chưa thử nên không biết có được nổi mấy chai hay không?

Hắn nhìn nó vỗ tay tán thưởng và nói:

“Được! Tôi xin lỗi! vậy không phải là cô bé nữa! rất có khí phách!”

Nó đắc ý vênh mặt thể hiện với lão ta. Nó đâu phải đứa dễ bị bắt nạt hay coi thường. Nhưng đâu có ngờ là đầu óc liền nổi cơn choáng váng quay cuồng, không lẽ thật sự là tửu lượng của nó chỉ có một cốc đã đo ván luôn sao? Nó ngồi gục xuống vô cùng nhức đầu bản thân thấy nóng ran vô cùng khó chịu. Lão ta lúc này lấy đầu nó tựa vào vai lão miệng liên tục cười đắc ý. Sau đó hắn bắt đầu nắm lấy cánh tay của nó và tháo chiếc cúc trước cổ của nó. Nó át chế nỗi sợ hãi, vô cùng tức giận mặc dù đã biết được bản thân vừa bị mắc lừa nhưng nó lấy hết sức hét lên đầy ngả lão ta và quát:

“ĐỒ ĐÊ TIỆN! BỎ CÁI TAY DỜ BẮN RA KHỎI NGƯỜI CỦA TÔI.”

Sau nó cố lấy sức để lao ra khỏi cửa nhưng một nhọc và trong người nóng bức khiến nó chỉ muốn té xỉu luôn nhưng không thể được, nó đâu thể nào cho phép bản thân mình được phép nghỉ ngơi! Lão bị nó đẩy tuy mất thăng bằng tựa vào ghế nhưng sức nó đâu có đủ để làm ông ta gục ngã không thể từ bỏ con mồi dễ dàng. Lão chạy đến nói ra vẻ thương lượng:

“Tôi sẽ không để cô thiệt thòi! Đi với tôi đi!”

Nó sợ hãi, lão đâu có buông tha cho nó. Nước mắt nó tuôn rơi không ngừng, mặt mũi nó thì đỏ ửng vì rượu. Nó chỉ biết hét lên trong yếu ớt mắt nhắm nghiền không thể kháng cự khi nằm gọn trong cánh tay của lão:

“KHÔNG ĐƯỢC PHÉP!”

Cánh cửa bật mở người nào đó mà nó không hề hay biết lao vào chỉ nghe thấy tiếng quát của người đó trong mơ hồ:

“DỪNG TAY CHO TÔI!”

Có phải nó được cứu rồi phải không? Nó khóc trong tiềm thức, nước mắt nó không ngừng rơi! Nó sợ! Đỗ Nguyệt Nhi thật sự đã quá ngu ngốc!

Sáng hôm sau tỉnh dậy với mọi thứ khác lạ, căn phòng màu trắng toát, nó cảm thấy đầu óc vẫn còn đau nhức. Cố gắng nhớ lại chuyện tối qua, nó giật mình nhìn lại toàn bộ cơ thể mình không có gì thay đổi. Nó

không sao hết, thở phào nhẹ nhõm nó mới nhìn kỹ xung quanh và một bóng người cao lớn đứng nhìn ra ngoài ban công đập vào mắt nó không quá lạ lẫm. LÀ HẮN?

Nó hơi ngạc nhiên hỏi:

“Đỗ Minh Thành? Sao cậu lại ở đây? Đây là đâu?”

Bây giờ hắn mới quay lại nhìn thẳng vào nó với ánh mắt tức giận thì phải? nhưng sao lại giận chứ? Hắn nói với nó có không ít khó chịu:

“Cô thật sự thiếu thốn tới mức phải đi làm cái việc như vậy sao? Có cần thiết phải bán rẻ bản thân như vậy không?”

Hắn thật sự rất tức giận nếu thật sự nó hôm qua đã bị làm sao có lẽ hắn sẽ căm giận bản thân vì thích nó rồi. May mắn hắn đã xử tên quản lý và hắn khai nhận là vừa mới thuê nó trong ngày hơn nữa cũng là do lão già kia lừa nó thôi chứ không phải là nó muốn như vậy.

Mặt nó sợ hãi hơn nghĩ lại cảnh tượng hôm qua và nói với hắn với sự tức giận và ngang bướng:

“Là do tôi không cảnh giác! May có cậu đã cứu tôi! Tôi rất cảm ơn nhưng đừng có nói ra những lời xúc phạm tôi như thế! Tôi không phải loại người như cậu nói!”

Thật hôm qua nhìn nó khóc, hắn thấy đau lòng lắm. Hắn biết nó có chuyện gì đó mới phải vào cái nơi như thế, hắn cơ bản là vừa lên làm việc theo chỉ thị của mẹ hắn trong ngày quá nhức đầu muốn vào bar cho thoải mái chút vì ở Hà Nội hắn phải chịu quá nhiều gò bó từ mẫu hậu rồi. Không ngờ vào nghe tiếng hét của nó mà không thể kiềm chế lao vào. Hắn không thể nghĩ những chuyện có thể xảy ra với nó nếu hắn không có mặt.

Cũng tức giận nhưng thấy mặt nó tái mét vì sợ nên cũng thôi bảo nó ăn cháo và nói:

“Thôi! Không nghĩ nữa! cô ăn cháo đi! Đây là khách sạn, cô ngủ quá nửa ngày rồi đúng là con heo ngủ.”

Nó giật mình nhìn lại đồng hồ đã quá 12h! nó nghĩ bác Liên sẽ lo lắng tới mức nào đây. Đoán biết được lo lắng của nó, hắn nói:

“Không cần lo lắng, tôi đã nhờ Mai bạn cô nói giúp rồi. Cô cứ ăn đi, tôi cũng biết qua việc của cô rồi! Ngân hàng nông nghiệp tôi sẽ giúp cô giải quyết được vấn đề.”

Nó hơi bất ngờ với những lời nói vừa rồi của hắn, định hỏi lại nhưng mùi cháo gà xộc vào mũi làm nó không chịu nổi lấy bát cháo trên bàn ăn ngon lành và hỏi lại hắn:

“sao tự nhiên cậu lại muốn giúp tôi?”

Hắn nhìn nó đang ăn ngon lành vừa mặt nơm nớp lo sợ mà ăn siêu nhanh bó tay với nó luôn, đúng là trẻ con. Hắn thần nhiên trả lời nó:

“Vì tôi muốn cô cũng nợ tôi!”

Nó nghe thấy kỳ lạ sao lại có thêm từ “Cũng” nhưng kệ có hắn giúp nó có thể biết những thứ khác. Không sao cả? không ngờ tên đáng ghét này lại cứu nó. Nhưng tất nhiên hắn không phải người xấu và tự nhiên bây giờ mọi thứ đang khiến cuộc sống của nó dần thay đổi. Hắn và nó là gì?

24. Chương 25: Vẫn Là Những Câu Hỏi?

Được sự giúp đỡ của hắn, có vẻ như hắn không phải người tầm thường hơn nữa còn giúp nó trả thù được cái cô thu ngân ghê gớm kia nữa. Nghe mọi người trong công ty nói hắn là một người không hề đơn giản, là con trai của sếp tổng ở Hà Nội. Nó cũng có hơi bất ngờ quả nhiên hắn là con nhà quyền quý nhưng mà chỉ cần hừ nhẹ cũng khiến cho giám đốc ngân hàng Nông nghiệp tại đây phải tự đuổi con gái mình không

lý do quả là đáng sợ. Hơn nữa ngay sau ngày hôm nó gặp chuyện ở Moon Bar thì đã xuất hiện trên trang báo quan bar này bị đóng cửa vì thuê trẻ chưa đủ tuổi thành niên và chứa ma túy đá. Động đến hần không hề đơn giản sẽ có những kết cục hết sức thê thảm. Nó thấy vui vẻ thoải mái hần bước vào nơi ngân hàng Nông nghiệp với sự giúp đỡ của hần, bây giờ tài chính không phải vấn đề đối với nó. Nhưng cũng kỳ lạ là tài khoản của nội nó rút tại ngân hàng đều là của một tài khoản ảo nên nó không biết được thêm những điều nó mong muốn. Nhìn cái mặt thất vọng của nó hần có hơi ngạc nhiên hỏi:

“Cô không phải chỉ là vì vấn đề này thôi sao? Buồn như vậy cho ai xem?”

Nó chỉ cười cười, thực ra cuối cùng là cha mẹ nó ở đâu? Còn sống hay đã chết vì sao lại ngay cả sự sống chết của nội nó vẫn không hề ra mặt? Có khi nào là vì không muốn có nó? Nội không khi nào nói rõ về họ cho nó nghe. Hơn nữa bức hình của người đàn ông trong phòng nội nó còn chưa thấy qua người ấy bao giờ, rốt cục ông ta là ai? Có khi nào người ấy là...? Nó có hơi bị giật mình khi nhớ lại bức hình đó vẫn còn trong túi áo ngủ của nó ở nhà. Thông qua ngân hàng nó chẳng thể biết thêm được gì cả thì đành từ bức ảnh điều tra thêm vậy. Nhưng biết làm sao đây? Không biết người ý ở đâu? Và tìm ông ta ra sao nữa.

“CỐC...CỐC...CỐC...”

Sau khi gõ cửa thì nghe tiếng người phụ nữ bên trong phòng trả lời:

“Vào đi!”

Với sự soi mói và công việc bận rộn tại công ty khiến bà Vũ Thị Lan Hương 47 tuổi tổng giám đốc của công ty bất động sản N&V không thể mang giọng điệu thoải mái trả lời với người bên ngoài. Anh mở cửa bước vào nhìn người mẹ kính yêu của mình, bà luôn phải gồng mình trong mọi công việc, nhìn người phụ nữ mang nét đẹp hiền dịu, nhẹ nhàng nhưng lại là người rất mạnh mẽ và cứng rắn. Ngồi đối diện với ghế ngồi của bà nhưng bà vẫn chưa ngẩng đầu lên cho tới khi anh cất giọng nói:

“Mẹ ah! Con nghĩ con sẽ lên Sơn La lần nữa. Công việc ở đây coi như tạm ổn phía bên Ma Cao đã điện cho con. Ông Tổng nói việc tạm thời họ vẫn sẽ tài trợ cho chúng ta nên mẹ đừng lo lắng. Mẹ nghỉ ngơi chút đã.”

Bà thông thả hơn dừng tay, tháo cặp kính mắt nhìn anh và nói:

“Vậy thì tốt! Còn việc ở đó con có tự tin không? Mẹ thấy rất lo vì những chuyện đó không hề đơn giản. Hơn nữa con đã suy nghĩ về người đó chưa? Còn điều gì con nhận ra nữa không? Liệu con có chắc chắn điều tra từ họ là chính xác, cũng chưa biết chúng ta đang chơi đùa với thú dữ gì nữa.”

Bà nói xong nhìn con trai bà đầy lo lắng, người bà yêu thương nhất là anh! Bà chỉ có mình người con trai này, cuộc đời bà nỗ lực cũng chỉ vì anh làm sao mà có thể để con trai lao vào trò đùa sinh tử.

Anh hiển nhiên cũng hiểu những lo lắng của bà nhưng ở đó cũng có người con gái anh muốn bảo vệ, thời gian một tháng qua anh không ngừng nghĩ và nhớ tới nó. Nhưng việc anh lo lắng thái quá anh chỉ sợ lại khiến nó xa anh hơn, bản thân anh cũng có những suy nghĩ khiến anh không thể thoải mái khi nhớ về nó. Nhưng cũng có một số thắc mắc xung quanh nó anh cũng muốn phải giải đáp, người đàn ông đó cũng là một cái cớ anh muốn lưu lại bên nó có phải hay không? Anh nhìn mẹ mình và hỏi trong suy nghĩ hoài niệm:

“Hồi con còn nhỏ có một người rất thân với ba hay đến nhà mình chơi và mua cho con rất nhiều quà! Người ấy đâu rồi mẹ?”

Bà có hơi giật mình trước câu hỏi của anh đặt ra. Suy nghĩ một chút bà trả lời lại anh và kìm nén cảm xúc vào bên trong:

“Con vẫn còn nhớ người đó ah! Người ấy là Phan Hữu Diệp là bạn thân của ba con, sau khi ba con mất thì người ấy cũng mất tích không lý do. Cảnh sát có khẳng định người ấy là có liên quan tới mọi việc nhưng lại không thể tìm ra tung tích như là đã bốc khói chưa từng tồn tại. Nhưng sao con lại hỏi về người này? Không lẽ con đã biết được điều gì?”

Trước câu hỏi của mẹ anh vội phủ nhận:

“Cũng không hẳn! con chỉ nghĩ là có thể thôi nhưng chắc cũng chỉ là sự nhầm lẫn thôi mẹ đừng nghĩ nhiều. Tối nay con sẽ lên đó và tìm hiểu thêm chút việc nữa.”

Bà cũng gật đầu nhưng trong lòng vẫn không bớt được lo lắng, cũng muốn nhắc anh thêm nữa. Khuôn mặt có hơi giãn ra nói với anh mang chút hoà hoãn:

“Con đi vội vậy? thế có lẽ con cũng lên qua Đông Anh chào dì chút rồi hãy đi. Cô ấy ngày càng tiêu tụy, cô ấy cũng lo lắng cho con nhiều đó, liệu có nên nói cho cô ấy biết về đứa bé hay không?”

Anh thay đổi sắc mặt, cảm giác trong lòng khó chịu nhìn mẹ mình vẫn luôn khó hiểu và nói:

“ Con vẫn không hiểu vì sao mẹ lại giúp bà ta? Không phải mọi việc cũng là do bà ta hay sao? Đã lựa chọn như vậy thì cũng không nên hối hận càng không xứng đáng biết chuyện gì hết! Bà ta là cái gì mà lo lắng cho con?”

Thấy anh tức giận thái quá bà phải nói nhẹ nhàng:

“Con không hiểu! con đừng như vậy, cô ấy không xứng đáng phải chịu sự căm giận của con. Cô ấy cũng có nỗi khổ riêng hơn nữa mọi việc cũng không phải do cô ấy, là ba con quyết định giúp cô ấy và...”

Bà chưa nói hết thì anh đã gạt phắt sang một bên và nói:

“Thôi được rồi! con không muốn nghe cũng không quan tâm bà ta ra sao. Đó là sai lầm của ba con thôi, mẹ cũng đừng dính líu với con người ấy quá nhiều. Mẹ thích cứ gặp bà ta và nói những gì mẹ muốn, bây giờ cũng muộn rồi chúng ta đi ăn trưa. Con chờ mẹ ở dưới sảnh công ty.”

Nói xong anh bước nhanh ra ngoài cũng không ngoái đầu lại, bà nhìn theo bóng anh cảm giác thật khó để mở lời. Sao những con người này lại thành ra như vậy? Thật sự mọi chuyện quá đáng sợ! Bà chỉ lo rằng càng bước sâu vào chuyện này sẽ càng có nhiều thứ không thể ngờ tới sẽ nuốt chửng người con trai bà yêu thương! 17 năm về trước ông trời đã cướp đi người đàn ông bà yêu nhất bây giờ bà càng không muốn đứa trẻ này cũng theo bước ba của nó. Anh sinh ra đã là đứa trẻ ngoan và thông minh nhưng có lẽ chính điều đó sẽ càng khiến cho số phận của anh mang nhiều ngang trái và không hạnh phúc. Bà chẳng thể ngăn cản được điều đó chỉ có thể cầu nguyện mọi chuyện sẽ được phơi bày dưới ánh sáng của luật pháp. Chỉ có như thế thì những đứa trẻ vô tội mới không phải chịu hoàn cảnh đáng thương.

“Cái gì? Anh cũng muốn lên nơi đó sao? Đã có con trai chúng ta ở đó rồi anh cần lên làm gì?”

Cô ta trừng mắt nhìn người đàn ông của mình sau khi nghe nói ông sẽ rời khỏi Hà Nội cùng tối nay lên Sơn La. Chẳng thể hiểu được cô ta ghen gì nữa khi mà ông đã chẳng còn quan tâm tới điều gì, chỉ lấy giọng điệu bình thản hết mức trả lời lại người phụ nữ:

“ Tôi lên để kiểm tra nhân lực và mở cuộc họp! hơn nữa tôi cũng muốn dạy nó những cách thức ngoại giao và làm việc với các chi nhánh. Nó đang ở đó không phải tiện hơn sao?”

Mặt cô ta có hơi giãn ra một chút nhưng nhanh chóng lại chuyển sang lạnh lùng với anh mắt ẩn chứa nhiều phức tạp, nhìn thẳng người đàn ông:

“ Anh quan tâm tới nó thật hay sao? Không phải lâu lắm rồi anh không phải đụng tay vào những việc như vậy sao?”

Đương nhiên với người phụ nữ này ông chẳng thể nào nói ra những lời cứng rắn vì cô ta thật sự nói chuyện không hề có tình lý:

“Nó là con tôi! Tôi sẽ quan tâm nó, mà rốt cục thì cô lo lắng điều gì? Tôi sẽ chỉ lên đó 2 ngày và quay về.”

Cô ta nở nụ cười nhưng lại mang vẻ mỉa mai rõ ràng nói với ông:

“Được rồi! anh hãy nhớ điều đó. Vậy sau hai ngày hãy cùng nó về đây và anh hãy nhớ lời hứa của mình với nó.”

Khuôn mặt ông càng lạnh lùng chẳng muốn nhìn cô ta thêm nữa bước trở về phòng làm việc của mình với nét mặt lo lắng khác thường.

Cô ta bị bỏ lại tại phòng khách với ánh mắt hiện tia hàn khí và nói trong suy nghĩ * Đỗ Vũ Phong tôi sẽ không hiền lành như anh mong muốn, mọi chuyện chưa thể hoàn mỹ nếu như có sự tồn tại của nó trong suy nghĩ của anh phải không?*. Mọi người giúp việc nhìn cô ta chẳng dám lại gần dù chỉ cách 5m, thật sự ngôi biệt thự này mang lại cho người ta một cái vẻ lạnh lẽo đến đáng sợ chưa từng hiện diện một nụ cười thật sự trong 17 năm qua. Cô ta có thật sự là nữ chủ nhân ở nơi đây?

25. Chương 26: Người Đàn Ông Trong Tấm Hình Là Ai?

Trong tiết trời sắp sang thu ở Sơn La với một buổi sáng không khí trong lành dễ chịu, nó dậy sớm và bắt đầu với những đồ dùng để xuất phát tới nơi mà ai cũng biết là đâu. Tất nhiên là bệnh viện nơi nội nó đang ở hàng ngày, nếu có thể ngủ tại đó thì nó đã ngủ luôn rồi nhưng ban đêm bệnh nhân cũng cần yên tĩnh nên bác sĩ không cho cái đứa ồn ào như nó ở lại đó được.

Mấy ngày nay nó đã dần thoải mái hơn với việc không thấy anh mỗi ngày và cũng đặc biệt nhận thấy là hẳn không có đáng ghét hay công tử như trong suy nghĩ của nó. Hẳn rất thông minh, nó có để ý cách suy luận của hẳn rất logic khi cùng nó xem các bài toán ôn thi Olympic. Thậm chí bài nó chẳng biết nên đi theo hướng nào mà hẳn lại liền trong thời gian ngắn mà nói ra rõ ràng hoàn toàn đúng như trong đáp án. Bên cạnh hẳn làm cho cái danh hiệu thông minh của nó khó mà bảo toàn. Khó tin được cái tên chẳng thấy học hành gì mà sao lại nguy hiểm như vậy chứ? Chưa nói tới việc mấy ngày nay nó mở cửa ra là cũng thấy hẳn luôn đứng bên chiếc xe đua nổi tiếng khiến cả khu Lam Sơn đều phải ngược nhìn mà trầm trồ làm nó thấy kỳ hết chỗ nói.

Ngày hôm nay thì khác, nó có hơi bất ngờ. Hẳn hôm nay lại đổi gió với chiếc xe motor phân khối lớn nhìn thật sự khiến nó muốn nhảy cẫng lên. Nó thích chiếc xe như thế này hơn nhiều so với con heo kia. Hẳn khoác trên mình chiếc áo da đen cực ngầu nhìn hẳn thật sự đẹp không tưởng tượng nổi, nó có hơi bị ngơ ngác nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và bước tới cạnh hẳn hỏi:

“Nhìn cậu hợp hơn với bé này đây! cho tôi đi thử được không?”

Hẳn nhìn nó cười đắc ý và đội chiếc mũ bảo hiểm bao kín đầu nó xong nói:

“Chưa thể cho cô đi được lúc này! Lên xe!”

Nó nhìn là thích rồi đâu cần hẳn nhắc ngồi lên nhanh chóng. Hẳn cảm thấy rất thoải mái nói với nó một câu gì đó xong lao nhanh ra đường lớn. Chỉ biết là nó chẳng nghe hẳn nói đâu nhưng với tốc độ khủng như vậy đương nhiên là nó sẽ phải ôm hẳn rồi. Hẳn càng lao nhanh hơn với tốc độ kinh ngạc. Và sau khi không muốn cái cảnh được nó ôm thật chặt kết thúc quá nhanh hẳn tất nhiên là lượn lờ rất nhiều đường mới tới bệnh viện.

Nó chóng mặt hoa mắt loạng choạng khi xuống xe. Cái tên này đúng là muốn chót mà, hẳn còn cười đắc ý và nói:

“Như vậy mà đòi đi xe! Cô còn phải học hỏi nhiều Nguyệt Nhi ạ!”

Nó chẳng thể nói gì khi cái cảm giác ý cứ quẩn quanh, mặc kệ hẳn vẫn đang cười ngặt nghẽo đi vào bên trong. Hẳn cũng không có cười nữa thấy nó giận rồi chẳng nói gì thì cũng không vui lấy lại vẻ cool boy mọi khi sánh bước đi bên nó. Thật sự chỉ có đi bên nó hẳn mới có thể bộc lộ những cảm xúc thật của chính mình. Hẳn cũng không thể biết là vì sao? Chỉ là hẳn muốn được bên nó! Nó là niềm vui, là hạnh phúc là những thứ mà hẳn còn thiếu muốn được bù đắp nhưng những điều này hẳn đâu có biết chỉ là muốn gặp nó mỗi ngày và trêu chọc nó thôi.

Thấy hẳn với nó đi vào đương nhiên mọi ánh mắt của các y tá thậm chí cả bệnh nhân nữ ở đây không thể rời mắt. Sao có thể làm ngơ được với cái tên có nét đẹp trẻ con nhưng không kém phần nam tính, mạnh mẽ thế chứ. Mỗi ngày hẳn đều vào với nó đã khiến bọn họ có thói quen chờ đợi sự hiện diện của trai đẹp này rồi. Nhìn bọn họ nó chỉ muốn cho đôi giày nó đang đi được bay tứ tung thôi, hám trai dễ sợ lun. Như nó

nè đi cạnh mà có bị hấn hút hồn đâu! Mà có khi nào như thế thật không? Nó vừa nghĩ cái gì vậy ta? Nó vừa dùng toàn câu cảm thán dành cho hấn đó ah! * Nguyệt Nhi ơi! Tỉnh lại coi!*

Nó lắc lắc cái đầu! có khi nào lại cùng một lúc thích nhiều người như vậy được không chứ? Sao nó có thể mơ hồ như vậy! chắc là say xe rồi.

Khi đi ngang qua bãi đỗ xe cả hai người cùng bị thu hút bởi chiếc xe BMW nổi tiếng đời mới nhất. Nó thì phải công nhận chiếc xe rất đẹp và sang trọng nhưng kiểu mấy người kia cứ bu quanh như là người tối cổ đi thang máy lần đầu tiên làm cho nó thấy mất mặt với hấn quá. Nó nhìn về phía hấn có cảm giác hấn rất ngạc nhiên nhưng không nói gì cũng không biết vì sao. Bước cùng với hấn vào khu E của nội, qua phòng của bà cụ nó quý mến thấy cô Hoa gọi nó và nói:

“Có người đàn ông rất sang trọng vào thăm nội con đó, con qua xem đi.”

Nó chẳng thể giữ được bình tĩnh lao như bay vào phòng của nội với ánh mắt tràn đầy hy vọng quên cả chào mọi người luôn. còn hấn thì kệ nó lẳng xẵng chạy trước đi phía sau với những suy nghĩ thắc mắc trong đầu. Nó lao như bay vào phòng nội ngó nghiêng mọi góc ngách mà có thấy bóng dáng của ai đâu? Không lẽ nào là cô Hoa trên nó chứ? Khi nhìn lại nó chú ý bình hoa hướng dương được đặt trên bàn cạnh nội. Đây là loài hoa nội thích nhất, sao người ấy lại biết vậy? vậy là người ấy vừa mới đi ra khỏi đây thôi! Nó chẳng thể đứng im một chỗ, chạy như bay hướng ra ngoài cổng bệnh viện.

Nó chỉ mang một khát khao mãnh liệt trong suy nghĩ mà chạy nhanh không nhìn đường. chỉ tới khi có tiếng “KETTTTTTTTTT.....” Vang lên mãnh liệt. Nó thấy choáng váng cả người nó nằm trên đường nhưng lại được một vòng tay ai đó ôm thật chặt. Nó sợ hãi mở mắt là hấn ôm trọn nó trong bộ ngực rắn chắc. Hấn cũng nhìn lại nó dù khá đau nhưng chỉ nghĩ và lo lắng do thấy khuôn mặt thất thần sợ hãi của nó mà nói:

“Cô không sao chứ Nguyệt Nhi? Bị đau ở đâu sao?”

Nhìn quanh nó thấy không sao mà mắt nó vẫn cứ dờ dẩn nhìn hấn mãi, hấn đành đỡ nó dậy và phải đồ cho nó. Xong nhìn chiếc xe vừa từ bãi đỗ ra và không chú ý có người đang lao qua. Từ tức giận chuyển sang bất ngờ, chính là chiếc xe BMW mà nó với hấn chú ý lúc vào mà. Người trên xe vội vàng mở cửa bước xuống hết sức lo lắng nhìn hấn và nói:

“Đại thiếu gia! Cậu không sao chứ? Tôi rất xin lỗi!”

Hấn chỉ hừ nhẹ, lấy vẻ lạnh lùng nhưng trong lòng hấn vẫn đang rất sợ hãi. Vừa rồi chiếc xe lao ra tuy không quá nhanh nhưng nếu thật sự mà tông vào nó thì cái người mỏng manh của nó chắc chắn không còn nguyên vẹn được nữa. Lúc đó hấn không nghĩ gì chỉ là không được để bất cứ chuyện gì xảy ra với nó mà lao đến ôm nó lao qua một bên. Nhìn người đàn ông trước mặt và nói rõ ràng:

“Người cần xin lỗi không phải tôi! Sao ông lại ở đây thư ký Lê Minh?”

Ông ta nhìn hấn và trả lời trước:

“Tôi đi cùng với chủ tịch lên đây để làm việc. Ngài ấy giao việc cho tôi vào bệnh viện thăm một bệnh nhân mà ngân hàng chúng ta muốn đầu tư.”

Nói xong liền hướng ánh mắt về nó với ánh nhìn ăn năn và cúi đầu nói:

“Xin lỗi cô! Là do tôi đi ẩu nên làm cô hoảng sợ rồi!”

Nó bây giờ mới lấy lại được bình tĩnh, thật ra nó sợ hãi một phần nhưng nó chưa mở lời vì nó cảm thấy có cảm giác không thể nói thành lời. Hấn không ngại nguy hiểm tính mạng lao ra cứu nó lúc đó nó nhìn hấn rất sợ hãi, nó sợ hấn sẽ bị làm sao chứ không lo cho chính mình nữa. Nhưng nó chỉ biết ở trong vòng tay của hấn mang lại cho nó sự yên tâm và ấm áp lạ thường. Dứt khỏi suy nghĩ nó vội trả lời lại người đàn ông:

“Cháu không sao ạ! Cháu cũng xin lỗi bác vì chạy mà không chú ý đường! Ah! Cháu vừa thăm bệnh nhân phòng nào vậy ạ?”

Thấy nó lễ phép cũng không sao, ông thở phào nhưng còn đại thiếu gia mới là đáng lo ngại. Trả lời nó nhưng ánh mắt hướng về phía hấn như trả lời câu hỏi mà hấn cũng đang muốn nghe:

“Là phòng E201 thưa cô.”

Oh! Không phải là phòng nội nó hay sao? Nó ngạc nhiên nhìn lại chiếc xe cùng người đàn ông. Có hơi thất vọng, nó chưa thôi hy vọng nhìn vào chiếc xe mong muốn nhìn thấy một ai đó nó đang mong đợi nhưng chẳng có ai hết. Thấy vẻ từ mong đợi chuyển sang thất vọng của nó khiến hắn cảm thấy khó hiểu. Hơn nữa hắn cũng tò mò với nhiều việc trong hôm nay nhìn ông ta và hỏi:

“Thế chủ tịch đâu rồi? Ngân hàng có ý định tài trợ từ bao giờ vậy?”

Thấy hắn không có vẻ tức giận nữa ông ta mới cảm thấy thoải mái hơn trả lời hắn:

“Chủ tịch đang ở khách sạn thành phố! Chắc cậu chưa biết ông chủ có ý định đầu tư thêm về y học. Hơn nữa Sơn La là tỉnh nghèo, sau khi làm việc với bệnh viện trường hợp bệnh nhân thực vật ở độ tuổi cao như vậy ông chủ muốn đầu tư để điều trị nếu như thành công thì các trường hợp khác cũng sẽ có nhiều hy vọng. Và đặc biệt bà cụ cũng là khách hàng trung thành của ngân hàng chúng ta nên ông chủ khá quan tâm.”

Lý do có vẻ như rất chính đáng, nó nghe rất nhiều từ ông chủ. Ông ấy muốn điều trị cho nội của nó sao? Sao ông ta lại quan tâm tới nội của nó ở cái thành phố nhỏ bé này? Còn nhiều tỉnh nghèo hơn nữa mà. Hơn nữa không phải căn bệnh này gần như là vô phương cứu chữa chỉ chờ kỳ tích. Sao ông ta lại lo lắng cho người đã gần 80 rồi chứ? Mọi câu hỏi nó đặt ra cũng là những câu hỏi đang xoay vòng trong đầu hắn.

Nhưng trong nó còn có một câu hỏi khác nữa người đàn ông trong bức hình của nội và người chủ tịch được nói đến có liên quan hay không? Nó nhất định sẽ tìm cho ra!

26. Chương 27: Chỉ Mong Là Sự Trùng Hợp?

Sau khi nói chút chuyện với hắn, thư ký Lê Minh rời khỏi bệnh viện. Nó vẫn đứng ở một góc đá gạch, đã sôi chờ hắn trong những suy nghĩ liên kết không rõ ràng. Thấy nó cứ ngơ ngơ hắn đứng bên cạnh vẫn cứ lăm nhăm cái gì trong miệng nghe không rõ ràng.

Hắn vỗ nhẹ vai nó nói:

“Ê! Cô bị ma nhập rồi ah?”

Nó bực mình hét “BỐP!” vào tay hắn với lực không quá lớn nhưng lại thấy hắn kêu đau và ôm tay. Nhớ ra hắn vừa bị con heo như nó đè cả lên cánh tay phải của hắn, nó làm bộ mặt ăn năn nắm lấy cánh tay hắn và hỏi:

“Tôi xin lỗi nhé! cậu có sao không? Đi! Chúng ta vào khám!”

Nó lôi kéo tay hắn nhưng hắn đứng nguyên tại chỗ chẳng xi nhê gì cả, mặt dần ra nói với nó:

“Tôi không sao chỉ là xước ngoài da! Cô lo cho tôi sao?”

Thấy hắn nói như vậy, mặt nó tự nhiên biến sắc nhưng mà nó dấu đi. Ra tay đánh thêm cái “BỐP” vào tay của hắn. Hắn cảm thấy khó chịu hơn ôm lấy cánh tay mà không thể nhìn được biểu hiện của nó, nói với cái đứa bạo lực kia:

“Cô trả ơn tôi như vậy sao?”

Nhìn hắn như vậy nó biết là chắc không chỉ đơn giản như hắn nói. Cái tên cứng đầu cũng ngang cở nó! nó chẳng nói nhiều đứng ra phía sau đẩy cả người hắn vào phòng khám. Hắn chẳng chống cự lại nữa cứ để nó đẩy sau một lúc quay lại giữ lấy tay nó rồi cùng đi vào trong viện với đường cong hoàn hảo vẽ trên cánh môi. Tuy chỉ là các hành động lôi kéo nhưng ai đó nhìn vào đều có thể thấy như là sự trêu đùa của cặp đôi trẻ con mà đáng yêu.

Mọi việc diễn ra trong khoảng thời gian vừa rồi với nó và hắn đều được thu trọn trong ánh mắt của Hoàng Nam. Anh đã có mặt ở thành phố này từ trong đêm rất muốn tới gặp mặt nó nhưng biết là còn nhiều thời

gian nên anh không suy nghĩ nhiều. Sáng hôm sau qua khu Lam Sơn gặp nó luôn nhưng thấy hấn với chiếc motor đậu trước cửa nhà nó nên anh đậu xe cách đó không quá xa, chỉ là không ngờ nó không nhận ra sự hiện diện của anh mà chỉ chú ý chiếc motor của hấn. Anh đã đi theo hai người họ tới bệnh viện, việc hấn lao ra cứu nó thật sự khiến anh không ngờ tới. Hấn có thể không lo cho tính mạng của mình mà sẵn sàng lao ra cứu nó. Một tên công tử thích chơi bời lại sẵn sàng làm như vậy, hấn đang thật lòng sao? Tất nhiên lúc đó anh cũng đang muốn lao ra cứu nó chỉ là đã chậm một bước! Vừa rồi nhìn hành động của nó và hấn khiến anh dâng lên trong lòng một cảm giác vô cùng đau và khó chịu. Không ngờ trong quãng thời gian ngắn anh không ở đây nó đã không còn nhớ sự tồn tại của anh nữa sao? Cũng phải thôi tất cả cũng chỉ là do sự lựa chọn của anh mà thôi!

Sau những suy nghĩ vừa rồi chẳng cần phải làm khán giả thêm lần nữa, anh cho xe lao ra khỏi bệnh viện hướng tới khách sạn Thành Phố. Anh có việc khác quan trọng hơn thứ tình cảm nam nữ này mà. Chỉ bản thân anh mới biết tất cả cũng chỉ là cái cớ!

Sau khi khám xong xuôi mọi thứ biết hấn chỉ bong gân nhẹ sẽ nhanh chóng hồi phục nó mới thoải mái hơn. Nhưng cũng không dám manh động phá hoại hấn nữa. Cả hai người cùng đi về phòng E201, chỉ tới lúc này nó mới nhớ ra chi tiết quên không hỏi người đàn ông kia về loài hoa được lựa chọn này. Lại có thêm điểm khả nghi đối với nó nữa rồi. Thấy nó lại tiếp tục ngơ ngác, hấn cười đắc ý nhìn nó và nói:

“Tôi không sao nữa rồi sao cô vẫn cứ lo lắng vậy? tôi có bắt đền cô đâu chứ!”

Nó nhìn hấn với bộ mặt hình sự hết mức làm cho hấn ngừng cười luôn. Hơi bị giật mình với thái độ thay đổi chóng mặt của nó. Tự lấy tay xoa mặt xem có cái gì không mà nó nhìn hấn chăm chú không chớp mắt luôn chứ. Thấy nó mãi vẫn cứ nhìn không có hướng chuyển ánh mắt hấn mới nói:

“Chưa thấy trai đẹp bao giờ hả? Nhìn nữa là thiêu cháy mặt của tôi đó cô nương ?”

Nó thu hồi tầm mắt lại ngay, kỳ lạ thật đúng là hấn đẹp thật, đẹp lắm ấy nhưng lại chẳng mang nét nào sự quen thuộc của người ấy. Chắc có lẽ vốn chỉ là do suy nghĩ mơ hồ của nó quá mà thôi. Có khi nào nó lại bị tên mặt trẻ con này hút hồn. Nó nhìn hấn và nói:

“Nè! Đưa tôi đi gặp ba của cậu đi!”

Hấn ngả ngửa vì nó, cái kiểu nói chẳng liên quan gì đến nhau này khiến hấn bó tay với nó luôn. Ngạc nhiên hỏi lại nó:

“Sao muốn gặp ba của tôi?”

“Tôi muốn cảm ơn ông ấy vì muốn giúp nội tôi điều trị mà! Không được sao?”

Cũng không có gì to tát nhưng vốn ông ấy là người khó gần nên hấn chỉ đành trả lời nó không chắc chắn. Đang muốn nói thì tiếng chuông điện thoại vang lên, hiển thị trên màn hình với dòng chữ *Đại chủ tịch* là ba của hấn gọi. Hấn đi ra ngoài nhấc máy tạm tránh ánh mắt mong đợi của nó trong mấy phút.

Nó ngồi xuống cạnh nội và đặt những câu hỏi trong suy nghĩ muốn được nội giải đáp. Thật sự nó là ai? Nội là ai?

Hấn bước lại vào phòng bệnh với những sắc thái trên khuôn mặt thật khó có thể giải đáp. Chỉ nhìn nó và nói:

“Nguyệt Nhi! Ba tôi muốn gặp tôi và cô đó! Ông ấy hẹn chúng ta ăn tối.”

Trên khuôn mặt nó tự nhiên nổi dòng chữ nghi hoặc nhưng lại nhen nhóm một niềm vui nhỏ ở trong lòng kèm theo sự mong đợi. Nhìn về phía hấn và nói:

“Là tối nào vậy? Cảm ơn cậu nha!”

Nhìn tâm trạng của nó thay đổi chóng mặt cũng làm cho hấn quay cuồng theo nhưng ai nói quen với Đỗ Nguyệt Nhi cơ chứ. Trả lời nó với tâm trạng khá thoải mái giấu đi suy nghĩ trong đầu về những thắc mắc dành cho hành động kỳ lạ của ba mình:

“6h30 tối nay! Nhà hàng Chiều Vàng! Tôi sẽ qua đón cô!”

Nó ra dấu “OK” vui vẻ! Nhưng trong lòng đang hình dung ra muôn vàn cảnh tượng trong bữa ăn của buổi tối nay. Mọi trường hợp được nó đặt ra hết sức rõ ràng nhưng nếu như thật sự là một người thì nó phải làm sao đây? Và Hấn nữa người con trai này nếu thật sự cũng liên quan thì nó phải làm sao? Tự nhiên nó ước là nó không biết quá nhiều, nó mong muốn tất cả mọi thứ chỉ là trùng hợp nhưng không thể phủ nhận là định mệnh với nó đã quá rõ ràng mà nó chẳng thể phủ nhận hay từ chối.

Nó cứ ngồi suy nghĩ mông lung mà không hề chú ý tới việc hấn đã ra ngoài từ lúc nào kệ cho cái đĩa không tập trung như nó vẫn đang loạn trong những viễn cảnh nó tự đặt ra. Chỉ đến lúc nhỏ Mai vào vỗ vai nó thì nó giật nảy mình ngơ ngác nhìn. Cái mặt ngổ nghê của nó làm nhỏ không nhịn nổi cười và nói:

“con hâm mày làm gì xấu xa sau lưng tao hay sao mà giật mình khi tao xuất hiện thế hả?”

Nó trừng mắt nhìn nhỏ và nói:

“Tại mày vào nhẹ nhàng như ma ý! Tao có biết gì đâu.”

Nói xong nó ngó nghiêng chẳng thấy hấn chỉ thấy Long đang đứng cạnh nhìn nó âu yếm mà nó vẫn cứ ngơ ngơ chẳng chú ý gì hết. Nhỏ Mai nhìn nó quát lớn hơn:

“Xinh thế mà ngễnh ngãng chỉ thiếu nước tao mang thêm quả boom mỗi lần vào cho nó phát nổ nữa để cho cô nghe thấy nhé! Mà mày ngó nghiêng cái gì vậy?”

Nó vẫn ngó nghiêng xong cũng trả lời lại nhỏ:

“Ồ! Cái tên Minh Thành đâu ta? Không phải hấn vừa mới ở đây sao?”

Nhỏ cũng ngó nghiêng theo nó mặt đón đợi:

“Đâu! Đâu! Cậu ấy đâu rồi? tao cũng muốn gặp cậu ấy quá!”

Long nhìn biểu hiện của hai người thật sự cảm thấy vô cùng khó chịu, không khác gì là một người thừa tại nơi này. Nhưng lại chẳng thể mở lời vì dù sao cậu cũng chẳng là cái gì cả! Không thể quan tâm nó hay ghen vô cớ.

Một lúc sau khi ba người đang cùng hướng phía nội nó hỏi han thì hấn lù lù xuất hiện phía sau với túi lớn đặt xuống trước mặt nó và hai người. Cả ba cùng ngơ ngác nhìn hấn, nó đương nhiên chẳng thể giấu được tò mò cất tiếng hỏi:

“Cái gì mà nhiều vậy?”

Hấn nhìn nó trả lời lạnh tanh không cảm xúc vì sự hiện diện của hai người kia:

“Thuốc chống bệnh ngơ ngơ của cô! Tôi nghĩ là cô sắp có vấn đề rồi nên phòng tránh! Tốt nhất tối nay về uống thuốc thần kinh vào cho đỡ!”

Nó lườm hấn muốn rụng con mắt luôn, với túi thuốc lật qua lật lại. Nhỏ Mai thì cười phá lên vỗ tay tán thưởng xong giật lấy túi thuốc trong tay nó mở ra xem nhưng không phải mấy thứ thuốc mà hấn nói đó là những hộp kẹo dinh dưỡng với đầy đủ hương vị lần trước nó thích ăn hấn đặt cho nó hôm nay đã có. Nhỏ mai nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ nhưng nó không biết vẫn định nổi đoá lên với hấn, nhỏ phải ngăn cản nó và nói:

“Nhìn lại đi nàng ơi! Là kẹo dinh dưỡng nè! Chia sẻ cho tao đi ha!”

Nó nhìn lại thay đổi ánh mắt với mấy hộp màu sắc, ôm tròn lấy chiếc túi như trẻ con nhận được quà từ ông già Noel. Vui vẻ quên hết sự đời tết mạnh vào tay hấn làm hấn nhăn mặt, nó hốt hoảng nắm lấy cánh tay hấn xoa xoa nhẹ và nói:

“Ôi! Tôi xin lỗi! cảm ơn cậu nhiều nhiều nha!”

Thấy những hành động của nó như vậy thật sự Long biết mình đã chẳng còn cơ hội gì nữa. Nhưng cậu thấy không công bằng thật sự cậu chẳng là gì sao? Từ lúc vào đây thậm chí nó không đoái hoài tới cậu dù chỉ một lần! Nó vô tâm với cậu như vậy sao? Tình cảm mười mấy năm lại không bằng chỉ mấy ngày nhỏ

nhật! Cậu thật sự thấy uất ức rời khỏi bệnh viện cũng không nói lời tạm biệt với nó và hai người kia. Long đã rất buồn!

27. Chương 28: Bữa Tối Hoàn Hảo! Các Câu Hỏi Của Nó Được Giải Đáp.

18h tối tại khu Lam Sơn, trong căn biệt thự xinh xắn với cô chủ dễ thương. Nó đang suy nghĩ ăn mặc như thế nào cho phù hợp thì có tiếng chuông cửa. Nó lảng xăng chạy ra vì biết đó là ai! Nó cũng biết chỉ có hấn sẽ tới vào tối nay thôi! Nhưng mà nó đã nhầm là một người nhân viên chuyển hàng mang cho nó một hộp quà lớn đưa cho nó và nói:

“ Có phải tiểu thư Nguyệt Nhi không ạ? Xin mời ký đơn nhận hàng!”

Nó tò mò nhìn ngắm hộp quà không biết là gì và hỏi lại người chuyển hàng:

“Ủa là của ai chuyển đến vậy ạ?”

“Có bưu thiếp ở phía trong hộp quà ạ! Xin tiểu thư ký giúp để tôi có thể đi giao hàng tiếp.”

Nó cũng không hỏi lại nữa, nhận lấy bút và ký cho ông ta, sau đó nói:

“Cảm ơn chú!”

Mang chiếc hộp vào với nhiều sự tò mò, nó trở về phòng và đặt lên giường chẳng thể để nó yên lành. Nó bắt đầu khám phá món quà bí ẩn.

Nó hơi bị bất ngờ với chiếc đầm màu trắng toát ở bên trong chiếc hộp với thiết kế rất xinh xắn, tuy không phải màu mà nó yêu thích nhưng cũng đáng để thử lắm. Nhưng nó là ai cơ chứ * Đỗ Nguyệt Nhi * đâu phải con người nữ tính, nó chỉ quyết định sẽ mặc cái thứ này khi thấy dòng chữ ngắn gọn trên tấm thiệp *Nên mặc! Phù hợp với buổi tối nay!*

Nó cũng có chút vui vẻ khi nghĩ đến sự chu đáo của hấn, quả nhiên cũng có con mắt thẩm mỹ hoàn toàn vừa vặn với người của nó. Cũng phải nói người nó tuy không phải siêu mẫu nhưng rất dễ mặc đồ. Sau khi vận xong trang phục thì tiếng chuông cửa vang lên lần nữa! Lần này thì nó chắc chắn bước ra với đầy đủ mọi thứ để chuẩn bị đi với hấn.

Lần này thì đúng là hấn đang đợi nó bên cạnh chiếc xe đua đã quen thuộc với nó. Nhưng hôm nay hấn rất nghiêm túc với bộ vest đen với thiết kế độc đáo vừa vặn mang lại cho hấn một nét đẹp vô cùng lịch thiệp và trang trọng khác hấn mọi khi. Nó bị hấn thu hút còn hấn thì sao? Hấn đứng đó thật đẹp và nhìn nó chẳng thể nào rời mắt thật sự tối nay nó xuất hiện như một thiên thần, nó rất đẹp. Có lẽ đây là lần đầu tiên nó xuất hiện với hình ảnh khiến hấn khó lòng có thể đứng vững, chiếc váy với thiết kế độc đáo từ Ý có lẽ đã mang lại cho nó nét đẹp tà mị như là Hồ Ly Tinh. Hấn nghĩ có khi nào nó là tiên nữ giáng trần hay không? Hấn cứ nhìn nó mãi làm nó lại một lần nữa đỏ mặt trước người con trai này, nó phải nói để dừng lại cái cảnh tượng này không khuôn mặt nó được lộ ra hết:

“Nhìn gì vậy? không phải chiếc đầm này cậu chọn sao? Cậu nhìn chưa đủ hả?”

Hấn thay đổi với ánh mắt ngạc nhiên trả lời nó:

“Cô nói vậy là sao Nguyệt Nhi?”

Mặt nó vẫn chưa hết ngại ngùng ửng hồng vô cùng đáng yêu trả lời hấn:

“Không phải cậu vừa gửi nhân viên mang tới cho tôi nói quan trọng cho bữa hẹn tối nay sao?”

“Không phải tôi? Tôi không hề gửi nó tới! Nhưng thật sự người gửi tới quả là có đôi mắt thẩm mỹ tuyệt vời! Cô đẹp lắm Nguyệt Nhi!”

Sau câu trả lời của hắn, nó cảm thấy càng mắc cỡ hơn. Lại còn nghĩ tốt cho hắn chu đáo nữa chứ! Nhưng ai đã gửi cho nó bộ trang phục này lại có thể nắm rõ số đo cơ thể của nó, nhỏ Mai không hề biết việc nó làm tối nay nên không phải là nhỏ vậy là ai đã làm ra bộ trang phục này?

Cả hai người cùng chìm đắm trong những suy tư, nhưng cơ bản là hắn vẫn luôn chỉ hướng ánh nhìn về phía nó vì thật sự đã bị nó chinh phục hoàn toàn. Nhưng nhanh chóng nghĩ tới thời gian không cho phép, hai người cùng lên xe và hướng tới nhà hàng Chiều Vàng.

Với thiết kế độc đáo mang đậm chất dân tộc, cây cầu gỗ được trang hoàng bằng những dây đèn màu sắc lấp lánh bắc qua chiếc hồ sen nhỏ! Xung quanh là những cây liễu rủ cũng mang những sắc màu óng ánh của đèn neon đã mang lại nét đẹp nổi bật cho nhà hàng Chiều Vàng.

Nó bước trên cầu khoác tay hắn cùng tô điểm với vẻ đẹp cảnh sắc nơi đây một vẻ hoàn mỹ không thể chối cãi thu hút mọi ánh nhìn của tất cả mọi người vì sự xuất hiện của cặp đôi trai tài gái sắc.

Sự xuất hiện của nó làm cho người đàn ông không thể ngồi vững vàng tại vị trí. Có khi nào là ảo giác? Cô ấy sao lại có thể ở đây được? Cô ấy còn sống? * Đôi mắt màu cà phê tuyệt đẹp hút hồn cùng với mái tóc màu hạt dẻ xoăn lộn trong chiếc đầm trắng tinh khôi* chính là hình tượng người con gái ông mơ mỗi đêm về người con gái mãi mãi nắm giữ trái tim ông trong suốt cuộc đời này đang ở đây sao? Nó quá giống! Thật sự rất giống cô ấy.

Cố gắng giữ bình tĩnh với sự xuất hiện của nó cho tới khi nó và hắn tiến gần hơn. Chỉ đến khi hắn giới thiệu nó thì ông mới bừng tỉnh:

“Thưa ba! Đây là Nguyệt Nhi! Nguyệt Nhi đây là ba tôi!”

Thay vì là ánh mắt ông dành cho nó sự chăm chú thì ánh mắt của nó cũng đang chăm chú nhìn gương mặt của ông với nhiều sự tò mò. Đúng là ông ta có nét giống nhưng đó là về sự lạnh lùng và vẻ đẹp mạnh mẽ có thể khẳng định là không phải người đàn ông đó. Tự nhiên nó cảm thấy hết sức thoải mái và dễ chịu. Nhìn thái độ kỳ cục thái quá của hai người làm hắn cảm thấy khó hiểu, lay nhẹ cánh tay của nó thì nó mới nhớ ra thực tại cúi đầu chào hỏi lễ phép người đàn ông sang trọng trước mặt mình:

“Xin chào ngài ạ! Cháu là Nguyệt Nhi! Cháu rất cảm ơn ngài vì tạo cơ hội cho cháu được gặp mặt tối nay ạ!”

Ông cũng nhớ ra là chính bản thân ông đang chỉ một chút là sẽ phá vỡ mọi thứ ông xây dựng trước mặt những đứa trẻ này. Cố gắng tạo cảm giác thoải mái chào hỏi lại nó:

“Chào cháu! Hai đứa ngồi đi!”

Bữa tối bắt đầu với những món ăn đặc sản tại núi rừng tây bắc. Nó ăn cảm thấy rất ngon miệng và hơn nữa vị chủ tịch này thật sự rất gần gũi và mang lại cho nó cảm giác rất ấm áp. Hắn thì khác vừa gấp thức ăn cho nó vừa đắm chìm trong những suy nghĩ khó hiểu về bữa ăn tối nay. Hắn chưa từng có cái cảm giác người đàn ông trước mặt này đã từng mang lại cho hắn một bữa ăn thân thiết như thế này trong quá khứ. Nó không còn ngại ngùng nữa mà thoải mái đặt câu hỏi với người đối diện:

“Cháu có một câu hỏi muốn nhận câu trả lời từ ngài có được không ạ?”

Ông nhìn nó và trả lời nhẹ nhàng kèm theo một nụ cười không quá lớn nhưng rất gần gũi:

“Không cần khách sáo! Cháu cứ đặt câu hỏi!”

Nó nhìn người đàn ông hỏi lễ phép:

“Dạ! Sao ngài biết nội của cháu thích hoa hướng dương hay chỉ là trùng hợp lựa chọn thôi ạ?”

Vẫn hết sức bình tĩnh với những hành động nhẹ nhàng nhưng vô cùng tao nhã và đẹp mắt ông trả lời nó như điều hết sức bình thường:

“Mỗi năm ngân hàng ta đều có chế độ chăm sóc khách hàng, nội của cháu là khách hàng lâu năm nên các thông tin và sở thích của bà ấy đều được ghi rõ ràng.”

Nhận được lời giải thích không thể hợp lý hơn, mặt nó giãn ra vì những thắc mắc đã dần được giải quyết toàn bộ. Nó nhìn ông và đặt ra câu hỏi cuối cùng:

“Vậy ngài muốn giúp nội cháu điều trị như thế nào ạ? Ngài đã có cách gì chưa ạ?”

Nhắc đến nội của nó tự nhiên ông im lặng chút và có vẻ như đang suy ngẫm điều gì đó sau đó nói:

“Ta sẽ thuê bác sĩ chuyên về vấn đề não bộ của viện lên đây một chuyến! Cháu yên tâm ta sẽ mời những chuyên gia hàng đầu!”

Nó chỉ biết nói “Cảm ơn.” Sau đó là những suy nghĩ mơ màng. Thấy có vẻ như bị rút ngoài cuộc hẳn nhìn hai người sau đó gấp miếng bô sốt vang lớn vào chén của nó và nói:

“Thôi có chuyện gì chút sẽ nói tiếp! ba dùng bữa tối đi ạ!”

Xong nhìn sang nó và nói nhỏ:

“Cô cũng ăn đi!”

Là một bữa tối rất bình thường với người chủ tịch không hề tầm thường nhưng nó lại rất thoải mái chỉ là nó vẫn cứ có thắc mắc trong lòng mà không thể giải thích được là điều gì? Hẳn cũng vậy! hẳn nhìn nó và nhìn lại ba của mình có cái gì đó thật tương đồng nhưng lại chẳng thể giải thích nên đành tiếp diễn với bữa ăn mang trong lòng nhiều thắc mắc và bắt đầu với những việc sẽ làm sắp tới.

Kế bên phòng của nó đang ăn tối, Long ngồi một mình đã uống không ít rượu. Cậu đã theo dõi nó suốt từ chiều và thật sự cảm thấy như mất đi phương hướng khi thấy nó cùng hẳn bước vào trong nhà hàng với ánh mắt ngưỡng mộ của nhiều người. Không chỉ vậy nó đã ra mắt phụ huynh của hẳn rồi vậy là thật sự cậu chẳng còn một chỗ đứng gì cả nữa sao? Thật nực cười cố uống thật nhiều để quên đi bữa ăn vui vẻ ở phòng bên cạnh nhưng lại chẳng thể say. Cậu gục mặt xuống bàn cảm thấy những giọt nước mắt bắt đầu rơi. Cậu yếu đuối như vậy sao? Để người con gái cậu yêu nhất bị hẳn cướp đi quá dễ dàng! Chỉ tới khi người phụ nữ với khuôn mặt rất đẹp cùng bộ đồ đen vô cùng quý phái đứng trước mặt cậu với một câu nói đã mang lại cho cậu một hy vọng được dành lại người con gái mà cậu sẵn sàng từ bỏ mọi thứ để mong muốn trái tim của cô ấy. Và cậu có cơ hội thứ hai! Cậu nhất định sẽ không từ bỏ nó, bằng mọi giá cậu phải có được người con gái mà cậu yêu thương và lòng quyết tâm của cậu đã được người phụ nữ ấy cho cơ hội, một cơ hội sẽ khiến cho cậu nhận được một điều trong tương lai mà cậu sẽ chẳng bao giờ ngờ tới! Nhưng cậu sẽ đón nhận cơ hội đó!

28. Chương 29: Niềm Tin Có Chính Xác?

Người phụ nữ ngồi xuống trước mặt cậu nói giọng nhẹ nhàng nhưng mang nhiều phần mỉa mai:

“Chàng trai cậu chịu chấp nhận thua cuộc dễ dàng như thế này sao?”

Long đưa ánh mắt nhìn người phụ nữ trung niên quý phái mang nét đẹp vô cùng sắc xảo và khiến người khác không ngừng phải dè chừng. Đặt lại câu hỏi với người phụ nữ:

“Ý cô là sao?”

“Không phải quá rõ ràng sao? Cô gái phòng bên kia không phải chính là người mà cậu để ý sao? Là Đỗ Nguyệt Nhi đúng không?”

Cậu hơi ngạc nhiên vì câu nói của người lạ mặt. Bà ta là ai? Sao lại biết chuyện của cậu cơ chứ? Nhưng mà cũng chẳng có gì phải giấu cả. Cậu nói như số phận đã định từ trước:

“Vậy còn có thể làm gì chứ? Cô ấy chưa từng yêu tôi?”

Người phụ nữ nở nụ cười mỉa mai nhìn người con trai này như chính cô ta năm xưa đã từng nhưng cô ta khác cậu, cô ta là người chiến thắng. Nói với Long với nụ cười thân thiện:

“Ta sẽ giúp cậu có được cô bé! Nhưng cậu phải phối hợp với ta! Cậu nghĩ sao?”

Long nhìn lại người phụ nữ với ánh mắt nghi hoặc:

“Ý của cô là sao? Cô có thể giúp tôi ư? Bằng cách nào?”

Người phụ nữ nói với cậu từng chữ rõ ràng:

“ Cách nào ah? Tôi là mẹ của Nguyệt Nhi!”

Long càng nhìn cô ta với ánh mắt khác thường không thể tin vào tai mình nữa. Người phụ nữ này sao? Không thể nào! Đặt câu hỏi tiếp để được giải đáp với những suy nghĩ trong đầu:

“ Cô là mẹ Nhi? Tôi không tin!”

Người phụ nữ đứng dậy nói một câu để sự lựa chọn dành cho cậu:

“Nếu cậu tin tưởng tôi và bộ trang phục hôm nay con bé mặc trên người chính do tôi lựa chọn! Những điều về con gái tôi thì tôi đều đã biết, nếu cậu muốn có được tình yêu của nó hãy đi cùng tôi ngay bây giờ! Đây không phải nơi phù hợp nói chuyện!”

Nếu lời người phụ nữ này nói là sự thật cậu sẽ có được người con gái cậu yêu thương nhất cậu đã nguyện đánh đổi mọi thứ để có được tình yêu của nó vậy thì cậu còn sợ điều gì? Không cậu không sợ gì hết bước ra khỏi nhà hàng ngồi lên chiếc xe sang trọng hướng cùng với người phụ nữ tới nơi bà ta có thể yên tâm nói mọi thứ cho cậu nghe về nó.

23h tại tư gia nhà họ Phạm khu Ninh Cát, Người đàn ông đi đi lại lại trong ngôi nhà chờ đợi sự trở về của con trai. Đã không còn sớm, sau khi cất xe cậu bước vào nhà với khuôn mặt rạn rở. Bước vào phòng khách vẫn sáng đèn, thắc mắc vì ba mình giờ này vẫn chưa ngủ. Nhìn người đàn ông đang ngồi bện bện với những suy nghĩ và đặt câu hỏi:

“Sao ba vẫn chưa ngủ vậy?”

Ông Hiếu nhìn con trai mình tâm trạng rất tốt nhưng lại cảm thấy vô cùng bất an hỏi lại cậu:

“ Sao giờ này con mới về? Ba có nghe chú Minh quản lý Chiều Vàng nói con ra ngoài với một người phụ nữ mặc đồ đen phải không? Đó là ai vậy?”

Cậu nhìn ba mình với nhiều sự khó hiểu và chút tức giận vì bị cướp mất quyền riêng tư:

“Ba nhờ người theo dõi con sao? Con đâu còn là một đứa trẻ nữa.”

Nhìn con trai không thể bình tĩnh ông buộc lòng phải nói ra những điều khó nói:

“Ba chỉ là lo lắng cho con thôi! Nếu liên quan tới Đỗ Nguyệt Nhi con hãy tránh xa ra! Ba khuyên con hãy quên con bé đi!”

Thật sự nhìn tâm trạng chán nản của con trai sau bao nhiêu ngày nay tự nhiên thay đổi vui vẻ lạ thường hơn nữa nghe quản lý miêu tả về người phụ nữ con trai ông gặp, thật sự ông cảm thấy vô cùng bất an. Có khi nào sóng gió lại đến tìm ông một lần nữa và gia đình này sẽ không thể biết trước được những biến cố nào có thể xảy ra.

Trước sự lo lắng tột cùng của ba đành ình cậu lại vô cùng tức giận vì sự ngăn cản của ông. Dành cho ba mình những câu nói rất nặng lời:

“ Ba hãy xem người ta giúp con trai lấy cảm tình người con gái hấn thích. Ba thì sao? Lúc nào cũng chỉ khuyên con bỏ cuộc! Người phụ nữ đó nói sẽ giúp con có được cô ấy, ba đừng nói gì nữa. Ba luôn nói con rời xa Nguyệt Nhi nhưng lại chẳng có lý do chính đáng. Ba đã không giúp con thì cứ để con tự quyết định mọi thứ thuộc về con.”

Ông dùng ánh mắt kiên định hỏi lại người con trai cứng đầu của mình:

“Kể cả đánh đổi mọi thứ con có sao? Thật sự những điều con thấy, những nụ cười giả tạo sẽ không thể mang lại cho con hạnh phúc! yêu không phải là sự chiếm đoạt nếu con đang nghĩ như vậy hãy mau tỉnh ngộ! Khi trước con không có như thế này...!”

“Đúng! Chính vì con luôn luôn yêu đuối và chịu đựng nên mới để mắt người con gái yêu thương vào tay hắn. Con không tin cô ấy không có chút tình cảm nào với con, ba cũng đừng ngăn cản con nữa sẽ không có ích gì đâu!”

Sau khi nói những câu cuối cùng kết thúc cuộc hội thoại với ba mình không hề nhẹ nhàng, Long đi về phòng ngay không để cho ông có một cơ hội được nói thêm. Thật sự sẽ lại có thêm những đứa trẻ ngốc nghếch lao vào trò đùa tai quái của cô ta. Để rồi đứa trẻ này sẽ lại có kết cục sống một cuộc đời không phải là chính mình giống như ông sao? Một cảm giác chua xót nhưng không thể nói thành lời. Cuối cùng thì bao giờ cô mới dừng lại đây? Không phải cô đã có hạnh phúc cô mong muốn rồi sao? Tự đặt ra câu hỏi sẽ chẳng bao giờ có lời giải đáp ông ngồi gục ở ghế sofa với sự ân hận kèm theo đau đớn.

Phạm phu nhân đang nằm nghỉ trong phòng sau khi nghe cuộc nói chuyện to tiếng của phu quân và con trai ở phòng khách cũng đi ra và đã nghe được toàn bộ câu chuyện. Trên khoé mắt hẳn lên sự lo lắng, đặt mình ngồi xuống ghế sofa cạnh ông hỏi han với giọng nói ẩn chứa những suy nghĩ phức tạp:

“Thằng bé cứng đầu nhưng cũng là một đứa bé ngoan ông đừng quá lo lắng. Tôi sẽ nói chuyện với nó xem sao. Có phải chỉ cần không liên quan tới người phụ nữ đó là được phải không?”

Ông ngẩng đầu nhìn người phụ nữ có gương mặt khắc khổ và cũng là người vợ chính thức của mình trong bao năm qua nói những câu nhẹ nhàng trấn an trước khi giọt nước mắt của bà không tự chủ được lăn rơi:

“Chắc cô ấy chưa biết gì về tôi! Nên bà cố gắng khuyên nhủ thằng bé chỉ có như vậy chúng ta sẽ vẫn có cuộc sống yên ổn cho tới về sau! Khuya rồi bà vô phòng nghỉ đi sáng mai chúng ta cùng nói chuyện với nó. Hãy để nó yên tĩnh và có thời gian suy nghĩ kỹ về hành động của nó tối nay.”

Câu nói chỉ là để trấn an nhưng trong lòng ông mang nặng sự ân hận với gia đình này. Chỉ vì ông giá như ông không bỏ trốn, giá như ông đối mặt và có lẽ mọi thứ đã khác như thế này nhưng tất cả cũng chỉ là giá như! Có lẽ tất cả đã là định mệnh và là sự sắp đặt của thượng đế khi tất cả lại đều hội ngộ ở tại cái Thành phố nhỏ bé mà dường như chẳng có ai chú ý này! Thật nực cười.

Kết thúc cuộc nói chuyện hai người buộc bản thân phải nghỉ ngơi nhưng mỗi người lại chìm đắm trong những suy nghĩ khiến cho giấc ngủ đã chẳng thể đến trong cả gia đình họ Phạm đêm nay. Và chính cậu cũng chẳng thể ngủ vì những lời nói của cha cậu vừa rồi? có phải chẳng đó là sự ích kỷ mong muốn chiếm hữu của cậu? Không! Cậu không tin cậu dám khẳng định bản thân có thể mang lại hạnh phúc cho người con gái cậu yêu thương nhất! cậu tin và sẽ làm theo lời của người phụ nữ ấy. Có lẽ cậu sẽ chẳng thể tin được việc làm của bản thân đã giống như bán linh hồn cho quỷ dữ!!! Người con gái cậu yêu thương ấy liệu còn có thể có hạnh phúc?

29. Chương 30: Tạm Biệt Nhỏ!

Tiếp tục một buổi học với sự vắng bóng của chàng hot boy của trường. Mọi người đều thắc mắc và nghi ngờ thủ phạm của vụ mất tích gần đây này không ai khác chính là Đỗ Nguyệt Nhi. Sau tất cả sự bàn tán và xầm xì của các ánh mắt “thiện cảm” trong trường nó chẳng hề hay biết hoặc để ý chỉ là bởi vì nó đang rất thèm ngủ! Hôm qua nó ngủ muộn vì ôn để chuẩn bị kiểm tra giữa kỳ môn sử nên không ngủ đủ giấc. Cái môn chết tiệt đó làm nó tốn rất nhiều thời gian cũng tại cô Liên yêu nó quá cơ chứ muốn nó theo khối C để đi thi môn của cô ý. Thật chứ nó có muốn làm sử học gia đâu cơ chứ! Khổ nỗi cô cứ kỳ vọng ở nó làm nó cũng đành cố gắng mà học cho cô ấy vừa lòng. Cũng khá hài hước là nó không những khiến cho các chàng trai trong trường giành giật đến các cô cũng thi nhau muốn lựa chọn nó vô đội tuyển của mình. Nó thì sao? Tất nhiên là nó chẳng thích hẳn môn nào hơn chỉ là hướng nó đã mong muốn chính là khối kinh tế chỉ là cái trường này yêu cầu học các môn đều phải chú trọng nên nó đâu dám lơ là môn khác. Vào tới lớp, chưa tới giờ học mắt nó lim dim mơ màng bên cạnh Nhà Rong, Bác Hồ tìm đường cứu nước năm 1911... Vụ

Trên Châu Cánh Nhật Bản đã man... thật đúng là sử làm nó tẩu hỏa nhập ma với các sự kiện chẳng liên quan đến nhau chạy loạn ra trong giấc mơ ít phút của nó. Đang tiếp diễn các viễn cảnh với *Giải Phóng Điện Biên Phủ...* thì:

“BỐP”

Tiếng động vang lên quen thuộc làm nó tỉnh cả ngủ lờm Mai với ánh mắt sắc lẹm. Đang định trả thù cái đám của nhỏ thì thấy mặt nhỏ cứ lăm lét hoang mang làm cho nó tắt ngay cái ý định vừa rồi vội vàng hỏi han:

“Mày làm sao thế Mai? Có chuyện gì mà nhìn mày lo lắng thế?”

Nhỏ nhìn ngó nghiêng xung quanh không có ai chú ý sau đó nói nhỏ với nó:

“Mày ý! Vô tâm quá mà! Mày biết Long nghỉ 3 hôm nay mà không có lý do không hả? mọi người đang nói là vì mày đó!”

Nói xong nhỏ thở dài nhìn cái đứa bạn vẫn mơ màng khi mà dư luận đang bùng phát trong toàn trường. Sau khi nghe xong câu nói của nhỏ nó cảm thấy khó hiểu, sao lại liên quan tới nó chứ? Mà sao Long lại nghỉ? Nó không biết nên đành đặt ra câu hỏi:

“Sao Long lại nghỉ? Mà sao lại nói tại tao? Mày biết vì sao không?”

“con hâm! Tao mà biết thì tao hỏi mày làm gì? Tao không gặp cậu ấy. Hôm qua tao sang gọi thì không gặp ai ở nhà cả! Rốt cục có chuyện gì giữa mày với Long thế?”

Thật thì nhỏ cũng có câu hỏi giống như mọi người trong trường không biết nó và Long có chuyện gì. Nhìn ánh mắt tò mò của nhỏ dành cho nó làm nó càng loạn cả lên chẳng hiểu gì chỉ đành nói với cái đứa hiếu kỳ kia:

“Tao cũng có gặp cậu ý đâu! Từ hôm trong bệnh viện cậu ấy bỏ về không nói gì là tao cũng không gặp cậu ấy nữa mà. Thôi đi học về tao với mày qua tìm cậu ấy thử xem.”

Nói xong nó cũng chợt nhớ ra là gần đây nó rất ít khi đi với cậu, cậu làm gì nó cũng không biết. Có phải nó là đứa bạn vô tâm quá không? Bỗng nó thấy có lỗi nhưng lại chẳng thể biết là phải làm thế nào! Cả 3 ngày cậu ấy không đi học mà nó chẳng hay biết khi mà hai người lại cùng lớp. Nó suy nghĩ trong đầu nghĩ ra những câu nói cần mở lời khi gặp lại cậu thì có lời bàn tán xì xào của mấy đứa làm nó chú ý và sock.

“ Cái Mai lớp mình á? Wow! Du học Ý cơ mà!”

“Uh! Nghe nói được đầu tư toàn bộ nha! cơ hội quá tốt luôn nhưng hình như Mai còn phân vân chưa đi được!”

“Chắc vì Nhi quá! Lo lắng cho cậu ấy quá mà!”

“Uh! Đúng rồi đấy! Nhi chẳng suy nghĩ gì cả!”

Hai đứa bàn trên là cái Oanh với cái Tú vẫn cứ luyên thuyên mãi mà không biết rằng từng câu nói đều trôi tuột vào tâm trí của nó với nhiều sự hỗn loạn. Nhỏ cảm thấy vô cùng tức giận quát lớn:

“2 ĐỨA BAY RẦNH RỒI QUÁ NGỒI ÔN THI ĐI NÓI NHIỀU THẾ LÀM GÌ! KHÔNG NÓI THÌ CŨNG KHÔNG AI BẢO KHÔNG CÓ MIỆNG ĐẬU!”

Hai đứa nó mặt nổi giận cực tưng vì bị giận vô cơ nhưng cũng biết không nên mở lời tiếp im lặng đọc bài trước sự tức giận phun trào của nhỏ Mai. Nó nhìn nhỏ vẫn chưa hết *SOCK* hỏi cho rõ ràng:

“Từ bao giờ? Sao mày giấu tao? Cả trường chắc chỉ còn tao chưa biết!”

Nhìn biểu hiện của nó nhỏ cảm thấy rất buồn và lo lắng, nhỏ không muốn rời xa nó vào lúc này chút nào! Nhưng đó là một cơ hội tốt vì vậy cha mẹ nhỏ cùng các thầy cô đều hối thúc nhỏ suy nghĩ kỹ làm cho nhỏ rất khó xử chưa thể mở lời vì biết chắc nó sẽ bảo nhỏ phải đi thôi. Nhưng nó đã biết rồi không thể giấu thêm không sẽ càng làm nó thêm buồn, từ từ nói với nó mọi thứ nhỏ bắt đầu kể:

“Là từ 3 tháng trước! tao có kể với mày về bài dự thi thiết kế tao gửi trên trang web do VTV thành lập có cuộc thi sáng tạo. Tao có tham gia chỉ nghĩ sẽ là vui thôi nhưng tao được giải nhất và có cơ hội du học Italia nhưng tao không muốn đi thôi! Không sao hết! Mày đừng có nghe bọn nó nói linh tinh.”

Sau câu nói của nhỏ mặt nó rạng rỡ hẳn lên vỗ nhẹ vào vai nhỏ và nói:

“Con hâm! Thế mà mày giấu tao mãi! Mày mà không đi là chót với tao! Tao tự hào quá, bạn của tao sắp thành nhà thiết kế nổi tiếng rồi he! Nổi tiếng rồi không được quên tao đâu nhé!”

Chơi với nhau bao nhiêu năm nhỏ quá hiểu tính nó khi nghĩ cho bạn nó sẽ luôn nói như vậy nhưng về nhà lại khác hoàn toàn. Nó vẫn như thể thích giấu cảm xúc thật luôn chịu buồn một mình chính vì thế mà nhỏ càng thương nó, nó như là người chị em tốt mà nhỏ muốn bảo vệ. Nói để cho nó suy nghĩ và quyết định:

“Uh! Bây giờ tao nói rồi còn gì! Mày muốn tao đi sao? Ngày kia là phải xuất phát rồi! 3 năm đó biết không?”

Mặt nó có biến sắc nhưng không thể để vì nó mà tương lai của nhỏ bị ảnh hưởng. Nở nụ cười thoải mái nhưng mang tâm trạng không hề dễ dàng nó nói với nhỏ:

“Thì có sao! Ba năm thôi mà, không lẽ mày sẽ quên tao hả? Tao xử đẹp mày đó nghe chưa! Mày nhận lời đi đi như vậy mới là chị em tốt của Nguyệt Nhi!”

Trên khoé mắt giọt lệ chuẩn bị lăn rơi nhưng nhỏ vội lau đi nói với nó để nó khỏi chú ý:

“Nhưng ai chăm sóc ày? Nội mày thì bệnh mà mày lại luôn từ chối Long! Tao không tìm được cậu ấy! Sao bộ 3 chúng ta lại thành ra như vậy chứ?”

Cái hành động đánh lạc hướng của nhỏ đâu thể làm nó bỏ qua. Tình cảm của nhỏ và nó thật sự không gì có thể thay thế chính vì vậy nó càng không thể để bản thân cản bước tiến của người bạn tuyệt vời này. Nói với nhỏ một câu trước khi bắt đầu buổi học:

“Tao không sao hết! Nguyệt Nhi là ai chứ? Mày ý đi xa quê hương mới nhiều điều phải lo lắng! Chút về tao với mày đi chơi! Chuẩn bị thi cho tốt vào!”

Sau câu nói của nó là tiếng chuông bắt đầu tiết học môn sử của cô Liên. Nó chẳng thể tập trung được chút nào bài kiểm tra lần này nó làm cũng rất lung tung và không đầu không đuôi chắc chắn sẽ bị cô ột bài “trường ca” nhưng đó đâu phải là điều nó quan tâm lúc này chứ. Nó bỗng cảm thấy cô đơn, những người nó yêu thương cứ dần dần rời xa nó nhưng nó không được phép yếu đuối hay làm cho họ cảm thấy khó xử được. Cố gắng luôn nở nụ cười cho tới cuối cùng và sẽ có buổi đi chơi kỷ niệm thật đẹp để tạm biệt nhỏ trong ngày. Nhỏ cũng vậy rất lo lắng cho nó nhưng cũng có lẽ nhỏ sẽ phải quyết định chính chắn! Cũng không muốn khiến nó cảm thấy có lỗi.

Buổi học kết thúc thay vì đi tìm Long, nó kéo nhỏ đến trung tâm thương mại Thành phố và bắt đầu chuỗi các trò chơi tại đây. Nó và nhỏ quyết định sẽ chơi và thử hết các món ăn ở đây nữa. Không đề cập tới chuyện ra đi của nhỏ, hai người cố gắng tạo ra những niềm vui cho nhau để có thể ghi nhớ khoảng thời gian vui vẻ ngày hôm nay.

Cuối buổi chiều hai đứa đang đi bộ thong dong cười toe toét với mỗi đứa một hộp nào là xiên xúc xích, trứng, cá, bò,... đủ loại thì có người chạy ngược hướng và vào tay nó làm xiên xúc xích ngon lành đang chuẩn bị được lột xác liền lập tức tiếp đất không ma sát. *Miếng ăn đến miệng mà còn bị mất* Nó uất ức nhìn tên thủ phạm thì lại thấy có một cô bé đang lao về hướng nó hô to:

“CƯỚP! CƯỚP!”

Nó lập tức nhìn về hướng tên đáng ghét kia thấy một cái túi nhỏ màu hồng trong tay và hẳn vẫn đang chạy thực mạng hướng phía cửa trung tâm. Nó chẳng nói chẳng rằng đưa nhanh hộp thức ăn còn lại vào tay nhỏ Mai và chạy hướng cửa bên hông khu trung tâm chuyên dùng cho nhân viên. Nhỏ hiểu ý nên nhanh chóng đỡ lấy hộp thức ăn của nó sau đó đi từ từ về phía trước và nói với cô bé:

“Không sao đâu em! Bình tĩnh chị đưa em đi lấy lại túi!”

Cô bé nhìn nhỏ với nhiều vẻ nghi hoặc chưa thể tin tưởng nhưng biết có đuổi nữa cũng chẳng kịp nên đành đi theo nhỏ hướng phía cửa trung tâm. Hai người vừa bước tới cửa thì cảnh tượng đẹp mắt xuất hiện.

Nó biết rất rõ khu trung tâm này nên đã chạy phía cửa bên chuyên dụng nhanh chóng chặn đầu được tên côn đồ. Hai người đứng mặt đối mặt, cái đứa mảnh mai như nó làm sao khiến cho hắn sợ hãi được. Không nói nhiều vì sẽ quá dễ để bị bắt lại hắn vung tay định đánh vào cái khuôn mặt nhỏ nhắn của nó thì:

“BỘP”

Cả cánh tay của tên cướp bị nó nắm gọn dễ dàng. Không để hắn có cơ hội kháng cự nó bẻ nghẹo tay hắn về phía sau lưng với tư thế đẹp mắt như trong phim *cảnh sát hình sự* trước con mắt trầm trồ của mọi người và cả cô bé. Nhỏ Mai thì khá thoải mái và cảm thấy hết sức bình thường với đứa bạn giả nết con gái kia của mình. Cái máu anh hùng của nó có từ nhỏ rồi chính vì vậy mà nhỏ Mai luôn được nó bảo vệ ít ai dám động tới nó và nhỏ cũng là vì thế. Sau khi giao tên cướp phá thực cho bảo vệ nó với lấy chiếc túi hồng trong tay hắn hướng về phía nhỏ và cô bé với nụ cười sáng khoái. Bây giờ mới chú ý cô nhỏ khá là nhỏ nhắn xinh xắn với khoảng 3m bề đôi và mái tóc màu vàng rất xinh và đáng yêu. Nó đưa chiếc túi nhỏ cho cô bé và nở nụ cười thân thiện:

“Của em đây! Lần sau cẩn thận một chút nhé!”

Đôi mắt cô bé sáng lấp lánh như nhìn thấy thần tượng đón lấy chiếc túi và nói thoải mái:

“Em cảm ơn chị nhé! Em mới lên đây không biết gì nên không đề phòng may quá có hai chị giúp! Mà chị giỏi quá đi à! Em thích chị lắm ý! Chị làm bạn của em nhé!”

Sau câu nói của cô bé làm nó và nhỏ Mai đều bật cười thích thú với cô nhóc đáng yêu và trẻ con. Vui vẻ trả lời lại cô bé:

“Được! cô nhóc em tên gì? nhiều tuổi rồi? Em từ đâu tới vậy?”

Cô bé nở nụ cười thánh thiện và trả lời nó:

“Em tên là Trịnh Tú Hân! Em mới từ Mỹ trở về hôm qua! Em 15 tuổi chị ạ! Em lên đây tìm hôn phu của em!”

Hai đứa nhìn nó với ánh mắt chữ *A* miệng mở chữ *O* mà không thể mở lời. Cô bé càng muốn cười và nói tiếp:

“Là đính ước từ nhỏ của hai gia tộc đó ạ! Em rất yêu hôn phu của em, em phải trở về để kiểm tra anh ấy!”

Nhỏ và nó vẫn chưa hết ngạc nhiên, bây giờ mà vẫn còn cái kiểu cha mẹ đặt đâu con ngồi đó sao? Chắc cũng chỉ có thể là những gia tộc lớn kết thông gia. Mai nhìn cô bé hỏi tiếp:

“Thế em đang ở đâu vậy?”

“Em đang ở khách sạn Thành phố ạ! Nhưng mà ở đây em chẳng biết gì nhiều lại chưa gặp được anh ấy nên em đang không biết phải làm sao.”

Cô bé trả lời nhỏ với ánh mắt lo lắng. Nhìn cô bé đáng yêu nó chẳng thể để cô bé này một mình bơ vơ vui vẻ mời gọi:

“Cô bé hay em đến ở với chị đi! Chị sẽ giúp em biết nhiều hơn về thành phố này và đi tìm vị hôn phu của em!”

Cô bé còn hơi e ngại trả lời lại nó:

“Có phiền lắm không ạ? Em sợ ảnh hưởng tới chị và gia đình hơn nữa em ở khách sạn cũng được mà chị!”

Cả nhỏ và nó đều phẩy tay nói:

“Chị có một mình thôi! Em yên tâm có em ở cùng chị lại càng vui!”

Thấy tâm trạng vui vẻ của nó khiến nhỏ cũng thấy thoải mái hơn. Sau sự mời mọc nhiệt tình của nó cô bé đã vui vẻ nhận lời đến ở cùng nó trong thời gian tìm vị hôn phu của cô. Tâm trạng của nó khá tốt và hơn nữa trong ngày hôm nay nhỏ cũng đã chấp nhận nghe lời nó và quyết định sẽ đi du học. Nó không

cô đơn nó sẽ có những người bạn khác và sẽ chờ đợi nhỏ trở về sau 3 năm! Tình bạn giữa nó và nhỏ là mãi mãi!

30. Chương 31: Hôn Phu?

Tú Hân là một cô bé rất đáng yêu lại trẻ con nữa. Nó thì khỏi nói mặc dù cũng chưa có lớn hơn ai nhưng thật sự rất thích trẻ con và sự đáng yêu của cô nhóc Hân làm nó cảm thấy rất thoải mái. Tối đó nó gọi nhỏ Mai muốn đi dạo cùng nhưng nhỏ bận với việc lập hồ sơ du học nên chỉ có nó cùng với cô nhóc đi lượn đường với chiếc xe đạp xinh xắn của nó. Nó cũng muốn giới thiệu cho Hân những nơi xinh đẹp của thành phố này. Cô nhóc khá là vui vẻ ngồi đằng sau nhỏ luôn miệng khen về không khí trong lành tại nơi đây khác xa với bên Mỹ ôn ào tấp nập.

Sau khi lựa chọn địa điểm dừng là một công viên mini với hồ câu xinh đẹp. Nó cùng với cô bé bước từng bước thật thoải mái trong công viên thưa người. Thấy tâm trạng vui vẻ và phần khích của Hân nó chỉ cười sau khi cô bé tạm rời những câu cảm thán về thời tiết nơi đây nó mới đặt câu hỏi:

“Thế vị hôn phu em nói đến là người như thế nào vậy Tú Hân?”

Vừa nhắc đến vị hôn phu con bé liền nở nụ cười và bắt đầu lại liên hồi với những câu cảm thán làm tai của nó lùng bùng luôn:

“Anh ấy đẹp lắm chị ạ! Anh ấy lạnh lùng nhưng nhất định sẽ thích em, em biết chắc là như vậy! anh ấy còn rất giỏi và thông minh nữa! ..”

Xong liền tiếp với những câu anh ấy như thế này... anh ấy như thế kia... cô nhóc mãi mê kể về vị hôn phu thần tượng của mình mà không chú ý va vào một người đối diện người đó có vẻ không sao cả nhưng chính cô nhóc lại bị ngã và chiếc vòng ngọc xinh xắn trên tay cô bé vỡ đôi. Nó vội vàng đỡ cô nhưng Hân đứng dậy nhanh chóng bỏ qua sự giúp đỡ của nó hướng ánh mắt tới người đối diện vừa bị chính cô đụng phải với ánh nhìn tức giận và quát lớn:

“Đáng chết có mắt không thế hả? có phải là mắt của anh chỉ là để trang trí phải không? Anh có biết cái vòng này đáng giá bao nhiêu không hả? Đền cho tôi!”

Trước lời quát tháo từ Hân làm cho nó và người kia mở lớn mắt ngạc nhiên. Nó không ngờ cô nhóc này lại có lúc đáng sợ như thế này, vội trấn an cô bé nó nói:

“Thôi em bình tĩnh một chút để chị nói chuyện!”

“Chị thì biết gì chứ? Chiếc vòng này rất đáng giá và hiếm có! Chị có muốn cũng chẳng có được nó đâu.”

Sau khi quát lại nó cô bé nhớ ra cái gì đó liền im bặt không mở lời nhưng vẫn thái độ vô cùng tức giận nhìn người đối diện. Bây giờ nó mới nhìn người vừa thê thảm đón nhận những câu nói của cô nhóc này là ai đó không hề xa lạ! Là anh? Cả hai người bây giờ cùng nhìn nhau và mở lời cùng lúc:

“Là anh sao?”

“Là cô.”

Nó cảm thấy tâm trạng có chút thay đổi quên mất việc cô nhóc vừa rồi vội hỏi lại anh:

“Sao anh lại ở đây? Anh lên đây từ bao giờ vậy? Sao anh không nói tôi biết chứ? ”

Nhìn thái độ của nó anh không biết bản thân nên cảm thấy như thế nào. Không ngờ lại gặp nó ở đây và sao nó lại đi với người con gái ghê gớm kia. Chỉ trả lời nó nhẹ nhàng:

“Cũng lên chưa lâu! Vì rất bận nên cũng chưa nói cho cô biết! Cô gái đó không sao chứ?”

Cô bé quắc mắt nhìn anh và nói:

“Cả gia tài của anh cũng không đền nổi chiếc vòng này của tôi! Chị quen với người đáng ghét như vậy sao chị?”

Nó cảm thấy kỳ lạ vì cô bé này lại không hám trai đẹp như những người con gái khác, ngay nói tại trong công viên này ai cũng vì anh ta mà không thể rời mắt thế mà cô nhóc này mở miệng là nói không ra gì. Cũng có lẽ vị hôn phu của cô bé là quá hoàn hảo trong mắt của cô rồi nên những người con trai khác đều chẳng ra sao hết. Chỉ là nó cảm thấy cô bé này không hiền lành như nó nghĩ cũng khá là ghê gớm nha! Cố gắng trấn an con bé và nói:

“ Thôi! Là không cố tình, em có thể...”

Nó chưa nói hết câu thì anh đã nói để cho nó khỏi tốn sức với cô nhóc ghê gớm kia, anh thật sự không thích so đo với kiểu người như thế này. Ở cô gái này có cái gì đó khiến anh cảm thấy có dự cảm không được tốt:

“ Là bao nhiêu? Tôi sẽ đền trả cho cô!”

Cô nhóc lườm anh với ánh mắt toé lửa không hề muốn nhả nhin quát:

“Cả cái mạng của anh luôn đi!”

Nó há hốc miệng với câu trả lời vừa rồi của Hân, chiếc vòng này có lẽ là kỷ niệm quan trọng mới khiến cô bé đó phần nộ tới như vậy. Đang muốn hoà giải thì tiếng chuông điện thoại vang lên là của nó hiển thị qua trên màn hình nó nhanh chóng nghe điện thoại, đầu dây bên kia là giọng nam quen thuộc:

*Nguyệt Nhi! Cô đang ở đâu vậy? cả ngày nay không gọi tôi là sao?”

“Tôi ở công viên 198! Tôi có việc bận thế nha!”

Nói xong nó liền cúp máy để giải quyết tình hình của hai người kia. Cô nhóc nhất định không chịu hoà hoãn cũng không nói ra muốn anh phải giải quyết như thế nào. Anh cũng khó xử phải làm sao với cô nhóc kia khi mà cô chẳng đề nghị rõ ràng điều cô ta muốn chứ!

Sau khi bị nó cúp máy ngang giữa chừng hân cảm thấy vô cùng lo lắng cũng không còn sớm sao nó lại còn chưa về. Hân đứng chờ ở cửa nhà nó cũng khá lâu rồi, việc gấp và nhìn thấy nó mỗi ngày giống như là thói quen của đại thiếu gia họ Đỗ. Không đợi chờ thêm hân lên xe và lao nhanh tới công viên 198 tìm nó. Chỉ là công viên mini thôi nhưng cũng khá vất vả mới nhìn thấy nó đang đứng cạnh hai người nào đó dưới gốc cây phượng lớn mà hân nhìn không rõ. Tới gần hơn một chút hân gọi để thu hút sự chú ý của nó:

“ Cô biết mấy giờ rồi không hả Nguyệt Nhi?”

Cả ba người cùng thay đổi hướng nhìn về phía hân. Nó cũng hơi ngạc nhiên vì hân tới đây tìm nó nhưng càng ngạc nhiên hơn về hành động của Hân. Sau khi nghe tiếng nói, Hân nhìn chàng trai không chớp mắt sau lao nhanh về phía hân và ôm trọn lấy người hân khóc nức nở. Cái chiều cao chênh lệch của hai người họ khiến tất cả mọi người nơi đây đều phải chú ý và chính nó cũng hiếu kỳ không thể rời mắt khỏi cảnh tượng trước mặt nhưng không phải thắc mắc giống như những người khác mà là về quan hệ của họ. Anh cũng vậy không thể che giấu được những hiếu kỳ đối với cô gái kia!

Hân thì sao? Như chôn chân tại một chỗ không hiểu điều gì xảy ra khi cô nhóc ôm dính người hân không rời một cm. Đây cô nhóc ra xa hơn và hỏi cho rõ ràng, hân cảm thấy khó chịu khi có những người con gái tro trên như thế này xuất hiện ở nơi đây:

“ Cô làm cái quái gì thế? Tránh ra!”

Hân nước mắt lem nhem cả khuôn mặt khóc nức lên và nói:

“ Anh Minh Thành! Anh... không nhớ em ...sao? Em... là Trịnh ...Tú Hân này! Thượng tá... đã nói cho anh rồi phải không?”

Sau câu nói của Hân từng sự việc xâu chuỗi ra trong đầu của hân về cô nhóc ngày xưa từng chơi với hân mà hân rất quý mến mang cho hân khoảng thời gian ấm áp khi hân cô đơn đã bỏ sang Mỹ không lời từ biệt. Hân đã rất buồn và tổn thương nhưng đã quên đi sự tồn tại của cô nhóc ấy để sống thoải mái nhưng trước

khi thượng tá ra đi đã nói đến hôn ước của ông với cụ cố của cô gái này nói nhất định hẳn phải thực hiện. Lúc ấy hẳn cảm thấy hôn ước sẽ không thành nên đã nhận lời ông vì trong tim hẳn đã có người con gái đặc biệt nhưng sự xuất hiện của cô ta tại đây khiến hẳn thật sự đang cảm thấy mọi thứ bị đảo lộn. Quyết tâm cự tuyệt thẳng thắn hẳn nói:

“Tôi không biết cô đang nói gì! Cũng có thể chỉ là sự thu hút rẻ tiền!”

Cô nhóc chưa chịu từ bỏ đưa chiếc vòng ngọc bị vỡ đôi ra phía trước mặt hẳn và nói:

“Là giả sao? Sao anh không tin em? Đây chính là chiếc vòng của Thượng tá trao cho em! Anh cũng biết phải không?”

Đúng là chiếc vòng quý giá nhất của gia tộc Lưu, ngoại hẳn từng cho hẳn xem nó vốn có một cặp duy nhất một là cho con dâu nhưng gia đình không có con trai nên một cái đã trao ẹ của hẳn. Và một cái bây giờ sở hữu chính là cháu dâu của bà. Hẳn cảm thấy chưa thể mở lời với những suy nghĩ phức tạp hướng ánh nhìn về phía nó để đón chờ những biểu hiện từ nó. Và không chỉ có hẳn anh cũng đang nhìn nó với nhiều sự lo lắng, bỗng chốc sự lo lắng của họ đều giống nhau chỉ một mực không muốn người con gái này bị tổn thương một chút nào.

Nó cảm thấy ra sao chứ? Nó cảm thấy đau, một nỗi đau trong tim mà nó không dám thể hiện ra ngoài. Hẳn đã có hôn phu và hơn nữa lại là Tú Hân cô nhóc mà nó quý có lẽ nếu nó có bất cứ biểu hiện gì thì cũng khẳng định nó chính thức trở thành kẻ thứ ba trong mắt mọi người. Nên nó chỉ có thể chọn cách đứng đó nuốt nỗi đau và sự cô đơn vào trong tim giống như mỗi lần nó từng làm, nó đã quen với việc như vậy rồi! chỉ là lần này rất khác cảm giác giống như mất đi một nửa thứ gì đó trong chính cơ thể mà chính nó biết có lẽ nó đã thích hẳn mất rồi!

31. Chương 32: Sự Lựa Chọn.

Trước sự im lặng của ba người, không còn có sự phản đối Hân kéo tay hẳn tới trước mặt nó nở nụ cười thoải mái dễ chịu và giới thiệu thân mật:

“Chị à! Đây chính là hôn phu của em!”

Sau đó nhìn về phía hẳn và nói tiếp:

“Anh ah! Đây là Nguyệt Nhi! Chị đã giúp em bắt cướp lúc chiều nay. Em có đi tìm anh nhưng không gặp, may có chị ấy nếu không em đã không có cơ hội gặp anh rồi.”

Nó giấu cảm xúc thật vào bên trong nở nụ cười nói với Hân:

“Chúc mừng em! Em đã toại nguyện rồi nha!”

Thái độ vui vẻ của nó làm hẳn cảm thấy hơi khó chịu chỉ là chưa biết mở lời ra sao. Anh thì khác nhìn nó anh biết nó đang cố chịu đựng cũng như chính bản thân anh đang cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng lại chẳng thể giải bày với nó. Nắm lấy tay nó làm cho nó hơi bất ngờ anh thoải mái nhìn hai người hẳn và nói:

“ Xin lỗi cô chuyện vừa rồi tôi biết có nói sao cũng không thể tạ lỗi được. Bây giờ tôi và Nhi có chút chuyện riêng sẽ gặp lại hai người sau. Nếu cô có yêu cầu gì hãy gọi cho tôi theo số trên danh thiếp này!”

Đưa danh thiếp cho Hân, xong anh kéo tay nó muốn dời đi nhưng có một lực giữ lại phía sau khiến anh không thể tiến bước được. Quay lại nhìn phía nó một cánh tay của nó đã được nắm trọn trong cánh tay của một người khác chính là hẳn. Bỏ mặc Hân đứng một chỗ vẫn đang bám víu lấy cánh tay, thái độ không hề vui vẻ hẳn nói tuy không quá lớn nhưng rất rõ ràng:

“Nguyệt Nhi! Tôi cũng có chuyện muốn nói rõ với cô. Đi với tôi.”

Sự thân mật của ba người làm cho Hân không hiểu chỉ có thể đứng làm khán giả với trong lòng mang nhiều uất ức và khó chịu khi bản thân không phải là tâm điểm của sự chú ý mà lại là nó.

Nó thì sao? Tưởng chừng người khó xử nhất chính là nó nhưng không quyết định của nó rất rõ ràng và dứt khoát. Rút tay ra khỏi tay của hắn và nói:

“ Không có gì cần nói rõ ràng, Hân mệt rồi cậu nói chuyện với cô bé đi. Xong có thể đưa cô bé về nhà tôi nghỉ ngơi. Tôi đi trước.”

Sự từ chối thẳng thừng của nó làm cho ai đó tối mặt. Nhưng hắn là ai chứ? Thành lão đại đâu dễ dàng để bị con gái từ chối. Không để nó yên lành bước đi cùng Hoàng Nam, hắn kéo tay nó một mạch đi ra khỏi công viên bỏ mặc cho anh cùng với Hân lớn mắt ngạc nhiên hướng ánh nhìn về phía hai người chẳng thể nói một lời. Hân không thể đứng im thêm nữa lao đến giữ cánh tay hắn và nói lớn:

“Anh đi đâu với chị ấy? Còn em thì...”

Hân chưa thể nói hết câu vì hắn nhìn cô với ánh mắt rực lửa như muốn thiêu cháy người đối diện. Nói từng chữ đe dọa:

“Tốt nhất cô nên biến đi!”

Trước ánh nhìn đáng sợ và lời đe dọa Hân vội vàng thu lại cánh tay và nước mắt lần nữa rơi không ngừng vì sợ hãi trước một người bỗng cảm thấy xa lạ.

Nó nhìn cô bé cảm thấy thật sự rất có lỗi và trong tim vẫn luôn một cảm giác đau! Nó cố gắng thoát ra khỏi cánh tay của hắn một lần nữa nhưng sức lực dường như không còn ủng hộ nó nữa để mặc hắn kéo đi vào trong xe mà không nói một lời cũng không chống cự lại.

Hắn vừa lên xe liền lao vút ra đường lớn với sự lạnh lùng đến đáng sợ trên khuôn mặt hung thần khiến cho ai đó cũng đều không nên liều mạng cản đường. Cái không khí ngột ngạt này làm nó thấy vô cùng khó chịu chẳng thể im lặng thêm được nữa với cái tốc độ kinh hoàng mà chiếc xe sắp đạt tới nó phải mở lời ngay lập tức:

“CẬU BỊ ĐIÊN HẢ? MAU CHO XE ĐI CHẬM LẠI! SẼ CÓ NGƯỜI BỊ THƯƠNG ĐÓ!”

Hắn vẫn khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại hoàn mỹ nói giọng hết sức bình tĩnh nhưng khiến nó lạnh run:

“Có còn quan trọng nữa không?”

Cái gì thế? Không lẽ tính mạng không còn quan trọng nữa sao? Hắn bị điên rồi! Nó thật sự sợ hãi sau câu trả lời của hắn. Nó còn trẻ lắm chưa muốn chết đâu, quát lên với hắn lần nữa:

“ Này! Cậu đừng có nghĩ quẩn! Tôi còn trẻ lắm vẫn muốn sống! Đi chậm lại cho tôi!”

Thật sự không thể dùng từ nào để nói về nó nữa. Nó vẫn còn đùa được trong lúc này sao? Thật sự là vừa rồi nó chẳng hề quan tâm việc vừa rồi có phải không? Cái kiểu nói chuyện của nó chẳng có tác dụng gì hơn là khiến hắn càng lao nhanh với tốc độ tối đa như tạo ra tuyến đường lửa cho tới khi lao thẳng lên ngọn đồi Quế Lâm phía ngoại thành. Hắn tắt máy, không nói một lời vẫn khuôn mặt đờ đờ sát khí kéo tay nó bước ra ngoài đi thẳng về phía trước cho đến khi tới đỉnh cao yên tĩnh không một bóng người. Lúc này nó mới có cơ hội rút phắt tay ra khỏi tay hắn và nói:

“ Đỗ Minh Thành cậu làm cái quái gì vậy? sao đưa tôi đến đây chứ? Cậu muốn gì? Cậu...”

Hắn không nói gì hết chỉ nhìn nó và sau câu nói của nó, hắn bịt miệng nó để nó không nói linh tinh nữa và sau đó hắn kéo cả người nó vào lồng ngực rắn chắc của mình, hắn ôm nó rất chặt như đang sợ mất đi người con gái mình yêu thương nói rất nhẹ nhàng như một lời thì thầm vào tai nó nhưng tuyệt nhiên nó sẽ là người nghe rõ ràng không thiếu một chữ:

“Nguyệt Nhi! Em hãy nói một câu thôi! Hãy bảo tôi đừng rời xa em! Như vậy dù có chết tôi sẽ chẳng bao giờ rời xa em dù chỉ là nửa bước!”

Nó im lặng! cảm nhận vòng tay ấm áp từ người con trai lần đầu tiên khiến cho trái tim nó rung động. Đưa tay lên không trung muốn ôm lấy toàn bộ cơ thể người con trai này trong vòng tay nhưng nó biết nó không thể. Những hình ảnh Hân với những giọt nước mắt vừa rồi như tái diễn toàn bộ trong suy nghĩ. Bản thân không được phép ích kỷ và làm tổn thương người con gái khác, nó không cho phép bản thân chìm đắm trong

khoảnh khắc hạnh phúc này nó phải rời xa hắn, rời xa vòng tay người nó yêu thương. Dứt khoát một lần lau nhẹ giọt nước mắt lăn trên má, nó lấy toàn bộ sức lực còn lại đẩy hắn ra xa và nói:

“ Tôi không thể! Người tôi thích là Hoàng Nam! Cậu hãy đi tìm Hân và che chở cho cô bé!”

Nói xong liền ngoảnh đầu lại bước ngược xuống đồi. Những giọt nước mắt liên tiếp không ngừng rơi nhưng hắn chẳng thể nhìn thấy được điều đó.

Nhìn bóng dáng mỏng manh của người con gái ở trong tim bước đi không hề ngoảnh đầu lại. Hắn thấy sao? Hắn chưa thôi hy vọng hắn sẽ cho nó thêm cơ hội nữa. Nói một cách rõ ràng từng câu chữ kìm nén cảm xúc thật sự:

“ Đỗ Nguyệt Nhi! Tôi không tin điều em vừa nói. Nếu em thật sự không quay đầu lại thì cũng đừng hối hận!”

Nó vẫn bước đi, từng bước chậm rãi nhưng tuyệt nhiên không ngoảnh đầu lại dù chỉ là một lần. Nước mắt rơi không ngừng nhưng lại chẳng thể cho chính bản thân một cơ hội đón nhận tình yêu đầu tiên nó cố gắng tiếp tục bước với trái tim đã vỡ ra hàng ngàn mảnh chẳng thể khóc thành tiếng. Nó vốn ngay từ đầu đã chẳng có cơ hội hay chính bản thân nó đang phá vỡ cơ hội cuối cùng của bản thân. Nó không hề biết chỉ là bản thân nó đã sai khi yêu người không dành tình.

Hắn thì sao? Tức giận thật sự! Lòng tự trọng của một đại thiếu gia lại lần nữa bị người con gái này chà đạp. Nó đã không hề có cảm tình với hắn chỉ là hắn đang mơ tưởng thôi sao? Thật nực cười những suy nghĩ vừa rồi làm cho hắn cảm thấy một lần nữa tổn thương. Tình cảm không được đáp lại, hắn vẫn luôn cô đơn nhưng lần này hắn đã khác, hắn không còn dễ dàng rơi lệ. Một khuôn mặt lạnh lùng tới đáng sợ hiện hữu hắn ngồi lên xe lao qua nó không hề nhìn lại mặc cho nó một mình bước xuống núi không một bóng người. Đã không được đón nhận thì sẽ là một sự khinh bỉ đến ghê rợn chính là phong thái Lưu gia mang trong dòng máu cao quý của đại thiếu họ Đỗ.

Xe hắn khuất bóng nó chẳng thể đứng vững ngồi hắn xuống giữa lưng đồi, dáng người mảnh mai yếu đuối lần đầu tiên xuất hiện với Nguyệt Nhi. Nó đã khóc rất nhiều, Một cảm giác vô dụng khi chẳng thể nói ra tình cảm thật của bản thân. Có lẽ hắn sẽ hận nó! Hận nó nhiều lắm. Nhưng chỉ có như vậy mới khiến nó có thể thật sự quên đi tình cảm của bản thân. Và bây giờ có lẽ nó đã thật sự là một người cô đơn nhất, nó đã biết vì sao nó vẫn có thể vui khi nhỏ nói ra đi không phải vì những người bạn mới là vì nó còn có hắn. Nó biết mỗi ngày đều có thể gặp hắn khiến nó sẽ cảm thấy vui vẻ khi nhỏ không ở đây. Nhưng bây giờ thì khác Đỗ Nguyệt Nhi vốn đã rất cô đơn bây giờ lại càng cô đơn, nhưng trong lòng nó chỉ có mình nó mới biết! Nó cười nhiều cũng chỉ là che giấu cảm xúc yếu đuối bên trong. Nguyệt Nhi nam tính cũng chính là cá tính do nó tạo nên để chăm sóc bảo vệ những người nó yêu thương chính là nội và nhỏ.

Một cơn mưa lớn kéo đến khiến cho toàn thân nó ướt sũng, bước từng bước trong mưa. Với khuôn mặt nước mắt đã hoà tan cùng với nước mưa. Nó bước đi mơ hồ xuống đường lớn cho tới khi không còn chút sức lực nào ngã gục ở rìa đường lớn. Nguyệt Nhi yếu đuối như thế này sao? Nó dễ dàng từ bỏ như thế này sao? Nó chưa từng nghĩ yêu lại đau như thế này! Người ta từng nói: “Để yêu một người thật là khó! Để giữ được một người lại càng khó hơn!”. Thật sự rất đúng, nó thậm chí không có quyền giữ người con trai nó yêu thương!

Một chiếc xe sang trọng đỗ bên cạnh nó, người trong xe lo lắng đỡ lấy nó vào xe và rời đi nhanh chóng. Nó đã chìm trong cơn mê không hề hay biết gì hết! Chỉ nhớ là nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi. Khiến cho cõi lòng ai kia đau đớn và tan nát khi nhìn người con gái mình yêu nhất trong hoàn cảnh này! * Nguyệt Nhi ah! Thật sự là đã sai rồi! Sai thật rồi!*

32. Chương 33: Tìm Ra Sự Thật.

7h sáng tại khách sạn Thành phố.

Hoàng Nam khoác thêm chiếc áo mỏng chuẩn bị ra ngoài thì có tiếng gõ cửa. Có thể đoán biết được người tới, anh chỉ đáp lại:

“ Vào đi!”

Suy nghĩ của anh không sai, chỉ có thư ký Lâm mới tìm anh sớm như vậy. Thấy anh chuẩn bị ra ngoài Lâm ngạc nhiên nói:

“Sao cậu lại định đi đâu sớm vậy? Tối qua tôi nghe nhân viên khách sạn nói cậu trở về khá muộn. Sao cậu không nghỉ ngơi thêm? Có chuyện gì sao giám đốc?”

Anh không nói gì nhưng hành động thì vẫn có vẻ vội vàng chỉ là bởi vì tối qua anh đã chờ trước cửa nhà nó gần như suốt đêm rất lo lắng, không thấy nó quay về trời lại mưa lớn anh mới về khách sạn nghỉ chút bây giờ quay lại đó mong muốn mọi chuyện với nó đều ổn như vậy anh mới có thể yên tâm được. Vẫn không hề trả lời câu hỏi của anh Lâm mà đặt câu hỏi ngược lại:

“ Có chuyện gì mà anh tới gặp tôi sớm vậy?”

Thư ký Lâm chợt nhớ ra điều quan trọng bỏ qua những thắc mắc vừa rồi nhanh chóng đưa ra một tờ giấy với dòng chữ ghi địa chỉ nào đó cho Anh và nói:

“ Bây giờ cậu khoan tới nơi nào đó mà hãy tới nơi này trước đi! Tôi nghĩ cậu sẽ rất bất ngờ với điều này.”

Anh đón lấy tờ giấy nhìn lướt qua dòng chữ * Nghĩa trang nhân dân thành phố Sơn La* với nhiều nghi hoặc hỏi lại thư ký của mình:

“ Sao lại là nơi này chứ? Anh nói rõ xem nào!”

Thư ký Lâm nói với nhiều nét thú vị trong phát âm rất hài lòng với phát hiện đặc biệt của mình trong thời gian gần đây. Nói với anh tạo nhiều sự tò mò và cảm thán:

“ Tốt nhất cậu hãy đến xem một chút! Cậu thật sự rất chính xác! Đây chính là nơi mà phu nhân Phạm có lui tới nhưng rất bí mật và khá khó tìm! Tôi đã phải yêu cầu người theo dõi nhất nhất hoạt động của bà ấy trong 72 giờ mới biết được điều đó. Bà ấy là một người rất thận trọng cậu biết đó! Mà sao cậu lại biết tôi nên theo dõi bà ta vậy chứ?”

Thật sự là việc rất quan trọng nhưng trong lòng anh bây giờ còn có việc khác lấp đầy tâm trí nhét tờ giấy vào túi nhanh chóng chỉ nói với thư ký mấy câu ngắn gọn không hề chứa ý trả lời câu hỏi:

“ Tôi sẽ ghé qua sau! Bây giờ tôi có chút việc, anh hãy khoá cửa cho tôi. Tôi sẽ gọi điện lại!”

Nói xong liền bỏ đi ngay làm cho anh Lâm có hơi bị thất vọng, đáng ra sẽ là nhận được những lời khen nhưng hôm nay có lẽ giám đốc trẻ này có vấn đề gì đó khiến làm việc không còn sáng suốt nữa rồi. Anh Lâm thở dài than vãn:

“ Ôi tuổi trẻ! Ôi tình yêu!”

Xong cũng nhanh chóng rời khỏi khách sạn tới công ty.

Hoàng Nam lao xe rất nhanh đã tới khu Lam Sơn, cánh cổng lớn im lìm phía trước mặt làm anh có chút khó xử và suy nghĩ không biết làm sao. Nhưng sự lo lắng và bất an trong lòng khiến anh không thể ngồi yên, bước xuống xe và quyết định bấm chuông.

Mấy phút trôi qua sau lần bấm chuông đầu tiên không động tĩnh anh có cảm giác bản thân như ngồi trên đồng lửa. Chuẩn bị với lần nhấn chuông tiếp theo thì có tiếng động từ bên trong anh dừng tay, vị quản gia trong nhà lật đật chạy đến mở cửa mời khách và hỏi:

“ Chào cậu! Cậu muốn tìm ai?”

“ Tiểu thư Nguyệt Nhi có nhà không ạ?”

Anh không thể bình tĩnh mà mở lời đặt câu hỏi song song với lúc quản gia chào khách.

Quản gia nhìn anh trả lời thẳng thắn:

“ Tiểu thư chưa có về nhà từ tối qua!”

Câu trả lời khiến anh lo lắng thật sự đặt câu hỏi với người quản gia thân cận nhất với nó bây giờ:

“ Thế bác có biết cô ấy đi đâu không ạ?”

Quản gia trả lời người thanh niên để trấn an tinh thần của anh:

“ Ngày hôm qua bạn của tiểu thư đã gọi cho tôi và nói tiểu thư bận ôn thi nên sẽ ngủ lại tại đó vì cũng khá muộn nên không tiện về nhà. Cậu tìm tiểu thư có việc gì không?”

Sau câu trả lời của bà anh vẫn chưa thể yên tâm khi không nhìn thấy nó tận mắt. Qua nhà người bạn sao? Cô ấy còn có tâm trí ôn thi ư? Chẳng thể nào tin tưởng vào đáp án nhận được. Anh vẫn tiếp tục mở lời mà không thể trả lời câu hỏi của quản gia đặt ình:

“ Người bạn mà bác nói tới có phải Mai không vậy?”

Thấy sự quan tâm của người con trai này dành cho tiểu thư quản gia Liên cảm thấy rất vui và cũng đáng tiếc cho lão phu nhân đã không thấy được cảnh này. Thoải mái nói với anh:

“ Đúng vậy! Hôm qua là mẹ của cô Mai đã gọi về cho tôi nói tiểu thư ngủ lại tại đó cậu đừng lo! Cậu có muốn vào nhà đợi tiểu thư về không?”

Sau câu trả lời của bà anh khá yên tâm nhưng bỗng chốc có yếu tố khiến cho anh cảm giác rất nghi ngờ. Anh không phải không quan tâm tới nó, việc Mai làm hộ chiếu ngày mai đi du học anh đã biết. Vậy thì sao lại nói là học nhóm chứ? Và hơn nữa là mẹ của Mai đã gọi ư? Sao không phải là nó hay Mai gọi chứ? Chắc chắn có điều gì đó không ổn! Bỗng lòng anh càng cảm thấy quặn thắt và lo lắng với nhiều hình ảnh đáng sợ sẽ dành cho cô gái trong lòng anh. Hời nhẹ nhàng để quản gia không lo lắng anh nói:

“ Dạ thôi không cần đâu ạ! Bác có số điện thoại của Mai không ạ? Có thể cho cháu xin được không?”

Quản gia Liên sau khi trả lời anh lại lật đật chạy vào nhà sau đó quay ra đưa cho anh mảnh giấy nhỏ với dòng số điện thoại của nhỏ. Anh nhận lấy sau khi chào tạm biệt quản gia liền lên xe đi ra khỏi khu Lam Sơn nhanh chóng và bấm số gọi. Sau tiếng chuông nhanh chóng có người nhận điện thoại nhưng không phải là nhỏ:

“ Alo! Ai vậy?”

Anh có hơi kỳ lạ với giọng nói vội hỏi lại:

“ Xin hỏi đây có phải số điện thoại của Mai không ạ?”

Giọng nói ở đầu dây bên kia trở nên nghiêm khắc sau khi nghe giọng nói là một người con trai cũng trả lời rõ ràng:

“ Đúng! Tôi là mẹ Mai! Con bé còn đang ngủ! có chuyện gì không?”

Anh không suy nghĩ nhiều đặt câu hỏi luôn cũng thật sự không muốn làm phiền Mai lúc này. Không muốn cô bạn này của nó phải lo lắng mà làm lỡ chuyến bay vội nói:

“ Chào cô! Cô cho cháu hỏi Nguyệt Nhi đã qua đó chưa ạ? Vì cô ấy để quên điện thoại nên cháu gọi nhắc cô ấy về nhà có chút việc ạ. ”

Giọng người phụ nữ trả lời đã thoải mái hơn rất nhiều nhưng lại một phát đâm trí mạng vào trong đầu óc của anh:

“ Ah! Nhi chưa có qua đây! Chắc có lẽ đang đi trên đường chẳng. Nếu con bé có qua đây tôi sẽ bảo nó giúp cậu.”

Cố gắng giữ bình tĩnh cho đến lúc kết thúc cuộc gọi, tâm trí anh đảo lộn hoàn toàn. Anh đi nhiều tất cả các tuyến đường mong muốn một hình bóng quen thuộc đập vào trong ánh mắt. Nhưng không chỉ toàn là những con người xa lạ. Có khi nào là do anh quá lo lắng? tối qua nó đã đi với hân cũng có thể nó là đang bên hân và không muốn ai làm phiền? Anh bỗng thấy nực cười khi bản thân lo lắng thái quá như vậy! Dù

sao có lẽ đại thiếu gia cũng sẽ bảo vệ nó rất tốt anh còn chưa là gì cả sự quan tâm này không phải quá dư thừa sao? Nguyệt Nhi tôi bị làm sao vậy? cũng có lẽ chính tôi đã tự ình quyền được quan tâm em và lo lắng nhưng lại chẳng thể mang lại hạnh phúc cho em! Tôi đã thật sự phát điên vì em sao?

Ngồi yên lặng trên xe nhìn dòng người qua trên đường lấy lại tâm trạng bình tĩnh. Anh phải cố gắng vứt bỏ mọi thứ đang quẩn lầy tâm trí anh mà giữ được sự minh mẫn sáng suốt. Anh còn chưa thể giải quyết mối thù cho cha mình sao lại có thể dễ dàng gục ngã vì người con gái mang trong mình dòng máu của kẻ thù mà anh luôn tin tưởng như thế. Anh hận bản thân không thể tỉnh táo trong lúc này, tự dấn vào mặt mình như một hồi chuông thức tỉnh. Anh thở một hơi dài sau đó cho xe đi thẳng tới nghĩa trang nhân dân thành phố Sơn La.

Tới nghĩa trang cũng đã là 11h trưa, anh lôi ra trong túi tờ giấy với những dòng chữ nhỏ khá dài nhưng rất rõ ràng. Tự mình đi bộ vào sâu trong nghĩa trang khoảng 2km với đường đất rất lầy lội sau mưa. Anh khá vất vả mới đi theo đúng địa chỉ do thư ký Lâm ghi cho. Không khí heo hút không một bóng người với rất nhiều những ngôi mộ lớn nhỏ ẩn hiện trong ánh mắt sẽ khiến cho không ít người hoảng sợ nhưng trong lòng anh bây giờ yên lặng lạ thường không còn một chút cảm giác. Anh vượt qua liên tiếp không biết bao nhiêu dãy mộ được xây thẳng hàng cho tới khi đứng trước một hàng cây lớn bao quanh và những bụi cây nhỏ che lấp đi một ngôi mộ khiến cho nó gần như vô hình trong nghĩa trang rộng lớn khó có thể phát hiện. Bước từng bước tiếp cận và gạt đi những tán cây bụi và cỏ xung quanh là một hình ảnh khiến cho toàn thân anh không thể đứng vững và một cảm giác lẫn nửa lo lắng tội cùng dấy lên trong suy nghĩ của người con trai này. Cuối cùng anh đã biết Phạm Duy Hiếu thật sự là ai? Nhưng lại mang trong lòng nhiều sự lo lắng cho người con gái anh yêu! Có thể lúc này cô ấy đang gặp nguy hiểm thật sự. Không thể mang thêm lần nữa sự bình tĩnh trên lớp mặt nạ, anh nhanh chóng rời khỏi nơi đây để đi tìm sự thật cũng như cứu lấy người con gái mà anh đã có lời hứa nhất định phải bảo vệ! Nguyệt Nhi em nhất định phải an toàn!

33. Chương 34: Là Vì Ai Sai?

Tâm trạng bất an cùng cảm giác lo sợ tràn đầy trong tâm trí anh lướt xe nhanh trên đường hướng thẳng khu Ninh Cát. Mọi thứ thay đổi chóng mặt khi anh nhận được cuộc điện thoại từ một người. Cho xe chuyển hướng nhanh chóng đã có mặt tại khu Lam Sơn, trước mắt anh không xa lạ là khu biệt thự màu ghi vẫn là sự im lặng lạ thường. Không hề chần chừ nhanh chóng bước xuống xe bấm chuông chờ đợi.

Không quá lâu sau thì người con gái khiến tâm trí anh đảo lộn đã ở trước mặt anh hoàn toàn lạnh lẽo, vui vẻ và hoạt bát không hề thay đổi dù chỉ trong suy nghĩ. Nó vẫn như vậy nở nụ cười tinh nghịch ánh mắt sáng lấp lánh như những ngôi sao đẹp nhất mời anh vào nhà và nói:

“ Anh vào đi! Tôi nghe bác Liên nói sáng nay anh tìm tôi sao? Có chuyện gì vậy?”

Nhìn nó khiến cho anh lại cảm thấy nhói đau chỉ mong muốn được ôm nó thật chặt vào lòng nhưng lại chẳng thể làm được điều đó. Anh có cảm giác như cả thế kỷ rồi chưa gặp nó người con gái này quá quan trọng, thật sự anh không thể! Cũng không biết phải làm sao để thôi nghĩ và lo lắng về nó. Muốn mở lời hỏi nó thật nhiều nhưng lại chẳng thể nói được bao nhiêu chỉ im lặng nhìn nó để với bớt những phiền muộn ở sâu trong lòng.

Hai người cứ đứng như vậy khá lâu cho tới khi có sự xuất hiện của người thứ ba. Long từ trong nhà bước ra và khoác cho nó một chiếc áo khá dày nói dịu dàng với nhiều sự quan tâm:

“ Cẩn thận một chút đêm qua cậu bị dính mưa đó nhớ không? Bên ngoài này khá lạnh cậu vẫn còn chưa hết ốm đâu gốc ạ!”

Nó không hề từ chối mà cứ để cho cậu khoác áo cho nó sau nở nụ cười hiền dịu với cậu và nói:

“ Mình không sao mà! Cảm ơn cậu!”

Những hành động vừa rồi của hai người thật sự làm cho anh quá bất ngờ. Đây có thật sự là Nguyệt Nhi không? Sự dịu dàng dành cho một người con trai lại là Phạm Duy Long có lẽ chính là lần đầu tiên mà anh nhìn thấy. Sao chỉ qua một đêm tình cảm của họ đã thay đổi nhiều như vậy? Bỗng nhiên anh có suy nghĩ nó đã bị những con người kia tẩy não rồi chăng? Anh đâu cần nó xuất hiện để rồi lại giáng thêm những đòn trí mạng như thế này vào trong tim anh chứ! Vậy là đêm qua nó đã ở bên cậu ta? Những câu hỏi trong đầu muốn liên tiếp dành cho nó thì đều đã được đón nhận đáp án từ cậu. Những lo lắng của anh bỗng trở nên vô nghĩa. Một lần nữa anh lại là người ngoài cuộc, mọi thứ tưởng rằng như bình thường lại khiến cho anh cảm thấy rất đau.

Một cảm giác sự xuất hiện của bản thân lúc này là quá thừa thãi, anh không muốn hỏi thêm bất cứ điều gì. Chỉ nói với nó có chút việc sau đó liền lên xe rời đi không muốn cho cái cảm giác trong tim giết chết chính mình. Thoát ra khỏi tầm nhìn của khu biệt thự anh dừng xe cái cảm giác khó chịu cùng với nỗi đau làm anh không thể tiếp tục mang một khuôn mặt lạnh. Trái tim anh đâu phải là làm bằng đá có sao nó liên tiếp đâm những nhát dao trí mạng? Cũng có lẽ do anh quá đa tình!

Mang trong lòng mối hận chưa thể rửa được bằng sự trả giá của kẻ thù anh lại vì tình cảm mà yếu đuối, kẻ sát nhân đang ở ngoài vòng pháp luật cũng có thể chính là đứa con của hắn đang ở bên cạnh nó! Nếu thật sự chỉ vì tình yêu có thể nhấn chìm anh thì có lẽ đã chẳng có Nguyễn Hoàng Nam cho tới ngày hôm nay! Cố gắng trấn an sau khi nhận cuộc gọi gấp từ thư ký của mình anh nhanh chóng trở về công ty với nhiều cảm xúc phức tạp!

Sau khi anh đi khỏi, Long đỡ nó vào nhà nhưng nó đẩy nhẹ tay cậu và nói:

“Mình tự đi được!”

Thật sự vừa rồi nó đã rất cố gắng không muốn để cho anh lo lắng nên đã cố gắng gượng hơn nữa nó cũng không muốn người khác nói nó yếu đuối. May mà Long ra kịp nếu không có lẽ nó chẳng thể đứng vững thêm được nữa. Nó vẫn luôn che giấu những cảm xúc thật sự ở trong tim nhưng cũng len lỏi những ánh sáng của một thứ tình cảm khác mà nó đã thiếu thốn từ rất lâu, và bây giờ có sự giúp đỡ của Long nó cảm thấy nó không hề cô đơn khi có một tình cảm thiêng liêng nhất vẫn luôn tồn tại chưa bao giờ xa rời nó.

Vẫn luôn là sự từ chối của nó, cậu cảm thấy rất đau! Nhìn những bước đi yếu đuối của nó vẫn chẳng hề gọi tên cậu hay muốn cậu giúp đỡ. Nó không hề hiểu cho tình cảm của cậu, nó rất yếu đuối cậu biết chứ. Chỉ cần nó có thể gọi tên cậu một lần thôi cũng khó khăn tới như vậy sao? Đêm qua khi nhìn hình ảnh của nó dưới mưa trái tim cậu đau thắt, cậu chưa từng thấy nó khóc nhiều như vậy! Những hình ảnh cứ rần mạnh mẽ hoàn toàn biến mất, khi đó nó thật sự là một cô gái mỏng manh, yếu đuối cần được bảo vệ và che chở! Nếu cậu không gặp nó khi đó có lẽ nó đã thật sự gặp nguy hiểm mà cậu không dám tưởng tượng ra! Và cũng thật may mắn cậu cần phải có lời cảm ơn với một người!

Tiếng chuông điện thoại vang lên bài hát * Gửi cho anh* của Khởi My thật da diết như chính tâm trạng nó đang khắc khoải với từng lời trong bài hát. Hiện trên màn hình với cái tên tình nghịch * Mai Mốc* nó nhanh chóng lấy lại thần thái vui vẻ và giọng điệu bắt máy:

“Anh đây! Cưng nhớ anh ah?”

Trái với giọng nói tình nghịch và sáng khoái của nó là giọng nói gấp gáp và khản trương của nhỏ dành cho nó:

“Hâm vừa thôi! Mà xem net chưa? Thật sự không tầm thường!”

“Mày bình tĩnh xem nào! Thế làm sao? Cái gì bất thường hả?”

Nhỏ im lặng một chút như suy nghĩ điều gì đó, sau đó nói với nó nhưng lại yêu cầu nó phải hết sức bình tĩnh không được sock:

“Đỗ Minh Thành không phải người tầm thường! Cậu ta có một gia thế người người ngưỡng mộ ở Hà Nội đó! Mày biết không? Bảo sao trước tao cứ thấy tên cậu ta có gì đó rất ấn tượng mà không thể nhớ ra!”

Nó thở dài ngao ngán với cái phát hiện siêu cổ của đứa bạn thân và nói:

“ Như vậy thì có làm sao? Thế mà mày làm như cháy nhà đến nơi rồi ỹ!”

“Nhưng mà cậu ta sắp đính hôn với cô nhóc họ Trịnh gì đó! Có phải Tú Hân không? Ngày đính hôn đã được quyết định rồi! Gia thế cả hai nhà đó quả thật rất khủng ở Hà Thành! Nhưng tao tưởng cậu ta thích mày mà Nhi? Mày có biết việc đó không hả?”

Mấy giây trôi qua trong im lặng, nhỏ lo lắng hỏi lại một lần nữa:

“ Nhi! Mày không sao chứ? Tao qua với mày nhé!”

Nó nói cố gắng giữ nguyên giọng điệu không muốn nhỏ phát hiện ra là nó sắp khóc:

“Ah! Cái đó thì tao biết từ hôm qua rồi! Mày hiểu lầm thôi! Hâm! Mày ở nhà chuẩn bị đi mai bay rồi còn gì. Mai mấy giờ mày đi?”

Cái sự lo lắng của nó lúc này thật chẳng liên quan gì cả. Thật sự nhỏ không muốn đi, không muốn rời xa cái đứa ngốc nghếch đáng thương này chút nào! Nói với nó với nhiều sự tức giận, nhỏ quát:

“ Mày muốn tao đi cho khuất mắt lắm hay sao mà cứ đuổi tao thế hả? sao mày cứ giấu tao mọi chuyện vậy chứ! Vậy thì cứ ôm nỗi buồn một mình đi! Kệ mày đó!”

Nói xong nhỏ liền cúp máy làm cho nó không thể đứng vững, những giọt nước mắt không tự chủ được lăn rơi liên tiếp trên hai gò má. Chiếc điện thoại trong tay nó không cẩn thận rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo phát ra âm thanh khô khốc. Nó cảm nhận cơ thể không còn một chút sức lực chuẩn bị ngã khụy trên nền đá hoa cương thì có cánh tay ôm chặt lấy nó và bế nhấc nó lên nhanh chóng về phòng của nó. Nhưng đó không phải là vòng tay ấm áp, không phải là vòng tay của người con trai ấy! Hân sắp đính hôn thật rồi? Lại là cùng một cảm giác! Rất đau ở trong tim và nỗi buồn làm cho người bạn gái nó yêu thương nhất giận nó. Có phải nó luôn luôn sai không? Cố gắng không khiến ai phải lo lắng hay buồn vì nó có thật sự là mang lại cảm giác yên tâm và thoải mái cho người nó yêu thương hay không? Nó đang đẩy họ ra khỏi cuộc sống của nó mà nó chẳng hề hay biết. Nó suy nghĩ thật nhiều cho đến khi chìm vào trong cơn mê chẳng hề hay biết nhưng nỗi đau vẫn từng chập bóp nát trái tim khiến những giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi trong vô thức.

Không chỉ nó, cậu cũng vậy nhìn hành động của nó cậu đau lắm! Nỗi đau không hề thua kém nó đang phải gánh chịu lúc này. Lấy tay xoa nhẹ giọt nước mắt trên khuôn mặt nó, cậu hoảng hốt khi phát hiện ra thân nhiệt của nó đang rất cao. Vội vàng gọi quản gia lấy miếng khăn hạ sốt và thuốc, cậu thật sự sợ hãi và hoảng loạn không thể rời nó một bước chăm sóc nó từng chút một cho tới khi nhiệt độ cơ thể nó giảm xuống một chút. Chẳng thể khoan tay đứng nhìn mãi cậu quyết định sẽ khiến cho nó phải suy nghĩ lại! ai mới là người thật sự dành cho nó nhất định mong muốn nó sẽ sớm nhận ra.

Sau khi mở cửa phòng làm việc anh cũng không quá bất ngờ khi thấy mẹ mình đang ngồi ở ghế giám đốc dự phòng chờ anh, vì đã nhận được cuộc gọi của thư ký Lâm vừa rồi. Chỉ là không biết vì sao bà lại lên tận đây tìm anh. Nhanh chóng thả mình xuống ghế đối diện với mẹ mình và đặt câu hỏi:

“ Sao mẹ lại lên đây? Mẹ lên một mình sao?”

Bà im lặng nhìn thật sâu vào khuôn mặt và đôi mắt của anh sau đó nói một câu dứt khoát làm anh sững sốt:

“ Con hãy về Hà Nội luôn với mẹ có được không? Chúng ta quên hết những việc của quá khứ đi! Hãy sống tốt ở hiện tại là được rồi!”

Anh không nghe nhầm là chính người phụ nữ năm xưa đã gần như sống đi chết lại khi chồng bà bị chết một cách oan uổng mà mọi hướng điều tra đều bị bưng bít và đứt lốt. Bà đã khóc rất nhiều luôn nói anh phải trả thù cho cha và bây giờ lại chính miệng bà nói anh quên đi mối thù này. Anh có làm được không? Anh không thể! Hỏi lại bà để khẳng định một lần nữa:

“ Mẹ nói vậy là sao? Có chuyện gì phải không?”

Vẫn một câu trả lời như cũ bà nhìn con trai nhưng với ánh mắt yêu thương và lo lắng nói rõ ràng:

“ Mẹ đã đặt vé rồi! Tối nay con hãy về cùng mẹ đừng ở đây nữa!”

“ Mẹ biết là con không thể mà phải không? Bây giờ không còn là riêng chuyện trả thù của cha nữa! cũng là vì con chưa thể từ bỏ một người! Sao mẹ lại thay đổi như vậy?” : Anh nói và những nỗi đau thật sự lại lần nữa rạn nứt con tim, anh lại tiếp tục mơ hồ cho mình cái quyền ở bên cạnh nó một lần nữa. Cũng có lẽ anh chỉ có thể rời xa nó khi nó thật sự nói anh hãy biến mất khỏi cuộc đời nó mà thôi.

Lối lo của bà đã thật sự tới chỉ có thể nhất nhất một ý định, nói với anh rõ ràng với nhiều sự đau lòng:

“ không phải mẹ thay đổi mà chính là con! Là vì đứa bé đó sao? Con nên nhớ nó là người con gái duy nhất con không bao giờ được có ý định hay suy nghĩ khác trong lòng. Mẹ tin tưởng con nên đã cho con lên đây nhưng sao con lại thiếu suy nghĩ như vậy? mau chóng về với mẹ! Con nhất định phải nghe lời!”

“ Con xin lỗi mẹ! Mọi điều con có thể nghe lời mẹ nhưng lần này là không thể! Cô ấy không có lỗi! Lỗi chỉ do cha mẹ của cô ấy, con không thể vì họ mà rời xa cô ấy! Chuyện báo thù con tuyệt nhiên không vì điều đó mà ảnh hưởng!”

“ Con nghĩ nó sẽ yêu hay cảm kích con khi mà con cho cha của nó vào tù sao? Con đừng có mơ mộng! nếu con muốn trả thù cũng cùng mẹ về Hà Nội!”

Trước sự kiên quyết của bà anh cũng không thể nào nhân nhượng, rời xa nó lúc này là điều anh không thể làm được. Quyết tâm dùng tình cảm để lay chuyển ý chí sắt đá của mẹ mình anh nói cố gắng thuyết phục:

“ Con tin cô ấy sẽ hiểu cho con! Mong mẹ đừng ngăn cản con nữa!”

Bà vẫn một lời không hề thay đổi:

“ Con có nghe lời mẹ hay không?”

“ Con xin lỗi mẹ nhưng con không thể!”

Hết câu nói này anh có cảm giác mọi thứ quá ngột ngạt, muốn rời khỏi căn phòng này để mẹ anh được bình tĩnh lại thì câu nói của bà làm cho anh phải dừng bước và suy nghĩ:

“ Con mà rời khỏi nơi đây không nghe lời mẹ thì nhất định sẽ phải ân hận! Đứa bé đó thật sự không phải là dành cho con! Hãy nghe lời mẹ một lần này, nhất định con phải nghe lời Nguyễn Hoàng Nam!”

Anh quay lại nhìn trực tiếp vào đôi mắt mẹ mình nói từng câu rõ ràng như một lời khẳng định chắc chắn:

“ Con sẽ không hối hận thừa mẹ! Người con gái này con đã yêu cô ấy mất rồi!”

Một câu nói đánh thẳng vào tâm trí của người phụ nữ, bà đã biết rõ điều đó nhưng từ chính miệng con trai bà nói ra thật sự như là điều không thể nào chấp nhận! cảm giác trong lòng thất vọng. Bà không cho phép điều đó xảy ra, bí mật chôn giấu có lẽ đã đến lúc phải lật mở chỉ là nó đến quá sớm mà bà lại không có cách nào ngăn cản nó. Nhìn bước đi của con trai chuẩn bị rời khỏi không ngoảnh đầu lại bà buộc lòng phải mở miệng một lần nữa khiến cho đầu óc Nam hoảng loạn thật sự:

“ Con không được có tình cảm với con bé đó, con và nó là anh em!”

Thật nực cười, mẹ anh vừa nói cái quái gì vậy? không phải là một câu nói đùa quá đáng sợ sao? Không thể nào! Không thể nào như thế được! Nguyệt Nhi và Hoàng Nam này sao có thể?

34. Chương 11: tình Định.(1)

Mọi hành động lạ kỳ của bọn họ đều thu hết vào tầm mắt của hắn. Vốn đã kỳ lạ với những trái bóng bay treo trên cây, những tưởng là trò câu khách của những dân cư sống tại nơi này. Nhưng tới khi thấy có gì đó trong trái bóng lớn, hắn với lấy và xem thấy một tấm hình của nó đang chu môi hát vu vơ thì mới biết là cái này cố tình làm dành tặng nó. Nhìn bức hình mà hắn cảm thấy khó thở vô cùng nhìn nó và trái tim lỗi nhịp lần thứ hai trong ngày, thật kỳ lạ, khuôn mặt nó đáng yêu lắm, đôi mắt màu cà phê long lanh và thu

hút lại mang nét hồn nhiên, tinh nghịch như ẩn như hiện sau hàng tóc mái ngắn khá dày, cái mũi thẳng tắp nhỏ xinh và khuôn mặt trái xoan thanh tú cùng đôi môi đỏ căng mọng như trái sơ ri nhìn là thấy “ghét”.

Hắn cũng tò mò đi xuống, nhìn thấy hành động của cậu và nó có cảm giác rất khó chịu nhưng nghe cách nó nói cười với cậu, hắn biết hai người chưa phải người yêu chỉ là cậu ta yêu đơn phương nó thôi. Cái cách nhìn của cậu dành cho nó làm hắn cảm thấy rất muốn đắm, chăm chú từ xa nhìn về phía nó và cậu không rời mắt. Nhìn vào cái cách thể hiện này và ánh mắt không phải có mỗi cậu mà các tên con trai khác cũng nhìn nó mà xem, hắn biết hắn thật có nhiều đối thủ rồi, nhớ lại cái cách gọi của nó dành cho hắn đã thấy chẳng có cơ hội gì rồi. Nhưng hắn là ai chứ? Không lẽ lại thua cuộc? không bao giờ!!!

Ánh nhìn chăm chú của hắn làm mấy tên kia vừa phải nhin lại cười phá lên và nói:

- Minh Thành ah! Không ngờ cậu lại vì một con bé gọi là “nhóc” mà điên đảo như thế này!

Hắn đưa ánh nhìn về phía đám bạn nghi hoặc:

- Rõ ràng như vậy sao?

Bọn họ càng được thể cười lớn và nói đắc ý:

- Không nhẽ lại đùa cợt chuyện này?

Hắn lấy lại thần sắc liếc xéo bọn họ, làm bọn họ im miệng ngay và nói:

- Đã như vậy thì liệu mà giữ miệng của các cậu đi.

Bọn họ im bất cùng suy nghĩ câu vừa rồi của hắn. Bọn họ cùng với hắn chỉ là đi phượt lên Sa Pa một chuyến, khi về ghé qua nơi đây chút không ngờ lại ở một nơi như thế này có người khiến cho Đại thiếu gia nổi danh đào hoa không biết yêu này ngần ngại. Vừa rồi bọn họ chỉ đùa thôi nào ngờ hắn liền thừa nhận! haizz

Nghe thấy tiếng cười phía xa nhận ra là bọn họ và trong đó có hắn, nhỏ Mai hiện tia vui vẻ trong ánh mắt hướng về phía bọn họ, nhìn thẳng hắn và gọi:

- Các cậu qua cùng góp vui với chúng tớ luôn nhé.

Không thể có cơ hội tốt hơn, bọn hắn liền tiến tới gần nhờ lời mời gọi của nhỏ cũng không cần ngại gì nữa. Nói là ngại cho có màu thôi chứ bọn hắn cũng không thích cái kiểu bị chiếm mất chỗ vui, nếu hôm nay mà không phải vì nó thì cái đám hỗn loạn kia hắn là bọn hắn đã xử đẹp luôn rồi.

Nghe thấy tiếng gọi của nhỏ Mai và thấy cái bản mặt của hắn, nó cũng không có giận hờn gì nữa vì nó đang rất vui vẻ, nó cũng hướng mắt về phía hắn gọi:

- Nhóc lại đây này! Nước siêu mát luôn! nhìn nhóc là chị biết không phải người ở đây rồi!

Mấy tên kia không uống nước mà suýt sặc, còn ai đó thì mặt tối thui, muốn đắm nó quá! Trước mặt bao nhiêu người mà liên tục hai lần gọi nó là nhóc, từ trước tới nay chắc chỉ có nó mới dám gọi hắn như vậy thôi. Hắn cũng tháo giày bước xuống nước hướng thẳng phía nó với cậu và đứng vào giữa không chú ý tới sự chia tay mời gọi của nhỏ Mai làm nhỏ bí xị. Hắn đứng che trước mặt cậu còn bản thân thì đối mặt với nó. Cậu bị hắn làm cái hành động như kiểu cho ra rìa cảm thấy rất bức mình lùi lại phía sau một chút. Hắn nhìn thẳng vào mắt nó dù dưới nước nhưng hắn vẫn cao hơn nó cả gần cái đầu, tại nó thấy mặt hắn bùng ra sữa với cũng cay cú vì ngã vào người hắn nên mới gọi hắn là nhóc thôi thành ra quen lun bây giờ nghĩ lại chắc cũng bằng tuổi nhưng đam lao thì phải theo thôi. Hắn nhìn thẳng mắt nó hiện chút tia giận dữ và nói rít qua kẽ răng:

- Nhớ đây! Không được gọi tôi như thế nữa?

Nhìn khuôn mặt tức giận như đang muốn ăn tươi nuốt sống của ai đó. Hắn cũng thấy lạ bình thường hắn giữ được cảm xúc rất tốt không ngờ chỉ vì nó mà mất hình tượng liên tục trong ngày. Nó nhìn hắn biết hắn giận nhưng vẫn cứ thấy rõ là đẹp mới lạ chứ, nó đưa tay lên véo hai má của hắn và cười tươi nhìn hắn nói:

- Thích thì gọi đây! nhìn nhóc dễ thương như vậy, quý nên chị mới gọi như vậy thôi nha!

Hắn như nổi điên đến nơi, lại còn véo má. AAAAAA trong lòng hắn đang gào thét thế mà ai kia vẫn hồn nhiên, hắn cố gắng lấy lại bình tĩnh lấy hai tay cầm chặt tay của nó tách ra khỏi hai má của mình, nắm chặt tay nó và nở nụ cười xảo quyệt và nói:

- Nếu cô thích như vậy thì! Hãy đưa tôi đi thăm quan nơi đây đi, tôi vừa tới không biết gì hết. Những gì hay ho nói hết cho tôi nghe!

Nó chưa trả lời thì cái hành động gần gũi nó của hắn làm Long khó chịu vô cùng, cậu đầu thế khoanh tay đứng nhìn, đi ra phía trước tách tay của hắn và nó ra, rồi nắm một tay của nó kéo về phía chiếc bánh sinh nhật vẫn đang cô đơn chờ đợi chủ nhân tới làm thịt. Đang vui thì đứt dây đàn hắn đổi ánh mắt lạnh lùng màu hổ phách nhìn về phía cậu. cậu cũng chẳng quan tâm tới điều đó, bỏ rơi hắn đứng như tượng, còn các bạn của hắn thì đứng nhìn cảnh vui cũng không tiện ra mặt. Long đưa nó tới trước chiếc bánh ba tầng xinh đẹp đặt trên mặt đá phẳng cạnh suối, cười với nó và nói:

- Nhi cắt bánh chia cho mọi người đi! Mọi người cũng chờ lâu rồi đó.

Nó nhìn chiếc bánh sinh nhật thích thú, mỗi tầng lại là một họa tiết khác nhau, hai tầng dưới là các loài hoa nó thích có hoa hướng dương ở tầng một cùng với hoa Tường Vy tầng hai và trên đỉnh là hình chú cún Scooby doo đang thè lưỡi trên nó vô cùng ngộ nghĩnh. Nó nhìn như bị hút hồn khéo léo nhận con dao cắt bánh từ tay cậu nhưng mà nó nghịch ngợm ai không biết cơ chứ, vừa được nhát đầu tiên với sự tỉ mỉ trọn vẹn. Nó thấy lâu quá nên liền dùng tay quệt nhẹ vào chiếc bánh kèm theo kem và bôi luôn lên một vệt dài trên má cậu rồi cười nắc nẻ. Bỏ tay với nó, trẻ con hay trẻ trâu thì nó cũng xứng đáng giành giải nhất, nó mà hạng nhì cũng chẳng ai dám xin hơn nó đâu. Và thế là cuộc chiến bánh kem diễn ra nhanh chóng và đầu xỏ là nó chứ ai, người nào hầu như cũng dính trứng của nó hết. Hắn vốn không thích cái trò trẻ con này nhưng không chú ý vừa quay mặt lại nhìn phía có tiếng của nó thì một phát bị nó bôi từ trán xuống sống mũi như kiểu hề saclo, cay cú và thế là cũng cuốn theo nó luôn, bọn bạn hắn cũng không thoát. Thế là các nam thanh nữ tú nghịch ngợm dưới dòng nước mát, rất vui vẻ, mỗi người trong họ mang một vẻ hấp dẫn lạ thường, đặc biệt là top 4 của chúng ta.

35. Chương 36: Đại Hội Võ Thuật.

Mọi thứ trở lại bình thường tại thành phố Sơn La với tiết trời se lạnh đầu đông, nó đã khởi ốm hoàn toàn và đi học lại. Ngày hôm nay, nó mặc trên mình một chiếc áo khoác dày như con gấu trúc mà vẫn thấy lạnh. Nó cũng không biết có phải do thời tiết hay chính là trái tim nó đang cảm thấy lạnh lẽo. Đạp xe thật chậm để cái lạnh không len được vào cơ thể, nó hướng nhà của nhỏ để rủ nhỏ đi học. Cuộc sống dường như là không có gì thay đổi chỉ có trong lòng nó mọi cảm xúc đều đã khác, nó không còn cười nhiều như trước kia, nó cũng hay suy nghĩ nhiều và cũng không thể tập trung khi mà lễ đính hôn đó càng ngày càng tới gần. Nó quyết định sẽ không về đó tham dự vì dù sao Hà thành cũng là một nơi xa lạ với nó. Hắn chưa từng xuất hiện trước mặt nó từ đêm hôm đó. Còn Long có vẻ vẫn rất giận nó khi mà đi học cũng rất ít và cũng không nói với nó được mấy câu, bây giờ nó chỉ còn có nhỏ luôn quan tâm động viên nó mà thôi. Nó và nhỏ cùng đèo nhau thật chậm để cảm nhận cái thời tiết se lạnh nhưng cũng thật đẹp tại cái nơi đã xảy ra thật nhiều chuyện này, mỗi người lại chìm trong những cảm xúc khác nhau mà im lặng cho tới trường.

Vẫn là không khí nhộn nhịp với số lượng học sinh khổng lồ của trường, các hoạt động vẫn luôn diễn ra huyên náo cả một vùng. Nhưng nó cũng không thấy vui, mong đợi tiết học đầu tiên là môn thể dục để vận động cơ thể khỏi những cái suy nghĩ trong đầu. Nó khá yêu thích tiết học này vì thầy Vũ là một người rất yêu võ thuật và đặc biệt rất quan tâm tới cô học trò mê karate này giống mình.

Tiết học đầu tiên diễn ra sau khi lớp trưởng Thu Hằng cho cả lớp chỉnh đốn hàng lối mỗi đứa một chỗ trên đùa nhau như coi con bé là vô hình. Và chỉ tới khi thầy Vũ ra mặt, cả lớp nhanh chóng đứng đầu vào đó vì ánh mắt sát thủ của thầy đang dò xét. Nó mông lung suy nghĩ gì đó mà không hay là thầy nhìn nó rất lâu nhưng nó không hề biết, nhỏ đã gọi nó mấy lần vì nhỏ đứng hàng đầu mà nó thì gần áp chót, nhưng buồn

là tần số quá bé nên nó chẳng thể nào nghe rõ. Trên mặt có chút thất vọng thầy bước từng bước về phía nó và vỗ một cái với lực không quá mạnh vào vai nó và nói, trong ngữ điệu pha chút tức giận:

- Nguyệt Nhi! Em có muốn học hay không?

Nó búng tỉnh vội vàng xin lỗi thầy và nhìn lại vị trí của mình trong hàng. Nhìn sự lúng túng của nó thầy nói tiếp giọng điệu mang nhiều thất vọng:

- Em như thế này sao có thể tham gia đại hội võ thuật năm nay được chứ? Em còn muốn tham gia thi đấu nữa không?

Nó vội lấy khuôn mặt hết sức nghiêm túc và tập trung giơ cánh tay phải lên như một lời hứa chắc chắn nói khẳng khái:

- Em chắc chắn muốn tham gia thưa thầy! Em xin lỗi! Em nhất định sẽ chú ý hơn!

Nó có tình yêu mãnh liệt với võ thuật chính vì vậy mà nó đã học cho tới khi đạt được cấp bậc cao nhất của karate. Từ năm 15 tuổi nó đã nhanh chóng đạt được mức độ đai đen nhị đẳng và cố gắng cho đến bây giờ đã có thể tự hào về trình độ thi đấu chuyên nghiệp, không hề thua kém nam nhi. Chính vì thế mà trong trường này chỉ có một đối thủ nó chưa thể thắng được chính là thầy Vũ của nó. Thầy cũng chính là huấn luyện viên cho nó mỗi khi có các cuộc đấu giao hữu giữa các tỉnh cũng như các đại hội võ thuật của quốc gia. Và các thành tích thi đấu của nó thật sự không đơn giản nhưng nó thấy còn chưa đủ, việc gặp được các đối thủ ngang hàng nó rất mong muốn trong mỗi lần thi đấu. Lần này cũng không ngoại lệ nhất định nó sẽ tham gia bằng được!

Thấy sự quyết tâm trong ánh mắt của nó cùng với nghiêm túc, thầy khá hài lòng nhưng cũng không thể quá dễ tính nói rõ ràng để cho cô học trò này phải thật sự tập trung:

- Năm nay thật sự sẽ có rất nhiều đối thủ mạnh vì là đại hội võ thuật đầu tiên với sự góp mặt của 45 tỉnh thành cả nước theo thống kê ngày hôm qua. Nhất định sẽ rất khó với sự có mặt của nhiều tuyển thủ có khả năng, nếu em còn lơ là như vừa rồi thì đừng mong có cơ hội giành được giải và thậm chí sẽ không có quyền tham gia nữa. Em hiểu không?

Nó thậm chí không cho phép bản thân có suy nghĩ gì khác, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào mắt thầy giáo không rời. Bản thân nó đã được tôi luyện nhờ võ thuật những lúc quan trọng nhất định không được mất cảnh giác, trả lời người thầy đáng kính không chút do dự:

- Em rất rõ thưa thầy! Em nhất định cố gắng.

- Được! cuối giờ ở lại gặp tôi một chút nhận lịch luyện tập!

- Vâng ạ!

Cuộc trò chuyện kết thúc, mọi đứa trong lớp nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ. Nó thật sự có mọi thứ mà các bạn nó mong muốn, tiểu thư nhà có điều kiện, tài sắc vẹn toàn, võ thuật hoàn hảo và hơn nữa lại được người người yêu mến. Họ ghen tị với nó chứ nhưng lại chẳng thể biết được trong đầu óc của nó thật sự đang chứa những gì? Họ không biết nó cũng ao ước có những cuộc sống giống như của họ, có một gia đình nhỏ ấm cúng và có một tình yêu trọn vẹn. Mỗi người lại có những số phận khác nhau và hoàn hảo có lẽ là từ quá khoa trương để dành cho nó rồi.

Sau khi vận động uấn éo với các động tác đã làm như cơm bữa khiến cho đứa nào đứa nấy chán nản, nó thì khác làm rất hào hứng vì sao ah? Cũng là vì sắp tới đây nó sẽ phải dành nhiều thời gian cho việc tập luyện và sẽ không nhớ tới con người kia cũng như lễ đính hôn của họ nữa.

Kết thúc môn học, nó và nhỏ cùng trở về lớp để chuẩn bị cho môn văn. Bước từng bậc cầu thang với tâm trạng khá tốt, nó nhìn sang nhỏ đang suy nghĩ gì đó mà có vẻ như rất tập trung, suýt chút nữa là bước hụt cầu thang ngã ngửa về phía sau. Làm cho nó sợ hết hồn! may mà nó phản xạ nhanh nên đã đỡ được nhỏ kịp thời. Nó nhìn nhỏ chằm chằm và nói:

- Mà nghĩ cái gì mà ghê thế hả? phải chú ý chứ!

Dứt ra khỏi suy nghĩ, mặt nhỏ trắng bệch vì cú bước hụt vừa rồi. Vội tập trung tư tưởng nói với nó:

- Nhi này!

- Sao á?

- Tao nghe cô Hạnh nói chuyện với thầy Vũ nói đại hội năm nay được tổ chức ở Hà Nội đó.

- Thì có làm sao? Chỉ là đi 3 ngày thôi mà. Chưa gì đã nhớ tao sao hả mốc?

Nói xong nó cười, không hề để ý sự suy tư của cô bạn dành cho mình. Bây giờ trong đầu nó chỉ có một hình ảnh là được thoả sức sử dụng karate rồi. Năng khiếu này của nó chỉ có thể sử dụng thoả thích trong khoảng thời gian này thôi.

Thấy nó vẫn vui vẻ lại không hiểu ý mình, nhỏ lắc đầu nhưng không nói rõ chỉ kéo tay nó về lớp và nói:

- Hâm! Nhớ gì? Có mày nhớ tao ý, lên lớp nhanh không có chuông rồi kìa.

Và tiết vẫn tiếp tục với lời ru của cô Chinh về “Làng Vũ Đại ngày ấy” chỉ một đoạn trích ngắn về “Chí Phèo” với toàn cảnh giạt gân. “Rạch mặt ăn vạ” đáng ra là phải hùng hồn, rùng rợn, ấy thế mà cô giáo nó nói diễn cảm làm cho nó cứ gật gù chỉ xịu nữa là được giấc ngon lành. May mắn thay là cô giáo nhắc cái Tú bần trên làm cho nó giật mình tỉnh giấc không có lẽ nó đã hưởng chọn viên phần từ tay cô giáo nó rồi. Cũng phải nói cái chiêu ném phần tử tung của cô giáo nó rất đáng sợ, chính nó cũng nghi ngờ không biết cô Chinh có phải thuộc môn phái “Nga Mi” hay không mà các động tác phi tiêu chuẩn xác đến kinh ngạc. Cô ấy mặc dù đã có tuổi với quả cặp kính siêu dày lúc nào cũng cố định ở chóp mũi nhìn rất muốn cười, nhưng tuyệt nhiên nhìn xa lại chính xác hơn nhìn gần tới cả chục lần. Cả mấy tiết học nó cố gắng để không bị ngủ gật, Long ngồi bên dãy cạnh nó chẳng hề mở miệng lấy một lần. Khuôn mặt lạnh lùng không còn có sự baby giống như trước khiến nó thấy thật xa lạ. Lớp nó có 4 dãy, nó ngồi dãy thứ hai còn nhỏ ngồi dãy trong cùng xa cách chẳng thể nói với nhau được câu nào. Tiết học cứ thế trôi qua trong sự yên tĩnh đến lạ thường ở trong lòng nó. Từng cơn gió lùa qua các khe cửa khép hờ vào trong lớp làm cho nó cảm giác như hoá đá với sự lạnh lẽo của mùa đông, và những khuôn mặt bỗng nhiên cảm giác không còn thân thương mà mang những nét lạnh lùng khó đoán, cũng có thể là do thời tiết đã khiến mọi người không còn nở được những nụ cười dễ chịu như ánh nắng mặt trời được nữa.

Buổi học kết thúc trong im lặng, nhỏ đứng chờ nó khá lâu vì biết nó phải bàn chút việc với thầy Vũ. Thấy nó bước đi lơ đãng, có vẻ như là không nhìn thấy mình, nhỏ phải vẫy tay và gọi nó:

- Nhi! Tao chờ mày nè! Về nhanh không muộn.

Nó nhìn nhỏ cười gượng và tiến lại gần hơn, nhỏ có thể đoán biết được phần nào lý do của sự thay đổi trong cảm xúc của nó lúc này. Thay đổi vị trí luôn vì lúc này để nó đeo là quá nguy hiểm, nó nghe lời ngồi phía sau nhỏ nhưng tuyệt nhiên rất im lặng. Nhỏ phải mở lời trước để phá vỡ bầu không khí nặng nề:

- Thầy nói rồi phải không?

- Uh! Là từ ngày 12/12! Mày đã biết từ lúc ra chơi có phải không Mai?

- Uh! Tao muốn nói nhưng không biết nói như thế nào! Mày định như thế nào Nhi?

- Vẫn sẽ tham gia thôi nhưng tao sẽ coi như lễ đính hôn đó không tồn tại.

- Chỉ còn một tuần lễ nữa thôi, mày không sao chứ? Tao sẽ xin về cổ vũ cho mày Nhi ah! Mày cố lên nhé!

- Uh!

Cuộc hội thoại cũng chấm dứt tại đó khi mà cả nó và nhỏ đều không biết nên nói ra điều gì lúc này, mỗi người lại đắm chìm trong những suy nghĩ mơ hồ. Và nó đang cảm thấy lý chí bị đảo lộn, nó lo lắng mọi thứ sẽ không theo đúng quỹ đạo và không thể ngăn cản bản thân thôi suy nghĩ tới hân cùng với cái ngày 22/12 tới đây.

36. Chương 37: Sự Quan Tâm Trái Ngược.

Gần một tuần không có chút thời gian nào để nghỉ ngơi, nó liên tiếp đến phòng thi đấu tập luyện với thầy cho tới muộn mới trở về. Sau đó lại liền vào viện thăm nội, những suy nghĩ khác dần bị thay thế, nó không cho phép bản thân có những suy nghĩ lệch quỹ đạo lúc này. Trên các phương tiện thông tin đại chúng liên tiếp đưa tin về đám cưới của những gia thế uy quyền nhất nhì Hà Thành sắp tới đây, cùng với những sự chuẩn bị đáng kinh ngạc, chính vì thế mà nó thường tránh xa những thứ có thể lấy đi toàn bộ tâm trí của nó và không thể khiến cho nó tập trung được khi thi đấu. Vì chỉ cần không chú ý liền bị thầy giáo dọa tước quyền thi đấu, nó thật sự không muốn.

Rời bệnh viện trở về nhà đã là 21h30 tối, nó mệt mỏi thả mình xuống ghế cảm thấy nhức đầu ghê gớm. Nhìn tờ báo trước mặt là hình của người con trai ấy cùng với cô gái đang nở nụ cười hạnh phúc, nó nhanh chóng lật úp tờ báo để xua đi những hình ảnh vừa rồi. Nhanh chóng bước trở về phòng chuẩn bị thay đồ, lại một lần nữa trên giường nó nằm có một hộp quà xinh xắn được bọc gói rất cẩn thận cùng một tấm thiệp nhỏ nhắn. Nó cảm thấy kỳ lạ hết mức vội gọi quản gia vào hỏi:

-Bác ơi! cái này là sao?

-Lúc chiều lại có nhân viên tới chuyển món quà này nói vẫn người đó thuê dịch vụ tặng cho tiểu thư Nguyệt Nhi! Tôi đã hỏi xem cậu ta có biết người gửi là ai không, thì cậu ta nói chỉ là giao hàng không làm việc trực tiếp nên không biết người đó là ai cả. Bây giờ chúng ta làm sao đây?

-Dạ được rồi! Bác cứ để con, bác đi nghỉ đi cũng muộn rồi.

Sau khi quản gia ra ngoài, nó nhìn hộp quà với những suy nghĩ hỗn độn. Từ ngày nó nhận được thông báo của thầy thì cùng lúc mỗi ngày nó lại nhận được những bó hoa xinh xắn cùng với những hộp quà rất đẹp. Một điều kỳ lạ là những món quà được gửi đến cho nó đều là những thứ đúng với sở thích của nó, thậm chí là những chiếc đầm và váy dạ hội hay là chiếc áo khoác da rất vừa với cơ thể của nó. Ban đầu nó nghĩ là nhờ bày trò muốn nó được vui vẻ nhưng không phải như thế này thì quá lắm rồi, với lấy tấm thiệp được kẹp gọn gàng trong những dải ruy băng được thắt nơ xinh xắn. Vẫn là những dòng chữ được in rất đẹp và ngắn gọn “Chúc Nguyệt Nhi hạnh phúc!”

Nó thật không muốn nghĩ cũng chẳng muốn biết đó là ai đã làm nữa, chỉ là nhờ có những thứ này nó có cảm giác như được quan tâm từ tình yêu thương ruột thịt nên thật ấm áp trong mùa đông lạnh giá. Chỉ cần không biết tới người đó thì có lẽ những điều này sẽ luôn bên nó có phải hay không? Tự tay mở hộp quà cẩn thận bên trong là một quả cầu tuyết với hình một ngôi nhà gỗ xinh xắn bên cạnh là một chú cún đang trêu đùa với đàn bướm xinh đẹp, nó thích thú lắc quả cầu làm cho những hạt kim tuyến nhỏ được thể bay loạn trong không gian nhỏ hẹp. Nó nằm xuống và đưa quả cầu lên trước ánh đèn làm cho mọi thứ trong đó như sáng lấp lánh một cách tuyệt đẹp và hút hồn, nó bị thu hút hoàn toàn cho tới khi mệt mỏi và khép ánh mắt chìm vào giấc ngủ nhẹ nhàng.

Tối đêm có cái cảm giác lạnh lẽo nó mở mắt nhìn đồng hồ treo tường điểm 2h đêm, nó đã ngủ nguyên tư thế với quả cầu vẫn ôm trọn trong cánh tay. Nó thức giấc cũng vì giấc mơ kỳ lạ, người phụ nữ không rõ khuôn mặt đã chăm sóc nó chu đáo nhưng bỗng rời đi nhanh chóng không cho nó một lý do chính đáng. Cái cảm giác lạnh lẽo trong giấc mơ khi bị ai đó bỏ rơi làm cho nó khi tỉnh dậy vẫn cảm thấy chân tay lạnh ngắt, vội thay đồ nhanh chóng và dải chăn cẩn thận thì có tiếng tin nhắn của ai đó làm nó giật mình. Vì sao vào giờ này còn ai nhắn tin cho nó cơ chứ.

Với lấy điện thoại trong túi áo khoác và nhìn dòng chữ hiện rõ ràng trên màn hình là của Long, nó có hơi ngạc nhiên. Cậu ấy đã không nói chuyện với nó hơn tuần nay sao tự nhiên lại nhắn tin vào lúc này chứ? Chọn mở hộp thư, câu nói của Long làm cho nó khó hiểu vô cùng:

“Cậu có thể không tham gia đại hội võ thuật năm nay vì mình có được không Nguyệt Nhi? Chỉ một lần này thôi!”

Nó suy nghĩ rất lâu về lời đề nghị này của cậu, có khi nào chính cậu là người đã quan tâm nó trong tuần qua hay không? Chắc chỉ có thể là cậu thôi! Nhưng việc cậu nói nó không thể làm được, đã nhận lời giao phó của thầy và hơn nữa tình yêu với võ thuật nhất định nó sẽ không thể dễ dàng bỏ lỡ cơ hội hiếm có duy nhất này. Nó từ từ soạn tin nhắn từng chữ khó khăn vì bàn tay đã lạnh cóng gửi lại cho cậu:

“Mình xin lỗi cậu rất nhiều Long ah! Cảm ơn sự quan tâm của cậu dành cho mình trong tuần qua, nhưng mình không thể làm như điều cậu muốn! Chúng ta mãi là bạn tốt có phải không Long?”

Gửi xong tin nhắn nó chầm kín chặn chờ đợi phản hồi của cậu. Nhưng không, đáp lại chỉ là một sự im lặng lạ thường, nó không biết đã khiến cho ai đó bên kia lại lần nữa chìm trong men rượu.

Nó thì vẫn cứ đợi chờ cho tới khi ngủ quên lúc nào không hay biết và lúc thức dậy lại một ngày mới bắt đầu tại thành phố nhỏ bé này.

Một cô gái với mái tóc vàng rực, bước từng bước gấp gáp trên chiếc dày 11 cm tiến vào công ty Thành Phong. Bước qua phòng lễ tân với những ánh nhìn đã quá quen thuộc gần đây, cô gái 15 tuổi chẳng quan tâm tới những lời bàn luận của mọi người dành cho mình. Từ phong thái cho tới cốt cách đều gần như không còn đối với vị tiểu thư này từ khi vị hôn phu của cô ta quyết định tiến hành lễ đính hôn.

-Cô ta lại tới sao? Công ty chứ có phải nhà riêng đâu chứ?

-Cũng chỉ là trẻ con ăn mặc như thế này là vì muốn thu hút tổng giám đốc.

-Nghe nói cô ta chỉ là do hôn ước thôi.

Những câu nói không mấy thiện cảm dành cho cô ta không chỉ là về cách ăn mặc, cách đối nhân xử thế của một tiểu thư gia quyền cũng thật sự khiến người khác hết sức khó chịu. Cô ta rất thích dựa vào vị hôn phu này mà lớn tiếng quát tháo với những người không biết lễ phép, những cô gái nào ăn mặc thậm chí kín đáo hơn cô ta gấp nhiều lần vẫn bị mắng thậm tệ. Và kết cục là họ phải mặc như bà già đi làm, còn cô ta thoả thích bước vào công ty với những thiết kế sang trọng và đặc biệt là khoe về cơ thể mặc dù chỉ cao 1,5m. Sau cú lườm nguýt của cô ta dành cho, mọi người nhanh chóng im lặng làm việc của mình không quan tâm nữa. Dù sao họ cũng không muốn nhận lấy phiền toái vào thân.

Mỗi ngày cô ta đều đến công ty của hần để chờ hần ăn trưa, mặc dù lần nào cũng bị từ chối thẳng thừng nhưng cô ta vẫn tới đều đặn. Trong lòng cô ta chỉ nghĩ kiên trì nhất định sẽ có lúc khiến hần đổi ý, hơn nữa có sự hậu thuẫn của mẹ chồng cô ta có niềm tin sẽ thuận phục được người đàn ông này.

Bước vào thang máy chuyên dụng lên tầng 5, cô ta chải chuốt và chỉnh lại quần áo khiến cho những phần cơ thể quyến rũ đều được thể hiện rất phô trương. Trên khuôn mặt đã được trang điểm đậm với lớp phấn dày, nhưng cũng phải nói cô ta có một vẻ rất trẻ trung và dễ thương. Chỉ là bản thân cô gái này không biết chính mình đang càng ngày càng phá hoại mọi thứ mà mình có.

Sau khi gõ cửa nhanh chóng được chấp thuận, Tú Hân bước thật chậm vào phòng của tổng giám đốc để những vòng trên cơ thể của cô ta được lộ ra thật rõ trước mắt hôn phu. Cô ta nhanh mở miệng để thu hút sự chú ý:

-Anh ah! Sắp tới lễ đính hôn rồi, anh cùng với em đi thử váy nhé!

Hần dừng bút nhìn người con gái trước mặt như diễn hề với chiếc váy ngắn cũn và một tá phần trang điểm. Hần nghĩ thật sự không biết có phải đầu óc cô ta có vấn đề hay không khi mà trong cái thời tiết lạnh này lại ăn mặc như thế. Cảm thấy chán ngán và phiền phức, hần cầm áo khoác đứng dậy rời khỏi bàn làm việc, tới trước mặt cô ta và ném thẳng chiếc áo khoác nói từng câu lạnh lùng:

-Mặc vào! Đừng có diễn hề trong công ty này nữa.

Nói xong liền bước ra ngoài, Tú Hân nhìn theo hần vội vàng mặc chiếc áo hần đưa, cười nói:

-Anh đi đâu vậy?

Cô ta cảm thấy vui vì nghĩ rằng hần lo lắng cô ta sẽ bị lạnh và cũng không muốn những người đàn ông khác được thấy cô ta quyến rũ như thế nào.

Hần thật sự chẳng muốn nói với cô ta dù chỉ một lời, cảm thấy khó chịu nói rít qua kẽ răng:

-Không phải cô nói đi thử áo sao?

Sau câu trả lời đáng ra nên cảm thấy sợ hãi thì Tú Hân lại càng vui vẻ, bước lên song song với hân và khoác tay hết sức tình cảm vì thật sự nghĩ hân đã thay đổi. Cái hành động tùy tiện của cô ta làm cho ánh mắt ai đó thật khó đoán biết, vẫn khuôn mặt lạnh lùng, hân rút mạnh cánh tay ra khỏi bàn tay đang bầu vịu của cô ả làm cô ta ngã xuống sàn đá lạnh cùng với chiếc gót nhọn 11cm nhanh chóng gãy lìa.

Hân không hề thay đổi cảm xúc, nhìn cô ta nói từng câu lạnh nhạt:

-Đừng có chạm vào tôi nếu như tôi không cho phép. Cô hiểu chưa? Tôi còn có việc, cô tự đi thử váy đi.

Nói xong liền bước đi không hề ngoảnh đầu lại dù chỉ là một lần, cô ta ngồi đó nhìn theo bóng lưng của hân cho tới khi khuất hẳn sau thang máy. Cô ta không hiểu vì sao hân đã đồng ý đính hôn lại vẫn đối xử với cô ta như vậy, tất cả chỉ là vì đứa con gái đó có phải không? Tự mình đứng dậy, lấy hai chiếc giày quăng mạnh vào xọt giắc. Cô ta cũng hướng cầu thang lên tầng 12 của công ty với sự tức giận và những suy nghĩ đáng sợ.

Nhanh chóng hướng cửa phòng chủ tịch, cô ta tự mở cửa vào một cách dễ dàng không có dù chỉ là một sự ngăn cản nào đứng trước mặt người phụ nữ.

Lưu Hoàng Lan nhìn cô con dâu trẻ tuổi trước mặt với sự ngạc nhiên vô cùng. Chưa kịp mở lời thì Tú Hân đã nhanh chóng mở miệng với sự giận dữ trẻ con:

-Bác ah! Bác giúp con đi! Con muốn Đỗ Nguyệt Nhi không tồn tại.

Người phụ nữ nhìn đứa con dâu không một chút lễ phép cố gắng nói giọng bình tĩnh:

- Con nói sao? Không phải chính con nói rất quý con bé đó vì nó đã cứu con sao?

-Nhưng bây giờ con nghĩ khác rồi, chỉ có như vậy anh Thành mới yêu con toàn tâm toàn ý. Anh ấy chẳng hề quan tâm tới con chỉ vì có sự tồn tại của con bé đó, bác hãy mau làm cho nó biến mất đi.

- Con đừng nói linh tinh nữa! Công ty không phải là nơi để nói những chuyện riêng tư.

Sau câu nói trách mắng của người phụ nữ làm cho Tú Hân càng cảm thấy uất ức, làm mặt nũng nịu khóc lóc:

-Bác ah! Bác....

-Con thôi đi! Đi ra ngoài cho ta nếu còn làm ồn nữa ta sẽ cho người lôi con ra con có hiểu không?

Sau câu nói nghiêm khắc và ánh mắt đáng sợ của người phụ nữ dành cho mình, Tú Hân vội vàng dừng lại mang tâm trạng uất ức rời khỏi phòng chủ tịch. Cô ta biết nếu còn cứ tiếp tục chắc chắn đến hậu phương cuối cùng cũng sẽ không còn.

“Cái tính bô bô của đứa con gái này nhất định sẽ làm cho mọi việc bị phá vỡ hết!” người phụ nữ cảm thấy thật đau đầu sau khi người con dâu do chính cô ta lựa chọn này rời khỏi. Cảm thấy những cố gắng có thể bị phá vỡ cho tới khi nhận được cuộc điện thoại đã được chờ đợi từ lâu. Mọi chuyện có lẽ mới chỉ là bắt đầu và Đỗ Vũ Phong chính anh sẽ là người một lần nữa được lựa chọn.

37. Chương 38: Lễ Đính Hôn Như Một Trò Đùa.

Hà Nội là một nơi huyền ảo, mọi thứ thật khác xa cái thành phố nhỏ bé và yên bình của nó. Từng dòng người qua lại trên phố không ngớt, sự tắc đường hàng km là cái nó mới thấy lần đầu, vì vậy mà không khí nơi đây cũng thật sự khiến nó vô cùng nhứt đầu chưa thể thích nghi. Đó cũng chính là lý do thầy đã xin riêng cho nó về trước một ngày để kịp nghỉ ngơi và ổn định tinh thần thi đấu, nhỏ Mai vì có chút việc bận mà không thể về cùng nó, nên nó chỉ có một mình trong căn phòng khách sạn Hương Sen rộng lớn, vì chủ nhân của khách sạn này với thầy giáo nó là bạn học cùng đại học thể thao nên thầy Vũ đã yên tâm để nó ở đây trước khi ông cùng với những tuyển thủ khác ở trường trở về Hà Nội vào sáng ngày mai. Đó là vì nó là đứa được kỳ vọng nhiều nhất nên có sự ưu ái rất nhiều của thầy và nhà trường. Nó đã có mặt ở đây từ

sáng sớm một cảm giác thèm ngủ ghê gớm, nó đã ngủ liền buổi sáng cho tới khi nhân viên khách sạn gõ cửa giao bữa trưa.

Nó tựa mình nhìn căn phòng lạ hoắc, quên hết mọi thứ? ủa sao nó lại ở đây ta? Vỡ nề đầu để ký ức quay về. Ah! Phải rồi nó đang ở Hà Nội, thủ đô của đất nước Việt Nam cho lễ khai mạc đại hội võ thuật vào ngày mai. Nhận bữa trưa của khách sạn với chế độ dinh dưỡng cho một tuyển thủ karate, nó ngồi gọn trên ghế sofa ăn ngon lành và bật tivi tìm kiếm phim hay để quên đi sự buồn chán. Nhưng vẫn luôn là như vậy, những hình ảnh liên tiếp thậm chí là quảng cáo cũng đều là những hình ảnh cho cái lễ đính hôn đó. Thật sự có cần phô trương như vậy hay không? Nó tắt ti vi, cảm thấy ăn không còn ngon miệng kiểm tra điện thoại với những tin nhắn và cuộc gọi lỡ của nhỏ hỏi thăm nó. Vì để chế độ yên lặng từ đêm qua nên nó không hề biết vội vàng gọi lại cho nhỏ, Mai bắt máy ngay sau tiếng “Tút...” đầu tiên và lo lắng mở lời trước:

“Mày tới Hà Nội lâu chưa? Có mệt không? Sao không nghe máy của tao hả? Mày không sao chứ? Làm ta lo muốn chết ý mày có biết không hả?”

Các câu hỏi liên tiếp với tần suất 1 giây 1 câu của nhỏ làm cho nó bị choáng, sau khi tiếp nhận trọn vẹn nó trả lời từng câu hỏi của nhỏ rõ ràng rành mạch:

-Tao không sao! Tao về từ sáng sớm bây giờ đang ở khách sạn Hương Sen, hơi mệt nên ngủ quên, điện thoại để chế độ yên lặng không biết mày gọi, bữa trưa cũng vừa ăn xong, tao vẫn nói chuyện với mày được thoải mái thế này nên không mệt gì cả! Mày bình tĩnh đi, mày quên tao là Nhi trâu bò ah?

Nó vừa nói và nở nụ cười để nhỏ có thể yên tâm. Thấy tâm trạng nó cũng khá tốt nên nhỏ mới yên tâm nói chuyện với nhịp điệu chậm hơn:

“Ừ! Thế thì được rồi! Mà Nhi này, có lẽ tối mai tao mới về được với mày, mẹ tao đang bị ốm nên tối nay tao không xuống luôn được! Mày đừng buồn nha!”

-Con hâm! Giận gì? Cô ốm sao vậy? tao không thăm cô được mày cho tao gửi lời chúc cô mau khỏi nha! Mày không cần lo, mày cứ ở nhà chăm mẹ khỏi ốm đi nhé.

“ Ừ! Mẹ tao chỉ bị sốt nhẹ thôi nhưng tại bố tao đi công tác nên tao ở lại với mẹ, chiều mai bố tao về rồi nên tao sẽ xuống với mày. Cố lên nhé!”

-Ừ! Thế chăm sóc mẹ cho tốt vào nhé cô!

“Tao biết mà! Mày nhớ giữ gìn sức khỏe cho tốt nha! tránh xa mấy cái thứ hại mắt đi nhé! bye”

-Bye.

Kết thúc cuộc gọi, có cái cảm giác ngọt ngào và khó chịu nó khoá cửa phòng và bắt đầu xuống phố đi dạo, nó nghe nói cách chỗ nó đang ở không xa có siêu thị lớn. Coi như luyện tập thể dục nó đi bộ dọc tuyến đường cho tới khi nhìn thấy tấm bảng hiệu lớn phía đối diện với dòng chữ hoa trên nền xanh bắt mắt “ BIG C THẮNG LONG”, nhưng một hình ảnh khác thu hút sự chú ý của nó gấp nhiều lần chính là tấm áp phích bên cạnh đó với hình của người con trai ấy vẫn là một sự lạnh lùng nhưng mang nét đẹp tà mị mà khó có thể rời mắt một lần nữa khiến trái tim nó rung động thổn thức, người con gái bên cạnh khoác tay người con trai với vẻ mặt rạng rỡ hài lòng.

Nó không thể dừng ánh mắt vào bức ảnh đó dễ dàng như mọi khi vì nó quá rõ nét, người con trai đó đang nhìn nó rất lạnh lùng không có một chút quen thuộc. Cảm giác buồn dâng lên trong lòng nó bước đi thật chậm nhưng lại bị một vật cản trên đường làm cho ngã khụy với cảm giác rất đau, cố gắng đứng dậy nhưng vết thương trong lòng khiến nó như không còn chút sức lực. Những giọt nước mắt không tự chủ nhẹ rơi hoà tan vào đường phố bụi bặm. Nó ngồi đó cố gắng dứt ra khỏi những dòng suy nghĩ khiến trái tim nó tan nát.

Một chiếc xe dừng lại phía trên nó mấy mét, một người phụ nữ quý phái đeo kính râm và đội mũ gaucha sang trọng bước xuống hướng phía nó hỏi han ân cần:

-Cháu gái! Cháu không sao chứ?

Lau nhanh những giọt nước mắt còn vương trên khoé mi nó ngửa mặt nhìn người phụ nữ dưới ánh nắng nhẹ nhàng của mùa đông khó có thể nhìn rõ mặt, nó chỉ biết có lẽ bà là một người rất đẹp với thân hình cân đối và giọng nói ấm áp lạ thường. Cố gắng đứng dậy và trả lời thật lễ phép:

-Cháu không sao đâu ạ! Cháu cảm ơn cô!

Nó đứng dậy có cảm giác cơ thể nó và người phụ nữ ấy thật có nhiều sự tương đồng nhưng khuôn mặt của bà nó chẳng thể nhìn thấy, vì chiếc mũ với vành rộng và cặp kính râm đã che đi gần như cả khuôn mặt của người ấy. Nhanh chóng rời ánh mắt khỏi người phụ nữ để chánh đi hành động kỳ cục nó cúi đầu chào lễ phép, sau đó liền chuyển hướng ngược lại quay về khách sạn không còn một chút cảm giác với những việc muốn làm trước đó vì thật sự nó chỉ thấy đau.

Nhìn theo từng bước đi chậm chạp và khập khiễng của nó, người phụ nữ không hề dời mắt chỉ tới khi nó biến mất vào trong dãy nhà lớn bà mới lên xe và rời đi.

Nó trở về khách sạn, một quyết tâm thật sự sẽ không bước chân ra ngoài nửa bước cho tới khi diễn ra lễ khai mạc đại hội võ thuật. Nó cố gắng ngủ thật nhiều để quên đi mọi thứ nhưng lại chẳng thể nhắm mắt, cú ngã vừa rồi làm cho chân nó bị xước đoạn khá dài mặc dù đã sát trùng và dùng 4,5 miếng dán eugo, nhưng nó vẫn cảm thấy đau và có lỗi với thầy vì sẽ không thể thi đấu với tinh thần tốt nhất. Nằm một mình trên chiếc giường lớn, cảm giác cô đơn troán lấy tâm trí của nó, nó khóc, nó muốn khóc thật nhiều để tâm trạng được thoải mái hơn. Nỗi đau thân xác không thể sánh với nỗi đau trong tim. Nỗi đau ấy vì sao lại có thể đáng sợ như vậy chứ? Vậy cuối cùng tình yêu là hạnh phúc hay là nỗi đau? Sẽ được ở bên nhau hay là sự chia ly mãi mãi? Những giọt nước mắt cùng với các câu hỏi đã nhanh chóng đưa nó vào giấc ngủ nhẹ nhàng, nhưng những nỗi đau lại một lần nữa khiến giấc mơ trở nên ngọt ngào và ngang trái.

Ngày 12/12/2011, 13h30 là lễ khai mạc đại hội võ thuật quốc gia tại nhà thi đấu quận Cầu Giấy. Thầy Vũ vô cùng lo lắng khi không thấy nó từ sau bữa trưa. Trước đó tâm trạng nó khá tốt nhưng thầy vừa ra ngoài gọi taxi quay lại thì đã không thấy nó đâu nữa, thầy đã điện thoại nhưng nó lại để máy ở trong phòng. Vô cùng lo lắng với tâm trạng rối bời, nhưng không thể trì hoãn vì còn những học sinh khác nữa, thầy phải tới đó để thay mặt nó tham dự lễ khai mạc và xin hoãn trận thi đấu đầu tiên trong ngày hôm nay. Vô cùng bất an với hành động kỳ lạ của nó, có lẽ đây là lần đầu tiên cô học trò này không bàn bạc rõ ràng đã tự ý quyết định. Thầy có chút thất vọng nhưng cũng muốn cho nó cơ hội vì thầy thật sự rất quý trọng nó và có niềm tin ở nó rất nhiều.

Cùng thời gian đó, một lễ đính hôn quy mô và hoành tráng nhất được tổ chức tại khách sạn Deawoo với sự phục vụ tận tình và chu đáo theo phong cách châu Âu.

Những khách mời đều phải có thiệp mời được vào với sự đón tiếp của những nhân viên rất lịch sự và chu đáo.

Nó khoác trên mình một bộ đồ rất đơn giản với chiếc áo khoác da và quần bò xước khá bụi, bước từng bước dẫn đầu trước cửa khách sạn với sự ngạc nhiên của những nhân viên tại đây. Thường những khách mời thật sự đều là những thương gia nổi tiếng hoặc những người có quyền hạn nên họ ăn mặc rất quý phái không giống như cô gái trẻ này.

Suy nghĩ một chút, một người nhân viên mặc vest đen lịch sự nói với nó rõ ràng mang theo vài phần răn đe:

-Thưa cô! Ở đây cấm phóng viên, cô nên rời khỏi đây nếu như không có thiệp. Xin cô đi cho.

Vậy ra những người kia cùng với những máy quay đứng dặt ra hai bên đường chờ đợi chính là những phóng viên nhà báo, nó nhìn họ có vẻ như là đã chờ đợi khá lâu. Thật sự những tin tức về lễ đính hôn này đã được thu nhận từng ngày như thế này sao?

Nó không nói gì, đưa một túi phong bì chứa tấm thiệp mời của Đỗ gia cho nhân viên vừa rời trước con mắt ngạc nhiên và thích thú của những “ kẻ săn lùng tin tức”.

Người nhân viên nam vội vàng thay đổi ánh mắt và cử chỉ lịch sự mời nó theo bước vào khu tổ chức buổi lễ.

Một bữa tiệc ngoài trời với đầy đủ những thứ khiến cho ai chưa từng chứng kiến tới đây cũng sẽ phải loá mắt, những bàn tiệc lịch sự với các tấm khăn trải bàn đồ thắm cùng những nhánh hoa hồng tươi được trình bày gọn gàng trong giỏ xe đạp mini xinh xắn trang nhã. Các khăn giả giống như nó đều đã có mặt đầy đủ,

nhưng quý ông quý bà với cách ăn mặc hết sức trang nhã trong những bộ vest được thiết kế tỷ mỉ cùng với những bộ đầm và những bộ trang phục cách tân hết sức đắt tiền đang nói chuyện hết sức vui vẻ. Mọi thứ đều xa lạ chỉ có người chủ tịch nó từng quen ông đang ở đó và đứng bên cạnh là một người phụ nữ với vẻ đẹp sắc sảo, nó có thể cảm thấy hần rất giống với người phụ nữ đó đặc biệt là đôi mắt màu hổ phách không thể lẫn vào đâu được. Họ đang nói chuyện thân mật với những vị khách mời, hần là những đối tác đã gần gũi, không hề hay biết sự có mặt của nó. Phía trước lễ đài là một dàn hoa được dán trên cổng vòm nhân tạo dựng lên như tổ chức lễ cưới mà nó chỉ thấy trong những bộ phim lãng mạn của Mỹ. Có thật sự lễ đính hôn cần phải cầu kỳ như thế này hay không chứ?

Tự lựa chọn cho mình một chỗ ngồi ở góc khuất để tránh những sự chú ý không cần thiết, nó hướng ánh nhìn lên lễ đài để chờ đợi sự hiện diện của người con trai ấy.

15 phút trôi qua chậm chạp, khi những tiếng đèn flash vang lên liên tục và tiếng nhạc piano du dương cùng với tiếng vỗ tay không ngừng từ phía dưới. Hần bước từng bước vào lễ đài và Tú Hân đi bên cạnh nhưng tuyệt nhiên không hề động chạm gì tới nhau, phía sau là một dàn máy quay chuyên nghiệp cùng với hai nhiếp ảnh gia có lẽ chính là của riêng Đỗ gia lựa chọn.

Nó nhìn thật kỹ người con trai ấy, dù ở rất gần nhưng lại thật xa, tự nhiên nó có cảm giác nhớ nhung. Thật mắc cười, bữa tiệc cứ thế diễn ra cho đến quá trình trao nhẫn đính hôn, nó thật sự là một khán giả không có ai quan tâm tới cũng giống như là không hề tồn tại. Cảm thấy có sự tổn thương không thể nói hay bày tỏ cùng một ai khác.

-Có phải muốn cái lễ đính hôn này nhanh chóng kết thúc phải không?

Nó giật mình với câu hỏi của người lạ kéo nó ra khỏi những suy nghĩ không phù hợp, từ lúc nào ngồi bên cạnh nó là một người con trai nhìn khá nghịch ngợm và điển trai. Nó cảm thấy kỳ lạ đặt lại câu hỏi:

-Ý cậu là gì?

-Đáng ra không phải là hần mà là tôi?

Nó nhìn theo ánh mắt người con trai đang nhìn lên lễ đường là hai nhân vật chính. Muốn đặt lại câu hỏi nhưng cậu thanh niên đó đã rời đi luôn, nó cảm thấy khó hiểu nhưng có lẽ nó cũng không nên ở đây thêm nữa. Bước nhanh chóng hướng ra cửa chính thì có tiếng huyên náo phía sau khiến nó dừng bước và cảm thấy tò mò. Quay hướng ngược lại nhìn về phía tiến hành nghi lễ trao nhẫn, chàng thanh niên vừa rời đứng trên lễ đường cầm tay Tú Hân và nói trong sự ăm ắp:

-Em hãy cho anh một cơ hội đi! Anh xin lỗi vì đã không đối xử tốt với em nhưng hần không thể mang lại hạnh phúc cho em đâu. Người em yêu là anh mà phải không Tú Hân?

Mặt mũi Tú Hân tối thui có cảm giác lo lắng bất an, hết nhìn biểu hiện của hần xong lại quay sang nhìn người thanh niên kia. Sau đó hất mạnh tay của hần và nói:

-Anh nói vớ vẩn gì thế? Anh nhầm người rồi. Tôi không biết anh là ai đừng có phá lễ đính hôn của tôi.

Sau đó liền dùng ánh mắt chân thành và giữ lấy tay của hần như khẳng định người lựa chọn là hần chứ không phải là người thanh niên kia.

Tất cả mọi người nhìn lên với ánh mắt ngạc nhiên, riêng những người trong hai gia tộc có lẽ đang cảm thấy có một sự khó chịu tới độ nhìn cậu nhóc với ánh mắt chứa nhiều ẩn ý.

Trong khi đó cậu ta vẫn không chịu dừng lại, nhìn thẳng ánh mắt của hần hỏi câu rõ ràng:

-Anh có tự tin sẽ mang lại tình yêu và hạnh phúc cho cô ấy hơn tôi không?

Hần im lặng, không hề nói một câu nào từ khi cậu ta xuất hiện. Vẫn một khuôn mặt lạnh lùng sau câu hỏi vừa rồi của cậu thanh niên dành cho cho, hần liền mở lời dứt khoát nhưng khiến cho cậu nhóc kia mặt mũi trắng bệch:

-Tự tin sao? Tình yêu là cái quái gì? Cậu có thể mang cô ta đi nhưng thật sự cuộc đời sau này cậu nhất định sẽ sống không yên ổn. Lễ đính hôn này dừng lại tới đây thôi. Cậu có thể đưa cô ta đi đâu tùy cậu.

Nói xong liền hất cánh tay Tú Hân làm cô ta lảo đảo, chàng thanh niên nhanh chóng đỡ lấy cô ta. Câu nói rõ ràng của hắn làm cho phía gia đình cô ta lớn mắt kinh ngạc kèm phần nộ. Còn phía gia đình hắn vẫn luôn như vậy, vẫn là một sự im lặng và lạnh lùng đến lạ thường, chỉ có người phụ nữ đó với ánh mắt thay đổi trong phút chốc nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh lạ thường.

Trịnh lão gia không thể bình tĩnh được nữa, bước lên lễ đài cùng lúc tóm lấy người thanh niên và nói như rắn đe:

-Đỗ Minh Thành cậu coi đám cưới là trò đùa sao? Có thể kết thúc dễ dàng như vậy con gái tôi sẽ ra sao chứ?

Hắn nở nụ cười nửa miệng nói từng câu rõ ràng:

-Cái này phải hỏi con gái ông. Cô ta đã làm những chuyện gì trước đó để xảy ra chuyện như hôm nay, hôn ước này tốt nhất nên hủy bỏ.

Ông ta giận tím mặt nhìn chàng thanh niên vẫn đang thất thần vì những lời đe dọa, Tú Hân cũng vậy không mong muốn đám cưới trong mơ của mình bị phá hủy dễ dàng. Hướng ánh mắt xuống phía dưới cầu cứu người phụ nữ. Nhưng đón nhận lại chỉ là một sự lạnh lùng đến đáng sợ. Nhưng sự hiện diện của một người trong đám đông làm cô ta như mở cờ trong bụng và nói:

-Anh nói em làm chuyện gì trước đó chứ? Anh thì không sao? Anh đã không dành tình cảm cho em và người con trai này chắc chắn có người đã bày trò.

-Ý cô là sao?

- Là chị ta! Đỗ Nguyệt Nhi, chính chị đã làm ra cái chuyện này có phải hay không?

Hắn cảm thấy bất an khi cô ta nhắc tới tên của nó trong lúc này hướng ánh mắt theo phía cánh tay chỉ điểm của Tú Hân, nó đang đứng đó không xa như tròn chân tại vị trí không hiểu điều gì đang xảy ra khi mọi ánh nhìn đều hướng đến phía nó nghi hoặc. Tại sao nó lại có mặt ở nơi này chứ?

38. Chương 39: Quan Hệ Gia Tộc Chấm Dứt.

Một không khí ngột thở diễn ra tại buổi lễ, sự tự tin và khuôn mặt lạnh lùng của hắn có sự thay đổi trong chốc lát khi có sự hiện diện của một hình bóng quen thuộc. Vì sao nó lại có mặt tại đất Hà thành này và hơn nữa lại là ngay tại cái lễ đính hôn của hắn cơ chứ?

Nó có cảm nhận mọi thứ nó làm trong ngày hôm nay đều là một sự sai lầm lớn nhất trong cuộc đời, đứng nguyên một tư thế trước những ánh mắt cùng tiếng đèn flash liên tục hướng về phía nó. Không bỏ lỡ cơ hội hiếm có, Tú Hân lao xuống khỏi lễ đường tiến về phía nó và túm chặt tay như sợ nó sẽ bỏ trốn trong lúc này. Một sự đổ tội dễ dàng sẽ giúp cho cô ta thực hiện được vẹn cả đôi đường một mũi tên trúng hai đích.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh nó rút tay ra khỏi cánh tay đang tóm chặt của Tú Hân nói dứt khoát:

-Em muốn làm gì vậy Tú Hân? Sao em có thể nói như vậy?

-Chị sợ rồi phải không? Chị đừng có giả vờ ngây thơ nữa! Chính là chị đã thuê anh ta làm như thế để phá hủy lễ đính hôn của tôi. Vì chị cũng yêu hôn phu của tôi phải không?

Nó chưa kịp nói lời giải thích thì đã bị Tú Hân giáng một cái tát với cái lực khủng khiếp làm khoé miệng nó rỉ máu, và trên khuôn mặt trắng trẻo in hằn hình năm ngón tay đỏ lên đáng sợ. Cảm giác mọi thứ choáng váng, nó cố gắng lấy hết sức bình tĩnh định mở lời một lần nữa, nhưng đâu có cơ hội Tú Hân như một con thú điên cuồng giơ mạnh cánh tay định tấn công nó lần thứ hai.

Tuy nhiên cánh tay của cô ta nhanh chóng bị giữ lại bởi một cánh tay rắn chắc. Bị ngăn cản một cách bất ngờ, Tú Hân ngược mắt nhìn người vừa có hành động làm cô ta phải dừng hình không ai khác chính là hắn, cái ánh mắt như muốn nuốt tươi con mồi vừa làm tổn thương tới người quan trọng nhất. Lần đầu tiên Tú

Hân nhìn thấy bộ mặt thật của sự tức giận trong con người hân, quá đáng sợ. Cô ta chỉ biết lặng im, mặt mũi tái nhợt vì sợ hãi và cánh tay bị giữ chặt từ đầu đến tận mắt cảm giác. Hân nói rít qua kẽ răng đánh vào tiềm thức làm Tú Hân như không còn chút sức sống:

-Đừng có dùng cánh tay dơ bẩn này động vào người cô ấy một lần nào nữa. Cô hiểu không?

Các ống kính máy quay cùng đèn flash chớp nháy liên tục hướng tới ba người sẽ có những tựa đề thật hot sau lễ đính hôn quý tộc này.

Nó đứng đó không hề khóc, cũng không thể mở miệng nói tiếp. Một cảm giác đau! Thật sự quá đau đớn! Nó và hân, hai ánh mắt giao nhau hoàn toàn là sự trái ngược. Đôi mắt của nó không còn tồn tại sự yếu đuối, cố gắng chống đỡ mọi thứ với nghị lực do chính mình tạo ra có nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào trước mặt người con trai này. Còn hân thì sao? Một sự đau xót không thể được phát ra thành lời khi mọi thứ đang bất lợi đối với nó. Sự đau thương đã chuyển thành tức giận nói lớn với nó:

-Cô chỉ biết chịu đựng vậy sao? Sao cô không phản kháng chứ? Cô không thấy cô chính là người không được mời tại đây hay sao Nguyệt Nhi?

Nó trân trối nhìn người con trai này, vì sao nó lại có mặt ở đây ư? Không phải là vì hân sao? Chính hân đã mong muốn nó nhất định phải tới khiến cho mọi thứ đi lệch quỹ đạo và những cố gắng của nó đã vỡ vụn toàn bộ trong thời khắc này. Có phải hay chẳng nó tới là để chịu sự sỉ vả này? Cõi lòng nó tan nát, có cảm nhận mọi thứ chẳng còn cái gì là rõ ràng.

Quệt đi chút máu vẫn chảy ở khoé môi, nó nói trong sự gắng gượng cố kìm nén những giọt nước mắt không ngừng trực tuôn rơi:

-Vâng! Tôi đã sai rồi, sai vì có mặt ở tại nơi đây. Một nơi không dành cho mình, cảm ơn cái tát của em đã giúp chị tỉnh ngộ Tú Hân à. Tôi chính là sự đùa cợt đối với cậu, cái tát này chính là báo ứng cho cái sự ngu ngốc của tôi.

Những câu nói rõ ràng trong cố gắng của nó như nhát dao đâm thẳng vào trái tim của hân, làm cho hân chẳng thể nào mở lời thêm một lần nữa để bảo vệ cho nó. Làm sao đây khi nó luôn luôn chẳng bao giờ suy nghĩ cho đúng những hành động của hân, sao nó luôn ngốc nghếch và tin tưởng cái suy nghĩ vớ vẩn rằng hân có thể đùa cợt nó được chứ? Chính nó đang đùa cợt với sự chịu đựng của hân, nó đâu hề biết cái cảm giác không thể ôm nó vào lòng để bảo vệ nó trước những người xa lạ làm cho hân có cảm giác muốn phát điên lên được.

Còn nó thì sao chứ? nói xong những từ ngữ cuối cùng, nó quay gót muốn rời khỏi nơi đáng sợ này những giọt nước mắt đã hoàn toàn mất kiểm soát tuôn rơi không ngừng. Nó chỉ ước có thể gục xuống và nó cần có một điểm tựa nhưng sẽ chẳng thể có trong những con người lạ hoắc kia kể cả hân. Nó không thuộc về nơi đây, ngay từ đầu mọi thứ đã là một sự sai lầm.

Thật trớ trêu nó đâu có thể đi dễ dàng như vậy, Trình lão gia vừa thất thế nay xuất hiện con mồi để thay thế nhanh chóng mở miệng lớn hơn:

-Cô muốn rời đi dễ dàng như vậy sao? Đâu có được chứ? Lễ đính hôn này bị huỷ bỏ cô định gạt bỏ hết trách nhiệm sao?

Nó lau nhanh những giọt nước mắt, quay lại nhanh chóng với đôi mắt đã đồng màu với hình bàn tay. Dùng ánh mắt cương quyết nói thẳng với người vừa mở lời:

-Tôi tuyệt đối không làm ra cái chuyện như ông nói.

-Cô nghĩ tôi và mọi người tại đây sẽ tin lời cô sao? Thật là nực cười.

Mọi ánh mắt không khách quan và nhiều phần ác ý của mọi người hướng về phía nó, chỉ có một phần nhỏ thương cảm với cái tát vừa rồi mà nó phải chịu.

Nó không hề mở lời vì những lời giải thích sẽ đều là vô nghĩa, ông ta càng được thể quát tháo lớn hơn:

-Việc ngày hôm nay cô nhất định phải trả giá, mọi người thấy đây cô ta vốn là khách không mời mà tới. Ngay từ đầu cô ta xuất hiện là không có ý tốt.

Một giọng nói không nặng, không nhẹ được cất lên phản bác trực tiếp lý luận vừa rồi của Trịnh lão gia rất dứt khoát:

-Ai nói con bé là khách không mời? Đã không rõ xin đừng mở miệng nói điều xằng bậy.

Tiếng nói vững chắc và lạnh lùng được phát ra không ai khác chính là của Đỗ Vũ Phong thông gia của họ Trịnh, ông không hề mở lời chỉ đứng nguyên tại chỗ quan sát tình hình và đã đến lúc khiến mọi thứ đi đúng quỹ đạo, chính cái tát của Tú Hân vừa rồi sẽ khiến mọi thứ dễ xử lý hơn rất nhiều. Người phụ nữ bên cạnh ông nở một nụ cười nửa miệng mang đầy hàm ý sâu xa nhưng tuyệt nhiên im lặng đón đợi tình hình tiếp theo.

Trịnh lão gia vô cùng ngạc nhiên vì sự mở lời không đúng lúc của thông gia, mà khó chịu đối đáp:

-Ý của anh là sao Đỗ Vũ Phong?

-Con bé do chính tôi mời tới đây được chứ? Chỉ có cậu nhóc ông đang giữ đó mới thật sự là khách không mời.

Tất cả mọi người cùng hướng ánh mắt về phía cậu nhóc gần như là người ngoài cuộc trong thời gian vừa rồi theo lời của ông Phong. Cậu nhóc vẫn bị lão Trịnh tóm lấy cánh tay, mặt mày ngờ nghệch vì sợ hãi không thể mở được một lời nào cũng có lẽ do cậu ta cũng chỉ là một đứa trẻ.

Ông Phong từ từ bước đến bên cạnh cậu nhóc đó, hướng cánh tay đang tóm chặt của lão Trịnh rút ra với một lực rất mạnh. Cái hành động của ông làm cho Trịnh lão gia nhanh chóng chuyển đổi thần sắc, mặt mũi tối thui đứng lùi lại một bước vì có thể tâm tính sẽ mất kiểm soát.

Vị chủ tịch hết sức nhẹ nhàng và bình tĩnh không hề quan tâm tới cảm xúc người đàn ông kia, chỉ nhìn cậu ta trấn an:

-Chàng trai! Cậu đừng sợ, cứ bình tĩnh ta sẽ giải quyết giúp cậu nhưng ta không tin Tú Hân thật sự là người yêu của cậu. Cậu có chứng cứ gì hay không?

Trước sự ân cần và có cơ hội được giải thích lần đầu tiên dành cho bản thân, chàng trai đã có thể khôi phục được chút thần sắc vội vàng rút trong túi ra một tấm hình và nói:

-Dạ có! Đây là bức hình cháu và Tú Hân đã chụp bên Mỹ khi đi ngắm hoàng hôn trên du thuyền gần tượng nữ thần tự do.

Ông Phong cầm bức hình lên xem xét thật kỹ, cô gái trong đó chính là Tú Hân đang khoác vai chàng thanh niên, hơn nữa còn đặt cái thơm lên má chàng trai này hết sức tình cảm và phía sau hai người chính là tượng nữ thần tự do đúng như cậu ta nói. Ông cầm lấy bức hình hướng về phía những người kia và nói : - Mọi người có thể nhìn bức hình này đi.

Lão Trịnh khuôn mặt hoàn toàn biến sắc đứng cạnh đó chẳng thể mở lời, đã có một vài sự phản ứng kịch liệt từ những người trong vị trí khách mời. Tú Hân càng căng thẳng hơn, sau khi cố gắng rút cánh tay mình ra khỏi cánh tay của hắn, liền hướng ánh mắt lên lễ đài nói để mong muốn gỡ lại được thể diện cho chính bản thân:

-Thật sự công nghệ photoshop bây giờ rất hoàn hảo làm sao có thể khẳng định được bức ảnh đó là thật chứ.

Cũng có những người đồng ý với quan điểm của cô ta, chàng thanh niên đã bạo dạn hơn nói ngược lại với Tú Hân như một lời khẳng định:

-Vì sao em lại không chịu chấp nhận nói sự thật chứ Tú Hân? Anh sẽ luôn bên em cho dù thế giới này đều chống lại em mà.

-Anh đừng có nói dối nữa, anh ta không có bằng chứng nào khác tất cả chỉ là do anh ta nói dối mà thôi. Bức hình đó là giả, anh hãy rút khỏi lễ đính hôn của tôi đi.

Chàng thanh niên có cảm giác đau đớn khi kỷ niệm đẹp đẽ nhất của hai người đã nhanh chóng trở thành một lời nói dối đối với Tú Hân, cậu ta nhận lại bức hình đặt trước tim mình và nói rõ ràng:

-Đúng anh không hề có bằng chứng nào khác có thể thay thế bằng sự quan tâm và tình yêu thật sự anh dành cho em đâu Tú Hân! Anh yêu em là sai sao? Anh đã từng nói gì em có nhớ hay không Tú Hân? Anh yêu mái tóc của em, yêu tâm hồn của em, yêu ánh mắt, yêu chiếc bốt hình trái tim trên hông bên phải của em, và anh yêu em! Người con gái chân ngấn đáng yêu trong lòng anh.

Cậu ta chia sẻ mọi thứ chân thực như đang một lần nữa tỏ tình với cô ta, mọi ánh mắt ngạc nhiên cùng sự đồng cảm dành cho chàng thanh niên trẻ tuổi cùng tình yêu của cậu. Tuy nhiên trong câu nói của cậu ta có nhắc đến một yếu tố làm cho một người phụ nữ trong những khách mời phải lên tiếng:

-Cháu thật sự có một cái bốt hình trái tim bên hông phải sao cô gái?

Không khí trùng xuống, mọi ánh mắt một lần nữa đổ dồn về phía Tú Hân, nó cũng vậy có cảm giác mọi thứ tại cái nơi này như một trò đùa tiêu khiển của giới thượng lưu. Tú Hân hoàn toàn im lặng không thể mở lời với khuôn mặt đỏ tía tai, chứng tỏ mọi điều cậu ta nói là đúng. Một lần nữa phía dưới rộ lên những lời bàn tán và đương nhiên cô ta chính là một người con gái trơ trẽn là lấp liếm sự thật. Trịnh lão gia lại càng không thể nói gì khác lúc này vì chỉ có ông và phu nhân mới biết việc con gái có cái bốt đó. Một sự tức giận chẳng còn cách nào có thể cứu vãn đã biến thành hận thù, ông ta chỉ tức giận nói với ông Phong từng câu rít qua kẽ răng:

-Đỗ Vũ Phong đã không cho nhau một con đường sống, hôm nay chúng tôi nhận được một sẽ mong muốn ông đón nhận lại được mười. Cái lễ đính hôn này cũng như tình cảm giữa hai gia tộc Lưu Trịnh hoàn toàn cắt đứt.

Nói xong liền vùng vằng cùng với phu nhân nắm chặt tay đưa con gái vẫn đang chôn chân tại chỗ từ lâu hướng ra ngoài rời khỏi lễ đính hôn một cách nhanh chóng với sự nhục nhã ê chề trong suy nghĩ của Trịnh gia.

Một lễ đính hôn thảm hại và thất bại nhất trong lịch sử gia tộc, hai ông bà Lưu gia hoàn toàn bất ngờ với sự việc vừa diễn ra trước mắt của họ. Nhưng tuyệt nhiên rất hài lòng với cách xử lý của con rể chỉ là đã mất đi một mối quan hệ quá tốt. Lưu Hoàng Lan thì sao? Một khán giả không hề rời mắt khỏi trò chơi của chồng mình dù chỉ một giây, nở nụ cười với nhiều ẩn ý và cô ta đã có được đáp án “Vậy là sự lựa chọn của anh chính là như vậy!”. Hướng sự chú ý tới nó một lần nữa với ánh mắt sâu thẳm thẳm như nuốt chửng cô gái nhỏ bé “ Cô bé ah! Đôi mắt của người thật sự rất đẹp! Mái tóc đó quả nhiên có thể làm rung động rất nhiều chàng trai. Hai người đàn ông của ta đã thật sự chết dưới chân người rồi! Ta nên làm sao đây?”

39. Chương 40: Thử Đoạn.

Buổi tiệc tan rã nhanh chóng với sự rời khỏi của hầu hết những khách mời bên phía Trịnh gia, còn phía Đỗ gia cùng với Lưu gia thì khác, những người có mối quan hệ hợp tác cùng với công việc làm ăn đều ở lại để có thể nêu những suy nghĩ đối với lễ đính hôn vừa rồi. Đương nhiên họ đều ủng hộ hành động của vị chủ tịch và cho rằng Tú Hân là không xứng đáng. Cậu thanh niên đó liền sau khi mọi thứ kết thúc, nhanh chóng lẩn đi ngay khi lão Trịnh kéo con gái rời khỏi buổi lễ thu hút sự chú ý của mọi người khiến không một ai còn quan tâm hay hỏi tới sự xuất hiện của cậu ta.

Đỗ Minh Thành chính là người sốc nhất về hành động của ba mình trong ngày hôm nay, hắn không làm được như ông ấy, không thể ra mặt bảo vệ người con gái mình yêu thương. Mỗi khi nó xuất hiện trước mặt hắn, hắn có cảm giác hoàn toàn mất kiểm soát và không thể sáng suốt. Sao hắn không thể làm được như ba của mình và hơn nữa hắn càng ngạc nhiên hơn khi lần đầu tiên thấy ông ra mặt bảo vệ cho một người con gái. Bỗng trong lòng hình thành lên một suy nghĩ đáng sợ “Đỗ Nguyệt Nhi liệu đứa bé đó có phải là em hay không? Nếu điều đó là sự thật tôi phải làm sao đây? Làm sao để bảo vệ được em?”

Một buổi lễ diễn ra với quá nhiều cảm xúc, nó thật chỉ mong có thể nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Muốn thoát ra khỏi hình bóng của một người vẫn đang đùa giỡn với lý chí và tình cảm của nó. Nhưng đi như vậy

thật sự là quá thất lễ rồi, nó còn nợ một lời cảm ơn chân thành tới vị chủ tịch tốt bụng vừa minh oan cho nó nếu không có nhảy sông nó cũng không thể rửa sạch tội.

Cố gắng bước từng bước thật chậm qua mặt hấn mà không hướng ánh nhìn vào khuôn mặt của người đó để chế ngự nỗi đau. Nhưng có một cánh tay ai đó nắm chặt khiến nó không thể tiến bước, nó muốn quay mặt lại để nhìn người có hành động khó hiểu thì tiếng nói thì thầm quen thuộc một lần nữa lọt vào trong tai, tất nhiên nó chú ý không bỏ sót dù là một chữ:

-Đừng có bước tới đó, những người đó thật sự sẽ khiến em bị tổn thương. Nguyệt Nhi! Hãy đi cùng tôi chúng ta rời khỏi đây.

Nó cảm thấy thật nực cười, những người vừa bảo vệ nó sẽ làm tổn thương nó sao? Đi theo hấn? có thể chứ? Trái tim nó vẫn chưa lành vết thương nhưng hấn lại dễ dàng ra tay trêu đùa khiến nó càng thêm đau xót. Nó vẫn giữ nguyên tư thế, nói lại với hấn bằng một lời mỉa mai:

-Rời khỏi đây với anh ư? Những người đó sao? Không! Đỗ Minh Thành chính anh mới là người đã khiến tôi có mặt ở đây với cái tin nhắn quái quỷ đó. Anh lo lắng cho tôi sao? Chỉ là giả dối! Tôi biết là tôi không tốt nhưng đừng có đùa cợt tôi nữa. Tôi không muốn lúc nào cũng phải làm nhân vật chính trong những trò đùa của anh nữa, tôi mệt mỏi rồi.

Hấn ngạc nhiên vô cùng với câu nói của nó, tin nhắn sao? Hấn không hiểu điều nó vừa nói. Muốn mở miệng để hỏi lại nó một lần nữa nhưng cánh tay liền bị nó hất ra. Hấn chỉ đứng đó nhìn nó mà trong lòng nhói đau, hấn chưa bao giờ đùa giỡn với tình cảm của nó, tin nhắn nó nói tới cuối cùng là sao? Nguyệt Nhi ah! Em đang vướng phải trò chơi của ai vậy?

Nó bước từng bước thật chậm tới trước mặt của ông Phong và cúi đầu cảm ơn chân thành:

-Cảm ơn ngài đã giúp con minh oan và con rất tiếc vì sự có mặt của con đã khiến cho buổi lễ lộn xộn. Bây giờ con xin phép được tạm biệt bác và mọi người ở đây.

Sự lễ phép của nó làm cho mọi người hết sức hài lòng và thương cảm cho cái tát vừa rồi với nó mà cảm thấy ái ngại vì đã từng hiểu lầm nó. Lưu phu nhân cùng Lưu lão gia với mái tóc đã bạc trắng nhìn nó cảm giác rất quý mến, sự xinh xắn và cao ráo của nó rất thu hút đặc biệt với đôi mắt thật đẹp, nhưng cái tát đó hấn rất mạnh tay, cả bên má của nó có cảm giác bị xưng lên. Hình ảnh của nó làm bà nhớ lại chính con gái mình khi còn là một cô gái, cảm thấy xót xa cho nó mà mở lời trước:

-Cháu gái không sao chứ? Chỗ đó có phải là đau lắm không?

Vừa nói những cử chỉ của bà lại thật ân cần tự chỉ vào mặt mình như muốn nói tới cái tát bên má nó phải chịu, nó nhìn bà thấy nhớ nội của nó ghê gớm. Ngày trước nội nó thật sự rất hay hỏi han và quan tâm nó như vậy nhưng những thứ đó bây giờ với nó có cảm giác thật là xa xỉ, xúc động trước sự quan tâm của bà ta làm giọt nước mắt của nó tự nhiên lăn rơi chưa thể mở lời.

Mọi người vô cùng lo lắng nhìn nó, Lưu phu nhân cũng e ngại tưởng mình đã làm cho cô bé này sợ hãi vội nắm lấy tay nó vỗ nhẹ nhàng và nói:

-Không sao! Không cần phải nói đâu! Đừng có sợ, ta không la cháu đâu cháu gái.

-Dạ không phải ạ! Là vì cháu quá xúc động, cháu cảm ơn bà nhiều lắm! vết thương này không có vấn đề gì đâu ạ! Cháu thật cảm thấy ấm áp nhờ có sự quan tâm của bà.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm khi nó mở lời như vậy, riêng Lưu phu nhân bà rất hài lòng cảm thấy cô bé này quá đáng yêu và hiểu chuyện. “Có lẽ thật sự nên dạy dỗ lại cách giáo dục của Trịnh gia.” bà có suy nghĩ như vậy và mở lời với nó:

-Cô bé, cháu thật lễ phép và biết điều, cháu có quan hệ như thế nào với gia đình chúng ta vậy?

Nó chưa biết nên mở lời ra sao thì lần nữa người đàn ông đó mở miệng thay nó và khiến cho tất cả mọi người ở đây đều phải kinh ngạc, nhưng tất nhiên có một người chẳng hề có một cảm xúc giống những người khác chỉ là sự tức giận đã chiếm toàn bộ tâm trí chẳng còn có thể nở nụ cười.

-Nó sẽ là cháu gái của bà! Vì con muốn nhận con bé làm con gái nuôi.

Mọi người cùng: “Ồ” lên vì câu nói của ông Phong mà quan sát cô bé này kỹ hơn. Một người phụ nữ trong số đó đã phải thốt lên như một lời nịnh bợ:

-Chủ tịch Phong! Ông quả là có con mắt nhìn người nha! Cô bé này quả là rất xinh xắn và lễ phép. Tôi thật sự chẳng thể thoát ra khỏi đôi mắt tuyệt đẹp và long lanh của cô bé này.

Và mọi người cũng vậy từ câu nói của người phụ nữ mà không thể nào phủ nhận được là con bé thật sự có một vẻ đẹp trời phú, hơn nữa lại có một số nét rất giống với người đàn ông này. Liên tục là các lời khen dành cho ông Phong với sự sáng suốt, và một lần nữa những thông tin được lan truyền qua những hình ảnh của dàn máy quay và camera của Đỗ gia được làm việc hết công suất.

Lưu phu nhân có một vài sự suy nghĩ nhưng tuyệt nhiên trong lòng bà lại mang tâm trạng khá thoải mái và hài lòng mở miệng:

-Ta cũng thật sự có cảm giác rất quý mến cô bé này! Cháu suy nghĩ như thế nào cháu gái?

-KHÔNG THỂ ĐƯỢC! CÔ ẤY KHÔNG MUỐN NHƯ VẬY ĐÂU!

Người mở lời để cắt ngang cuộc hội thoại chính là hấn, cái gì chứ? Làm sao hấn có thể trở thành anh em một nhà với nó chứ? Đó là điều không thể! Mọi chuyện không còn thú vị nữa rồi sao lại thành ra như thế này chứ? Hấn không thể hiểu chính ba của mình và cũng chưa bao giờ biết ông đang nghĩ gì! Rõ ràng ông phải là người biết rõ nhất tình cảm của hấn dành cho nó chứ!

Không thể để mọi chuyện cứ như vậy xảy ra, hấn nắm chặt lấy tay nó kéo mạnh dời khỏi buổi lễ không cho nó một cơ hội để mở lời. Và nó cũng chẳng thể nào phản kháng khi mà quá bất ngờ với những sự việc vừa diễn ra quá nhanh.

Lưu phu nhân nhìn theo hành động của cháu trai và nở nụ cười hiền hậu nói với mọi người:

-Có lẽ là đứa cháu trai này của ta đã quyết định rồi. Vũ Phong! Con có thể suy nghĩ một chút, con gái không được nhưng có thể là ta cũng thích có một đứa cháu dâu đó.

Tất cả mọi người đều có thể hiểu được suy nghĩ bà, Đỗ Vũ Phong càng không thể nào ngoại lệ. Chỉ nở nụ cười hiểm hoi để trả lời cho câu nói của Lưu phu nhân trước đó.

Một cảm giác như người ngoài cuộc, Lưu Hoàng Lan cô ta thật sự không thể mở lời vì bất cứ câu nói nào lúc này cũng đều là không đúng lúc. “Đỗ Vũ Phong ah! Anh quá coi thường tôi rồi! con dâu ư? Rất cục anh đã biết những gì? Cuối cùng là vì anh muốn cái gì? Nếu thật sự là vì trả thù thì những việc làm này anh đã hoàn toàn sai rồi! Tôi nhất định không để nó bước chân vào Đỗ gia này dù chỉ một bước!” Một cảm giác mọi thứ sẽ một lần nữa được tái diễn, với những suy nghĩ trong đầu óc, cô ta có thể mở miệng cười nhưng hiện hữu sự chết chóc ghê rợn.

Kéo nó lên xe lao nhanh khỏi buổi lễ trên chiếc xe đua để tránh những tay săn ảnh cứ bám dính như keo.

Nó chẳng thể bình tĩnh mà mở lời quát lớn:

-Anh muốn đi đâu? Vì sao anh lại làm như vậy chứ?

-Vậy thì em muốn sao hả? em thật sự muốn trở thành anh em một nhà với tôi sao?

-Tôi đâu nói là tôi sẽ đồng ý! Tôi không muốn trở thành anh em càng không muốn thấy mặt anh một lần nào nữa anh có hiểu không?

-Điều em nói là sự thật?

-Đúng! Tất cả là sự thật!

Nó trả lời một cách nhanh chóng không hề suy nghĩ và thật sự điều đó khiến nó phải ân hận khi hấn lao xe với tốc độ kinh hoàng, làm tim nó thật sự muốn rụng rời mà hét lên:

-ANH ĐIÊN SAO? ĐỖ MINH THÀNH! CHO TÔI XUỐNG XE!

Hắn im lặng, đôi mắt sâu thẳm không thể đoán biết nhưng mang lại một sự đáng sợ nhất định phải dè chừng. Nó không thể làm một việc gì khác là khép thật chặt đôi mắt không dám nhìn phía trước vì quá sợ hãi.

Khá lâu sau có cảm giác chiếc xe đã dừng lại, nó mở mắt nhìn xung quanh. Hắn đã không còn trên xe nữa, cánh cửa bên phía hắn vẫn mở khiến cơn gió lùa vào làm nó có cảm giác lạnh buốt. Nó mở cửa nhìn cảnh vật xung quanh thật kỳ lạ, một không khí trong lành cùng với cánh rừng bạch đàn rộng lớn. Tại sao ở thành phố chật hẹp lại có nơi như thế này chứ? Nó đưa ánh mắt tìm kiếm một người, là hắn đang đứng trước mặt hồ nước xanh thẳm hoàn toàn im lặng.

Nó cố gắng hít thở thật nhiều cái bầu không khí trong lành hiếm có nơi đây và định sẽ rời đi trong im lặng, bước ngược lại với phía hắn thật nhẹ nhàng nhưng hắn như có con mắt phía sau mở miệng làm cho nó giật mình đứng nguyên tại chỗ:

-Em thật sự không muốn nói gì với tôi nữa sao? Tin nhắn này thật sự không phải là tôi gửi cho em.

Nó vội vàng đưa tay vào túi áo khoác thì phát hiện chiếc điện thoại của nó đã không cánh mà bay! Tức giận, nó quay lại nói với hắn:

-Anh có phải là trộm hay không Đỗ Minh Thành? Anh nói hay lắm, vậy là điện thoại của anh đã có thể tự gửi được tin nhắn hay sao?

Hắn quay lại, nhìn thẳng vào đôi mắt của nó và nói thành thật:

-Tôi không hề nói như vậy! Nhưng chắc chắn đã có ai đó bày trò.Em có thể tin tôi có được hay không?

Hắn vừa nói bước từng bước tiến gần lại phía nó hơn, một cảm giác khó xử trong tâm trí. Nó phải nói lớn để khiến hắn dừng bước, không thật sự nó sẽ không thể thở được trong tình cảnh như thế này:

-Tôi không thể tin điều anh nói! Chỉ một câu anh không gửi là có thể khẳng định sao? Thế một lần nữa tôi lại ngu ngốc tin anh rồi.

-Là vì tôi không thể đem tình cảm ra làm trò đùa em có hiểu không Nguyệt Nhi?

-Vậy lễ đính hôn không phải là trò đùa của anh sao?

-Đúng! Cậu nhóc đó chính là do tôi đã tìm ra. Nhưng chuyện của cậu ta nói là sự thật chỉ có một số yếu tố là tôi muốn thêm vào vì như vậy hôn ước mới có thể loại bỏ.

Nó có cảm giác người con trai này thật quá thủ đoạn rồi, nói với hắn như chính là điều mà hắn nên suy nghĩ:

-Vậy nếu như ba anh không ra mặt có lẽ tôi sẽ chẳng thể sống sót với Trịnh gia rồi!

-Em xuất hiện ở buổi lễ là điều tôi không hề nghĩ tới, cũng vì thế càng chắc chắn tôi không thể nào là người gửi tin nhắn đó cho em. Em có hiểu hay không? Hơn nữa trong điện thoại của tôi không hề lưu lại tin nhắn gửi cho em. Tôi không biết mục đích của người đã làm chuyện đó nhưng tuyệt nhiên không có ý tốt.

Nói đến đây, hắn mới nhớ bản thân đã quá bất cẩn khi không chú ý vết thương trên má nó đã sưng lớn hơn. Trong thời tiết lạnh này thế có lẽ nó đã rất đau vội vàng đến sát nó hơn và quan sát tỉ mỉ vết thương, có cảm giác thật đau xót nhưng lại mở miệng nói lời mỉa mai:

-Thật sự ra tay không hề nhẹ! Nguyệt Nhi! Đại diện nhất đẳng là hư danh sao?

Nói xong liền xoa nhẹ vào má của nó với trong lòng thật xót xa và lo lắng.

Có cái cảm giác không được tự nhiên nó vội hất tay hắn ra và nói như hờn giận, khi hắn dám mỉa mai danh hiệu của nó:

-Là vì tôi không đề phòng Tú Hân! Chắc cô bé thật sự đã rất buồn. Anh làm cho cô bé tổn thương nhiều với trò đùa của anh rồi. Anh phải..

Nó chưa kịp nói hết câu thì hắn đứng trước mặt nó, chiếm lấy đôi môi đỏ mọng xinh xắn của nó bằng một nụ hôn thật nhẹ nhàng nhưng thật lâu khiến nó hoàn toàn bất động và đôi mắt mở to kinh ngạc. Mọi thứ

trong không gian như dừng lại, đôi môi của hắn hé mở nhẹ nhàng nó muốn mọi thứ dừng lại nhưng lại không thể đẩy hắn ra một lần nữa. Có cảm giác hơi thở của nó thật khó khăn, hắn rời đôi môi nó nở nụ cười nhẹ nhàng thì thào một câu nói vào tai nó như một lời khẳng định chắc chắn:

-Tất cả là vì tôi yêu em! Đỗ Nguyệt Nhi!

40. Chương 41: Cạm Bẫy.

Qua hai ngày thi đấu gần như hoàn hảo nó đã giành chiến thắng ở ba trận đấu liên tiếp và một trận hoà lượt tiếp theo, vì thế mà nó chính thức được vào trận bán kết. Thầy Vũ vẫn luôn tự hào về nó và không nghi ngờ thực lực của cô học trò, vì vậy thầy không hề hỏi về hành động mất tích của nó trước lễ khai mạc để tinh thần thi đấu của nó không vì thế mà bị ảnh hưởng. Chỉ là thầy có hơi bất ngờ về vết thương ở trên mặt của nó. Nó thì không lo lắng nhiều, chủ yếu là vết thương ở chân của nó may mắn đã không ảnh hưởng gì trong lúc thi đấu. Nó không hề chú quan vì những vòng loại thật sự nó cũng không hề dám lơ là mới có thể giành chiến thắng, các tuyển thủ năm nay được đánh giá khá cao về chuyên môn, năng lực hơn kém nhau không nhiều.

Mọi thứ đối với nó đều ổn, chỉ là đã sắp tới ngày thi đấu cuối cùng của nó nhưng nhỏ vẫn chưa có ở đây. Nó lo lắng cho tình trạng sức khoẻ của mẹ nhỏ nên đã gọi nhiều lần nhưng nhỏ đều không nghe máy hay nhắn tin lại, nó có cảm giác rất kỳ lạ nhưng lại chẳng thể làm gì khác trong lúc này. Chỉ mong muốn mọi thứ với nhỏ đều tốt đẹp! Có như vậy nó mới yên tâm được. Chiều nay sẽ là trận thi đấu bán kết của nó với nữ đối thủ của tỉnh Bình Định, nó đã phân tích rất kỹ cách đánh của cô gái đó. Thật sự sẽ không hề có sự nhân nhượng, tuy nhiên các chiêu thức của cô gái rất bài bản và cũng không có quá nhiều sự đột phá. Nó có thể nhận thấy được tốc độ chính là ưu điểm mà cô gái này có, nó đã suy nghĩ thật kỹ những nơi cần phòng thủ tốt nhất. Ngồi gọn trên ghế sofa của khách sạn, nó chăm chú vào những cảnh quay trên video về cách đánh của cô gái. Video ở đâu mà có ư? không ai khác chính hắn đã đưa cho nó tối qua. Cũng phải cảm ơn hắn rất nhiều, trước khi thi đấu với bất cứ đối thủ nào hắn đều tìm những tư liệu của họ cho nó xem và cùng phân tích cách ra tay của họ với nó. Nó mà không xem hoặc chán nản, hắn liền nói sẽ bắt cóc nó không cho nó thi đấu nữa, không biết từ lúc nào hắn trở thành người đưa ra quyết định cho nó rồi. Hôm nay có cảm giác thật buồn chán, hắn không xem cùng với nó được vì có cuộc họp quan trọng ở công ty.

Nó lơ mơ vì những hình ảnh cứ tiếp diễn trên màn hình vô tuyến mà ngủ gật không hay biết. Trong giấc mơ kỳ lạ, ngôi nhà nó ở rung chuyển điên cuồng có khi nào lại có động đất giữa trung tâm thủ đô. Mọi thứ hoàn toàn là một đồng đồ nát, nó gần như đã rơi xuống từ đỉnh nhà cao nhất của Thành phố thì giật mình tỉnh giấc, có cái cảm giác vẫn rợn người. Nghe có tiếng “rung” nó nhìn ghế bên cạnh nó là chiếc điện thoại với hiển thị cái tên quen thuộc khiến nó vui vẻ mà quên đi mọi thứ vừa rồi nhanh chóng bắt máy:

-Mai mốc kia! Sao bây giờ mới gọi lại cho tao hả? Mà biết tao lo muốn chết không?

-Nhi ơi! Cứu... tao! Tao... sợ lắm.

Sự sợ hãi trong giọng nói của nhỏ kèm theo tiếng khóc nghẹn, làm cho nó gần như muốn nổi đóa lên mà hét vào điện thoại:

-MAI! MÀY LÀM SAO? MÀY ĐANG Ở ĐÂU? NÓI NHANH!

Nhưng nó gần như chết lặng, khi giọng nói trên điện thoại lúc này không phải là của nhỏ nữa mà là giọng nói của một người đàn ông xa lạ với sự đe dọa khiến tim nó gần như ngừng đập lắng nghe từng câu chữ.

-Đỗ Nguyệt Nhi! Bạn gái của mày đang ở trong tay tao. Nếu muốn cứu bạn của mày hãy tới cứu lấy nó và nên nhớ hãy đi một mình. Nếu mày dám gọi cảnh sát hay mang theo bất cứ người nào tới thì hãy chuẩn bị nhật xác của nó về. Mày nhớ chưa?

Nó không suy nghĩ gì nữa, trả lời nhanh chóng và dứt khoát:

-Được! Hãy cho tôi địa chỉ! Các người không được làm hại cậu ấy nếu không có chết tôi cũng sẽ không tha cho mấy người.

Bên đầu dây vang lên một nụ cười khả ố và đáng sợ, hắn nói như đùa cợt nhưng mang đầy sự rắn đe:

-Mày cứ lo giữ lời trước đi. Địa chỉ sẽ được gửi trong tin nhắn sau mấy giây khi tao kết thúc cuộc gọi. Mày có 30 phút nếu không bạn mày sẽ chết! Tao không thích nói đùa, một mạng đổi lấy một mạng.

Nó có một suy nghĩ thoáng qua nhưng liền nghe thấy tiếng nhỏ thất thanh qua điện thoại:

-“CỨT RA! KHÔNG ĐƯỢC ĐỘNG VÀO NGƯỜI TÔI! ĐỒ BIẾN THÁI!”

Nó sợ hãi không suy nghĩ gì nữa mà trả lời nhanh chóng như quát tháo:

-ĐƯỢC! GỬI LUÔN ĐỊA CHỈ CHO TÔI! KHÔNG ĐƯỢC LÀM HẠI CÔ ẤY NẾU KHÔNG MỌI THỨ COI NHƯ CHẤM DỨT.

Nó vừa nói xong từ cuối cùng điện thoại đã ngắt liên lạc, mọi thứ trong cơ thể có cảm giác như bị thiêu cháy khi đã một phút không có một tin nhắn nào đến. Nó lo lắng điên cuồng sợ hãi sẽ không kịp thời gian và nhỏ sẽ bị hại.

Không còn có thời gian để suy nghĩ gì nữa, nó lao nhanh ra cửa để bắt taxi. Do chạy vội mà không chú ý, nó nhanh chóng va phải một người đi ngược lại làm người đó ngã dúi xuống ở sảnh khách sạn. Vội vàng cúi đầu gấp gấp mở lời “Xin lỗi” nó nhận ra có điều gì đó rất quen ở người phụ nữ này, chiếc kính râm vàng xuống bên cạnh, người phụ nữ không hề hay biết nhìn nó trong lo lắng. Một điều nó có thể nhận ra quá dễ dàng chính là đôi mắt màu cà phê thật sự rất đẹp và quen thuộc đập vào ánh mắt, nhưng nó không thể tập trung lâu khi tiếng tin nhắn đến khiến nó vội vàng gấp nửa người xin tha thứ sau đó chạy đi hướng cửa chính bắt taxi nhanh chóng rời đi.

Nhân viên lễ tân trong khách sạn lo lắng đến gần nhặt lên chiếc kính râm, sau đó đỡ người phụ nữ dậy và mở lời giải thích:

-Đó là một khách hàng của khách sạn chúng tôi, cô bé đó rất ngoan và hiểu biết nhưng không biết sao hôm nay lại gấp gấp và hành động như vậy. Mong phu nhân tha thứ.

-Tôi không sao? Nhưng không biết vì sao cô bé gấp gấp vậy?

Người phụ nữ nhận lại chiếc kính của mình từ tay cô gái có chút hơi ngạc nhiên, nhưng còn có những thứ quan trọng hơn vấn đề này.

Sau câu hỏi, nhân viên lễ tân trả lời hết sức lịch sự:

-Tôi cũng không rõ thưa phu nhân! Cô bé có tham gia thi đấu karate tuy nhiên tôi nghe nói chiều nay mới có trận đấu không hiểu sao cô bé lại đi đâu vào lúc này.

Nhanh chóng mở lời “Cảm ơn”, người phụ nữ không hề chậm trễ nhanh chóng chạy ra hướng cửa khách sạn bắt taxi tại đây và chạy nhanh theo hướng chỉ của người tài xế về hướng xe con bé đang ngồi vừa rời khỏi trong ít phút. Trên khuôn mặt hiện rõ sự lo lắng và bất an.

Địa chỉ mà nó phải tới là một khu vực hẻo lánh ở ngoại thành, nó lo lắng bất an nhìn đồng hồ vì bác tài xế nói đi nhanh nhất cũng sẽ mất tới 25 phút, chưa kể nếu gặp phải vấn đề gì trên đường sẽ bị trễ thời gian. Nó sợ hãi nếu như không kịp giờ mọi thứ sẽ không thể cứu vãn. Trong lòng như hàng nghìn con kiến đang bò mọi góc ngách, từng giờ phút trôi qua trong sự căng thẳng tột độ. Nó chẳng thể làm gì lúc này, gần tới địa điểm như trên tin nhắn thì có cuộc gọi từ hắn tới. Nó vừa bấm nghe thì nhanh chóng có cuộc gọi khác gọi tới là của Mai, nó chẳng thể nào bỏ lỡ. Tắt nhanh cuộc gọi của hắn để nhận cuộc gọi quan trọng hơn. Giọng nói của người đàn ông vang lên sắc lạnh và khiến nó ngộp thở:

-Mày chỉ còn có một phút, chắc con nhỏ này không hề quan trọng với mày rồi.

-KHÔNG! TÔI VẪN ĐANG TRÊN TAXI, TÔI CHỈ CÁCH ĐÓ 1500M NỮA. TÔI NHẤT ĐỊNH TỚI KỊP. CÁC NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC LÀM BẬY.

-Vậy hãy nhanh chóng xuống xe đi! Chúng ta chơi một trò chơi vui, nếu mày chạy tới đây trong vòng 5 phút cộng với 1 phút còn lại nếu mày tới kịp nó sẽ sống. Nếu mày còn ngồi taxi tới đây thì mày biết kết quả như thế nào rồi chứ?

-ANH BỊ ĐIÊN SAO? TÔI LÀM SAO CÓ THỂ?

-Ồ! Mày còn trẻ những cái đó nhất định không khó khăn gì. Hay vì mày không muốn cứu con nhỏ này nữa? Tao không đùa, mày làm tao mất vui rồi, chỉ còn lại 5 phút cho mày lựa chọn. Chạy hay nó chết?

Nó gần như điên loạn trả lời hấn trong vô thức:

-ĐƯỢC! 5 PHÚT! CÁC NGƯỜI NHẤT ĐỊNH PHẢI GIỮ LỜI.

-Đừng có nghĩ ra điều gì vớ vẩn mày nên nhớ mọi hành vi của mày đã ở trong tầm kiểm soát của chúng tao.

-TÔI BIẾT!

Cuộc gọi kết thúc, nó gần như điên lên khi quá vội vàng đã không mang trên người dù là một đồng xu để trả tiền taxi. Không còn gì để vương vấn khi tính mạng con người mới là quan trọng nhất, nó giật mạnh chiếc vòng cổ bằng vàng trắng do nội tạng cho nó vào sinh nhật năm nó mười tuổi và nói gấp gáp:

-Bác nhất định không được bán nó, con nhất định chuộc lại nó bằng mọi giá.

Nói xong, nó lao ra khỏi xe hướng vào sâu trong khu rừng rậm rạp và vắng ngắt. Mọi không gian như ngưng đọng chỉ còn lại tiếng thở gấp gáp của nó, có cảm giác bàn chân đã tứa máu khi nó mang chiếc giày thể thao cứng nhắc không có tất vì sự vội vàng. Nó đau, nước mắt chỉ trực muốn tuôn ra nhưng chưa bao giờ nó có thể bình tĩnh được như vậy trong chính lúc này, mũi chân như có ngàn cây kim đâm chích liên tục khiến nó muốn ngã quỵ nhưng lại chẳng thể khi thời gian đang đếm ngược từng giây phút. Nó sợ nó sẽ không tới kịp và người bạn nó yêu thương nhất sẽ rời xa nó mãi mãi. Không dù có phải chết nó cũng mong muốn nhỏ được sống. Mọi thứ trong không gian rộng lớn rung lên với những cơn gió nhẹ như đang khóc thương cho cô gái nhỏ bé kiên cường không hề gục ngã.

Các cuộc gọi của hấn liên tiếp hiện lên trước màn hình khiến nó càng thêm bồn loạn, không suy nghĩ hay có thể có sức lực tiếp cuộc gọi của hấn, nó quăng chiếc điện thoại đi nhanh chóng để tập trung lại những tinh thần cuối cùng còn sót trong hơi thở gấp gáp. Nó chẳng hay biết chiếc điện thoại vẫn rung lên không ngừng trong bụi cây lạnh lẽo.

Nó chỉ chạy, chạy điên cuồng không biết đã mất bao lâu cho tới khi nhìn thấy một ngôi nhà hoang bằng lán dựng lên của những người khai thác gỗ trái phép. Nó không còn có cảm giác sợ hãi khi mọi thứ gần như tan chảy trong khí quản với những hơi thở khó nhọc.

Căn nhà im lìm hoang sơ, nó chỉ sợ hãi nếu như nó đã tới sai địa chỉ thì thật sự không dám nghĩ mọi thứ sẽ thành ra sao đây? Nó vội vàng đẩy nhanh cánh cửa bằng rơm phủ khiến ánh sáng nhanh chóng len lỏi vào trong căn nhà tăm tối. Nó nhìn thật sâu với sức lực cạn kiệt, một hình dáng quen thuộc đập vào trong ánh mắt, nhỏ đứng phía cuối gian phòng bị trời chật và nước mắt đầm đìa vì sợ hãi. Nó thở phào nhẹ nhõm bước từng bước thật chậm tới gần và cố gắng nói với nhỏ bằng giọng trấn an:

-Mai ah! Không sao rồi. Tớ ở đây bên cậu. Chúng ta...

Câu nói của nó đã bị cắt đứt khi sức lực cuối cùng của nó nhanh chóng bị dập tắt với cái cảm giác đau buốt sau gáy. Từ từ ngã xuống một câu nói khiến cho thần chí nó gần như chết đi hoàn toàn:

-Mày đã tới quá muộn!

Tiếng cười vang lên trong không gian quá đáng sợ, nó khóc trong tiềm thức khi mọi thứ đã mù mịt và thay bằng một màu đen thăm thẳm và gần như không có đáy. Nó một lần nữa có cảm giác rơi xuống hố sâu của địa ngục chỉ còn là những câu nói trong suy nghĩ cuối cùng còn có thể hiện hữu.

“KHÔNG! TÔI KHÔNG TỚI MUỘN! XIN ĐỪNG LÀM HẠI! XIN HÃY THA MẠNG! LÀM ƠN!”

41. Chương 42: Trò Chơi Sinh Tử.

Quay lại buổi tối trước hôm diễn ra trận bán kết thi đấu của nó và đối thủ Bình Định. Nó ngồi trên ghế sofa khách sạn chờ hân tới đưa những cuốn băng hình về các trận đấu từ trước của đối thủ vào ngày mai, cảm thấy chán nản nó lướt face mong muốn biết ít nhiều về nhỏ mấy hôm nay. Vì đã đặt chế độ theo dõi nên khi nhỏ vừa đăng status nó liền có thể nhận được thông báo và vào trang tường của nhỏ xem xét, một câu nói thật ngắn gọn nhưng khiến nó vô cùng khó hiểu.

“Hãy cho tao một cơ hội được nhận sự tha thứ từ mày! Hạnh phúc nha!”

Nhỏ không hề tag một ai đó, nên nó có cảm nhận những câu nói này thật sự là để dành cho nó nhưng vì sao vậy? có cái cảm giác nghi hoặc nó nhanh chóng comment và gửi messenger cho nhỏ nhưng dấu chấm màu xanh đã tối thui, nhỏ out ngay sau khi đăng bài viết và không mong muốn một sự hồi đáp nào hết? Có cái cảm giác như bị dấu giếm điều gì đó nó bấm số của nhỏ và gọi liên tiếp hai cuộc đều không có ai bắt máy. Đây là điều kỳ lạ nhất từ trước đến nay với nhỏ, chẳng thể làm gì khác nó gửi liền ba tin nhắn chỉ với một cái tựa: “Gọi lại cho tao khi mày cảm máy!”

Có cảm giác toàn thân lạnh cóng, nó leo nhanh lên giường và chui tuột vào chăn để lấy lại sức sống. Cái cảm giác lo lắng và bất an cứ quẩn quanh trong tâm trí, vừa lúc đó hân gọi nó để lấy băng đĩa. Nó chẳng thể thoải mái khi mà chuyện của nhỏ vẫn chưa rõ ràng.

Không muốn rời khỏi giường trong thời tiết giá buốt nhưng hân cứ một mực muốn nó phải xuống đi dạo cùng hân, nó chần chừ không muốn ra khỏi giường mà giả vờ như đã ngủ quên. Nhưng cái ý định của nó sụp đổ ngay khi hân gửi một tin nhắn đến, làm nó vội vàng bật dậy. Cũng là vì nguyên văn của tin nhắn là như thế này: “Cho em 5’ chuẩn bị! Nếu em còn không chịu xuống, tôi sẽ lên tận nơi khiêng em đi! Và em nghĩ tôi có dám làm hay không? Em có hối hận cũng sẽ muộn thôi.”

Lật đặt bay ra khỏi chăn và mặc nhanh chiếc áo khoác siêu dày, nó tin là hân chắc chắn dám làm. Hơn nữa những chị nhân viên ở đây đã bị hân làm cho loá mắt, sẵn sàng làm theo yêu cầu của hân mà phá cửa phòng nó nếu hân nói nó bị sắc khí gas hoặc có ý định ngu ngốc nào đó ở trong phòng! Không nên ngu ngốc mà chơi trò chơi mạo hiểm với hân.

Nó lao nhanh ra khỏi phòng, chạy tới cầu thang máy trước mặt với chỉ trong nháy mắt vì nó biết thang máy đang cố định ở tầng 5. Cảm ơn trời phật là nó đã đúng, cánh cửa thang máy sắp đóng lại thì có một ánh mắt thoáng qua khiến nó phải sồn da gà. Nó không nhằm có lẽ nó vừa nhìn thấy chính là Tú Hân đi lướt qua, nó chỉ kịp nhìn ánh mắt của cô bé dành cho nó là một sự vô hồn không cảm xúc đến lạnh lẽo. Nó chẳng thể đánh giá được điều gì vì cánh cửa đã đóng lại quá nhanh, nếu thật sự đó là Tú Hân thì cô bé quá khác, khác đến đáng sợ.

Ngồi trên xe của hân mà tâm hồn nó đã bay đi đâu, ánh mắt của Tú Hân làm cho nó không thể nào mà thôi ám ảnh. Hân đã ngừng nói được một lúc mà nó vẫn cứ gật gù. Không thể hiểu đầu óc nó đang nghĩ gì, hân phải vỗ nhẹ trán nó và nói:

-Đỗ Nguyệt Nhi! Em có nghe tôi nói hay không?

-Ah! ừ! Tôi vẫn nghe anh nói mà.

-Em có chuyện gì dấu tôi sao? Nói!

-Không có gì chỉ là mai tôi thi đấu rồi nhưng Mai không gọi hỏi han tôi chút nào!

Nó tuyệt đối không muốn nhắc tới Tú Hân lúc này vì cũng không muốn hân lo lắng, cũng có thể chỉ là do nó nhìn nhầm mà thôi. Nhìn khuôn mặt nó có vẻ lo lắng thái quá, hân nói pha chút trêu đùa để giúp nó thấy thoải mái hơn:

-Có sự quan tâm của tôi rồi mà em còn tham làm vậy sao?

-Tôi không có đùa! Hình như cậu ấy có việc gì đó giấu tôi. Gần đây cậu ấy rất lạ, tôi có cảm giác mọi thứ không tốt chút nào hết.

-Không có gì đâu! Do em suy nghĩ nhiều rồi. Điện thoại của em đâu?

-Không phải anh có thể trộm đồ dễ dàng sao? Anh hỏi làm gì?

-Tôi không đùa! Đưa cho tôi mượn chút đi.

Nó móc chiếc điện thoại Sony E10i nhỏ xinh cho hắn và nhìn chăm chú xem hắn định làm cái gì? Nhưng đã thấy hắn đưa trả lại ngay với miếng dán hình vàng trắng khuyết phía sau chiếc điện thoại lạ hoắc.

Nhận lại điện thoại của mình, nó đưa tay xoa nhẹ hình dán có cảm giác nó lồi nhưng rất khó phát hiện. Nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu nó nói:

-Anh trẻ con như vậy cơ á? Tôi thích hình mèo kitty cơ mà!

Hắn chỉ cười rất nhẹ nhưng mang một nét đẹp thu hút khó cưỡng lại được và nói:

-Ai mới là trẻ con? Cấm em bỏ nó ra! Nhớ đó!

Nó đưa tay muốn cậy hình dán, nhưng hắn vừa tròng mắt thì nó nhanh chóng áp luôn lên má và vừa nói vừa lè lưỡi:

-Tôi đâu có khùng! Nhìn cũng hay đó mà!

-Đúng là đồ trẻ con!

-Kệ tôi!

Thấy tâm trạng của nó đã thoải mái hơn, hắn mới tiếp tục nói với nó về sự phòng bị cho trận đấu ngày mai, nhưng hai người đều không thể biết rằng trận đấu vốn sẽ chẳng thể nào diễn ra.

Trong lúc đó, tại một căn biệt thự rộng lớn và lạnh lẽo, nữ chủ nhân có cảm giác như chưa từng thuộc về nơi đây. Ngồi trong chính căn nhà của mình mà có cảm giác như xa lạ, cô ta ghét mọi thứ nơi đây khi lần nữa hình bóng của tình địch hiện hữu dưới cùng một bầu trời. Ngồi một mình như một hồn ma cô độc, cô ta mở bản nhạc giao hưởng thánh phòng để xua tan sự u ám trong đầu óc, và mong muốn một lời giải thích từ người đàn ông mang danh nghĩa phu quân vẫn chưa từng trở về nhà sau lễ đính hôn thất bại đó, vì chuyện công tác Sài Gòn hai ngày qua.

Cô ta ngồi lặng nhìn những tập hồ sơ trước mặt như thôi miên, một âm thanh nhanh chóng thu hút được sự chú ý của người phụ nữ. Lướt ánh mắt qua màn hình điện thoại với nụ cười đắc ý, cô ta không quá vội vàng bắt máy nói giọng điệu quan tâm:

-Thế nào? Theo ta chứ?

“ Có thật sự mọi việc sẽ được giải quyết nếu tôi nghe theo lời bà? Tôi cần bà chắc chắn sẽ không có bất cứ ai phải chịu tổn thương trong chuyện này! Như vậy tôi mới có thể nghe theo lời của bà! Nếu có chuyện gì đó trái đạo đức tôi tuyệt đối sẽ làm mọi việc dù cho có bị trừng phạt.”

-Được! Cứ tin ta. Hơn nữa ta sẽ chẳng bao giờ có thể hãm hại con của chính mình.

“Được! Tôi sẽ trở về trong đêm nay!”

-Tốt! Sáng mai ta sẽ liên lạc lại.

Cuộc gọi vừa kết thúc thì nghe tiếng xe hơi quen thuộc vào garage cũng vừa tắt máy. Dừng điều khiển tắt đĩa nhạc còn đang phát dở, cô ta nở một nụ cười với nhiều hàm ý trong suy nghĩ xếp gọn những tập hồ sơ trước mặt.

Sau đó liền đứng dậy chuẩn bị hai cốc rượu vang lớn và ngồi chờ đợi. Không lâu sau, người đàn ông bước vào với tinh thần khá mệt mỏi, lướt qua cô ta đang ngồi trong phòng khách không hề mở một lời. Hết sức bình tĩnh và một nụ cười vẽ trên cánh môi thật hoàn hảo, Lưu Hoàng Lan nói như để cản bước chân của người phía sau lưng nhưng không hề ngoảnh đầu lại:

-Từ bao giờ anh đã coi tôi là người vô hình trong ngôi nhà này vậy Đỗ Vũ Phong? Đỗ phu nhân chờ đợi phu quân lâu vậy cũng coi không ra sao có phải là quá vô tình không?

Không có ý định sẽ kéo dài cuộc nói chuyện, ông Phong thở dài một hơi nói với tâm trạng không mấy vui vẻ:

-Tôi mệt rồi! Có gì để mai nói chuyện đi.

-Công việc có vẻ không tốt nhỉ? Cũng phải thôi cái trò chơi của anh khiến cho người ta không nhận ra thì thật là kém cỏi rồi.

-Tôi không có thời gian cho mấy việc nhảm cô nói.

-Thật nực cười! Nhảm sao? Cũng phải thôi! Đâu có ai tự nhận sai sót về bản thân. Tôi cũng không muốn phiền anh đâu, chỉ là muốn nhắc anh nhận giấy tờ ở viện xét nghiệm ADN thôi. Chắc anh không cần hay để tôi ném vào thùng rác nhé!

Không hề có một câu trả lời nào hết, ông Phong quay lại với ánh nhìn khó đoán, lấy toàn bộ cả tập hồ sơ trên bàn đã được cô ta xếp gọn gàng. Nhưng lại tiếp tục muốn rời về phòng làm việc không hề có ý định sẽ ngồi lại với cô ta. Cảm thấy như là một trò đùa, cô ta vẫn tiếp tục là người mở lời trước:

-Đâu cần phải trốn tránh vậy chứ? Anh đã làm thì cũng có gan đối mặt. Chúng ta uống với nhau một chén, anh thật sự là không có gì muốn nói sao?

Ông Phong dừng bước, quay lại nhìn cô ta với ánh mắt đen sâu thẳm khó đoán. Không nói một lời với lấy ly rượu vang trong tay cô ta uống một hơi cạn sạch, sau đó vẫn là một sự im lặng trở về phòng của riêng mình.

Cô ta không còn muốn ngăn cản chỉ nở nụ cười mỉa mai nói từng chữ với giọng điệu đùa cợt nhưng lại khiến cho ông Phong nhanh chóng chôn chân tại một chỗ:

-Đỗ Nguyệt Nhi! Cái tên ẩn tượng đó ha! Quả nhiên là một cô bé xinh đẹp, đôi mắt của nó thật sự khiến cho tôi phải ghen tị.

-Tốt nhất cô đừng có làm gì dại dột Lưu Hoàng Lan.

-Anh cũng chịu mở miệng rồi sao? Quả nhiên là sự sắp đặt của anh quá hoàn hảo, mới có thể khiến ba mẹ tôi nhanh chóng bị vở kịch của anh làm cho mờ mắt. Nhưng anh yên tâm tôi cũng sẽ vì anh mà giúp cho con bé có được hạnh phúc vì nó là con gái của tôi. Không phải anh nói muốn làm ba nuôi của con bé sao? Chuyện này thật là khiến tôi cảm thấy cuộc sống ngày càng thú vị.

-Cô nên bỏ những cái suy nghĩ vớ vẩn trong đầu của cô đi.

-HA...HA...

vớ vẩn ư? Câu đó nên dành cho anh đó Đỗ Vũ Phong! Anh nên nhớ những thứ anh có được ngày hôm nay cũng chính là nhờ có Lưu gia mà có được. Cái thứ anh cầm kia không phải là nên đốt hết đi sao? Người tham lam chính là anh Đỗ Vũ Phong ah!

-Vậy cô muốn sao? Kết thúc trò chơi ở đây đi!

-Kết thúc? Làm sao tôi có thể kết thúc khi trò chơi được quyết định chính là do anh! Vấn đề lựa chọn đã luôn thuộc về anh! Cuộc đời của tôi không phải chính vì anh mà mọi thứ đều đã thành ra cái gì? Chỉ anh mới biết. Tôi thật sự là cũng yêu nó giống như anh vậy thôi. Mọi thứ tôi có đều nhất định chỉ dành cho nó.

-Vậy là cô đã lựa chọn! Mọi thứ cô tự quyết định đừng có bao giờ hỏi tôi và nói là do tôi lựa chọn. Tạm dừng ở đây đi, cô say rồi.

Cuộc trò chuyện hoàn toàn kết thúc và không gian trở về với sự tĩnh lặng hoàn toàn. Vẫn là một hình bóng đơn độc giữa căn phòng khách rộng lớn, cô ta nở một nụ cười chua chát nói từng tiếng trong hơi thở nhẹ nhàng, u ám:

-Cuối cùng anh vẫn lựa chọn sự thật! Ok! Đỗ Vũ Phong! Trò chơi của chúng ta bắt đầu! Những thứ vốn là của Lưu gia nhất định cũng chỉ có con cháu Lưu gia mới có quyền được nắm giữ.

Uống cạn ly rượu còn lại trong nháy mắt, bấm điện thoại gọi cho thư ký riêng cô ta mở giọng nói từng chữ rõ ràng khi có câu trả lời thông báo lễ phép của đầu dây bên kia:

-Cuộc họp ngày mai nhất định không được vắng mặt một ai kể cả Tổng giám đốc.

42. Chương 43: Mất Tích?

“Đỗ Nguyệt Nhi! Em làm cái quái gì vậy? vì sao em không nghe máy của tôi chứ? Sao lại luôn khiến cho tôi phải lo lắng cho em chứ?”

Ngồi trong phòng họp với tâm trí cứ loạn cả lên vì lo lắng cho nó, hần bật định vị GPS hôm trước hần đã gắn lên cùng với miếng dán ở phía sau điện thoại của nó để kiểm tra. Hình dấu chấm đỏ liên tục di chuyển cho tới khi ra tới ngoại thành, khu này vốn ít dân cư và là một nơi nó không biết đến được, sao nó lại tới đó lúc này chứ? Có cảm giác bất an, hần liên tục gọi cho nó nhưng nó lại không nghe máy. Có vẻ như mọi thứ đã ngoài tầm kiểm soát, hần vẫn gọi nhưng chẳng có một ai trả lời, dấu chấm đỏ hiển thị trên màn hình không hề rời đi nữa nhưng có gì đó rất bất ổn. Tâm trí của hần hoàn toàn đảo lộn mà không tập trung gì tới buổi họp công ty, có một điều gì đó hối thúc trong suy nghĩ. Hần đứng lên muốn rời khỏi buổi họp, trước ánh mắt ngạc nhiên của những con người trong hội đồng quản trị. Họ nhìn hần với ánh mắt khó hiểu, mẹ hần không hề có phản ứng, trên khuôn mặt vẫn luôn là một sự lạnh lùng mở lời nhưng tuyệt nhiên khiến ai cũng phải run sợ:

-Cậu có ý kiến gì sao tổng giám đốc?

-Dạ không nhưng con muốn...

-Đây là công ty! Không có ý kiến gì thì cậu mau ngồi xuống đi! Cô có thể trình bày tiếp được rồi cô Ánh Tuyết. Thư ký Kim, anh hãy tịch thu hết các thiết bị liên lạc tạm thời để buổi họp không bị gián đoạn.

Hần hoàn toàn không có cơ hội rời khỏi buổi họp khi thái độ của bà là quá khắt khe, lời hứa vẫn còn đó, hần vốn đang ở trong tình huống quá khó xử. Cảm giác trong lòng quá bất an, hần cố gắng giữ lại bình tĩnh, nhưng lại không hề giao nộp điện thoại. Để gọn trong túi áo chờ đợi cuộc gọi lại của nó nhưng không cả tiếng đồng hồ trôi qua mọi thứ gần như ngưng đọng, cuộc họp cứ kéo dài mãi mà không hề có chiều hướng sẽ dừng lại. Chiến lược kinh doanh của các giám đốc mỗi ban trong công ty đều lần lượt từng người có 30 phút để thuyết trình, khiến buổi họp diễn ra với thời gian dài không bình thường.

Một tiếng của cuộc họp giống như là một giờ ngồi trên đồng lửa lớn, hần không còn có thể giữ được bình tĩnh khi nó chẳng gọi lại cho hần dù là một cuộc. Đứng bật dậy và lao ra phía cửa lớn, không có ý định sẽ ngoảnh đầu lại cho tới khi nghe một giọng nói:

-Cậu coi công ty là trò đùa sao? Muốn đi là đi cũng không nói cho rõ ràng.

Buộc bản thân dừng bước trong chốc lát và bình tĩnh mở lời đối đáp với mẹ mình cũng như với những người khác:

-Tôi có một việc rất quan trọng không thể trậm trễ! Thư ký Lâm sẽ ghi lại mọi thông tin của buổi họp còn lại cho tôi. Mong mọi người thứ lỗi. Tôi nhất định sẽ nghiên cứu kỹ càng và cho bản đánh giá chính xác vào ngày mai.

Nói xong liền lao nhanh ra ngoài không hề dừng bước vì bất cứ lý do nào nữa, Lưu Hoàng Lan không còn ngăn cản vẫn tiếp tục diễn ra buổi họp, nhưng ánh mắt hoàn toàn lạnh lùng và vô cảm tới đáng sợ khiến không một ai dám có lời thắc mắc về hành động bộc phát của tổng giám đốc trẻ tuổi này.

Lao nhanh với tốc độ kinh hoàng trên chiếc xe đua quen thuộc, nhưng hần lại vì tắc đường mà không thể đi được với thời gian nhanh nhất. Có cảm giác như mọi thứ chống đối hần lúc này, bấm số nó gọi một lần nữa nhưng lại nhận được tín hiệu “thuê bao không liên lạc được”. Hần nghĩ bản thân có thể điên lên thật sự nếu như không nhìn thấy nó trong vài phút tới “Nguyệt Nhi ah! Chỉ cần em không sao tôi tuyệt đối sẽ không la em hay trách em! Chỉ cần tôi nhìn thấy em nguyên vẹn trước mặt tôi!”

Chấm tròn trên GPS hiển thị ở màn hình điện thoại của hắn vẫn giữ nguyên, mọi thứ hắn mong muốn chỉ là có thể tới bên nó nhanh nhất lúc này. Mất tới 45 phút để có thể tới được địa điểm đó chỉ vì giao thông khiến hắn có cảm giác vô dụng ghê gớm, muốn lao xe đến đúng nơi trên định vị nhưng phía trước mặt là cánh rừng rộng lớn, hướng nó đến vốn không phải theo trục đường chính. Quyết định sẽ xuống đi bộ lần theo hướng nó đã từng đi, mọi thứ xung quanh hoàn toàn hoang vắng không có một bóng người. Hắn suy nghĩ thật sự cảm thấy khó hiểu: “Sao em lại vào cái nơi như thế này chứ? Em muốn đùa với tôi sao Nguyệt Nhi? Xem tôi sẽ xử em như thế nào!”

Nhưng khi hắn tới chính xác địa điểm của dấu chấm đỏ thì không hề nhận lại được bóng dáng của một ai đó, càng không thể nào có nó ở tại nơi đây được. Mọi thứ chìm trong lặng im và hắn bắt đầu không thể giữ được bình tĩnh trong suy nghĩ!

Tìm kiếm mọi nơi để tìm ra được cái thiết bị định vị đánh lạc hướng, hắn gần như điên lên khi khu rừng quá rộng với những bụi cây rậm rạp khiến tầm nhìn của hắn hoàn toàn bị lấy mất. Không thể nào còn kiểm soát được hành động, hắn quăng chiếc điện thoại trong tay khi đầu óc chẳng thể tỉnh táo được nữa.

“TÍT...TÍT...TÍT...”

Ngày lúc đó một âm thanh vang lên phá vỡ không gian tĩnh lặng, liền khiến hắn phải chú ý, bước đến gần chút với bụi cây trước mặt. Hắn thấy có một ánh sáng nhỏ bị chiếc điện thoại của hắn vừa ném trúng phải, nhanh chóng bật lên chính là mảnh trăng khuyết. Hắn đã quên mất nó có thể phát ra tín hiệu, nhưng điều đó không còn quan trọng, khi miếng dán không còn được gắn liền với chiếc điện thoại. Nhét nhanh máy thứ đó vào túi, hắn chạy xung quanh khu rừng để có thể mong muốn tìm được điều gì đó, có thể nào là do nó đánh rơi: “Nguyệt Nhi! Tôi đã nói em tuyệt đối phải nghe tôi! Em đang ở đâu?”

Hắn đã chạy lệch hướng quá nhiều cho tới khi nhìn thấy một ngôi nhà hoang trước mặt, mọi thứ chẳng có gì khác thường. Hắn bước thật nhanh tới gần và nhanh chóng vào trong tìm kiếm, nhưng đúng là chẳng có gì hết. Nó hoàn toàn là một ngôi nhà hoang tàn, rách nát không có người. Có cảm giác bất lực: “Nguyệt Nhi! Em đang ở đâu? Cầu xin em hãy ra mặt!”

Đã đi rất nhiều, tìm kiếm mọi nơi nhưng chỉ một hình bóng của nó cũng không có. “Đã có chuyện gì xảy ra?” Ngồi gục xuống ở một gốc cây vì cảm thấy quá vô dụng. Hắn chẳng còn có thể bình tĩnh thì một cuộc điện thoại từ nhỏ Mai đến khiến hắn cố gắng lấy lại chút hy vọng cuối cùng, nhanh chóng bắt máy. Đầu dây bên kia, nhỏ Mai liền gấp gáp hỏi sau khi thấy cuộc gọi được nhận:

-Đỗ Minh Thành! Anh có biết Nguyệt Nhi đâu không? Sao tôi không thể liên lạc được với nó. Tôi mới về đây được được mấy phút mong muốn làm nó bất ngờ nhưng sao lại không thể gọi được.

-Cô đang ở đâu?

-Sao anh không trả lời tôi trước? Tôi đang ở khách sạn Hương Sen chờ nó! Thầy Vũ và mọi người cũng đang tìm nó khắp nơi, trận đấu buổi chiều sắp bắt đầu. Nó ở đó có phải không?

Vậy là nó không có ở đó! Cũng có nghĩa là nó thật sự mất tích sao? Mọi thứ đã hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát. Hắn không còn có thể trả lời các câu hỏi của nhỏ Mai được nữa. Mọi âm thanh đều không thể lọt được vào tai lúc này. Hắn không thể vô dụng ngồi một chỗ như thế này được, nói nhanh một câu với nhỏ Mai và tắt máy:

-Tôi sẽ tìm bằng được cô ấy!

Bỏ điện thoại vào túi, hắn chạy nhanh với tốc độ điên cuồng vào mọi hướng của khu rừng mong muốn tìm thấy được điều gì đó với hy vọng mong manh là nó bị lạc đường. Và điện thoại của nó là do bị hết pin nên không thể gọi cho hắn. Nhưng mọi thứ sụp đổ, chẳng có thứ gì khác, ánh sáng yếu ớt dần lui tắt và buổi chiều dần buông xuống. Hắn vẫn tìm kiếm trong vô vọng, chưa bao giờ hắn thấy mình vô dụng tới như vậy, không thể cho bản thân trở về khi chưa biết một tin tức nào về nó. Mọi hy vọng đã gần như hoàn toàn vỡ nát khi có cuộc gọi từ chính số điện thoại của nó tới. Hắn như phát điên lên mà trả lời vào điện thoại với tâm trạng gần như trút được gánh nặng:

-Nguyệt Nhi! Em thật là liều lĩnh! Xem tôi sẽ xử lý em như thế nào...

-Anh muốn xử lý cô ta như thế nào? Tôi thật muốn xem anh dùng dao đâm cô ta quá. Không phải thú vị sao? Trò chơi này anh cũng được ném mùi. Anh không thấy vui sao?

Giọng nói hoàn toàn là của một người con gái xa lạ, hẳn biết mọi thứ đã chẳng còn gì là an toàn. Người phụ nữ này chắc chắn đã giữ nó trong tay. Cố gắng lấy giọng lạnh băng trả lời với người phụ nữ với sự bình tĩnh cuối cùng:

-Cô là ai? Cô muốn gì? Nguyệt Nhi đang ở đâu?

- Cô ta đang rất vui vẻ! Anh quan tâm nhiều vậy làm gì?

-Có phải cô muốn tiền mới chịu giao người?

-Ha..ha... Tiền? thật nực cười! Anh chỉ có thể dùng tiền thôi sao? Tôi chỉ muốn anh nhận lại những gì mà anh đã khiến cho một cô gái phải chịu đựng. Giống những trò đùa mà anh đã từng khiến người người phải chịu khổ, bần cùng. Bây giờ cũng hãy tự mình cảm nhận đi.

-Vậy cô muốn gì? Cô nói đi!

-Tôi muốn gì ư? Thật mong có thể nhìn thấy anh ôm được cái xác của cô ta mà chết đi trong đau đớn. Nhưng như vậy quá dễ dàng rồi. Trò chơi này bắt đầu là do anh vậy cũng hãy cứ để chính anh tự mình tìm ra tất cả. Tôi sẽ xem anh có thể làm như thế nào?

-Vậy ít nhất hãy cho tôi một địa điểm!

-Chẳng gì là dễ dàng như vậy đâu Minh lão đại! Good luck!

Cuộc gọi kết thúc, hẳn đã quá phí phạm thời gian ở cái nơi khỉ ho cò gáy này rồi. Bấm gọi lại thì một lần nữa thì tiếp tục nhận được là “Thuê bao”. Nếu mục đích của người vừa gọi là báo thù, mọi thứ có thể sẽ đi lệch quỹ đạo. Người con gái hẳn đã làm tổn thương ư? Có quá nhiều người hẳn đã từ chối làm sao để khẳng định chắc chắn đó là ai? “Nguyệt Nhi! Tôi nhất định tìm ra em! Trò chơi này tôi nhất định sẽ đi đến cuối con đường vì em!”.

Nhanh chóng rời khỏi nơi đây với điểm đến tiếp theo là khách sạn Hương Sen, có lẽ cần phải thông báo ngừng trận thi đấu này lại. Còn có một người khiến hẳn có cảm giác cần được nhận một số câu trả lời hợp lý. Lúc này sự bình tĩnh chính là điều quan trọng nhất: “Tôi có thể điên lên vì em nhưng tôi biết đó sẽ chỉ là một sự sai lầm! Hãy tin ở tôi vì tôi nợ em quá nhiều! Tôi sẽ dùng cả cuộc đời mình để bù đắp lại cho em mọi thứ Đỗ Phan Minh Nhi!”

Một người phụ nữ ăn mặc quý phái với chiếc kính dâm và chiếc mũ gaúcho che kín nửa khuôn mặt, biết bản thân không phù hợp với những chỗ như thế này nhưng không thể không đến vì bà cần sự giúp đỡ của một người. Bước chân mệt nhọc của bà có thể khẳng định là vì bà vừa chạy quá sức và rất vội vàng. Trước mặt là quán rượu lớn với cái tên PRETTY BAR! Cố gắng bước từng bước với sự bình tĩnh vào cái nơi nhạc xập xình ồn ào, khiến bà có cảm giác muốn gục ngã. Nhanh chóng tìm kiếm một hình bóng quen thuộc trong những con người đông đúc. Không quá khó phát hiện để có thể nhìn thấy chàng thanh niên ngồi ở góc phòng với hai bên là những cô gái ăn mặc hở hênh, lộ liễu cùng với những chai rượu lớn chỉ còn lại vỏ rỗng.

Bà bước thật nhanh tiến về phía ngòai của người thanh niên. Cách ăn mặc của bà làm cho người ta có chút khó chịu, nhưng những điều đó đâu khiến bà có thể quan tâm. Đứng trước mặt chàng thanh niên vẫn khiến cho anh ta chẳng hề hay biết khi chìm trong men rượu. Những người con gái ngồi cạnh hẳn nhìn bà như người ngoài hành tinh mà buông lời trêu đùa:

-Bà lên đi chỗ khác! Nơi đây không dành cho bà.

-Mấy cô đi nhanh cho tôi. Tôi có chuyện muốn nói với nó.

-Nó ư! Bà có quyền gì mà đuổi chúng tôi.

-Vì tôi là mẹ của nó! Cút hết!

Chàng thanh niên không hề tỉnh táo mà mở giọng lẽ nhè:

-Mẹ gì chứ? Sao còn chưa rót rượu cho anh thế hả?

Cái sự xay sắn của anh khiến cho bà thật sự không thể chấp nhận, vừa nói hắt lại làm cái hành động vuốt ve cằm của người con gái ngồi cạnh như là sự trêu đùa dành cho bà. Không còn giữ được bình tĩnh, bà cúi xuống túm lấy cổ áo anh và nói:

-Nguyễn Hoàng Nam! Nếu con còn tiếp tục đắm chìm trong men rượu thì em gái con Đỗ Nguyệt Nhi thật sự nó sẽ bị hãm hại! Nó đã bị bắt cóc trong sáng nay mà ta không thể cứu được nó, người có thể cứu nó lúc này chỉ có con thôi! Con có hiểu không?

Ánh mắt của anh có sự thay đổi nhanh chóng khi bà nhắc đến tên của nó, tuy nhiên ngay sau đó lại là ánh mắt mơ hồ vì say sắn. Hắt nhanh tay của bà ra khi cổ áo đã bị bà tóm lấy đến nhăn nheo mở giọng:

-Tôi chẳng quen ai với cái tên lực cười đó. Bà là cái gì mà bắt tôi phải làm gì đó chứ? Bà biến khỏi nơi đây đi nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ.

Một cảm giác bất lực và không còn có thể cứu vãn, người phụ nữ tiều tụy nói từng câu dứt khoát sau khi rời khỏi nơi đây để tiếp tục tìm kiếm con bé:

-Nếu có thể nói ra những lời như vậy thì cũng đừng hối hận! Ta biết mình có lỗi với con nhưng ta nghĩ cha con sẽ thật sự quá thất vọng. Đứa nhỏ đó ta nợ nó quá nhiều ta sẽ tự mình chuộc lỗi. Chỉ mong con hãy sớm tỉnh ngộ đi!

Sau khi bà rời khỏi, anh ngồi im lặng như có điều suy nghĩ. Cô gái vừa được anh quan tâm liền bám lấy tay anh khi nghĩ rằng tình cảm đã tăng tiến, nhưng anh lạnh lùng hắt mạnh làm cô ta ngã ra phía cô gái bên cạnh. Cầm lấy chiếc áo khoác nhanh chóng rời khỏi bar đến khách sạn GREEN STAR với một suy nghĩ trong đầu óc: “Tôi tuyệt đối sẽ tổng ông vào tù nếu việc này liên quan đến ông một lần nữa. Tôi xin chắc chắn về điều đó. Tất cả chỉ là vì tôi là anh trai của em.”

43. Chương 44: Đôi Mắt Bị Đánh Cắp Và Những Ký Ức Mờ Nhạt!

Trong không gian yên bình, một thảo nguyên xanh trải dài tới tận cuối chân trời. Những cánh hoa màu hồng phấn bắt mắt cùng những đàn bướm xinh đẹp bay lượn thật tự do, khiến cho nó không thể lặng im mà chơi đùa với chúng quên đi mọi thứ trong thực tại. Nó cảm thấy nhẹ nhõm và không còn có điều gì khiến nó phải vương bận khi ở tại nơi đây. Nó đã ở lại đây rất lâu cho tới khi có một tiếng gọi thật quen thuộc phía sau nó:

-Em ham chơi quá rồi đồ ngốc. Cùng về với tôi nhé!

Một người con trai thật đẹp với đôi mắt màu hổ phách, khoác trên mình một bộ vest trắng toát như hoàng tử đưa tay hướng về phía nó chờ đợi. Người con trai ấy cách nó không quá xa chỉ mười bước chân, trong lý trí mách bảo nó phải hướng về phía người ấy. Nó dừng việc chơi đùa mà bước từng bước thật chậm hướng về phía người con trai ấy với trái tim đập rộn ràng. Nhưng đôi chân nhanh chóng bị khựng lại khi có một cánh tay giữ lấy bàn tay của nó thật chặt. Nó cố gắng thoát ra khỏi cánh tay ấy nhưng lại không thể, quay lại để có thể nhìn rõ ai đó đang cản bước. Là một người con trai khác, khoác trên mình một bộ vest màu đen và mái tóc vàng baby, người con trai nhìn nó với đôi mắt giận hờn và nói như khẳng định:

-Người luôn bên cạnh là mình! Người cậu lựa chọn cũng là mình cậu không nhớ sao? Ở lại đây bên mình đi! Chúng ta cùng chơi! Cậu nhất định sẽ hạnh phúc. Con người kia chỉ đang lợi dụng cậu thôi! Ngốc ah!

Nó hoàn toàn không có ấn tượng gì hết, nhưng nó cũng có cảm giác người con trai này thật thân quen. Vậy ai mới là người nó nên tin tưởng, cảm thấy đầu thật đau nhức, nhưng lại chẳng thể đưa ra được sự lựa chọn.

Ngay lúc đó, người con trai có đôi mắt màu hổ phách đã quay lưng lại với nó và mở lời lạnh lùng:

-Em chẳng có khi nào đưa ra được một lựa chọn chính xác ngay cả khi mọi thứ quá rõ ràng, thật đáng thất vọng.

Một cô gái xinh xắn với gương mặt mà nó gần như đã gặp rất nhiều lần nhưng không thể nhớ ra cô gái đó là ai? Cô ta bước đến nắm lấy tay của người con trai ấy rồi đi thật chậm và quay lưng lại với nó, trước khi họ khuất bóng cô gái đó đã quay lại và dành cho nó một nụ cười mỉa mai và đắc ý.

Nó có cảm giác đau, thật sự rất đau, một cái gì đó đã vỡ nát. Nước mắt nó không ngừng tuôn rơi khi cái cảm giác vừa mất đi thứ gì đó quan trọng nhất nhưng lại không biết đó là thứ gì? Một suy nghĩ rằng bản thân thật quá vô dụng! Mọi cảnh vật vẫn đẹp đẽ như thế nhưng nó không còn thấy được hạnh phúc hay niềm vui, khi trong tim mọi cảnh vật với nó đã hoàn toàn đổ nát. Chàng trai với bộ vest đen vẫn luôn bên nó và nói thì thầm:

-Cậu đừng buồn! Có mình luôn bên cậu, mình sẽ chăm sóc cậu suốt cuộc đời này.

Câu nói của cậu ta vừa kết thúc thì khung cảnh đã thay đổi toàn bộ với tiếng nhạc du dương, nó đứng bên cạnh cậu trong một nhà thờ lớn. Những đứa trẻ xinh đẹp như thiên thần đang tung lên những cánh hoa hồng và những hạt gạo theo nghi thức kết hôn của những người theo đạo thiên chúa. Nó nhìn lại bản thân mình không còn là bộ quần áo bụi bặm mà là một bộ váy cưới trắng tinh khôi, thật sự rất đẹp với thiết kế quá hoàn mỹ.

Vị cha xứ đứng trước mặt hai người và bắt đầu đặt câu hỏi, người con trai ấy đã khoác lên mình một bộ vest màu hồng phấn và một nụ hoa đỏ tươi cài trên ngực áo rất đẹp đẽ nhanh chóng trả lời câu hỏi:

-Tôi đồng ý!

Và khi cha xứ hướng ánh mắt đến phía nó và đọc lại câu hỏi một lần nữa:

-Cô gái! Con có nhận người nam này làm chồng, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ chàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người con trai khác để chung thủy với chàng cho tới hơi thở cuối cùng hay không?

Nó nhìn lại mọi thứ, nhìn lại chính cơ thể và người con trai bên cạnh và bắt đầu suy nghĩ : “Nó sẽ cưới ư? Khi còn quá trẻ như thế này sao? Người con trai này? Nó yêu ư? không trái tim này vốn đã chẳng còn cảm giác nữa rồi!”

Người con trai ấy vẫn luôn hướng ánh mắt về phía nó với sự mong đợi, những khán giả phía dưới không biết đã chật kín từ lúc nào cũng đều chỉ hướng về phía nó để được nhận một câu trả lời: “Đồng ý!”

Mọi thứ khiến cho đầu óc của nó lại nổi cơn đau nhức, đặt nhanh bó hoa vào tay người con trai ấy và nói thẳng thắn:

-Xin lỗi cậu! Nhưng...

Câu nói chưa được trọn vẹn thì người con trai ấy đã thay đổi bằng ánh nhìn sâu thẳm lạnh ngắt, giận giữ nắm chặt lấy tay nó và nói rít qua kẽ răng:

-Cậu nên nhớ! Cậu không có quyền từ chối! Buổi lễ đính hôn này chính là sự ấn định cậu thuộc về tôi!

Nó cố gắng thoát ra khỏi cánh tay khiến nó có cảm giác đau đớn nhưng hoàn toàn vô vọng, những giọt nước mắt không ngừng rơi khiến toàn thân nó rung lên không ngừng cho tới khi nhận ra đó là một giấc mộng quá đáng sợ mà hét lên thảng thốt:

-KHÔNGGGGGGGGGGGG.

Cố gắng thoát ra khỏi giấc mộng ấy, nó từ từ mở mắt khi những giọt lệ vẫn không ngừng tuôn rơi. Cái cảm giác trái tim vỡ ra từng mảnh có lẽ nó đã từng trải qua trước đây khiến nó không thể kìm nén được một cảm xúc thật như thế.

Có lẽ nó đã ngủ quá lâu nên không thể thích ứng với thực tại, khép lại thật chặt và một lần nữa lau khô những giọt nước mắt trong cố gắng mở ra thật chậm.

CHỈ LÀ MỘT MÀU ĐEN! Không một ánh sáng! Không một vật thể nào hết! Tất cả chỉ toàn là bóng tối. Nó sợ hãi mà có một cái cảm giác bản thân có phải đã bị chôn sống hay không? Mọi thứ trở nên ngột ngạt và khiến cho nó gần như phát điên lên mà quơ tay bám lấy thứ gì đó trong tiếng hét thất thanh:

-CỨU! LÀM... ƠN!

Mọi thứ trở nên tuyệt vọng khi nó không được đón nhận lại một điểm tựa nào hết! Ngay lúc nó gần như ngất đi một lần nữa thì có một bàn tay lớn giữ thật chặt lấy tay nó vẫn đang quơ loạn xạ trong không trung vì sợ hãi. Người con trai nhìn nó trong lo lắng mà mở giọng quan tâm, ấm áp:

-Có anh ở đây! Em đừng lo! Anh sẽ bảo vệ em mà.

Vừa nói người đó vừa ôm lấy nó vào lòng và vỗ nhẹ lưng nó trấn an. Nó sợ hãi mà cố gắng mở thật lớn đôi mắt để nhìn mọi thứ xung quanh qua vai của người ấy nhưng vẫn chỉ là một màu đen huyền hoặc, nó sợ hãi mà mở lời trong sự lo sợ tận cùng:

-Sao tôi không thể nhìn thấy gì hết? sao anh không mở đèn lên để tôi có thể nhìn thấy được anh? Tôi là ai? Tôi đang ở đâu. Sao tôi không thể nhớ cũng không thể nhìn thấy được bất cứ thứ gì? Vì sao vậy?

Các câu hỏi cứ liên tục phát ra cho đến khi nó kiệt sức, gục xuống vai người con trai đó và ngất đi trong sợ hãi. Bóng tối lại một lần nữa nuốt trọn thân hình nhỏ bé của nó! Nó mong muốn một lần nữa đó chỉ là một giấc mơ, cơn ác mộng cũng sẽ kết thúc sau khi nó tỉnh giấc.

Người con trai nhìn nó trong lo lắng, đặt nhẹ nó nằm lại giường và lấy khăn lau đi những giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên khoé mi thật ân cần: “Tôi nhất định mang lại hạnh phúc cho em! Đôi mắt bằng mọi giá tôi cũng sẽ mang nó về với em vì nó khiến cho em khác biệt với cả thế giới! Nhưng ký ức đau buồn em hãy quên đi vì tôi sẽ giúp em có được những kỷ niệm ngọt ngào và hạnh phúc.”

Sau khi đã lấy chăn giữ ấm cho nó, anh ta nhẹ nhàng bước ra ngoài và nói chuyện với vị bác sỹ đã theo dõi cho nó cả ngày qua:

-Tôi phải làm sao để có thể chữa trị cho đôi mắt của cô ấy?

-Theo đánh giá của tôi! Giác mạc của cô ấy đã bị phá hủy hoàn toàn. Là ai đã làm ra chuyện độc ác như vậy chứ? Bây giờ chỉ có thể phẫu thuật ghép giác mạc thay thế, nhưng thật sự là rất hiếm hoi và quan niệm ở nước ta còn lệch lạc về vấn đề này. Nhưng cậu thật sự không muốn hồi phục trí nhớ cho cô ấy sao?

-Không phải ông nói là do có quá nhiều ký ức buồn và tổn thương ở vùng sau đầu đã ức chế khiến cho chính bản thân cô ấy không thể chấp nhận được mà cố quên đi sao? Vậy thì chúng ta cần gì phải cố gắng để cô ấy nhớ lại những điều cô ấy muốn quên đi chứ. Tôi muốn cô ấy được phẫu thuật ghép giác mạc trong thời gian gần nhất.

-Cậu biết đó! Thật sự rất khó nói! Không phải chỉ mình cô gái này mà có rất nhiều người cũng cần được ghép giác mạc. Tôi không thể nói trước.

Người con trai không thể bình tĩnh mà túm lấy cổ áo của vị bác sỹ trung niên nói rõ ràng:

-Có phải ông không muốn giúp? Hay chỉ là vì tiền? Tôi sẽ trả bằng mọi giá!

Vị bác sỹ hất mạnh tay cậu ta ra khỏi cổ áo mình mà nói trong tức giận vì bị xúc phạm:

-Cậu nên nhớ tiền không phải là vấn đề! Cậu nghĩ có thể phẫu thuật khi không có giác mạc thay thế ư? Tôi không phải thần thánh cậu hiểu không? Tôi sẽ liên lạc lại nếu có người hiến tặng trong thời gian sớm nhất không phải vì cậu chỉ là vì cô gái đó quá đáng thương. Cậu hãy nhớ lấy điều đó.

Nói xong ông liền sách cặp rời khỏi ngôi nhà của cậu ta với sự bình tĩnh còn sót lại. Không muốn khiến mọi chuyện trở nên phiền phức hơn.

Anh ta chẳng thể chấp nhận điều gì khác ngoài việc mong muốn sẽ có thể khiến cho đôi mắt của nó có thể nhìn lại, một cảm giác bị phản bội và lừa dối dâng lên trong lòng. Ngay lúc đó có cuộc gọi tới. Anh ta chẳng hề suy nghĩ mà nhanh chóng bắt máy trả lời trong sự tức giận:

-Vì sao? Vì sao lại lấy đi đôi mắt của cô ấy? Không phải cô nói sẽ bảo vệ cô ấy sao? Tôi nhất định không tha thứ cho cô!

-Cậu nhóc! Bình tĩnh đi! Cậu không thấy tôi đang muốn giúp cậu sao? Nếu nó biết rõ về cậu như vậy thì việc gặp cậu mỗi ngày càng khiến nó nhớ ra mọi thứ và hận cậu nhiều hơn. Bây giờ cậu đang có thời gian để vun vén tình cảm với nó, tôi đã biết nó đang bị mất trí nhớ mọi thứ không phải quá tốt sao?

-Có phải cô nói là vì muốn tốt cho tôi? Vậy không phải là đã quá tàn nhẫn hay sao? Cô đã khiến tôi phạm sai lầm! Tôi không thể tin lời cô nói được nữa, tôi sẽ báo cảnh sát.

-Cậu đừng có đùa với tôi! Cậu nhóc! Cậu nghĩ cậu và nó có thể sống sót rời khỏi đó sao? Cậu hãy nghĩ khôn ngoan một chút tôi sẽ không phụ bạc với cậu. Chúng ta cùng hội cùng thuyền hãy biết điều một chút.

-CÔ...

-Cậu yên tâm! Tôi sẽ không để cậu và nó phải sống thiếu thốn. Nhưng hãy thôi cái ý định sẽ chữa khỏi cho đôi mắt đó. Hãy tận hưởng khoảng thời gian mà cậu có đi, và hãy nhớ một điều đừng có nghĩ cách trốn thoát vì cậu luôn trong tầm kiểm soát của tôi. Nếu cậu còn không nghe lời thì nó sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời cậu, tôi nghĩ cậu hiểu điều tôi muốn nói!

Sau lời đe dọa cuối cùng là tiếng “ TÚTTTTTTTT ” thật dài. Cuộc gọi kết thúc. Một cảm giác ân hận dâng lên trong đầu óc khiến cho chàng thanh niên không thể làm bất cứ điều gì khác. Nhưng một suy nghĩ lại nhanh chóng thay thế :”Đúng! Chỉ cần em luôn bên tôi! Đó chính là điều quan trọng nhất. Hãy quên hết mọi thứ và sống vui vẻ bên tôi. Tôi sẽ làm đôi mắt của em mãi mãi.”

Lấy lại tinh thần trở lại phòng và có thật sự bất ngờ, nó đã tỉnh giấc nhưng không hề la hét. Nó chỉ ngồi im lặng với ánh nhìn xa xăm vô định nhưng tuyệt nhiên chẳng thể nào có thể thấy được gì. Chàng trai lo lắng mà đến gần nó hỏi han:

-Sao em không nằm thêm chút nữa? Em không sao chứ?

Nó có vẻ đã bình tĩnh hơn mà đặt lại được câu hỏi với người con trai ấy:

-Tôi không muốn nghỉ nữa. Anh có thể cho tôi biết tôi là ai có được không? Vì sao tôi không thể nhìn thấy được bất cứ thứ gì? Đôi mắt của tôi ai đã lấy nó đi mất rồi?

Nó nói thật nhỏ những từ cuối cùng vì giọng đã bị lạc đi khi nó cố gắng kìm nén những giọt nước mắt mà không thể khóc oà lên một lần nữa. Người con trai nhìn nó với sự đau lòng tột cùng mà nghĩ ra một lời nói dối nhanh chóng chỉ mong nó sẽ không bị tổn thương và tin tưởng cậu ta:

-Em là Hoàng Thu Huyền. Em chính là người con gái mà anh rất yêu. Và em cũng vậy, hai chúng ta đang chuẩn bị cho lễ kết hôn nhưng khi em đi mua đồ cho đám cưới của chúng ta thì đã xảy ra tai nạn. Em không thể nhớ được điều gì cũng là vì như vậy! Nhưng em yên tâm anh nhất định sẽ tìm cách chữa đôi mắt cho em, và anh hứa sẽ luôn luôn bên em và chăm sóc cho em.

-Những điều anh nói là sự thật sao? Sao tôi không thể nhớ được một chút ký ức nào chứ? Vậy còn những người thân của tôi thì sao? Sao anh không nói rõ hơn.

-Anh xin lỗi! Em là cô nhi Huyền à! Người duy nhất luôn bên em chỉ có anh thôi. Duy nhất chỉ có Phạm Duy Long này thôi. Người luôn yêu em và sẽ chăm sóc em cả đời này.

Câu nói cuối cùng đánh sâu vào tiềm thức khiến nó có cảm giác quen thuộc giống như giấc mơ mà thật sự sợ hãi, nhưng nó lại không thể mở lời khi những lời nói của chàng trai khẳng định thân phận của nó quá nghiệt ngã. Vậy là chỉ có người con trai này luôn bên nó, quan tâm chăm sóc nó sao? Phạm Duy Long cái tên loé lên trong tâm trí nó nhưng lại thật mờ nhạt. Nước mắt nó không ngừng tuôn rơi cho những sự thật vừa được hình thành trong ký ức do vị hôn phu vẽ ra. Và nó là Hoàng Thu Huyền ư? Quá khứ của nó nhất định nó sẽ làm mọi cách để lấy lại! Nó biết một điều Hoàng Thu Huyền là một người không hề yếu đuối. Nó sẽ làm được.

44. Chương 45: Cái Xác Lạnh Lẽo. Tôi Đi Tìm Em Trong Cơn Say.

-Tất cả là vì tôi! Vì tôi đã không gọi cho nó sớm hơn mới khiến mọi việc thành ra như thế này. Tôi phải làm sao đây? Nhi ơi! Mày ...đang ở đâu?

Mai nói trong tiếng khóc nức nở gục mặt xuống chiếc giường của nó tại khách sạn. Căn phòng không hề có sự đột nhập hay phá hoại nên có lẽ nó đã bị bắt ở ngoài, hẳn chỉ có thể cố gắng giữ được bình tĩnh hết mức lúc này mong muốn nhanh chóng tìm ra nó bằng mọi giá. Thầy Vũ và các học sinh không ngừng tìm kiếm và đã báo cho cảnh sát biết về vụ mất tích của cô học trò mà ông cưng nhất. Đây là lần đầu tiên xảy ra cái việc ngoài ý muốn như thế này khiến ai cũng lo lắng tột cùng.

-Không phải lỗi do cô! Cô đừng khóc nữa, cô có lý do. Bây giờ việc quan trọng là có người muốn hâm hạp cô ấy, tôi nhất định sẽ tìm cho ra.

-Nó đất tọt với ai đâu chứ? Chỉ có duy nhất một người thôi.

-Ý của cô là?

-Là Trịnh Tú Hân không phải sao? Cái vụ ở lễ đính hôn các bài báo đã viết về cô ta không ra gì hết! Thể diện của họ cũng vì thế mà mất đi, việc làm ăn không ngừng thua lỗ vì vậy tôi có thể nghĩ chỉ là do họ.

-Tôi sẽ cho điều tra nhưng cô đừng có nói trước khi chưa có bằng chứng.

Mai không thể mở lời tiếp khi cảm thấy lo lắng cho bạn gái thân thiết nhất với mình, chỉ mong muốn nó được bình an. Nó đã mất tích hai hôm mà mọi hướng đi đều bế tắc và vô vọng, không có bằng chứng gì hết, cũng không nhân chứng. Chỉ hy vọng thủ phạm sẽ không làm càn.

Hắn đắm chìm trong sự phân tích sau khi gọi cho thư ký Lâm chuyển hướng điều tra, nhờ Mai vẫn không ngừng khóc nức nở và lo lắng những điều tồi tệ có thể xảy ra. Ngay lúc đó tiếng điện thoại của nhỏ vang lên khiến căn phòng mang không khí căng thẳng, vội với lấy máy và nhìn cái tên trên điện thoại là của thầy Vũ. Nhỏ nhanh chóng bắt máy:

-Dạ! em đây ạ!.... Thầy nói sao.... ở đâu ạ?... Vâng! Em tới liền thưa thầy.

Nghe xong cuộc điện thoại thì nước mắt của Mai đã giàn dụa, hắn nhìn mở lời với giọng vô cùng bất an:

-Là ai vậy? có chuyện gì?

-Là thầy Vũ nói...cái Nhi! Nó...

-Làm sao? Có phải đã tìm thấy cô ấy không?

Hắn không thể giữ được bình tĩnh mà nắm chặt lấy hai vai nhỏ lắc mạnh, và hỏi gấp gáp. Mai càng nói trong nức nở và nước mắt không ngừng rơi:

-Đúng!...Đã tìm thấy Nhi rồi...Nhưng nó đã...

-CÔ KHÔNG ĐƯỢC NÓI LINH TINH! CÔ ẤY Ở ĐÂU? MAU NÓI CHO TÔI BIẾT! NHANH!

- Hức...Bãi bồi sông hồng...gần cầu Long Biên....

-ĐI!

Hai người cùng nhanh chóng tới vị trí như thầy Vũ nói trên điện thoại. Hắn im lặng hoàn toàn trong suốt chuyến đi với đôi mắt sâu thẳm không thể đoán biết. Mai vẫn chết lặng trong những tiếng khóc đứt quãng mà không thể mở lời.

Mất khoảng 20 phút để tới được nơi đó với sự lượng người đông đúc nhìn vào cái xác một người con gái nằm lạnh lẽo đã được một tấm khăn trắng che đi toàn thân. Thầy Vũ ngồi lặng nhìn cái xác nước mắt tuôn rơi trên gương mặt người thầy giáo tận tụy, các học sinh khác cũng vây quanh cái xác với sự thương cảm sâu sắc mà nước mắt không ngừng rơi. Hắn và nhỏ Mai xuống xe lao nhanh tới gần hơn nhưng có sự ngăn cản của cảnh sát điều tra mà không thể tiến vào. Hắn chỉ lạnh lùng hất mạnh cánh tay của cậu cảnh sát trẻ tuổi, sau đó tiến lại gần cái xác với sự bình tĩnh đến đáng sợ. Vị cảnh sát bị coi thường muốn lớn tiếng ra

oai nhưng liền nhận thấy ánh mắt nên thận trọng một chút của người cảnh sát đã lớn tuổi hơn mà im lặng, vì cậu ta biết có lẽ động vào người này là không đơn giản.

Ngồi xuống cạnh cái xác với đôi mắt lạnh lùng vô cảm hần nhanh chóng vén tấm khăn trắng để có thể nhận ra trên người nạn nhân là bộ pijama minion quen thuộc, chính là bộ nó yêu thích nhất. Cái xác đã hoàn toàn biến dạng khó mà nhận ra được đó là ai. Nhỏ Mai không thể tin được vào điều đó mà khóc lên nhưng nói rất dứt khoát:

-Không phải đâu! Cái xác đã trương lên xấu xí như thế này không thể nào là Nhi! Không thể nào là nó được. Không phải đâu! Không.

Hần chỉ bình tĩnh được cho tới khi nhìn thấy chiếc lắc tay hần đã đeo cho nó trước trận đấu mở màn với hy vọng nó luôn may mắn. Hần gần như điên lên mà lớn tiếng hét với chính cái xác vô hồn lạnh lẽo:

-Nguyệt Nhi! SAO EM LẠI NẪM YÊN LẶNG NHƯ THẾ? EM CÓ LỖI VỚI TÔI NHIỀU LẮM EM BIẾT KHÔNG? EM MAU DẬY CHO TÔI!

Giọt nước mắt của hần lần nữa rơi vì người con gái mà hần yêu đang nằm lạnh lẽo và nhận cái án tử không thể nào khiến cho hần có thể chấp nhận. Nhìn biểu hiện của hần làm cho nhỏ điên lên mà lớn tiếng quát tháo:

-ANH BỊ LÀM SAO THẾ HẢ? ĐÂY KHÔNG PHẢI NGUYỆT NHỊ! NHỊ CÒN SỐNG, ANH KHÔNG ĐƯỢC NÓI LINH TINH.

-TÔI KHÔNG NÓI LINH TINH! ĐÂY CHÍNH LÀ CHIẾC VÒNG TÔI ĐÃ TẶNG CHO CÔ ẤY TRƯỚC TRẬN THI ĐẤU ĐẦU TIÊN. VÌ TÔI ĐÃ KHÔNG BẢO VỆ ĐƯỢC CÔ ẤY.

Mai không thể mở lời vì mọi bằng chứng đã khẳng định cái xác chính là nó. Không khí trở nên nghẹt thở chỉ còn lại tiếng khóc nức của Mai, nhỏ không còn có thể bình tĩnh mà ôm lấy cái xác của nó khóc lên không ngừng:

-Nhi ơi!...Về với tao đi! Tao xin lỗi mà hãy về với tao...đi! Mày...đừng im lặng như vậy nữa... tao sợ lắm.

Hần hoàn toàn im lặng và không thể nào mở lời được nữa, trái tim đau thắt và giọt nước mắt không thể rơi thêm nữa vì người con gái quan trọng nhất đã không còn. “Tôi nhất định sẽ trả thù cho em! Nguyệt Nhi à!”

Mọi thứ diễn ra nhanh chóng tới đáng sợ và một tang lễ diễn ra rầm rộ với sự ra mặt của Đỗ gia. Ai cũng thương cho cô gái trẻ tài năng, người thân thiết duy nhất với cô bé chính là bà nội thì vẫn trong tình trạng hôn mê không hề hay biết. Các tin tức về tang lễ được nhắc đến mạnh mẽ trên các phương tiện truyền thông. Điều đặc biệt nguyên nhân của cái chết được xác định hoàn toàn do tai nạn thông thường, nạn nhân bị trượt chân vì không hề có vết thương nào khác và do không biết bơi nên đã dẫn đến tử vong. Có một điều kỳ lạ là trong tang lễ của nó trừ hần ra mọi người trong Đỗ gia hay Lưu gia đều không hề có mặt kể cả người đã mong muốn nhận nó làm con nuôi chính là Đỗ Vũ Phong, cũng chính vì chuyện hợp tác với phía Hàn Quốc đã chiếm toàn bộ thời gian của ông.

Nhỏ Mai ngồi bên cạnh linh cữu của nó không rời đã khóc hết nước mắt từ ngày hôm qua, sự đau thương đã khiến nhỏ như chết đi sống lại nhiều lần vẫn không dám tin vào sự thật là nó đã ra đi.

Có lẽ tất cả đều không ngờ tới chính là sự có mặt của Tú Hân trong tang lễ của nó, hần hoàn toàn dùng ánh mắt lạnh lẽo nhưng tuyệt nhiên không ngăn cản cô ta đến trước linh cữu của nó để hành lễ với người đã khuất. Mai thì không thể chấp nhận mà chạy đến túm lấy cổ áo Tú Hân và la hét khiến cho nhiều nhiếp ảnh gia liên tục bấm máy:

-Tất cả là do cô gây ra phải không? Tôi chỉ có thể nghĩ là do cô! Sao cô còn dám vác mặt đến đây hả? Đồ trơ trên!

Tú Hân hoàn toàn bình tĩnh trước thái độ của nhỏ Mai, cô ta nhanh chóng gạt tay nhỏ ra khỏi cổ áo đã nhăn nhúm của mình và nói rõ ràng:

-Tốt nhất cô nên im lặng nếu không muốn nhận tội vu khống! Tôi đến hành lễ với người mất không phải đến để phá hủy! Nếu cô còn làm cản thì người phá hoại tang lễ chính là cô! Đoàn Phương Mai cô thật là một người bạn tốt! Tôi ghen tị với chị ta vì có một người bạn trung thành như cô.

-CÔ...

Bước từng bước qua Mai và làm lễ với linh cữu, Tú Hân không hề lưu lại lâu và rời khỏi sau khi dành một nụ cười mỉa mai cho Đỗ Minh Thành. Hắn có cảm giác cô gái này thật khác quá! Có một sự trưởng thành và thay đổi rất lớn trong cô gái này, hành động của cô ta chắc chắn sẽ khiến cho nhiều người có thể mở miệng nói là một người rộng lượng. Nhưng điều đó cũng chứng tỏ cô gái này không hề đơn giản. “Cuối cùng ai mới là người đã hại em Nguyệt Nhi? Tôi phải làm sao? Làm sao để đi đúng hướng? Tôi thật sự rất nhớ em!”

Buổi tang lễ kết thúc nhanh chóng trong sự đau buồn của các thầy giáo và học sinh trong nhà trường. Họ đều đã trở về từ trong đêm để tiễn đưa cô học trò xuất sắc của họ với lòng tiếc thương chân thành. Với gia thế của Đỗ gia nơi chôn cất của nó đã được chọn hết sức danh giá trong nghĩa trang thành phố.

Nó đã ra đi! Vẫn luôn là như thế cái chết hay chính là sự tồn tại của nó dường như đã mất cách đây 17 năm không hề thay đổi. Chỉ là định mệnh đã khiến nó ra đi với thân phận thật sự không phải là của nó. Cái tên Đỗ Nguyệt Nhi vốn chẳng hề tồn tại!!!

Khách sạn Green Star!

Buổi tang lễ vừa kết thúc trong khoảng 2h trước, không thể lấy can đảm để đến tang lễ của nó. Hoàng Nam không ngừng tự rót đầy những chén rượu và uống liên tiếp trong suốt thời gian diễn ra. Dán ánh mắt lên truyền hình trực tiếp tại tang lễ của nó với những giọt nước mắt và trái tim tan vỡ. Anh không dám nhìn, không dám nghe, không thể tin là nó đã ra đi mãi mãi. Người con gái hồn nhiên ấy thật sự không đáng phải đón nhận cái chết đáng sợ như thế. Anh không tin đó là một tai nạn, nhất định đã có người hãm hại. Cố gắng đứng dậy trong men say và đôi mắt đỏ ngầu, anh bước đi thật mạnh mẽ hướng sang cửa phòng bên cạnh đập cửa phòng liên tục.

Cánh cửa mở ra, người đàn ông lớn mắt ngạc nhiên mà không thể mở lời. Chẳng để cho ông ta có cơ hội trốn thoát anh túm lấy cổ áo ông ta và áp chặt ông ta lên tường nói qua tiếng rít rợn người vì có hơi men:

-CHÍNH ÔNG! LÀ ÔNG ĐÃ HẠI CÔ ẤY! VÌ SAO? ÔNG HÃM HẠI BA TÔI CHƯA ĐỦ SAO CÒN LÀM HẠI CÔ ẤY! VÌ SAO CHỨ?

Phạm Duy Hiếu bị túm chặt cổ áo cho đến nghẹt thở mà nói trong khó khăn:

-Tôi không hiểu cậu nói gì hết! Tôi không làm! Cậu nhận nhầm người rồi.

-TÔI KHÔNG NHẦM! PHAN HỮU DIỆP! TÔI BIẾT ĐÓ MỚI LÀ TÊN THẬT CỦA ÔNG! GIẾT MỘT MẠNG PHẢI ĐỀN MỘT MẠNG HÔM NAY CHÚNG TA SẼ CÙNG CHẾT.

Ánh mắt chỉ còn chứa sự thù hận, anh đã không còn tỉnh táo mà lôi người đàn ông xềnh xệch vì ngạt thở hướng vào phòng khi nhìn thấy con dao gọt hoa quả đặt trên bàn. Không còn sự suy nghĩ nào khác, anh cầm con dao thật chặt hướng cổ người đàn ông không hề có ý định sẽ cho ông ta có một cơ hội giải thích. Người đàn ông sợ hãi mà nắm thật chặt con dao cho tới khi bàn tay rỉ máu và nói, mặt mũi đã hoàn toàn trắng bệch và nhợt nhạt:

-Đừng làm như vậy! Con bé chưa chết...! Đỗ Nguyệt Nhi chưa chết...! Cậu không dừng tay nhất định sẽ phải ân hận cả đời Nguyễn Hoàng Nam!

-ÔNG NGHĨ TÔI TIN ÔNG SAO? TRÒ CHƠI NÀY TÔI CŨNG SẼ KHÔNG MONG SỐNG SÓT KHI ÔNG CHẾT ĐI!

-Tôi không nói dối! Tôi biết con bé ở đâu. Hãy cho tôi thời gian, tôi nhất định cứu được con bé. Tính mạng của con bé đang gặp nguy hiểm cậu có biết không?

Ánh mắt của anh đã không còn là sự kiên định:”Cô ấy còn sống thật sao? Có thể gặp lại được cô ấy! Hãy nói cho anh biết Nguyệt Nhi! Có phải là vì anh đang say? Thời gian qua anh chìm đắm trong men rượu cũng chỉ là vì mong muốn quên đi hình bóng của em nhưng đâu thể biết càng say anh càng không thể. Và những lúc đó anh biết anh vẫn luôn chỉ mong muốn tìm em. Nếu em còn sống, anh nhất định bảo vệ em bằng mọi giá!”

Không thể giấu được cảm xúc mà hét lên với người đàn ông đang trong lúc sức lực cạn kiệt:

-VẬY CÔ ẤY Ở ĐÂU? ÔNG MAU NÓI ĐI!

-Cậu hãy bình tĩnh! Tình hình con bé không hề khả quan, lúc này có duy nhất một người mới có thể cứu được tâm hồn con bé.

-Ý của ông là?

-Đúng! Chính là mẹ của cậu!

-Mẹ của tôi?

-Đúng!

-Vì sao? Vì sao ông lại thay đổi?

-Là vì đã đến lúc đưa lại mọi thứ trở về với đúng vị trí của nó! Và vì tôi đã nhận ra sai lầm của mình! Cậu yên tâm! Tôi nhất định trả lại những thứ thuộc về anh em cậu.

-Tất cả những chuyện này không phải là đều do ông sao?

-Cậu đã biết khá nhiều nhưng không phải tất cả! Chúng ta đều chỉ là các quân cờ trong một trò chơi. Và trò chơi này tôi hay cậu đều không phải là người có quyền kết thúc!

Những câu nói của người đàn ông đã khiến anh phần nào thức tỉnh và có cảm giác bản thân quá kém cỏi. Ngay từ đầu anh đã luôn ngây thơ và tin tưởng vào những gì mình khẳng định là đúng. Vậy ra trò chơi này anh vẫn luôn là một con tốt thôi sao? Thời gian qua thật sự đã quá uổng phí rồi! “Cha ah! Con xin lỗi! Đỗ Nguyệt Nhi hãy cho anh một cơ hội được làm người anh trai lần nữa. Mối thù này đã đến lúc trả lại toàn bộ. Phải tôi không có quyền kết thúc nhưng nhất định sẽ cùng các người chơi tới cùng.”

45. Chương 46: Buông Thả!

THE KING là một quán Bar chỉ dành cho giới thượng lưu tại đất Hà thành. Để tìm được Thành lão đại ở một nơi như thế này là không hề khó.

Người con gái với thân hình quyến rũ mặc trên mình một chiếc đầm trắng xinh đẹp bước vào bar và quét ánh mắt tìm kiếm. Tự bước vào căn phòng vip nhất của bar với tiếng nhạc karaoke xập xình, các cô gái với những chiếc váy ngắn cũn cỡn và phấn son lòe loẹt ngồi hai bên Đỗ Minh Thành thay nhau chúc rượu. Có vẻ như hắn đã uống rất nhiều và khi cô nhìn thấy hắn đã gần như nằm gục xuống, đầu của hắn gối trên chiếc đùi trắng trẻo của một cô ả trong quán bar.

Hết sức bình tĩnh, một đường cong hoàn hảo vẽ trên cánh môi. Cô ngồi xuống đối diện với hắn, không hề quan tâm tới các cô gái trước mặt đang nhìn cô với ánh mắt khó chịu vì là khách không mời và mở miệng:

-Đỗ Nguyệt Nhi chắc sẽ rất hạnh phúc ở thiên đường khi nhìn thấy Minh Thành thiếu gia trong hoàn cảnh này. Nào chúng ta cùng uống một chén, chúc chị ta sẽ được yên nghỉ.

Hắn với đôi mắt lim dim, mơ hồ trong cơn say nghe nhắc đến tên người con gái ấy mà không thể thoát ra khỏi sự thật đau lòng. Cảm giác mọi thứ hiện lên quá rõ ràng, cái xác lạnh lẽo, người con gái hắn yêu đã chết. Không thể nào? Rượu không thể khiến hắn quên đi hình bóng của nó được. Từ từ ngồi dậy đối mặt

với người vừa cất giọng nói! Không quá ngạc nhiên để có thể nhận ra cô gái đó vẫn đang trong trạng thái say xỉn mà cất giọng:

-Ồ! Không phải Trịnh Tú Hân sao? Đây chút nữa đã là Đỗ Phu Nhân của ta rồi phải không? Nào để ta mời phu nhân một chén.

Các câu nói của hắn mang theo lời đùa cợt và men rượu khiến cho các cô gái cùng cười theo như một trò hề. Tú Hân không hề thay đổi sắc mặt, hoàn toàn bình tĩnh mà mở lời lạnh lùng tuy nhiên trên gương mặt vẫn ẩn hiện ý cười:

-Đúng! Anh nói không sai! Trịnh Tú Hân này mời anh một chén.

Hắn đón lấy chén rượu thì sự say xỉn đã khiến cho chiếc chén liền rơi xuống ngay bên cạnh. Có cảm giác mọi thứ thật vô vị, hắn một mình nhìn người con gái trước mặt nói với giọng khinh bỉ:

-Tôi sẽ không bao giờ uống một chén rượu nào với loại người như cô!

Nói xong liền mở nụ cười lớn khiến cho gương mặt của ai đó tối thui, các cô gái cũng liền cùng nhau nở nụ cười mỉa mai dành cho người con gái trước mặt như một trò đùa. Mọi thứ lại liền chìm vào trong hơi rượu nồng nặc khi hắn nói xong câu đó liền nhắm mắt mơ màng gục đầu vào thành ghế.

Không lâu sau khi mọi thứ vẫn giữ nguyên, Tú Hân với khuôn mặt hoàn toàn lạnh lùng vẫn ngồi đối diện với hắn. Nhưng hắn chẳng hề quan tâm khi vẫn luôn cười cợt với những cô gái ông ọ trong bar, liên tiếp uống rượu cho tới khi đã say mềm. Lúc này, nhỏ Mai cũng bước vào với chiếc áo khoác dạ dài, trên khuôn mặt hiện sự lo lắng mà đến gần hắn hỏi han không chú ý sự có mặt của Tú Hân lúc này, vì chỉ nhìn thấy phía sau của cô ta.

Các cô gái trong bar không hề ngăn cản nhỏ Mai tiến lại gần và đỡ hắn. Không để ý xung quanh, nhỏ mở giọng lo lắng:

-Anh không nên buông thả bản thân như thế này! Nhi nó sẽ đau lòng như thế nào chứ? Nào tôi đưa anh về.

Từ từ đỡ hắn dậy, nhỏ Mai không hề vướng phải sự ngăn cản nào hết kể cả hắn. Hoàn toàn không biết tới sự có mặt của Tú Hân cho tới khi cô ta mở miệng:

-Sao cô còn ở đây Đoàn Phương Mai? Không phải cô nên trở về nơi của cô sao? Hay còn điều gì khiến cô còn vương vấn tại đây vậy?

Nhỏ bây giờ mới nhận ra Tú Hân đang muốn mở miệng thì hắn đã nói từng câu lạnh lùng không hề giống như một người đã say khiến cho Tú Hân hoàn toàn im lặng, nhưng khuôn mặt đã không còn có thể giữ được bình tĩnh hay nụ cười đắc ý như ban đầu:

-Cô mới là người không nên ở đây! Tôi có cảm giác cô thật ghê tởm! Đừng để tôi nhìn thấy cô một lần nào nữa Trịnh Tú Hân.

Sau đó liền ra lệnh với nhỏ Mai ra khỏi nơi đây, bước đi thật mạnh mẽ không hề dựa vào một ai đó. Tú Hân tức giận nhìn theo phía hắn rời khỏi sau cuối cùng đón nhận chính là nụ cười chiến thắng mà đáng ra cô mới là người được nở nụ cười đó. “Đỗ Minh Thành! Anh là đồ ngu ngốc!”

Bước ra khỏi Bar với những bước đi lạch lạch, hắn gần như sắp ngã khi gặp một cơn gió lạ thì nhỏ vội vàng bước đến và đỡ hắn lên taxi rời khỏi nhanh chóng. Nhưng nhỏ đâu biết địa chỉ nhà của hắn, quyết định sẽ đưa hắn vào khách sạn để cho hắn được nghỉ ngơi.

Vất vả lắm nhỏ mới dìu hắn vào được một căn phòng trong khách sạn, từ từ đỡ hắn lên giường và cởi giày cho hắn.

Nhỏ đứng lặng lẽ quan sát người con trai trong hơi rượu nồng nàn. Hắn rất đẹp, từng đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt của hắn khiến nhỏ không thể rời mắt mà tiến sát hơn để có thể quan sát tỉ mỉ. Lông mày thật đậm và hai hàng lông mi cong dài, người con trai này có làn da thật trắng, đôi môi mỏng vẽ lên đường cong tà mị khiến nhỏ như bị hút hồn và gần như ngạt thở. Muốn đưa đôi môi của mình lại sát hắn hơn thì

hắn đã nhanh chóng ngồi dậy và lao vào nhà vệ sinh, có lẽ đã uống rất nhiều. Có cảm giác hơi thất vọng, nhỏ ngồi và chờ đợi hắn cho tới khi tiếng nước ngừng hẳn.

Hắn bước ra với chiếc khăn tắm quấn nửa người, nước vẫn không ngừng nhỏ giọt trên bộ ngực trần rắn chắc khiến nhỏ như chết lặng. Hắn thật sự quá đẹp, nhỏ đứng trước mặt hắn mà không còn có thể tỉnh táo, từ từ cởi bỏ chiếc áo khoác ngoài để lộ cơ thể với ba vòng hoàn hảo quyến rũ trong bộ váy bó sát trước mắt hắn. Hắn hoàn toàn chỉ mang một vẻ hoàn toàn lạnh lùng quay ngược lại với nhỏ mà mở lời trong hơi rượu hoà quện với mùi nước:

-Cô lên mặc áo khoác vào nếu không muốn bị cảm lạnh.

Nhỏ bước đến thật nhanh tới phía hắn và ôm hắn từ phía sau, cảm nhận làn da ấm áp của người con trai áp thật chặt vào mình và nói như một con người khác:

-Em không sao hết! Có thể quên đi Nhi được không? Em có thể thay thế Nhi để khiến anh cảm thấy ấm áp hơn! Vì em cũng yêu anh! Em đã yêu anh ngay từ lần đầu tiên gặp anh rồi!

Vẫn là một sự lạnh lùng, không hề đáp lại. Hắn từ từ mở vòng tay của nhỏ đang ôm chặt lấy cơ thể mình. Bước lại phía sau nhặt lên chiếc áo khoác của nhỏ và khoác vào người cô. Sau đó mở giọng:

-Không nên ở đây thêm! Để tôi đưa cô về!

Mai đứng chôn chân tại vị trí mà ngại ngần không thể mở lời. Nhưng một câu nói của hắn khiến nhỏ như mở cờ trong bụng mà trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc:

-Cô có tài năng thiết kế, tôi đã nhận thấy điều đó. Hãy ở lại Hà Nội giúp tôi trong thời gian tới!

-Vâng!

-Được! Vậy Mai hãy đến công ty cùng với tôi!

Nói xong hắn liền gọi thư ký riêng tới khách sạn đón cùng một bộ trang phục thay thế. Không mất tới 15 phút để có thể xong xuôi mọi thứ, hắn đã mặc trên người bộ quần áo chỉnh tề hơn và đưa nhỏ trở về khách sạn Hương Sen. Sau đó liền trở về ngôi biệt thự vốn chẳng thuộc về mình!

Bước từng bước vào căn biệt thự lạnh lẽo. “im lặng” là một từ luôn có thể dành được cho nơi đây vì thật sự nó như không hề có sự sống. Căn phòng khách vẫn sáng đèn, người phụ nữ ngồi chờ đợi cho tới khi hắn đứng trước mặt mà đặt câu hỏi nhưng lại thật lạnh lùng:

-Sao bây giờ con mới trở về? Con đã uống rượu sao? Một tổng giám đốc có thể mất hình tượng như thế này ư?

Hắn chẳng thể mở lời vì đã quá mệt mỏi mà gục xuống bên cạnh chân của mẹ mình. Không thể nào mang một khuôn mặt lạnh được nữa, người phụ nữ lo lắng mà nhanh chóng đỡ hắn trở về phòng của mình trong lo lắng khi nhận thấy thân nhiệt của hắn rất cao.

Cả một đêm chẳng thể ngủ ngon cho tới khi thân nhiệt của hắn đã đỡ hơn. Mà ngủ quên ngay bên cạnh giường của hắn trong lo lắng.

Buổi sáng thức dậy với chiếc đầu đau nhức, hắn chẳng thể nhớ được những việc mình đã làm trong tối qua. Nhưng lại rất bất ngờ khi thấy mẹ mình nằm bên cạnh giường ngủ gục vì mệt mỏi. Hắn có thể nhận ra một điều, từ lúc người con gái hắn yêu không còn thì mẹ của hắn lại dành cho hắn một tình cảm khác mà lần đầu tiên hắn được nhận. Tuy nhiên, cha hắn lại ngày càng lạnh lùng với hắn hơn, ngôi nhà này vốn chưa bao giờ có thể coi là một gia đình.

Cảm thấy có một ánh nhìn hướng về mình đã lâu, người phụ nữ nhanh chóng mở mắt và lo lắng mở lời:

-Con thấy sao rồi? Sao lại bất cẩn mà tắm trong khi đang say rượu chứ?

Bất giác hắn có thể cảm nhận được, dù là như thế nào thì một người mẹ vẫn không thể phủ nhận sự quan tâm và lo lắng dành cho đứa con của mình. Thấy hắn không trả lời mà khuôn mặt vẫn mệt mỏi, Lưu Hoàng Lan bất an lấy tay sờ trán của hắn và sờ trán mình so sánh và nói thật nhỏ:

-Không còn sốt nữa mà! Sao vẫn chưa tỉnh táo vậy?

Hắn nắm lấy tay mẹ mình khiến cho người phụ nữ có cảm giác kỳ lạ mà chẳng thể mở lời vì chưa bao giờ bà thân thiết với người con trai này của mình như thế. Hai người im lặng cho tới khi hắn nhìn thẳng vào mắt mẹ mình mà cất giọng hỏi mang nhiều sự cầu xin:

-Mẹ ah! Xin mẹ hãy nói việc với Nguyệt Nhi không có liên quan gì tới người! Chỉ cần như vậy thôi vì không phải chúng ta là người nợ cô ấy quá nhiều sao? Con chỉ mong mẹ có thể khẳng định mẹ không phải là người làm ra chuyện đó để con có thể giữ đúng lời hứa với Thượng tá.

Người phụ nữ liền nhanh chóng thay đổi sắc mặt lạnh lùng và rút tay ra khỏi tay con trai mình, nói giọng rất dứt khoát:

-Con không nợ con bé đó gì hết! Ta không làm gì con bé đó, con hãy nhớ con là con trai của ta và Đỗ Vũ Phong. Con phải nghe lời ta và quên con bé đó đi vì chỉ có như vậy ta mới có thể hạnh phúc. Con hiểu không?

-Chỉ như vậy người mới có hạnh phúc ư? Vậy thì còn cha? Còn bản xét nghiệm đó? Mẹ có thể hạnh phúc thật sao?

Người phụ nữ thay đổi ánh mắt nhanh chóng khi nghe tới hai chữ bản xét nghiệm, người con trai này quá giống cô ta. Đứa con này là một người không bỏ sót một chi tiết nào hết cũng giống như Lưu Hoàng Lan, cô ta đã vì điều đó mà xây dựng ra một cái gia đình như thế này từ 17 năm về trước liệu đã có phải là sai lầm? “Không! Tôi không sai!” Nói trong suy nghĩ và vẫn mang khuôn mặt một sắc thái lạnh lẽo nói với người con trai như một sự chắc chắn:

-Không phải cái gì con thấy cũng là sự thật! Con là con trai duy nhất của ta và Đỗ Vũ Phong, những thứ không có căn cứ con đừng có suy nghĩ nữa. Mau chuẩn bị đồ và ăn uống chúng ta cùng tới công ty.

Kết thúc câu nói liền rời khỏi phòng để tránh đi ánh mắt dò xét của con trai dành cho mình. Hắn vẫn ngồi lặng nhìn theo bóng của mẹ mình với tim gan giằng xé:

-Mẹ vẫn không muốn nói ra sự thật sao? Thượng tá ah! Người đã quá tin tưởng con rồi! Lời hứa này con phải làm sao để có thể giữ được? Đứa bé người nói, con đã nợ cả mạng sống!

46. Chương 47: Trí Nhớ Trở Về Từ Những Ác Mộng!

Yên lặng lắng nghe với tâm hồn đã thoải mái hơn rất nhiều, nó nằm yên trên giường có cảm nhận được một âm thanh mà nó yêu thích nhất đó chính là tiếng sóng biển rì rào hoà quyện với mùi muối thật đậm. Nó thật sự muốn nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, liệu nó còn có thể hay không? Lau nhanh giọt nước mắt vừa trực tuôn rơi khi nghe giọng của Long phía sau nó:

-Em dậy chưa? Em có đói bụng không Huyền?

-Em không đói! Nhưng chúng ta ở đâu vậy anh?

-Chúng ta là dân cư của hòn đảo Lý Sơn Huyền à! Nơi đây rất đẹp em còn nhớ không?

-Ồ! Vậy em muốn đi dạo! em muốn có thể nghe rõ hơn âm thanh của biển khơi!

Nó nói với tâm trạng đã thoải mái hơn rất nhiều. Lần đầu tiên thấy nụ cười của nó trong mấy ngày qua khiến cho cậu cảm thấy thật vui mà liền mở lời đồng ý.

-Được! Anh đưa em ra bờ biển đi dạo!

Cậu bế nó bước đi thật chậm, những âm thanh dần thay đổi lớn hơn cho tới khi nó có cảm giác biển ngay dưới chân mình mà nở nụ cười thích thú nói với cậu:

-Anh! Em muốn đứng xuống cảm nhận nước biển!

-Bây giờ nước biển đang rất lạnh có thể khiến em bị cảm đó ngốc à!

-Em không sao mà vậy anh cứ đặt em trên bãi cát được không? Em muốn uống nước ép trái cây!

Nhìn thấy sự nũng nịu và nụ cười rạng rỡ của nó càng khiến cho Long cảm thấy thật hạnh phúc mà nở nụ cười:

-Được rồi! em nhớ ngoan ngoãn ngồi đây không đi lung tung nhé! Anh đi mua nước cho em!

-Vâng!

Cậu đặt nhẹ nó đứng thẳng trên bãi cát sau đó nhanh chóng rời đi mua nước, nó ngồi sụp xuống mà chạm nhẹ vào dải cát mát lạnh. Tiếng rì rào của biển khơi khiến lòng nó có cảm giác thật thoải mái và dễ chịu, nó có thể sống tốt như thế này được không? Di chuyển cánh tay lướt nhẹ trên bãi cát để tìm kiếm những vỏ sò xinh đẹp còn sót lại trong đêm, nhưng lại nhặt được một vật gì đó kỳ lạ. Nó bắt đầu giữ thật chặt và có cảm giác quen thuộc, đó là một chiếc vòng cổ nếu nó không nhầm. Lăn tay thật chậm theo những họa tiết trên chiếc vòng thì có một điều khác lạ khiến nó chú ý. Mặt của chiếc vòng là một chữ nổi, không khó để có thể đoán biết chữ đó là chữ “NHI” đó có khi nào là một cái tên. Có cảm giác một cái gì đó loé lên trong đầu óc nhưng lại thật mờ nhạt: “Một bà cụ rất đẹp lão gọi một cô bé nào đó đang ham ngủ với sự quan tâm ân cần, trên tay bà có lẽ là một chiếc vòng: Nhi à! Mau dậy nào cháu gái yêu của bà! Xem bà tặng sinh nhật cháu gái bà cái gì này?” Nó cố gắng mong muốn có thể nhìn thấy khuôn mặt của cô bé đang uể oải nhưng lại chẳng thể nào nhìn rõ. Mong muốn nhớ lại thật nhiều nhưng không thể vì có cảm giác đầu óc như có hàng ngàn cây kim đâm chích chỉ trực muốn hét lên.

Một giọng nói nhẹ nhàng và một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên vai nó mở lời thật ân cần và quan tâm:

-Cô gái! Con không sao chứ?

-Dạ! Cháu không sao! Cháu nhặt được một chiếc vòng này không biết có phải của cô không ạ?

Nó ngửa mặt hướng về phía người phụ nữ vừa mở lời quan tâm và trả lời lễ phép. Nó không hề biết ánh mắt của nó đã hoàn toàn đối diện với mặt trời chói chang vẫn không hề nhú lại. Điều đó khiến người phụ nữ gần như chết lặng mà mở lời khó khăn:

-Cháu gái đôi mắt của cháu?

- À! Cô nhận ra ạ? Cháu không thể nhìn thấy gì nữa! Cô chưa trả lời câu hỏi của cháu đó ạ!

Người phụ nữ chân trời nhìn nó với những cảm xúc phức tạp mà mở lời cố gắng kìm nén sự xúc động:

-À! Chiếc vòng chỉ dành cho những người có duyên! Nó đã lựa chọn cháu làm chủ nhân! Cháu hãy giữ lấy nó nhé! Cháu gái! Cháu tên là gì?

-Cháu tên là Hoàng Thu Huyền! Tên của cháu rất hay phải không ạ? Cháu thật sự có thể giữ nó lại sao?

-Hoàng Thu Huyền ư? Vậy là trí nhớ của cháu...?

-Ồ! Cô có biết cháu trước đây sao? Hôn phu của cháu nói cháu bị tai nạn trước khi kết hôn với anh ấy nên mới bị như thế này! Cháu không nhớ gì chuyện trước kia? Cô biết cháu phải không có thể nói cho cháu biết được chứ ạ?

Người phụ nữ im lặng hồi lâu sau đó mới khó khăn mở lời để bình tĩnh sau khi những giọt nước mắt không ngừng rơi mà nắm lấy tay nó nói trong những cảm xúc thật buồn:

-Cháu gái! Chiếc vòng đó chính là của cháu! Cháu hãy giữ riêng nó cho mình và đừng nói cho một ai khác kể cả vị hôn phu của cháu. Bây giờ ta sẽ đeo chiếc vòng này cho cháu! Có thể những ký ức trước kia sẽ khiến cháu đau lòng nhưng ta mong muốn cháu có thể lấy lại được.

Nó chỉ lắng nghe từng câu nói của người phụ nữ mà ghi nhớ trong lòng, suy nghĩ thật lâu. Đôi tay vẫn nắm lấy chữ Nhi thật chặt cho tới khi một bàn tay nắm lấy vai nó và nói:

-Nước ép của em này Huyền! Anh mua nước cam cho em đó! Bình thường em rất thích nước cam đúng không?

-Vâng! Nhưng anh này cô ấy đâu rồi?

-Em nói ai?

-Có một người phụ nữ vừa nói chuyện với em ở đây mà.

Long lo lắng khi nó nhắc tới một người phụ nữ nào đó mà đảo mắt tìm kiếm xung quanh, chỉ là một bờ biển rộng lớn và không một bóng người. Có khi nào nó bị ảo giác hay không? Cậu nhẹ nhàng bế nhắc nó lên và nói ân cần:

-Không có ai đâu em à! Do anh để em ngồi dưới nắng khiến em bị cảm rồi. Nào chúng ta về thôi.

-Không phải đâu! Chắc em nhầm thôi anh để em ngồi thêm đi mà! Nắng giúp em cảm thấy ấm áp hơn mà anh!

Nó chưa muốn rời khỏi đây lúc này, cái cảm giác yên bình khiến nó cảm thấy thật dễ chịu hơn rất nhiều sự ngột ngạt khi ở trong cái căn phòng im lìm kia. Chiếc vòng cổ vẫn đang đeo, người phụ nữ ấy là có thật, giấu nhanh chiếc vòng vào trong lớp áo khoác dày để Long không nghi ngờ vì nó vẫn nhớ ý nguyên câu nói của bà. Một lần nữa hình ảnh của một bà lão rất đẹp hiện lên khiến cho đầu nó đau nhức mà la lớn khiến Long lo lắng mà giữ lấy người nó hỏi gấp gáp:

-Em không sao chứ Huyền? Em làm sao vậy?

-Đầu em đau quá! Em đã nhớ ra cái gì đó thì phải! Em nhìn thấy một bà cụ rất đẹp đang nói chuyện với ai đó mà em không thể nhìn thấy khuôn mặt của cô bé đó. Em muốn nhớ lại!

Đầu óc nổi những cơn đau không ngừng khiến nó gần như ngạt thở, Long lo lắng mà nhanh chóng mở lời trấn an nó:

-Em cứ bình tĩnh đừng vội vàng, để anh nói cho em biết rõ ràng hơn. Đó là bà nội của anh, bà nội rất thương em nên đã dành tình cảm đặc biệt cho em giống như anh vậy.

-Anh nói thật sao? Vậy bà đâu rồi? Em muốn đi gặp bà!

-Anh xin lỗi nhưng bà không còn nữa, em đã khóc và buồn thương rất nhiều. Đó chính là lý do anh muốn em đừng cố gắng nhớ lại quá khứ nữa Huyền à! Những thứ đó chỉ khiến cho em thêm đau buồn hơn. Anh hứa sẽ mang lại những kỉ niệm thật đẹp cho em. Em đừng suy nghĩ nhiều nữa, thấy em đau như vậy anh không thể làm gì hết! Anh không muốn! Anh thật là vô dụng.

-Được rồi! Anh đừng buồn! Em sẽ không cố gắng nhớ nữa! Anh ngồi cùng với em chút nhé!

Nghe thấy câu nói của nó khiến cậu cảm thấy thật hạnh phúc, nó thật sự đã biết nghe lời hơn rất nhiều từ khi mất đi trí nhớ. Cũng có lẽ nó thật sự đã chấp nhận việc cậu chính là hôn phu của nó rồi chẳng?

Nó ngồi tựa đầu vào vai cậu để cho cái cảm giác thoải mái và bình yên của biển cả đi vào trong tiềm thức. Nó có cái cảm giác trong quá khứ đã có quá nhiều người rời xa nó, có lẽ quá khứ là quá đau mới khiến nó có cảm giác mờ mịt và chỉ nhìn thấy những khoảnh khắc đẹp nhất. Những quá khứ đau lòng đó nó có lên nhớ lại hay không? Người con trai với đôi mắt màu hổ phách xuất hiện trong giấc mơ mỗi đêm của nó là ai? Vì sao nó luôn cảm thấy đau khi nhìn vào đôi mắt ấy? Nó đã suy nghĩ rất nhiều cho tới khi thiếp đi trên vai của cậu.

Hai người đã ngồi rất lâu, riêng cậu có cảm giác thật hạnh phúc, những điều cậu mong muốn được đón nhận có lẽ khoảng thời gian này chính là thứ tuyệt vời nhất. Người con gái cậu yêu đã thật sự có thể coi cậu như một chỗ dựa vững chắc, như vậy đã là quá đủ. Quá đủ với cậu rồi! “Đỗ Nguyệt Nhi! Tình yêu này tôi tuyệt đối chỉ dành cho em! Nếu như có thể, xin em đừng hắt tôi ra khỏi cuộc sống của em một lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ ở bên em đi suốt cuộc đời này.”

Hoàng hôn xuống biển hiện ra với vẻ đẹp hút hồn khiến cậu chẳng thể rời mắt cho đến khi ánh nắng hoàn toàn lụi tắt. Nhìn sang người con gái cậu yêu đang ngủ thật ngoan với sự dễ thương và thánh thiện như một thiên thần vẫn luôn khiến cho cậu bị thu hút, cậu có một suy nghĩ liệu viễn cảnh này sẽ còn có thể diễn

ra trong bao lâu nữa? Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nó mà không khiến nó thức giấc. Tình yêu này cậu thật sự đã vì nó mà thay đổi rất nhiều. Mọi thứ cậu đã đánh đổi liệu có là sai?

Nhẹ nhàng bế nhắc nó lên, không khiến cho nó tỉnh giấc để trở về ngôi nhà gỗ xinh xắn, thật đáng tiếc vì nó không thể nhìn thấy được những điều này. Chắc hẳn nó sẽ thích thú và cười thật nhiều, những nụ cười của nó luôn khiến cho cậu có thể mỉm cười. Cũng có lẽ tình yêu thật sự là mong muốn người con gái mình yêu có thể được hạnh phúc, cậu đã luôn suy nghĩ như vậy cho tới khi hắn xuất hiện. Có khi nào thật sự cậu đang quá ích kỷ không?

Những suy nghĩ không thể lưu lại trong đầu óc khi có sự xuất hiện của những người mặc áo đen đứng trước cửa nhà khiến cậu lo lắng. Bước những bước thận trọng tiến đến gần và mở lời:

-Các người là ai? Sao lại tới đây?

Một người đàn ông với khuôn mặt gớm ghiếc với những hình xăm trổ trên cánh tay mở lời giọng dứt khoát nhưng lại mang sự đùa cợt:

-Thú vị thật! Chúng tôi lại được mời tới để canh chừng một cậu công tử yếu đuối và một con mù. Nhưng không sao cái giá cũng không hề tệ!

-Ông nói vậy là có ý gì?

Long mở lời với sự lo lắng và thận trọng khiến cho nó sợ hãi mà tỉnh giấc hỏi lại cậu:

-Ai vậy anh? Có chuyện gì vậy?

Cậu chưa kịp mở lời thì người đàn ông đứng đầu đã nở nụ cười man rợ:

-Không nhớ anh sao cô em? Mà thôi chúng ta cũng đã chơi với nhau một trò chơi rồi! Đã là quá muộn! Tốt nhất cậu nên coi trọng mạng sống của chính các người mà đừng có rời khỏi ngôi nhà khi chưa có sự cho phép của tôi.

Từng câu nói của người đàn ông như nhát dao đâm thẳng vào tiềm thức của nó với những từ ngữ đáng sợ. “Một hình ảnh hiện ra không rõ ràng ai đó đã chạy thật nhanh, hô hấp khó khăn khi những câu nói vang lên về một trò chơi sinh tử.” Và một nói câu nói cuối cùng: “Mày đã tới quá muộn.” Đã có ai đó phải chết. Mọi thứ chìm vào trong bóng tối, đầu nó đau nhức khủng khiếp. Nó sợ hãi khi mọi thứ một lần nữa chìm vào trong bóng tối, khi ánh sáng không còn lại trong đôi mắt đã bị đánh cắp mà hét lên cầu xin:

-LÀM ƠN! HÃY THA MẠNG! TÔI KHÔNG TỚI MUỘN!

Những giọt nước mắt không ngừng rơi, nó sợ hãi mà hét lên không ngừng với đầu óc đau nhức. Người con trai với đôi mắt màu hổ phách tức giận nhìn nó với sự phẫn nộ:

-EM KHÔNG BAO GIỜ CHỊU NGHE TÔI HẾT ĐỒ NGUYỆT NHI! EM ĐÃ SAI RỒI!

Và sau đó là những tiếng cười man rợ của những kẻ giết người với những trò đùa chết chóc khiến nó không ngừng la hét sợ hãi. Long lo lắng mà ôm chặt lấy nó trấn an trong vô vọng với sự đau lòng tận cùng. Nó vẫn liên tục mở lời cầu xin cho tới khi thiếp đi trong sợ hãi. Nước mắt của nó đã ướt đầm vai áo của cậu!

Dành ánh mắt oán hận cho những kẻ không còn có nhân tính, cậu nhanh chóng đưa nó trở về phòng với trái tim đau thắt. Cậu đã sai rồi, đến cuối cùng cậu vẫn chẳng thể bảo vệ được nó! Người con gái này! “Tôi sẽ vì em mà thay đổi một lần nữa. Những giọt nước mắt của em tôi sẽ chỉ mong đó là sự đón nhận hạnh phúc! Vì hạnh phúc của em chính là điều mà tôi lựa chọn.”

47. Chương 48: Chiếc Điện Thoại Thất Lạc!

“Đã 8 tiếng mười ngày không nhìn thấy nụ cười của em! Thế giới này có lẽ đã hoàn toàn đảo lộn! Những thứ kia chẳng thể nào khiến anh quên đi hình bóng của em! Nụ cười ấy, đôi mắt và mái tóc vẫn luôn xuất

hiện trong giấc mơ khiến anh chẳng thể nào thôi nghĩ về em!”

Những suy nghĩ liên tục hiện lên trong đầu óc khiến cho hắn hoàn toàn tỉnh táo trong hơi rượu nồng nàn, những bước đi lệch lạc hướng tới chiếc xe trong bãi đậu của garage ở Bar. Chuẩn bị lùi xe để rời khỏi nơi đây thì nhìn thấy một cô gái đang đứng cạnh chiếc audi trắng nôn mửa không ngừng. Có lẽ cũng đã uống không ít, hắn bị thu hút không phải lý do nào khác khi nhận ra cô ta chính là Tú Hân, cô ta vẫn thường hay theo dõi hắn, những hành động của cô ta hắn đều biết nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên thấy cô ta say xỉn như vậy. Một người đàn ông từ trên xe bước xuống vỗ nhẹ vào lưng và dìu cô ta trở lại vào trong xe, không khó khăn để có thể nhận thấy khuôn mặt sở khanh của người đàn ông. Hắn vốn không có ý định xuống xe hay sẽ giúp cô ta trong lúc này, nhưng cũng không thể bỏ đi như vậy.

Bước xuống xe thật chậm tiến gần hơn đến chiếc xe của người đàn ông và gõ vào cửa kính. Cánh cửa nhanh chóng hạ xuống, người đàn ông bực dọc với khuôn mặt đỏ tía tai vì say xỉn và cũng vì bị làm phiền mà lớn giọng:

-Thằng nhãi! Có chuyện gì?

-Cô gái đó! Mà quen sao?

-Không liên quan đến mày! Mau cút đi đừng có làm phiền anh đây vui vẻ.

-Tôi không thích có được không?

Người đàn ông tức giận mà mở cửa bước chân lão đảo, quát lớn với sự tức giận khiến mặt gã không ngừng đổi màu:

-THẰNG NHÃI! MÀY NGHĨ MÀY LÀ AI? TAO SẼ CHO MÀY BIẾT THẾ NÀO LÀ LỄ PHÉP VỚI NGƯỜI HƠN TUỔI.

Nói xong hắn liền quơ chân múa tay không ngừng trước mắt hắn với những thế võ chỉ có thể gọi là “Tuý quyền” của những tên say rượu. Hắn cũng không cần mất quá nhiều thời gian với những kẻ ảo tưởng như thế này. Có lẽ tên này cũng chẳng còn biết hành động của mình trong khi mà rượu đã làm chủ. Không ngừng đưa những nắm đấm hướng về phía hắn nhưng lại chẳng bao giờ có thể đến đúng địa chỉ. Có cảm giác đã quá ngán ngẫm hắn đưa chân tặng cho gã một cước nằm im lạng trên đất đau đớn ôm mồm và rên rỉ:

-Thằng nhãi...! Tao không..tha cho mày đâu...! Ai... da...

Hắn mặc cho gã nằm trên đất rên rỉ, mở cửa xe, đỡ Tú Hân ra khỏi xe gã và nhanh chóng trở lại xe của mình. Đặt cô ta nằm nguyên ở ghế sau và rời khỏi nơi đây hướng phía Trịnh gia để trả người.

Tú Hân tiếp tục nôn mửa với mùi rượu trên xe của hắn, miệng không ngừng phát ra những câu nói lặp đi lặp lại:

-Đỗ Minh Thành...! Anh.. là đồ ngốc.. sao anh không nhận thấy ai mới là người... anh nên tin tưởng. Đồ tàn nhẫn...! vì sao anh vẫn không chọn tôi khi không có chị ta...?

Đôi mắt sâu thẳm và hoàn toàn yên lặng, hắn bỏ ngoài tai mọi lời nói của cô ta cho tới khi dừng xe trước cửa Trịnh gia. Đỡ Tú Hân xuống khỏi xe mình và ngồi trước cổng biệt thự, hắn bấm chuông ba lần và rời đi nhanh chóng. Không muốn chuốc lấy phiền phức khi người nhà họ Trịnh nhìn thấy hắn lúc này.

Cho xe lao nhanh trên đường phố vắng ngắt ở nội thành trong khoảng thời gian đã rất muộn. Hắn có cảm giác tỉnh táo hơn bao giờ hết, điện thoại vẫn để ở chế độ yên lặng vì không muốn có các cuộc gọi làm phiền. Hắn có thể đoán biết ai sẽ gọi cho hắn nhiều nhất, ngoài người mẹ đã thay đổi rất nhiều gần đây thì nhỏ Mai chính là người khiến hắn phải nhức đầu. Không biết việc hắn làm có đúng hay không khi giữ lại nhỏ ở bên cạnh mình vì nhỏ đã có suy nghĩ quản lý thời gian của hắn từ lúc nào không hay biết.

Hắn cảm thấy nhức đầu khi cái mùi nôn mửa phía sau xe của Tú Hân vừa rồi vẫn còn, cho xe tiến tới một garage sửa chữa quen thuộc. Hắn bước xuống và nói chuyện với người chủ tiệm về việc dọn dẹp lại phía sau ghế ngồi của chiếc xe để có thể không bị bám mùi lâu.

Ngồi chờ đợi với tách cà phê và đọc tờ báo được người chủ tiệm đặc biệt lựa chọn, hắn chăm chú vào một tựa đề trên đầu trang báo: “Người đàn ông thức dậy sau 20 năm sống thực vật nhờ điều trị bằng y học cổ

truyền!”. Hấn đã quên mất người bà của nó cũng chính là người đã được đưa về điều trị đặc biệt tại bệnh viện tư của cha hấn trong mấy ngày qua. Có khi nào nó sẽ chấp nhận được việc phải chứng kiến điều đó và hơn nữa bà sẽ như thế nào khi tỉnh dậy không còn thấy cháu gái của mình?

Hấn đang tập trung suy nghĩ thì người phụ nữ vừa lau dọn lại phía sau ghế xe của hấn bước đến và đưa cho hấn một chiếc di động hiệu Samsung và nói:

-Của cậu ạ! Tôi thấy nó rơi phía sau ghế cạnh bãi nôn. Tôi đã lau sạch nó rồi. Cậu xem lại xem!

Hấn đón lấy chiếc điện thoại và quan sát tỉ mỉ, không quên trả lời với người phụ nữ:

-Được rồi! Cảm ơn cô!

Chiếc điện thoại này hấn chưa từng thấy, có lẽ chính là Tú Hân vừa làm rơi. Nhưng lại nhận ra một chi tiết trên điện thoại làm hấn chú ý! Phía sau chiếc điện thoại có dán một chữ thư pháp “PM” màu đỏ đã cách điệu. Vậy không phải là Tú Hân? Chiếc điện thoại này là sao?

Nhấn nút mở máy thì nhận thấy nó đã tắt nguồn, nhanh chóng khởi động lại thì một hình ảnh hiện lên thu hút sự chú ý của hấn. Hình nền điện thoại không hề xa lạ chính là hình của hấn với những trái tim nhỏ xung quanh. Có cảm giác khó hiểu và nghi hoặc, lướt nhanh qua các thư mục và xem các hình ảnh có trong máy. Các hình chính đều có thể nhận ra là hình của hấn được ghép xong xong với hình của nhỏ Mai! Vậy chiếc điện thoại này là của nhỏ sao? PM cũng có lẽ là Phương Mai? Nhưng sao lại trong tay của Tú Hân? Và hơn nữa vì sao những hình có trong máy của nhỏ lại đều là hình của hấn được ghép với nhỏ? Có cảm giác nghi hoặc, hấn dùng chiếc điện thoại này bấm gọi vào số của mình. Màn hình hiển thị là một số lạ, vậy số này của Mai hấn không hề hay biết. Lướt nhanh qua những thông tin trên điện thoại với những ánh mắt khó đoán biết. Hấn nhanh chóng trở về nhà khi chủ tiệm đã dọn dẹp xong mọi thứ và khử mùi phía sau ghế xe.

Hấn trở về nhà và có những suy nghĩ kỳ lạ! Hấn chỉ biết hấn chẳng thể ngủ được. Chiếc điện thoại vẫn ở trong tay. Các cuộc gọi nhỡ của nhỏ đã lên tới 10 cuộc chỉ trong tối nay. Những suy nghĩ hỗn loạn đã khiến hấn thức giấc cho tới sáng hôm sau và nhanh chóng đến công ty để mong muốn nhận được những câu trả lời hợp lý.

Nhỏ Mai bước nhanh chóng lên đến trước cửa phòng của tổng giám đốc và gõ cửa.

Sau khi có sự đồng ý của hấn, nhỏ bước vào với khuôn mặt lo lắng và hỏi han:

-Anh không sao chứ tổng giám đốc? Sao hôm qua tôi không thể gọi được cho anh vậy?

-Tôi không sao hết! Tôi có chuyện muốn hỏi cô!

Hấn lấy một túi giấy để trong ngăn kéo ra và đưa về phía nhỏ sau khi mở lời. Nhỏ thấy kỳ lạ khi người con trai này tự nhiên nghiêm túc lạ thường, bình thường hấn sẽ không bao giờ từ chối cuộc gọi của cô như tối hôm qua. Nhẹ nhàng mở lời với hấn, và có cảm giác hết sức tò mò với cái túi trước mặt:

-Là gì vậy Tổng giám đốc?

-Cô cứ xem đi!

Nhỏ với lấy chiếc túi và nhận ra chiếc điện thoại quen thuộc với tâm trạng khó đoán, nhưng nhanh chóng mở nụ cười nói với hấn:

-Vì sao anh lại có nó vậy? Anh đã giữ nó suốt sao?

-Vậy chiếc điện thoại này đúng là của cô ư?

-Đúng! Là của tôi! Nó đã bị mất cách đây 2 tuần khoảng thời gian trước khi diễn ra đại hội võ thuật. Vì sao anh lại có nó chứ?

-Cô nói là nó đã bị mất trước khi Nguyệt Nhi trở về đây sao?

-Đúng vậy! Có chuyện gì sao? Anh đã xem gì ở trong đó chưa vậy?

Nói xong nhỏ có chút đỏ mặt khi đặt câu hỏi với hấn như vậy! Hấn hoàn toàn bình tĩnh mà mở lời lạnh lùng:

-Có gì không muốn cho tôi xem sao?

-Ah! Không có gì chỉ là có một số bức hình tôi đã nghịch ngợm chút thôi! Anh không xem đó chứ?

-Tôi không rảnh làm chuyện đó! Cô có thể đi làm việc được rồi.

Nhỏ thở phào nhẹ nhõm mà nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc với khuôn mặt vẫn đỏ ửng vì ngại.

Hấn lặng nhìn ra phong cảnh bên ngoài công ty với những đoạn đường tấp nập giữa thủ đô trong những suy nghĩ mơ hồ. “Trịnh Tú Hân! Không lẽ nào? Đã đến lúc rồi!”

Hấn nhanh chóng rời ghế ngồi và với lấy chiếc áo khoác và rời khỏi công ty.

-Đỗ Minh Thành! Cậu muốn gặp tôi có việc gì?

Hoàng Nam mở lời khi ngồi xuống trước mặt hấn trong không gian kín tại một quán coffee gần công ty Nam Việt! Hai ánh mắt hoàn toàn lạnh lùng nhìn nhau không hề có một sự đồng cảm. Hấn mở giọng dứt khoát khiến cho anh hoàn toàn bất ngờ:

-Tôi cần sự giúp đỡ của anh để cứu lấy cô ấy!

-Ý cậu là sao? Cô ấy?

-Đúng là người con gái chúng ta cùng yêu thương!

-Không phải cô ấy đã chết ư?

-Không! Tất cả những chuyện đó là do tôi làm!

Ánh mắt hoàn toàn thay đổi với sự tức giận, Hoàng Nam chẳng thể bình tĩnh mà túm chặt lấy cổ áo của hấn nói trong tiếng rít, khi thấy sự lạnh lùng của hấn trước những việc đáng sợ đã làm ra:

-CẬU CÓ ÂM MƯU GÌ? SAO LẠI LÀM RA CÁI CHUYỆN VÔ NHÂN TÍNH NHƯ THẾ HẢ?

Hết sức bình tĩnh hất tay anh ra khỏi cổ áo mình và nói rõ ràng:

-Để tìm ra kẻ thù thực sự anh hiểu không? Chỉ có như vậy tôi mới có thể bảo vệ được cô ấy!

Anh hoàn toàn bất động, đôi tay buông thõng và lạc đi vào những suy nghĩ vô định:

“Vây là người con trai này không hề vô dụng như anh nghĩ! Vây thì anh có quyền gì khi chẳng thể bảo vệ cô và chính anh cũng không thể cứu người con gái ấy ra khỏi chuyện quái quỷ này!”

Nở nụ cười mỉa mai và nói giọng đùa cợt, anh mở lời để chế giễu chính bản thân mình:

-Vây thì cậu cần gì sự giúp đỡ của tôi chứ?

-Có! Tôi cần tiềm lực kinh tế của anh! Tôi cần phải đánh bại một người.

-Ý cậu là sao?

Hai ánh mắt giao nhau và anh gần như hoàn toàn chết lặng khi có thể đọc được suy nghĩ của hấn trong lúc này. “Người con trai này hấn thật sự không tầm thường? Làm sao đây? Thật sự anh chẳng thể nào có thể so sánh được với hấn! Đỗ Nguyệt Nhi anh thua rồi! Thua thật sự rồi!”. Lấy lại sự bình tĩnh và kiên quyết trong giọng nói, anh mở lời:

-Tôi có thể làm gì?

-Lý Mạnh Đông là một người giữ 35% cổ phần trong tập đoàn. Vợ hấn đã mất cách đây không lâu. Người con trai duy nhất của hấn đang bị bệnh tim và hấn đã gần như không còn có thứ gì quan trọng hết! anh có thể bắt đầu từ người này!

-Được! Cậu hãy nhớ tôi tham gia chuyện này chỉ vì cô ấy!

Nói xong anh liền đứng dậy và mong muốn rời khỏi, ánh mắt đã thay đổi với anh nhìn lạnh lẽo và hoàn toàn không có ý sẽ nhân nhượng. Hấn cũng không ngăn cản chỉ mở lời ngăn gọn trước khi anh rời đi:

-Tôi biết! Nếu có vấn đề hãy liên hệ trực tiếp với tôi. Các bước tiếp theo chúng ta sẽ nói sau khi anh có thể thành công với việc đó.

-Được.

Anh rời khỏi, hấn ngồi lặng lẽ với những ý nghĩ phức tạp. Ánh mắt đã không còn là sự kiên định. Hấn sợ! Sợ rằng bản thân sẽ không thể hoàn thành được việc này và khiến cho mọi thứ đi chệch quỹ đạo: “Anh rất sợ! Anh sợ sẽ mất em mãi mãi và có lẽ mọi thứ sẽ khiến anh không thể đứng vững cho tới cuối con đường. Thương tá! Xin người hãy tha thứ!”

48. Chương 10: Tổ Tình!!!

Xung quanh nó là các hàng cây lớn nghiêng mình về phía dòng suối được mắc rất nhiều chiếc nơ màu hồng phần đáng yêu vô cùng, suối bên cạnh chân nó cũng được tô điểm một màu hồng phần nhẹ nhàng của những cánh hoa, làm nó thích thú vô cùng. Và thu hút nhất với nó vẫn là màu hồng phần nhưng là trang phục của các bạn nó đang khoác lên người họ phía đối diện nó bên bờ suối trước mặt chỉ cách nó khoảng 5m. Bên đó có cả lớp 11 A1, có đồng phục mới, con gái mặc váy đóng thùng với áo sơ mi cùng chiếc nơ nhỏ xinh xắn, con trai thì quần sooc, áo sơ mi đóng thùng cũng có nơ nhỏ và hơn nữa tất cả đều màu hồng phần, cái Oanh bàn dưới đang bê chiếc bánh sinh nhật ba tầng phủ lớp kem đứng chính giữa cũng màu hồng phần nốt. Nó cười tươi nhìn sang nhỏ Mai tuy không mặc trang phục như vậy nhưng trên cổ cũng đã quàng chiếc khăn cùng màu sắc. Nó muốn cười lắm ý nhưng các bạn là vì nó mà làm như vậy nên tâm trạng nó rất vui, nhưng cũng chợt nghĩ thấy cứ đồng bóng sao sao ý. Sao nó có thể thích cái màu này được nhỉ? Mặc dù vậy nó hiện tại chỉ là cảm thấy yêu mọi người nhiều vô cùng. Cuộc sống này thật sự đã ưu ái cho nó rất nhiều! Tất cả những viễn cảnh xinh đẹp này nó sẽ luôn luôn khắc ghi trong tiềm thức, nó có thể khẳng định chắc chắn nó sẽ không bao giờ có thể quên được đâu!

Chợt nó mở mắt nhanh như vậy làm mọi người quá bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng lấy bình tĩnh bắt nhịp và hát bài HAPPY BIRTHDAY hướng về phía nó cùng với nụ cười thật tươi. Nó lắng nghe từng câu hát dành cho mình với niềm hạnh phúc vô bờ. 16/8/1994, nó đã được sinh ra như thế nào? Nội nó chưa từng kể cho nó nghe bao giờ! Mỗi đứa trẻ đều có những bức ảnh chụp cùng với cha mẹ của chúng khi sinh ra trong niềm hạnh phúc hân hoan. Nó thì khác, nó không hề biết hai người đã sinh ra nó là ai và khuôn mặt họ như thế nào? Nó đã từng rất buồn vì điều đó! Nhưng bây giờ đã khác, nó đã biết nghĩ và nó cũng có những người khác yêu thương và quan tâm nó rất nhiều và hơn nữa nó còn có nội hết mực lo lắng, quan tâm nó. Dứt ra khỏi những suy nghĩ khiến nó trầm lặng trong giây phút, rồi lại đắm chìm trong những giai điệu ngọt ngào của các bạn và nở nụ cười hạnh phúc về trên cánh môi.

Sau khi kết thúc bài hát, mọi người dạt ra theo hai phía bên cạnh để lại khoảng trống ở chính giữa trung tâm, một người con trai xuất hiện với nét đẹp Hàn Quốc không pha trộn, cùng với bộ comple màu hồng phần thật ca vát cực điển trai với độ hot có thể gọi là max full mà cậu ta có, trên tay cầm bó hoa hồng cùng với hộp quà nhỏ xinh xắn. Các đứa bạn gái trong lớp nó nhìn cậu với những ánh mắt hình trái tim, còn nó thì sao chỉ muốn cười mà lặng nhìn theo dõi diễn biến. Chắc chắn ai cũng có thể đoán được đó là ai rồi? Vâng! Không ai khác được chính là Long. Cậu hướng ánh mắt cool boy của mình về phía nó và nói nhẹ nhàng mà khiến cho các cô gái chết mê:

-Sinh nhật vui vẻ nha Nguyệt Nhi! Làm bạn gái của Long nhé!

Nó nhìn cậu với ánh mắt khó hiểu, hấn là tên này còn cuồng phim Hàn hơn nó hay sao ý. Cái hình thức tặng quà sến súa này là sao vậy trời? Cơ bản là chẳng liên quan gì hết mà! Nhìn lại trang phục của cậu với màu sắc siêu nữ tính. Sau đó nó cười rõ là to và nói thật vui vẻ, sáng khoái đậm chất Nhi nam tính:

-Tôi có phải LESS đâu, không là bạn gái thì là gì! Hay ông vẫn coi tôi là con trai vậy trời? Được được mang quà sang cho tôi đi, mà thôi để tôi tự qua lấy he.

Mọi người té xỉu với nó mất thôi, cái gì cơ chứ không biết nó không hiểu hay giả vờ không hiểu. Nào có đời thuở ai đi làm những việc này chỉ dành cho một người bạn cơ chứ? Nếu không phải là nó quá xinh thì chắc cũng phải nghĩ có đứa con trai nào đang nhập vào thân xác của nó thật rồi. Nhỏ Mai cóc đầu nó thở dài và nói nhỏ có chút tức giận với cái đứa giả ngu ngơ có đẳng cấp một không hai này:

-Tất cả mọi thứ này là Long đặc biệt làm cho mày đấy! Hôm qua cậu ấy đã mất cả ngày để trang hoàng lại nơi đây. Một người đã vì mày mà làm mọi thứ đó Nhi ạ. Mày có bị làm sao không mà trả lời câu “liên quan” quá vậy chứ Nhi? Chắc mày muốn nhìn người ta khóc đó hả? Haizzz ! ôi cái cuộc tình khó mà đỡ được này!

Sau câu nói của Mai nó càng mở mắt to tròn nhìn cậu hết sức ngạc nhiên. Sau đó nó bắt đầu tháo giày, xắn ống áo quần đủ kiểu rồi nhanh chóng bước chân xuống dòng suối mát lạnh chỉ ngập qua đầu gối và nói những câu cảm thán dành riêng cho cậu:

-Là ông làm hết sao Long? Đúng là bạn tốt của tôi mà! Yêu ông quá cơ! Lại đây tôi ôm bạn tốt cái nào! Tôi đúng là hạnh phúc nhất quả đất! Cảm ơn trời phật đã ban cho con những người bạn tuyệt vời.

Nghe giọng điệu trẻ con của nó là biết nó chẳng hiểu cái mô tê gì hết, cậu cười và lắc đầu nhưng cũng không muốn ép buộc nó, cũng không muốn đánh mất vẻ ngây thơ của nó khi ở bên cậu. Cũng có thể những tình cảm nó có sau này sẽ khiến cho nó không còn có thể hồn nhiên hay cười nhiều như thế này được. Cũng chỉ vì nụ cười của nó chính là tiên được đối với cậu! Không nghĩ nhiều nữa, cậu bước xuống dưới dòng suối và trao bó hoa cho nó, đồng thời đưa hộp quà nhỏ xinh đặt vào trong lòng bàn tay của nó. Được quà thì nó đâu có im được, vội đưa lại hoa cho cậu ngay tức khắc và mở quà nhanh chóng nhận ra đó là một chiếc vòng bạch kim với hoạ tiết rất xinh, mặt vòng là hình bông hoa hồng với cánh hoa được làm bằng Rubi màu hồng rất tỉ mỉ và đẹp mắt. Nó nhìn là kết liền rồi, không cần nhờ ai tự đeo luôn vào cổ mình và nhìn cậu cười rộ tươi:

-Đẹp lắm ý! Cảm ơn ông nha! Tôi hứa sẽ luôn mang theo trên người!

Sau đó nó rất tự nhiên ôm cậu một cái, xong lại nghịch ngợm đẩy cậu xuống nước làm cậu ướt toàn tập, nhìn thấy nó vui tự nhiên cậu cũng vui, tuy cái ôm không phải là của tình yêu nhưng cậu vẫn thấy rất hạnh phúc. Tình yêu đâu nhất thiết phải miễn cưỡng, chỉ cần người ấy cười thì cậu cũng đã thấy hạnh phúc rồi. (Ôi! Lại là Hàn xẻng nữa rồi T.T) Không! Chỉ cần mỗi ngày được bên nó, cùng vui, cùng buồn và cùng cười cũng đã là một điều thật tuyệt vời. Cậu dứt khỏi suy nghĩ, cũng hắt nước và nó đùa với nó luôn. Mọi người thật sự không hiểu nổi cặp đôi này nữa rồi, nhưng cũng không thể bỏ lỡ cuộc vui cùng lao xuống suối quây tưng bừng.

Đó chính là cách mà nó trả lời những lần tỏ tình của cậu, vì nó chưa thể chấp nhận chuyện sẽ yêu một ai đó. Cũng có lẽ giả ngu ngơ và không biết gì hết sẽ khiến cho mọi việc bình thường, nó có niềm tin như vậy. Hơn nữa người mà rất yêu Long lại chính là cô bạn nhỏ gốc nghèo mà nó luôn muốn bảo vệ và mong muốn người ấy được hạnh phúc. Những người mở lời tỏ tình với nó cũng vì thế mà đều không nghĩ sẽ có cơ hội! Đối với nó tình bạn chính là điều thiêng liêng và quan trọng hơn cả, nó sẽ không vì những chuyện tình cảm mà khiến cho cuộc sống của nó thay đổi. Người ta đã nói: “Thứ có thể thay đổi hoàn toàn một con người chính là tình yêu!”. Và có lẽ thứ không thể thay đổi được trong suy nghĩ của Đỗ Nguyệt Nhi chính là tình bạn!

Bài hát chúc mừng sinh nhật lại vang lên trong lòng nó với những giai điệu trong trẻo và vui tươi của những người bạn vây xung quanh nó dưới dòng nước mát và tinh khiết. Hạnh phúc có lẽ chỉ là như vậy thôi! Chỉ cần luôn được bên cạnh cùng với những người mình yêu thương và nỗ lực cười đó chính là hạnh phúc.

49. Chương 50: Bỏ Trốn.

-Con gái à! Thật sự là rất xinh đẹp!

Người phụ nữ nhìn nó âu yếm với sự xúc động khiến bà không thể kìm được giọt nước mắt lăn rơi.

Nó có hơi cảm thấy kỳ lạ với cách xưng hô của người phụ nữ, nhưng cũng chỉ nở nụ cười nhẹ nhàng dành cho bà và nói:

-Là nhờ cô tận tình giúp cháu! Cháu cảm ơn cô nhé! Cảm ơn về chiếc vòng và mọi thứ!

Người phụ nữ nắm lấy tay nó mà mở lời động viên:

-Đừng cảm ơn ta! Hãy để dành nó cho tới khi buổi lễ hôm nay thành công. Được chứ?

Nó có cảm nhận bàn tay người phụ nữ thật gầy và xương xương, đưa nhẹ bàn tay lên khuôn mặt của người phụ nữ. Nó có cảm nhận một lớp phấn trang điểm rất dày, nhưng không thể che dấu đi sự tiêu tụy của bà mà muốn mở lời nhưng bà đã né đi và nói nhanh với nó khi lau nhẹ giọt nước mắt:

-Tới giờ rồi! Chúng ta chuẩn bị thôi nào cô dâu!

Mặc trên mình một bộ váy trắng tinh khôi nó đã chuẩn bị sẵn sàng cho lễ kết hôn với cậu tại nhà thờ vào 10h sáng hôm nay 20/1/2012. Một cô dâu với 17 tuổi và gần 5 tháng đã chuẩn bị lên xe hoa. Nó đã có thể nhận biết được mọi thứ trong căn nhà này trong thời gian ngắn nhờ sự quan tâm của cậu. Mặc dù đã chuẩn bị trước tinh thần nhưng cái cảm giác này vẫn cứ khiến cho nó thấy rất lo lắng và hồi hộp. Bước những bước đi thật chậm để không bị trượt chân do mất đi thị giác. Nó đứng trước mặt cậu thật sự quá đẹp, chiếc váy được thiết kế như chỉ dành riêng cho nó với những đường cong quyến rũ. Chiếc váy với những ren hồng tô điểm, ôm sát từng đường nét trên cơ thể nó thật sự hoàn mỹ. Cậu như bị hút hồn mà bước tới sát nó hơn rồi nói thì thầm vào tai nó:

-Cảm ơn em đã cho anh khoảng thời gian hạnh phúc nhất! Được yêu em và có em trong cuộc đời chính là điều kỳ diệu nhất đối với anh! Anh yêu em! Em thật sự là cô dâu đẹp nhất thế giới Nguyệt Nhi ạ!

Nó nở nụ cười thật hiền dành cho cậu, cậu lấy một tấm vải đỏ và che lên đầu nó nhẹ nhàng. Một người đàn ông với khuôn mặt hung hăng mở lời:

-Làm cái gì vậy? sao cần phải che mặt cô dâu chứ?

Long bình tĩnh trả lời với giọng điệu mỉa mai:

-Anh đâu có theo đạo, đức tin của tôi anh không hiểu gì thì đừng có nhiều lời. Nếu anh còn ngăn cản chuyện tốt của tôi. Tôi sẽ gọi cho cô ta luôn lúc này và đám cưới cũng sẽ vì anh mà bị phá bỏ.

-Này nhóc! Tôi không đùa cợt đâu. Đừng có giỡn với tôi. Đi nhanh đi.

-Anh mau tránh ra cho tôi đi. Đừng có đứng trước cửa mà la lối vớ vẩn!

Người đàn ông tức tối với khuôn mặt đổi màu nhưng vẫn phải né sang một bên với suy nghĩ hiểm ác trong đầu óc: “Chỉ cần chúng mày xong tao cũng hết nhiệm vụ với chúng mày! Nếu mày còn lăm mồm tao sẽ cho cả hai chúng mày chết chung!”

Cậu chẳng thêm chú ý tới hấn nữa, lấy một tay của nó khoác vào tay mình và bước thật chậm ra phía ngoài ngôi nhà. Hai người vừa bước tới chiếc xe hoa xinh đẹp thì cách đó không xa là tiếng súng và tiếng pháo nổ không ngừng cùng với tiếng trẻ con la hét ầm ĩ, những người canh chừng nó và cậu liền lao về phía đó và không ngừng quét ánh mắt kiểm tra. Cậu thì sợ hãi mà đưa nhanh nó trở vào xe.

Sau khi đi kiểm tra cẩn thận, bọn hấn quay lại với khuôn mặt tức giận và nói với nhau khi quay lại phía xe của nó với cậu đang ngồi:

-Cái lũ nhóc con dọa chết chúng ta, chỉ là súng đồ chơi và pháo chế. Cái trò phục kích trẻ con mà khiến chúng ta nháo nhào.

-Đúng là lũ chết tiệt. Xem đại ca có vẻ căng thẳng chưa kìa.

Một trong số chúng vừa nói và nhìn vào tên xăm trổ mà cười đùa nhưng liền bị hắn đưa ánh mắt liếc xéo liền im bất không dám mở miệng nữa. Tên đại ca nhanh chóng hướng phía xe của nó và gõ cửa kính mở lời hung hiểm:

-Không sao chứ cô dâu?

-Có chuyện gì vậy? chúng ta sắp muộn giờ rồi các người còn không mau lên xe?

Long nhanh chóng mở lời thay cho nó để trấn an tinh thần vì biết nó đang rất sợ hãi không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Vừa nói với hắn, cậu liền nắm lấy tay nó mà nhanh chóng trấn an:

-Không sao đâu Huyền ạ! Chúng ta đến nhà thờ thôi.

Nó chỉ ngoan ngoãn gật đầu mà không mở lời. Tên kia liếc mắt nhanh qua nó và cũng nhanh chóng bước trở lại xe của hắn cùng với bọn đàn em và ra lệnh:

-Thằng Tứ! Mày ở lại đây đi, tao sẽ gọi cho mày khi có việc.

-Đại ca! Em cũng muốn đi mà! Sao lại bắt em ở lại chứ?

-Không cần! Ở lại hay để tao cho một phát đạn?

-Khiếp! Anh Lực cứ dọa giết hết đàn em thế này thì sau còn ai làm tay sai cho anh Lực đây? Được rồi! Em xuống.

Hắn mang khuôn mặt buồn bực bước xuống xe và trở lại vào căn nhà của cậu. Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi và bắt kịp chiếc xe cưới vì nó đi với tốc độ khá là chậm chạp. Quãng đường tới nhà thờ chỉ khoảng 500m nhưng chiếc xe đã đi mất tới gần 25 phút khiến cho tên Lực có cảm giác không yên tâm. Hắn không ngừng quan sát chiếc xe không hề chớp mắt. Đến cổng lễ đường, y nhanh chóng lao xuống xe tiến đến gần hơn với xe cưới. Cậu bước xuống thật chậm và đỡ lấy nó thật nhẹ nhàng.

Y có cảm giác khó chịu khi thời gian đã trễ mà cậu lại có thể bình tĩnh như vậy, một cơn gió thoảng qua khiến cho chiếc khăn che mặt của cô dâu bị tốc lên tới ngang khuôn mặt. Tên lực không hề bỏ qua một chi tiết quan trọng như vậy mà lao tới giật nhanh chiếc khăn nói trong tức giận:

-Nó đâu?

Cậu có cảm giác khó hiểu mà nhìn lên mặt của nó để xem xét thì sau đó ngã ngửa và nói:

-Cái gì thế này? Cô là ai? Cô ấy đâu rồi? Vợ của tôi đâu?

Có cảm giác mọi thứ sụp đổ ngay trước mắt, cậu đảo mắt tìm kiếm xung quanh và nắm lấy tay của tên Lực quát tháo:

-Cô ấy đâu rồi? Anh đã đưa cô ấy đi đâu hả? Mau trả vợ cho tôi!

Y tức giận mà hất cậu ngã lăn trên mặt đất, người con gái không hề hiểu chuyện gì xảy ra chỉ bưng mặt khóc nức nở và nói:

-Sao lại thế này...? Hức...

Tên lực không nói gì hết mà nhanh chóng lao lên xe hoa trở lại căn nhà gỗ khi gọi cuộc điện cho Tứ đã bị hắn bắt ở lại nhà vừa rồi nhưng không được.

Có cảm giác tức giận, hắn nhanh chóng trở vào ngôi nhà và điên cuồng khi thấy tên Tứ nằm thu lu trên mặt đất bất động. Hắn điên cuồng lùng sục khắp trong và ngoài nhà nhưng đâu còn có thể tìm kiếm được bất cứ thứ gì chứ. Không dám nghỉ ngơi khi đã mất dấu của nó hoàn toàn, hắn điên cuồng gọi ra lệnh cho đàn em có phải bôi tung cái đảo này cũng phải tìm cho được nó cho dù là sống hay chết. Nhưng hắn đâu biết mọi thứ chỉ còn là ảo tưởng khi nó đã rời khỏi nơi đây ngay sau khi bọn hắn bận rộn với những âm thanh của bọn trẻ trước khi xe cưới rời đi.

Chỉ chờ cơ hội như vậy, Long nhanh chóng rời khỏi nhà thờ và lên một chuyến xe rời đi nhanh chóng tới bến đò Lý Sơn. Tên Lực điên cuồng phá vỡ mọi thứ trong nhà khi đã để cho cả cậu và nó trốn thoát dễ dàng như vậy. Hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất trong đầu mong muốn có thể giết chết được cậu ngay tức khắc!

Không còn có thể bình tĩnh hấn điên cuồng lao xe ra bến cảng để săn lùng con mồi với một tin nhắn khiến hấn nở nụ cười thâm độc.

Long bước lên con tàu nhỏ của dân chài nơi đây đã được nguy trang để tìm nó. Cậu vẫn còn nhớ như in lúc cậu thì thầm vào tai nó lúc trước khi rời khỏi ngôi nhà để đến nhà thờ: “Nguyệt Nhi chút nữa anh sẽ trao tay em cho một người em nhớ chỉ im lặng đi cùng người đó.” Mọi kế hoạch cậu sắp đặt mong muốn đưa người con gái cậu yêu thoát ra khỏi cảnh tù túng, vì vậy mà sau khi tiếng pháo súng đã được cậu sắp đặt trước của lũ trẻ trong làng vang lên. Cậu nhanh chóng đưa nó sang tay người phụ nữ trang điểm lên một chiếc xe đậu cách đó không xa và thế bằng một cô dâu khác với trang phục giống y như nó, thật may mắn là tên Lực chỉ sai ở lại có một người mới khiến cho việc bỏ trốn của nó thành công. Nghĩ lại mọi việc cậu vẫn không ngừng lo lắng khi mà chỉ cần sai sót nhỏ thì tính mạng của nó và cậu đều sẽ khó mà được bảo toàn.

Gạt tấm màn che ở phía cửa vào nhà thuyền, cậu chưa thể vui mừng vì gặp lại nó mà đã gần như chết đứng khi người đàn ông đang dí súng vào đầu nó đứng ngay trước mắt cậu chính là tên Lực. Cậu sợ hãi không thể biết vì sao lại xảy ra chuyện như thế này được. Nó hoàn toàn im lặng nước mắt không ngừng rơi, cậu đau đớn hơn bao giờ hết mà mở lời cảm phần:

-Vì sao? Là ai? Là ai đã nói cho các người biết?

Hấn nở nụ cười man rợ mà mở lời với sự đùa cợt:

-Mày nghĩ có thể sống sót thoát khỏi tay chúng tao ư? Hợp đồng với cô ta coi như chấm dứt. Hai đứa mày chính thức thuộc về tao. Tao có trò chơi thú vị hơn dành cho mày và nó! Mày hãy xem tao sẽ làm gì để xử tội chúng mày với trò đùa nguy hiểm vừa rồi!

Cậu không thể suy nghĩ nhiều hơn khi thấy sự sợ hãi trên khuôn mặt của nó mà mong muốn lao tới gần nó hơn nhưng cảm thấy sau đầu nổi cơn đau khủng khiếp. Cậu nằm gục trên sàn và đau đớn nhìn người con gái mình yêu hoảng hốt hướng phía cậu van xin:

-Xin các người! Đừng hại cậu ấy! Hãy giết tôi đi ...! ..Tất cả là do tôi.

Nó thật sự rất sợ hãi, nó đã nghe theo mọi sự sắp đặt của cậu và tin tưởng mọi thứ sẽ có thể nhanh chóng được giải thoát. Nó ngồi chờ đợi cậu trên thuyền cùng với người phụ nữ trang điểm, bà đã không ngừng trấn an nó cho tới khi tiếng súng phát ra và nó có cảm giác mùi máu tanh xộc vào mũi. Một cảm giác sợ hãi tràn đầy tâm trí mà không ngừng mở lời! Nó cố gắng gọi người phụ nữ đó nhưng đáp lại là một tiếng cười ghê sợ và quen thuộc của tên Lực. Nó sợ hãi mà la hét nhưng ngay lúc đó liền bị hấn dí súng vào đầu và nói:

-Mày có muốn giống như cô ta không hả? Cảm ngay cho tao?

-Anh...đã làm gì cô ấy rồi? ...đồ độc ác!

-Mày nên nhớ tất cả chuyện này là do mày. Nhờ có mày mà cô ta đã được dạo một vòng trên biển trước khi làm mồi cho cá mập.

Nó hoàn toàn đau đớn mà không thể nói thành lời được nữa. Nỗi đau này là vì cái gì? Người phụ nữ đó thật sự rất hiền lành và tốt bụng, cô ấy đã quan tâm tới nó rất nhiều và không ngừng an ủi nó. Nó đã có một cảm nhận người phụ nữ đó thật sự rất quen thuộc, tình yêu thương bà dành cho nó thật sự có khi nó đã nghĩ bà chính là mẹ của nó. Nay cũng vì nó mà bà đã bị cướp đi sự sống. Nước mắt không ngừng rơi không phải vì sợ hãi mà là cảm phần.

Vừa thấy tiếng của Long và cách bọn chúng đối xử với cậu khiến nó không còn có thể giữ được bình tĩnh mà lao về phía tiếng cười man rợ với sự tức giận, mong muốn có thể sống chết với tên ác nhân đó bằng những sự cố gắng cuối cùng. Và một tiếng súng lần nữa vang lên xé tan bầu không khí tĩnh lặng. Nó không có cảm giác đau nữa, đôi mắt nó đã hoàn toàn khép lại. Nó thật sự không còn mong muốn được lưu lại tại nơi đây với bất cứ lý do nào hết khi những người mà nó yêu thương đều sẽ vì nó mà phải chịu đau khổ. Người mà nó nợ ân tình chính là nội! và người con trai ấy, cả Long nó sẽ xin nguyện đền đáp ân tình của họ nếu như còn có kiếp sau. Mọi thứ dần chìm vào trong tăm tối

khi chỉ còn là mùi máu tươi xộc vào trong tiềm thức, nó nghe thấy tiếng Long gào khóc trong đau đớn nhưng mọi thứ đã chỉ còn là những âm thanh mơ hồ ảo giác. Nó không muốn mở mắt nữa! Mãi mãi biến mất khỏi thế giới này có lẽ sẽ tốt hơn! Chết đi chắc cũng chính là sự giải thoát tốt nhất dành cho nó!

50. Chương 51: Vén Màn Từng Bí Mật!

Cuộc họp cổ đông một lần nữa được diễn ra nhưng nó không hề đơn giản như mọi lần khác nữa. Mọi người trong công ty đều truyền tai nhau một tin đồn về việc đảo chính và họ sắp có một người chủ tịch thay thế trong thời gian ngắn.

Nguyễn Hoàng Nam bước thật nhanh đến phía trước thang máy chuyên dụng. Thư ký Lâm không ngừng la lối mong muốn trả thù nỗi nhục mấy ngày trước giúp cho giám đốc trẻ của mình và cho chính anh ta. Mọi người đều hoàn toàn im lặng trước sự đối mặt của hai cổ đông đứng đầu trong công ty. Trước mắt họ là người phụ nữ đã đứng đầu tập đoàn Thành Phong suốt 10 năm qua với 40% cổ phần của công ty, và một người con trai quyền lực chỉ trong thời gian ngắn đã đưa về cho bản thân 46% cổ phần của công ty trước những con mắt kinh ngạc và ngưỡng mộ của mọi người. Nhưng mọi thứ cũng mới chỉ là những lời đồn đại, Lưu Hoàng Lan mặc trên mình một bộ vest công sở màu tuyền quý phái tôn lên vóc dáng quyến rũ chưa từng thay đổi của cô ta mặc dù đã ở độ tuổi ngoài tứ tuần. Khuôn mặt sắc lạnh nở nụ cười giao hữu dành cho Hoàng Nam và mở giọng trịnh trọng:

-Cậu thật biết tầm quan trọng của thời gian!

-Cũng là nhờ có những tiền bối đi trước như cô! Xin mời!

-Được! Mời!

Hai người cùng bước vào thang máy chuyên dụng lên phòng họp. Tổng giám đốc chưa hề xuất hiện từ lúc anh bước chân vào đây, thư ký Lâm thật rất mong muốn có thể trả thù hằn nhưng vẫn không có một cơ hội nào được nhận mà mang khuôn mặt thất vọng.

Cuộc họp đông đủ với tất cả cổ đông của tập đoàn trừ hần. Thư ký An đã một lần nữa khẳng định vị trí đứng đầu thuộc về anh, một điều chắc chắn có thể khẳng định vị trí của anh sẽ được thay thế cho cái ghế của chủ tịch. Cũng không thể ngờ Nguyễn Hoàng Nam có thể thuyết phục giám đốc xưởng may Kim Phương nhượng lại toàn bộ cổ phần trong tay họ cho anh. Chàng trai này luôn khiến cho mọi người không ngừng dùng ánh mắt nghi hoặc, nhưng lại cũng phải khẳng định phong thái và sự bản lĩnh hiện hữu khiến không ai dám coi thường. Thư ký An đang chuẩn bị đọc thông báo bãi nhiệm thì hai vị trí cổ đông khuyết danh nhanh chóng xuất hiện khiến mọi người chú ý. Trên khuôn mặt Lưu Hoàng Lan chưa từng tắt nụ cười, điều đó một lần nữa chứng tỏ cô ta có ưu thế. Và thật sự là như vậy khi 2 vị trí khuyết của cổ đông chính thức là của Lưu gia và phu nhân. Trong tay họ nắm giữ 7% cổ phần của công ty.

Lưu lão gia không ngần ngại ra mặt đứng trước vị trí trung tâm đọc bản tuyên bố nhượng lại 7% cổ phần cho Lưu Hoàng Lan chính là con gái của họ. Anh có hơi bất ngờ về điều này, điều đó hoàn toàn không có trong kế hoạch. Hiện tại Lưu chủ tịch đã giữ cho mình 47% cổ phần và khẳng định chắc chắn cái cách của anh có vẻ đã không còn khả thi.

Thư ký An nhanh chóng nở nụ cười một lần nữa thông báo với cổ đông về việc giữ nguyên những vị trí ban đầu tuy nhiên một giọng nói khiến anh ta nhanh chóng giữ yên lặng.

-Cuộc họp ồn ào như vậy cũng nên để mọi người cùng khẳng định lại ai mới xứng đáng là người đứng đầu nơi này chứ? Đã có đông đủ mọi người ở đây thì hãy cùng bỏ phiếu lại một lần nữa để bắt đầu nhiệm kỳ thứ 3.

Mọi người cùng hướng ánh mắt về phía hần vừa tới đang nở nụ cười rất kỳ lạ. Nhỏ Mai đứng phía sau hần hoàn toàn im lặng và chính thức trở thành cái bóng của hần sau ngày đó. Lưu Hoàng Lan chưa từng tắt nụ cười, sau khi nghe câu nói của con trai gật đầu nhẹ với thư ký An sau đó một lần nữa là thông báo chính

thức theo ý kiến của vị tổng giám đốc trẻ tuổi. Thư ký Lâm hoàn toàn im lặng khi ưu thế đã không còn nghiêng về phía của họ. Hoàng Nam vẫn luôn mang một phong thái bình tĩnh đón chờ kết quả bỏ phiếu qua 30 phút. Thời gian trôi qua đã hết, thư ký An nhận kết quả trên tay và nở nụ cười thoải mái, chuẩn bị đọc kết quả thì một lần nữa vị tổng giám đốc trẻ tuổi mở lời:

-Chờ chút! Tôi còn chưa bỏ phiếu!

Lưu Hoàng Lan có chút khó hiểu, tuy nhiên vẫn luôn là một nụ cười chiến thắng. Tổng giám đốc chính thức được quyết định với 20 điểm phiếu nên con trai của cô ta cũng chính là con át chủ bài. Một lần nữa có thể khẳng định vốn dĩ không cần thiết có cuộc bỏ phiếu này.

Thư ký An vui vẻ đón nhận lá phiếu của hắn và trực tiếp giao cho ban kiểm tra lại công minh một lần nữa sau đó là một lời thông báo đặc biệt do chính người đứng đầu kiểm phiếu thông báo:

-Chủ tịch Lưu Hoàng Lan với 93 điểm phiếu! Nguyễn Hoàng Nam 103 điểm phiếu! Chúng ta thật sự sẽ đón nhận tân chủ tịch của tập đoàn Thành Phong!

Thư ký An nhanh chóng tắt nụ cười, cự chủ tịch hoàn toàn im lặng nụ cười vẫn luôn hiện hữu. Lưu lao gia muốn nhanh chóng mở miệng nhưng con gái ông đã mở lời trước khiến ông liền dừng lại:

-Chúc mừng cậu Nguyễn Hoàng Nam!

Mọi cổ đông trong công ty đều không thể ngờ vào kết quả họ vừa được đón nhận! thật khó để nói mọi việc vừa diễn ra là sự thật.

Lưu Hoàng Lan cùng với Lưu gia nhanh chóng rời khỏi vẫn không quên nở nụ cười trên khoé môi. Đứng trước cửa thang máy, Lưu lão gia không thể bình tĩnh mà mong muốn mở lời:

-Con gái! Con...

-Được rồi! cha mẹ về trước. Bữa tối con sẽ qua gặp hai người. Con đã biết trước sẽ có việc như ngày hôm nay. Con sẽ nói cho hai người biết mọi việc.

Hai ông bà Lưu gia ôm nỗi lòng ngỡ vực trở về nhà. Lưu Hoàng Lan thì khác vẫn là một sự bình tĩnh và lạnh lùng trở về phòng chủ tịch và chờ đợi. Không tới 5 phút để hắn tự bước chân vào phòng của cô ta và mở miệng:

- Người không cần thiết phải rời đi quá sớm?

-Đây đều là chủ ý của con phải không?

Nhìn trực diện vào mắt của con trai và mở lời dứt khoát, cô ta mong muốn có thể nhận được một đáp án thoả đáng trong việc này:

-Con xin lỗi! Con không hiểu mẹ nói gì hết!

-Đừng có nói với ta việc phát động bỏ phiếu chỉ là một sự vô ý! Lá phiếu cuối cùng đó không hề ghi tên của ta!

-Không phải một tổng giám đốc nên công tâm sao? Chính người luôn dạy con phải như thế!

-Vì sao vậy? Vì sao lại phản bội ta? Con thật sự muốn phá huỷ mọi thứ ta dành cho con sao?

-Con không mong muốn lấy những thứ vốn không thuộc về mình!

-Là vì con bé đó sao? Nó đã chết rồi sao con còn mù quáng như vậy?

-Đúng! Cô ấy đã chết rồi và thật đáng tiếc chính người đã không cho cô ấy được sống. Và cũng thật đáng tiếc khi người đã luôn trả thù một người vô tội và hoàn toàn không có quan hệ gì hết.

-Ý con là sao?

-Đứa bé đó hoàn toàn đáng được sống và được yêu thương chỉ như vậy thôi. Con xin lỗi! Đối với cô ấy cho dù là ai đã ra tay con cũng nhất định không thể tha thứ!

-Con sẽ làm cái gì khi chỉ còn hai bàn tay trắng Đỗ Minh Thành? Con vừa mất mọi thứ trong tay kẻ thù con có biết không?

-Bất cứ ai yêu thương cô ấy đều không phải kẻ thù. Đây là đơn xin thôi việc của con. Xin người hãy chấp thuận!

Sau khi đặt đơn xin nghỉ việc phía trước mặt của mẹ mình. Hấn quay gót muốn rời đi nhanh chóng mặc cho người phụ nữ đã không còn có được sự bình tĩnh và hết lên:

-SẼ KHÔNG LÀ CÁI GÌ HẾT! NGƯỜI ÂN HẬN CHÍNH LÀ CON!

Cô ta đã không còn có thể bình tĩnh được khi mọi thứ đang gần như bị chiếm đoạt. Đứa trẻ này cũng khiến cho cô ta hết sức đau đầu. Mọi thứ đang đi lệch quỹ đạo và có lẽ trò chơi thật sự đã lấy đi của cô ta quá nhiều. “Đến cuối cùng thì Lưu Hoàng Lan này sẽ còn lại cái gì?”

Với suy nghĩ khiến cô ta nở nụ cười điên cuồng nhưng lại không vì nó muốn cười mà vì cô ta có cảm giác thất bại. Thất bại với chính người con này vì hấn quá giống mình: “ vậy được rồi ta sẽ tự lấy lại mọi thứ cho chính mình không bởi vì ai khác!”

Mai chờ hấn trước cửa thang máy, vừa nhìn thấy hấn tiến lại gần với khuôn mặt lạnh lùng liền mở lời nghi hoặc:

-Vì sao anh lại làm vậy Minh Thành?

-Có gì kỳ lạ ư? Không phải đã đến lúc sửa lỗi lầm rồi sao Phương Mai?

Mai nhìn hấn có cảm giác khó hiểu? hấn nói vậy là có ý gì? Nhỏ mở lời hoàn toàn không biết nên nói ra sao?

-Ý anh là sao? Ý anh là anh làm như vậy vì em sao?

-Thật là những lời nói dối hoàn hảo? Hãy nói cho tôi sự thật! Đây là cơ hội cuối cùng của cô! Hãy nghĩ lại mọi thứ! Trong chiều nay hãy gọi cho tôi và thú nhận tất cả! Tính mạng người đó nằm trong tay của cô!

Cửa thang máy đã mở, hấn bước vào thật bình tĩnh với khuôn mặt lạnh lùng. Nhỏ im lặng, mọi cảm xúc dường như biến đổi trên khuôn mặt đã tối thui! Không hề có ý định bước vào thang máy cho tới khi cánh cửa dần khép lại. Nhỏ vội vàng dùng tay cản lại vào tiến vào trong với giọng điệu thoải mái, mọi cảm xúc vừa rồi biến mất nhanh chóng:

-Bây giờ trời đang mưa! Tổng giám đốc anh muốn đi đâu?

-Đi gặp ba tôi!

-Không phải chủ tịch đã đi chuyến công tác 3 ngày sang Hàn Quốc sao?

-Tôi không nói sẽ gặp ông ấy ở đây!

-Vậy là anh sẽ qua đó gặp ông ấy! Có thể cho em đi cùng không?

-Có vẻ như cô không cần thiết phải hỏi tôi việc này! Không phải hai người khá quen thân sao?

-Anh đã...

-Đừng để tôi chờ quá lâu!

Cánh cửa thang máy đã mở tại lầu 1, hấn bước ra ngoài nhanh chóng khuất tầm mắt của nhỏ khi cô đã quên mất việc mình cũng cần thiết rời khỏi nơi đây. Đôi chân đã không còn có thể giữ được thăng bằng, Mai nhanh chóng bám lấy tay vịn trong thang máy với những cảm xúc khiến cô gần như ngạt thở. Thời gian ngọt ngào qua hấn đã mang lại cho cô là sao? Có phải hay chẳng là sự lợi dụng nhờ cô giúp đỡ lấy lòng của ông chủ nhà máy đó, nhưng sao tất cả lại là thành quả dành cho Hoàng Nam? Nhỏ đau đớn khi những câu nói của hấn đã khiến cô chẳng còn có thể tin tưởng cuối cùng vị trí của cô trong lòng hấn là sao? Cô chỉ là một con cờ ư? con cờ cho cái gia tộc đó! Thật nực cười. Lau nhẹ những giọt nước mắt, nhỏ bước ra ngoài công ty và đón một chiếc taxi gần nhất rời đi nhanh chóng khỏi cái nơi đáng sợ này.

Tại quán Town coffee!

Trong một phòng riêng, Phạm Duy Hiếu ngồi đối diện với hấn thật lâu vẫn không thể mở lời. Trong ánh mắt của ông hiện lên sự xúc động khác thường khiến hấn phải lên tiếng phá vỡ bầu không khí kỳ lạ:

- Tôi đã nghe Hoàng Nam nói về ông! Vậy là ông có thể liên lạc được với Duy Long?

-Thật sự rất giống!

Đón nhận một câu trả lời không liên quan của ông và lại nói thật nhỏ khiến hấn có đôi chút khó chịu mà mở lời thêm lần nữa!

-Ông có liên hệ được với cậu ta hay không?

Ông có chút giật mình mà trả lời nhanh chóng với hấn:

-Đã bị cắt đứt cách đây khoảng 1 ngày! Tôi quyết định sẽ đi một chuyến ngay tối nay. Nhưng Minh Thành ...cậu có muốn biết cha đẻ của cậu không!

Đôi mắt chuyển màu u tối, hấn mở giọng lạnh lùng:

-Không phải lúc này! Ông không cần thiết phải nói những chuyện không đúng lúc! Đã cắt liên lạc lâu như vậy sao ông không nói sớm hơn cho tôi? Hãy chuẩn bị đi tôi sẽ đi với ông. Là ở hòn đảo nào vậy?

-Không cần đâu! Có lẽ sẽ rất nguy hiểm hãy để tôi đến đó một mình!

-Ông không có quyền quyết định ở đây! Tên hòn đảo?

-Lý Sơn! Nhưng..

-Được! 17h chiều nay tại sân bay! Tôi sẽ cho người đón ông! Tôi đi trước.

Nói xong liền đứng dậy muốn rời khỏi nhưng ông Hiếu liền mở lời:

-Được! Cảm ơn cậu đã hết lòng với con bé! Xin đừng hận cha đẻ của cậu!

Ánh mắt sâu thẳm, hấn rời đi không hề trả lời lại người đàn ông. Cảm xúc đã biến đổi, vẫn luôn là một lớp mặt nạ thật dày, hấn đã có thể đoán biết được mọi thứ nhưng vẫn không thể chấp nhận người đàn ông đó có dính dáng đến cuộc đời mình. Hơn nữa ông ta chính là người cha đã luôn ở bên Phạm Duy Long, người con trai mù quáng đưa Nguyệt Nhi rời xa hấn trong thời gian qua khiến hấn gần như muốn phát điên lên. Nhưng hấn biết chỉ có hấn mới có thể cứu được nó và nhất định hấn sẽ đến bên nó sớm nhất chỉ tối nay thôi. Chỉ mong sẽ không là quá muộn!

Ngồi tại sân bay và cũng là để mong chờ một cuộc điện thoại từ nhỏ Mai. “Vậy là cô ta vẫn quyết định giữ im lặng!”.

Phạm Duy Hiếu đến cùng với thư ký của hấn mang theo hộ chiếu và hai vé máy bay hạng vip trên chuyến bay tới Quảng Ngãi vào 17h30. Không thể chờ đợi lâu hơn nữa khi có cảm giác bất an trong tâm trí, hấn nhanh chóng bước qua cửa quản lý để nhanh chóng lên máy bay. Điện thoại đã hoàn toàn cắt liên lạc cũng có nghĩa cơ hội cuối cùng đã không còn.

Không thể nở một nụ cười trong suốt chuyến bay với sự lo lắng, hấn bất an khi thời gian trôi qua từng phút. Một chuyến bay thẳng đã khiến hấn mất tới 2 tiếng đồng hồ và từ sân bay tới cảng để lấy tàu đến đảo Lý Sơn sẽ khiến cho hấn mất rất nhiều thời gian.

Một chút bình tĩnh cũng không còn, vừa ra khỏi sân bay hấn nhanh chóng rời đi với ông Hiếu để đến đảo Lý Sơn trong thời gian nhanh nhất. Và một điều có thể khẳng định mọi thứ đã không còn lại gì hết! Hấn đã tới quá muộn, ngôi nhà gỗ xinh xắn của Lưu Hoàng Lan mẹ hấn hoàn toàn trống trơn và không có bất cứ dấu hiệu nào của sự sống.

Hắn lo sợ tìm kiếm mọi dấu vết nhưng không hề có bất cứ thứ gì hết, nó sạch sẽ một cách đáng ngờ. Không có điều gì khả nghi khiến hắn không thể bình tĩnh mà la hét với người đàn ông:

-ÔNG LỪA TÔI SAO? NGÔI NHÀ NÀY ĐÂU THỂ NÀO CÔ ẤY ĐÃ TỪNG LƯU LẠI CHỨ? ÔNG ĐÃ ĐÁNH LỪA CHÚNG TÔI SAO?

Người đàn ông cũng không thể giữ được bình tĩnh mà mở lời:

-Có lẽ kế hoạch của họ đã thất bại! Cậu đừng lo tôi tin Nguyệt Nhi sẽ không sao? Nhưng tôi lo cho mẹ con bé hơn!

-Ý của ông là sao? Cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm gì ư? Kế hoạch của ông vốn là quá nhiều sơ hở! Ông vốn không quan tâm sống chết của cô ấy!

-Tôi không nói dối! Con bé nhất định sẽ không sao hết khi cha của cậu vẫn luôn tin tưởng nó là con của ông ta!

Ánh mắt đã trở lên nghi hoặc, hắn hoàn toàn có cảm giác không thể hiểu con người trước mặt này đã biết những gì. Nhưng hắn có thể khẳng định chắc chắn một điều:

-Sao ông biết được điều đó? Ông nhất định không phải là Phan Hữu Diệp! Phạm Duy Hiếu ông là ai?

Biết bản thân đã lỡ lời nhưng không thể có một lời giải thích chuẩn nhất, ông đành mở lời nhưng ngay lúc đó có một cuộc gọi khiến hắn rời chú ý khỏi ông nhanh chóng. Hắn vội vàng bắt máy và trả lời:

-Cô nói sao?

-...Cô chắc chắn chứ!

-...Được!

-.... Tôi tin cô một lần nữa! Đợi tôi về rồi nói tiếp!

Ánh mắt của hắn có chút thay đổi, ông có thể nhanh chóng nhận ra điều đó mà mở lời:

-Là ai gọi vậy?

-Ông không cần biết! Khi trở về hãy nói ra sự thật. Có nhiều người đang mong chờ những điều ông biết. Ông đã trốn chạy quá lâu rồi. Đứa bé bị cháo dối 17 năm về trước chính là Phạm Duy Long đúng không?

Một ánh mắt ngạc nhiên hướng về phía hắn, Phạm Duy Hiếu không thể ngờ rằng người con trai này lại có thể biết nhiều tới như vậy. Những điều hắn biết chắc chắn không thua kém gì ông ta. Vẫn là một sự im lặng và ngạc nhiên, hắn không hề mong muốn đón nhận câu trả lời của ông ta mà mở lời một lần nữa:

-Hãy nghỉ sớm đi! Sáng mai chúng ta sẽ quay trở lại Hà Nội. Tôi nghĩ Nguyệt Nhi và con trai ông không xa chúng ta đâu! Quan hệ của ông với Nguyệt Nhi và ba tôi là gì chứ?

Đặt câu hỏi cuối cùng nhưng cũng không hề lưu lại mà bước vào một căn phòng, bỏ lại Duy Hiếu với những suy nghĩ phức tạp trong đầu óc. Ông vốn không thể biết bản thân cần phải đối mặt với chuyện này ra sao? Bao năm qua ông đã luôn như con rùa rút cổ và bỏ rơi những người thương yêu ông. Ông đã khiến cho sự báo thù reo rất trong đầu óc của những đứa trẻ xứng đáng có cuộc sống nhẹ nhàng! Ông phải làm sao để có thể ngảnh đầu lại?

Một căn phòng yên tĩnh với cách bài trí nhã nhặn, hắn nằm trên một chiếc giường đã được xếp lại gọn gàng. Chìm đắm trong những nỗi lo khiến bản thân có cảm giác ngạt thở, hắn có cảm nhận người con gái hắn yêu thương đã từng nằm trên chính chiếc giường này. Một mùi hương thật nhẹ của sự quen thuộc cùng tiếng sóng biển nhẹ nhàng xô vào vách đá khiến hắn có cảm giác nhớ thương không thể nào yên giấc. Thật sự nhớ! Rất nhớ! “Nguyệt Nhi! Làm sao để tìm em? Anh đã không thể nào bảo vệ cho em! Em đã sợ lắm có phải không?”

Căn nhà gỗ cùng với hai phòng im lìm được sở hữu bởi hai người có những tâm tư khác nhau cũng đều không có được một giấc ngủ trọn vẹn. Phạm Duy Hiếu ông chỉ đang suy nghĩ phải đối mặt với

mọi chuyện ra sao khi Nguyễn Hoàng Nam sẽ sốc tới mức nào vì đã từng kề dao vào cổ của ông? Thời gian qua ông xuất hiện như một kẻ giết người bỏ trốn trong khi người đó xứng đáng được đón nhận sự báo ân của chính ông. Hai con người cùng đắm chìm trong thế giới suy tư của chính mình mà thức trọn cho tới sáng để rời khỏi đảo nhanh chóng lên chuyến bay trở lại Hà Nội trong không khí nặng nề.

51. Chương 52: Những Sự Thật Đáng Sợ Nhất!

Tân chủ tịch của tập đoàn Thành Phong chính thức được công bố trên tất cả các báo đài tại Hà thành gây không ít sự chú ý.

Nguyễn Hoàng Nam đứng trước cánh cửa với tấm biển đề tên “Phòng chủ tịch”. Một nữ nhân viên với lớp phấn trang điểm thật đậm mở lời kèm theo nụ cười rạng rỡ dành cho anh và nói:

-Đây chính là phòng của chủ tịch! Căn phòng đã được sắp lại gọn gàng theo ý của thư ký Lâm. Xin mời chủ tịch xem đã hài lòng chưa ạ!

Mang khuôn mặt lạnh lùng, anh không hề chú ý tới những thứ đó. Lập tức vào vấn đề chính:

-Được rồi! Cô cho tôi biết ai trong công ty nắm giữ các thông tin về tài chính và gọi người ấy 20 phút nữa có mặt tại đây cho tôi!

-Dạ là giám đốc Minh Khang ạ! Tôi sẽ lập tức đi gọi cho ngài ấy qua đây ạ!

-Được rồi cô đi đi!

Nữ nhân viên rời đi nhanh chóng sau khi nở nụ cười quyến rũ dành cho anh nhưng đáp lại vẫn luôn là khuôn mặt vô cảm lạnh lẽo khiến cô ta mang khuôn mặt bí xị.

Tự mình bước vào một văn phòng xa lạ vốn chưa từng thuộc về mình anh có cảm giác hơi muốn cười khi anh Lâm đã sắp xếp nó một cách thân quen như chính văn phòng của anh tại công ty Nam Việt. Mỗi thù của cha anh đang dần dần có thể đòi lại toàn bộ, nhưng có lẽ mục đích cuối cùng là không phải điều đó khi trong lòng anh chưa từng có cảm giác thoải mái. Cũng là bởi vì điều anh thật sự mong muốn chính là có thể cứu được người con gái ấy.

Thả mình ngồi xuống vị trí của chủ tịch, anh xem qua những thông tin về các hoạt động cơ bản của tập đoàn Thành Phong với những con số không hề nhỏ và tầm ảnh hưởng của nó trong thời gian qua. Quả nhiên nhưng con số trong mơ như thế này thực sự đã khiến anh có cảm giác bản thân quá nhỏ bé rồi.

Không tới quá thời gian cho phép thì có tiếng gõ cửa, anh ngồi nghiêm túc lên tiếng trả lời hướng phía ngoài:

-Xin mời vào!

Cánh cửa mở ra là một người đàn ông có tuổi với cái đầu hói trọc và thân hình mập mạp. Bước những bước nặng nề ngồi xuống ghế đối diện và mở lời khá nghiêm túc:

-Chủ tịch mới thật biết quan tâm công việc? Cậu gọi tôi có việc gì không chủ tịch?

-Tôi muốn biết một số việc! Tập đoàn chúng ta trong những năm qua có hoạt động đầu tư nào vượt chỉ tiêu cho phép hay không?

-Không phải những con số đã được báo cáo đầy đủ trong tập hồ sơ trước mặt cậu rồi sao? Cậu đâu cần thiết phải mất công hỏi tôi nhiều vậy chứ?

- Cũng đúng! Các con số này tuy không hề nhỏ nhưng có vẻ chưa rõ ràng. Các hạng mục đầu tư vào ngân hàng Nông nghiệp có những tính toán chưa chính xác. Giám đốc Minh Khang ông hiểu ý tôi nói chứ?

Ánh mắt ông ta có chút thay đổi tuy nhiên nhanh chóng giấu đi và mở lời đùa cợt:

-Không có cái gì là chưa rõ ràng! Mọi thứ tôi đã hết sức cẩn thận tổng hợp. Có lẽ cậu cũng nên biết việc tập đoàn này được thành lập chính là nhờ có sự can thiệp của ngân hàng nông nghiệp. Đừng bới móc những thứ có thể khiến vị trí của cậu lung lay chỉ tịch trẻ ạ!

Lời đe dọa của ông ta không phải là anh không hiểu, tuy nhiên mục đích anh ngồi tại nơi này hay cái ghế chủ tịch vốn không hề quan trọng. Dùng ngón trỏ đặt tại vị trí một con số 1 nghìn tỷ đồng anh mở lời với ánh nhìn kiên quyết dành cho giám đốc Minh Khang:

-Với mức lãi 9,5% thì con số này tính toán đã sai đi một nửa mức thu về, vốn đã thu chưa từng đầy đủ. Giám đốc Minh Khang tôi muốn ngày mai anh dừng tới công ty nữa.

Người đàn ông mang khuôn mặt tối thui mà mở lời uất ức và tức tối:

-TÂN CHỦ TỊCH! TÔI ĐÃ NGỒI CÁI CHỨC VỤ NÀY TỪ KHI CẬU CÒN LÀ MỘT ĐỨA VẮT MŨI CHƯA SẠCH. CẬU LẤY LÝ DO GÌ ĐỂ ĐUỔI TÔI? TÔI KHÔNG LÀM SAI GÌ HẾT!

Nở một nụ cười đầm đìa, anh trả lời người đàn ông hết sức bình tĩnh nhưng mang phần rắn đe:

-Được! Ông không có lỗi sao? Vậy thất thoát của công ty hay những con số này có lẽ đều nên lấy lại từ chính túi riêng của ông để bảo vệ cái chức vụ hiện tại.

-Cậu đừng có ngậm máu phun người số tiền này vốn đâu có dành cho tôi. Tôi khuyên cậu hãy cho qua mọi thứ đừng có vừa nhận chức đã hách dịch rồi sẽ gánh hoạ vào thân.

-Được! có lẽ sẽ dính dáng đến pháp luật. Giám đốc Minh Khang số tiền này đủ để ông ngồi nhà giam cho tới cuối đời đấy.

Vừa nhắc đến từ pháp luật, ông ta đã liền nở nụ cười mỉa mai mà nói giọng đắc ý và khiêu khích:

-Tôi không sợ cái lời đe dọa này của cậu nên nếu muốn hãy cứ ra toà đi. Chủ tịch tốt nhất cậu nên biết điều một chút. Tôi xin phép.

Một khuôn mặt được vẽ lên với những đường cong hiện rõ sự đùa cợt, ông ta hoàn toàn không có một chút sợ hãi trước lời đe dọa của anh mà rời đi luôn sau những từ ngữ cuối cùng. Anh cũng không lấy làm lạ trước sự bình tĩnh của ông ta cũng là bởi vì thật sự các thế lực phía sau ông ta là không thể xem nhẹ. Đó cũng chính là lý do vì sao cái chết của ba anh đã nhanh chóng bị tròn vùi khi chủ toạ ra quyết định bằng chứng đã hoàn toàn bị thiêu rụi và tất cả chỉ tại vì nổ bình gas. Tiền còn có thể quyết định cả vận mệnh của một con người! Thật nực cười!

Một lần nữa tiếng gõ cửa vang lên, anh không cảm thấy lạ lẫm mà nhanh chóng mở lời chào đón vì biết đó chắc chắn là luật sư Võ Ngọc Mỹ Uyên. Đây là một luật sư với tỷ lệ thắng kiện lên tới 95% trong năm qua với sự thông minh và khả năng lý luận sắc sảo. Anh có hơi cảm thấy bất ngờ vì đó là một cô gái có khuôn mặt rất trẻ con có lẽ chỉ ngoài 20. Chưa thể tin tưởng mà mở lời chào hỏi anh nói:

-Xin chào cô! Cô là...?

Sau khi diện kiến anh thì cô gái khoác trên mình bộ vest nghiêm túc đã không còn có bình tĩnh mà lỗi mất một nhịp. Nhận thấy bản thân đã bị què vọt vàng trả lời nhanh chóng sau khi đẩy nhanh gọng kính sát lại gần hơn lấy sự nghiêm túc:

-Ah vâng! Tôi là Võ Ngọc Mỹ Uyên . Luật sư riêng! Tôi muốn gặp chủ tịch Nguyễn Hoàng Nam.

-Vâng! Là tôi đây! Không phải cô còn quá trẻ để làm luật sư tiếng tăm sao?

-Cũng chưa thể nào giống như anh đã có thể đứng đầu một tập đoàn lớn như thế này đâu! Ý anh là Anh không tin năng lực của tôi!

-Chưa thể tin! Cô dám tới đây có lẽ đã nghiên cứu được không ít những thông tin quan trọng.

-Tất nhiên rồi!

Cô gái nhỏ nhắn mở lời với sự tự tin tuyệt đối và pha chút trẻ con khiến anh có đôi chút muốn cười. Không hiểu sao cô gái trẻ con này có thể là luật sư giỏi được chứ? Thầy cãi vốn cũng không có mềm yếu như thế này. Thấy anh không nói lại có vẻ đang muốn cười cô khiến luật sư trẻ có đôi chút giận dữ mà mở lời cõ

gắng mang vẻ mặt nghiêm túc, thực ra người con trai này thật sự rất đẹp đã khiến cô có chút lổ nhịp từ lúc rô đây tới giờ:

-Những thông tin anh cung cấp cho tôi, tôi đã nắm bắt được cơ bản. Vụ này tỷ lệ thắng kiện là không cao nhưng không phải là không thể.

-Cô hãy nói rõ một chút.

-Được! Bằng chứng về số liệu có thể chấp nhận nhưng nhân chứng nếu không hợp tác hoặc những con số này đều có thể là do sự tính toán chưa chuẩn xác do nhân viên công ty anh. Tức là nếu họ không nhận chưa thu đủ số tiền hoặc tính toán do sai sót nhưng đã thu đủ thì đều không thể thắng kiện.

-Vậy tỷ lệ thắng mà cô nói không khác nào là 0%, đúng là thư ký Lâm đùa tôi sao?

Cô luật sư nhỏ cũng không hề tức giận mà nở nụ cười đắc ý tiếp tục mở lời:

-Anh hãy nghe tôi nói cho hết đã! Những con số này chắc chắn sẽ được ghi chép tại cả 2 phía bên A và bên B vì vậy anh chỉ cần lấy được bản tổng hợp từ phía ngân hàng Nông nghiệp.

-Ý cô nói là 2 bản ghi chép khác nhau sẽ có thể khẳng định rõ ràng mọi lời khai đều không chính xác.

-Đúng! Anh thông minh đó chủ tịch!

-Đương nhiên rồi!

Nói xong anh bỗng nở nụ cười khiến cho cô gái luật sư nhỏ không thể rời mắt mà trái tim đã mất một nhịp và đứng hình. Chợt nhận ra sự kỳ lạ anh liền lấy lại khuôn mặt lạnh lùng, không ngờ trong thời gian ngắn nói chuyện với cô nhóc này lại khiến anh có thể nở nụ cười. Tuy nhiên nghĩ ra một điều mấu chốt khiến anh nhanh chóng mở miệng:

-Cô nghĩ người ta sẽ tự giao ra cái cô cần sao? Thật đúng là mơ mộng thái quá rồi.

-Anh nên cười nhiều một chút chủ tịch ạ!

Tự cốc đầu mình vì câu nói không liên quan, Mỹ Uyên nhanh chóng giơ lên một số giấy tờ mà cô đã thu thập được trong mấy hôm mà nói với anh:

-Không phải là mơ mộng đâu! Tôi đã có nó trong tay rồi. Anh chỉ cần trả giá thôi.

Đặt bản hợp đồng trước mặt anh và nở nụ cười đắc ý, Mỹ Uyên cũng thả mình ngồi xuống ghế đối diện và nâng tách trà nên uống một ngụm nhưng thật không ngờ nó quá nóng khiến khuôn mặt cô đỏ ửng tai vẫn không dám phun ra khi đối diện là Hoàng Nam. Tay chân không ngừng lóng ngóng khi cảm giác nước sôi trên đầu lưỡi. Không thể nào chịu được với cô gái này, anh đưa nhẹ ánh mắt chỉ hướng WC bên mạn phải, Mỹ Uyên nhanh chóng lao như bay vào nhà vệ sinh khuôn mặt vẫn đỏ ửng không biết vì nóng hay vì xấu hổ.

Xem qua bản hợp đồng với những con số biết nói, anh thầm khâm phục cô gái này về sự nhanh nhẹn và thông minh nhưng khi nhìn con số phải trả anh gần như ngã ngựa. Đúng là một luật sư giỏi nhưng thật sự không giỏi trả giá. Nhưng chắc đã đến bước này thì mọi cái giá đã không còn quan trọng.

Quá tập trung mà không biết Mỹ Uyên đã trở lại, cô gái nhỏ bé phải lên tiếng để thu hút sự chú ý của anh cũng là để tỏ ra đắc ý với thành quả của mình:

-È hèm...! Có phải là thấy tôi giỏi quá không?

Nhìn về phía cô gái với khuôn mặt nhỏ nhắn, vẫn vương nước mắt và chiếc mũi đỏ khiến anh có đôi chút muốn cười. Nhưng lại cũng thấy cô gái này thật đáng yêu. Tuy nhiên lại cố gắng lấy lại những suy nghĩ quan trọng hơn và mở lời:

-Không phải cô nói còn phải có nhân chứng nữa sao? Dù đây là bằng chứng vẫn chưa đủ thuyết phục.

-Chủ tịch ah! Rốt cuộc tại sao anh lại có thể ngồi tại vị trí này vậy? Anh nghĩ sao khi mà bản ghi chép này tôi ra giá như vậy? Tất nhiên người đó sẽ làm nhân chứng. Cho anh biết một thông tin quan trọng.

-Cô nói đi!

-Tình hình kinh tế của ngân hàng nông nghiệp không mấy khả quan. Trong thời gian qua họ đã không ít lần cắt giảm nhân lực khi các hợp đồng đầu tư đều không hiệu quả. Vụ kiện này anh có thắng cũng chưa chắc đã dành lại được số tiền mà họ phải hoàn trả đâu. Anh không phải là muốn khiến ngân hàng đó phá sản chứ?

-Đó thật sự là điều tôi muốn! Luật sư tôi muốn cô nhanh chóng đưa vụ án này ra toà. Có thông tin gì về chủ toạ Lý Thuận Linh không? Có thể đảm bảo ông ta sẽ không được tham gia vụ kiện này chứ?

-Anh hãy yên tâm, vốn dĩ bản thân ông ta đang vướng phải các việc liên quan tới tham ô nên có lẽ sẽ không thể nào ra mặt trong thời gian tới.

-Được! Tôi tin cô. Hãy làm đi.

-Vậy được thôi tuy nhiên tôi muốn bàn bạc với anh về tiền công thù lao của tôi trong vụ này.

-Không phải đã trả cho cô đủ để cô trả cái bằng chứng này sao? Đúng là giá trên trời rồi đấy luật sư.

-Anh không nói đạo lý sao? Tiền này tôi đâu có được dùng cho tôi. Anh đừng có vô lý như thế không tôi tuyệt đối không làm. Hơn nữa anh phải thuê người bảo vệ tôi nữa đó.

-Đúng là không phải trẻ con như tôi nghĩ! Tôi sẽ nói thư ký Lâm bàn bạc với cô.

... CẠCH...

Tiếng va chạm ở cửa khiến hai người dừng hẳn cuộc nói chuyện. Vẫn khuôn mặt nghiêm túc, anh lên tiếng:

-Ai ở ngoài mau vào đi nếu không máy quay an ninh sẽ tìm ra chỉ trong mấy phút.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, giám đốc Minh Khang đứng đó có vẻ mặt rất sợ hãi và thất thần. Anh ngạc nhiên mà mở lời tức giận:

-Ông làm cái trò gì vậy giám đốc Minh Khang? Việc ông vừa làm đủ để khiến ông rời khỏi nơi này mãi mãi đấy.

Người đàn ông mặt biến sắc mở lời sợ hãi và ấp úng nhưng không liên quan gì hết:

-Hai người vừa nói... những chuyện đó... là sự thật sao?

Anh nở nụ cười mỉa mai và nói giọng trêu đùa khiến ông ta càng được phen bị dọa cho sợ chết:

-Không lẽ lại là trò đùa. Tôi biết ông tin tưởng chủ toạ Lý Thuận Linh sẽ giúp cho ông và ngân hàng nông nghiệp thoát tội nhưng nó chỉ là những năm về trước. Bây giờ đây nhất định có thể khiến ông phải ngồi tù.

Người đàn ông tái mặt, ngã khụy chân xuống mở giọng khẩn khoản cầu xin:

-Chủ tịch Hoàng Nam! Tôi cầu xin cậu hãy nghe tôi nói. Chỉ cần cậu tha cho tôi thì tôi sẽ nói hết mọi việc.

-Để xem mức độ thành khẩn của ông như thế nào. Ông hãy nói hết mọi thứ ra đi.

-Vâng! Những lời chủ tịch nói đều đúng hết. Bởi vì tôi cũng bị đe dọa hơn nữa chủ tịch tập đoàn này trước kia lại cũng chính là phu nhân của ông Đỗ Vũ Phong, đứng đầu ngân hàng nông nghiệp. Những thất thoát vừa rồi đều là dành toàn bộ vào ngân hàng mà không lấy lại. Số tiền đó lại mang danh nghĩa hoạt động từ thiện, thực ra đều là mồ hôi và công sức của các nhân viên trong công ty. Là bởi vì tôi đã bị ẹp buộc, mong cậu đừng bắt tôi phải ngồi nhà giam. Gia đình tôi đều sống nhờ tôi.

Anh nở nụ cười hài lòng dành cho người đàn ông và nói giọng nghiêm túc:

-Được rồi! Ông đã biết điều tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của ông. Ông hãy trở về làm việc đi đừng có làm mấy cái trò như lúc trước nữa.

-Vâng! Cảm ơn chủ tịch! Tôi lập tức trở về làm việc. Nếu cần nhân chứng trước toà tôi cũng xin sẵn sàng ạ.

-Được rồi.

Sau khi người đàn ông rời khỏi, anh thật sự có thể cảm thấy bản thân đã hoàn thành mọi việc. Đưa ánh mắt về phía cô gái và mở lời:

-Quả nhiên là diễn xuất hoàn hảo! Cô đã ghi âm lại mọi thứ rồi chứ?

Mỹ Uyên nở nụ cười đắc ý và giơ lên chiếc máy ghi âm vừa mới được sử dụng một cách hiệu quả nhất cùng lúc lên tiếng:

-Của anh đây! Nguyễn Như Ngọc này tất nhiên nói là làm được. Sinh viên sân khấu điện ảnh không phải là hư danh! Cũng phải cảm ơn danh tiếng của cô Mỹ Uyên đã giúp tôi rất nhiều. Anh muốn làm gì với đoạn ghi âm này vậy? Anh thật sự muốn ra tòa sao? Vụ này sẽ rất lớn đó chủ tịch Hoàng Nam.

-Không cần thiết! Như thế này là đủ rồi. Tôi sẽ nói thư ký Lâm chuyển khoản qua cho cô. Bây giờ cô có thể đi được rồi.

-Anh không thể mời tôi bữa cơm coi như cảm ơn tôi được sao? Tôi vừa bị bỏng cũng vì giúp anh đó!

-Được tôi sẽ nói thư ký Lâm ăn cùng với cô.

-Thôi khỏi đi! Anh đúng là khô khan! Tạm biệt.

Như Ngọc rời đi với khuôn mặt tức tối nhưng ai đó thì khác có cảm giác muốn cười nhưng lại vì những chuyện gần đây khiến anh vẫn chưa thể nở một nụ cười thật thoải mái và tự nhiên. Cầm máy ghi âm trên tay anh có phân vân không biết liệu nó đã đủ để đổi lại người con gái ấy? Cũng đã đến lúc chân tướng mọi việc được phơi bày rồi.

Thật khó khăn để mở mắt khi cảm giác đau thật nhiều ở cả vai khiến người phụ nữ không ngừng nhíu mày. Mắt gần năm phút để có thể nhận biết không gian xung quanh với những màu sắc toát lên sự ưu nhã, nó không giống một căn phòng trong bệnh viện. Cố gắng đưa mắt nhìn xung quanh cho tới khi nhìn ra một hình bóng không quá lạ lẫm. Đó là của một người đàn ông khiến cho người phụ nữ có chút sợ hãi mà không thể mở lời. Người đàn ông vẫn không ngừng áp khuôn mặt mình lên bàn tay của bà cho tới khi nhận ra ngón tay cử động mà đưa ánh mắt trực diện nhìn người phụ nữ. Hai ánh mắt giao nhau hoàn toàn im lặng khiến thời gian như ngừng trôi.

Vẫn luôn là như vậy! Đôi mắt màu cà phê tuyệt đẹp của người con gái đã cướp mất trái tim ông đang ở tại đây. Cô ấy chưa chết chưa từng cách xa ông nhưng khiến cho ông còn sống mà như đã chết. Tình yêu đã chuyển sang sự tức giận khiến Đỗ Vũ Phong không còn có thể bình tĩnh mà mở lời trách móc:

-Phan Kim Huyền! Sao em lại lừa dối anh? Em vì sao lại phải già vờ chết chứ? Em đã khiến cho trái tim của anh tan nát bao năm qua. Vì sao vậy? Vì sao lại phản bội anh? Rõ ràng anh đã chứng kiến việc đưa người em vào trong quan tài! Anh không hiểu!

Ông vừa nói vừa bám chặt vào hai vai của bà khiến cho vết thương chưa lành sẹo liền nổi lên cơn đau nhức. Lấy lại ý chí nhanh chóng ông Phong lo lắng mà ôm nhẹ lấy người phụ nữ mình yêu vào lòng trấn an:

-Được rồi! Anh không trách em đâu! Miễn sao em còn sống như vậy là quá tuyệt rồi. Bây giờ sẽ là cuộc sống chỉ có hai chúng ta, không một ai có thể chia cách chúng ta nữa Huyền à.

Cố gắng gỡ nhẹ cánh tay của ông ta ra khỏi người mình, người phụ nữ mở lời thật khó khăn:

-Tôi không phải Phan Kim Huyền! Người vợ thật sự của anh đã chết rồi. Có một sự thật anh đã không biết Đỗ Vũ Phong. Phan Kim Huyền còn có một chị em song sinh tên là Phan Kim Hương và đó là tôi. Và hơn nữa....

Ông Phong tức giận mà áp chặt hai tai nói trong sự phẫn nộ:

-Thôi em đừng nói nữa anh không tin. Em chính là vợ của anh. Em đừng nghĩ bịa đặt một câu chuyện như vậy sẽ khiến cho anh tin tưởng. Anh tuyệt đối không tin em nữa, em đã lừa dối anh quá nhiều rồi.

Một cảm giác đau nhói trong lòng, người phụ nữ như nhớ ra những sự việc trước khi bà có mặt tại nơi đây mà mở lời nhanh chóng:

-Được rồi! Không sao hết. Tôi là ai không quan trọng. Vậy còn Nguyệt Nhi? Con bé đâu rồi và cả Duy Long nữa? Anh có cứu được hai đứa không?

-HA...HA...HA..

Ông Phong nở nụ cười man rợ như chính việc ông đã không còn có thể kiểm soát được bản thân mà lớn tiếng đùa cợt nhưng trong ánh mắt lại hiện rõ sự đau khổ:

-Cứu ư? Thật nực cười. Em quá tàn nhẫn với anh rồi. Anh đã yêu thương nó, đã tin tưởng em và sao chứ? Nó chỉ là một đứa con hoang. Thật uổng công anh đã luôn chăm sóc cho một đứa con ngoài giá thú. Nó sống như vậy là quá đủ rồi. Em yên tâm anh đã có kế hoạch cho cả hai đứa nó. Nó sẽ ra đi mà không phải chịu cô độc.

-KHÔNG ĐƯỢC...

Từng câu nói của ông như nhát dao đâm thẳng vào thần trí của bà khiến cho những giọt nước mắt đã không còn có thể tự chủ tuôn rơi. Bà lo sợ! Lại một lần nữa cái hình hài này có thể khiến cho bà phải mang nợ đứa con gái bé bỏng của mình mạng sống. Trước những giọt nước mắt đau lòng của người mình yêu khiến cho ông càng không thể kiểm soát mà với lấy điện thoại gọi ra lệnh một lần nữa nói từng chữ rõ ràng trước mặt của bà:

-Kết liễu hai đứa nó....

Câu nói chưa hoàn thành khi bà liều mạng giật lấy chiếc điện thoại mà hét lên với ông trong những hơi thở cạn kiệt:

-KHÔNG ĐƯỢC! ĐỔ VŨ PHONG! PHẠM DUY LONG NÓ LÀ CON RUỘT CỦA ANH! ANH KHÔNG THỂ GIẾT CẢ CHÍNH CON TRAI CỦA MÌNH!

Người đàn ông hoàn toàn hoá đá khi những từ ngữ vừa rồi dần đi sâu vào tiềm thức để ông có thể sâu chuỗi mọi việc. Nhưng tuyệt đối sao lại có thể như thế? Không thể nào!

52. Chương 53: Đại Kết Cục. (1)

Một khuôn mặt giãn ra thật thoải mái nhưng lại là một cái xác vô hồn, kể từ ngày hôm ấy nó chưa từng tỉnh lại. Cậu và nó đã được đưa đến một nơi nào đó mà cậu không hề hay biết, chỉ có một cảm nhận là nơi đó rất heo hút và giống như là đáy vực thẳm. Cậu không sợ hãi chỉ vì những thứ bên ngoài đó, cái cậu sợ nhất chính là nó chưa từng có dấu hiệu sẽ khôi phục. Nó đã phải chịu một vết thương do tên Lực chĩa súng bắn chỉ cách trái tim của nó 1cm, tuy nhiên đã không còn gì nguy hiểm nữa, cậu cũng không hiểu vì sao chúng đã ra tay với nó nhưng cũng lại ra sức cứu nó. Phải hay chăng bọn chúng còn muốn tra tấn nó và bắt nó phải chịu cuộc sống khốn cùng này? Nhưng từ đó nó lại không bao giờ mở mắt ra nữa, cậu thật không biết lý do là vì sao? Thật sự là có phải hay chăng từ sâu trong ý trí của nó đã không còn muốn thức dậy nữa.

Đã cả tuần trôi qua trong những hy vọng mong manh, người con gái cậu yêu vẫn nằm đó với khuôn mặt thật đẹp. Những tên hung hãn và nhất là tên Lực, kẻ thù không đội trời chung với cậu vẫn không ngừng kiểm soát cậu và nó. Lần này bọn chúng tách biệt cậu hoàn toàn với mọi thứ bên ngoài, đây thật sự là một căn nhà hoang tàn và đổ nát. Cậu chỉ sợ cái không khí ảm mốc này sẽ khiến cho vết thương của nó bị nhiễm trùng vì vậy bản thân cậu vẫn hết sức cẩn thận, chăm sóc nó từng chút một và giữ ấm cho nó. Cậu không ngừng tự đổ lỗi cho bản thân vì đã tin tưởng vào một người đáng sợ như vậy.

Ôm nó trong vòng tay với những hơi ấm của bản thân, cậu không ngừng thì thầm vào tai nó mong muốn những từ ngữ này có thể đi sâu vào tiềm thức đã chết đi của nó:

-Nguyệt Nhi à! Sao em vẫn còn ương bướng mà không chịu tỉnh lại chứ? Không phải em muốn bảo vệ anh sao? Em không tỉnh dậy ai đó muốn bắt nạt anh nữa sẽ ra sao? Nội của em vẫn đang chờ mong em về thăm nội đó. Em hãy mau tỉnh lại để chúng ta cùng về chăm sóc cho nội nha! Cô bé ngang ngạnh! Anh sẽ không

bắt em phải chấp nhận tình yêu của anh nữa. Chỉ cần em luôn sống và có thể mỉm cười mỗi khi nhìn về phía anh như vậy đã là quá đủ.

Vừa nói tới những từ ngữ cuối cùng thì giọt nước mắt của cậu cũng đã lăn rơi xuống gò má của nó. Vẫn luôn là như vậy, nó dường như không còn có ý thức rằng bản thân mình còn sống. Nó thật sự đã có một cảm nhận bản thân chết đi và ý thức về thực tại đã hoàn toàn tan biến.

Và mọi việc tưởng chừng không thể đau buồn hơn như thế khi trong buổi sáng chủ nhật với những âm thanh của rừng cây khô khóc, bọn chúng hung hăng lao vào và chĩa thẳng súng vào đầu cậu nói ra sự lựa chọn với nụ cười man rợ của tên Lực:

-Cái ngày tao mong chờ cuối cùng cũng tới, bây giờ chính tay tao sẽ kết liễu hai chúng mày! Bây giờ mày muốn chết trước hay để nó chết trước?

-Vì sao? Cuối cùng là mấy người làm cho ai? Ai đã sai khiến mấy người làm ra những chuyện đáng sợ như vậy? Các người không sợ có báo ứng sao?

-Ha..Ha...Ha.. Chúng tao đã quen với việc lừa nhảm này rồi! Tao cũng chỉ là không muốn chúng mày phải chịu khổ nữa thôi. Chết đi!

-Vậy hãy để tôi chết đi nhưng hãy tha cho cô ấy! Cô ấy vô tội, cầu xin các người.

-Ha..Ha.. tao tưởng mày công tử ngạo mạn lắm mà. Cũng phải cầu xin sao? Tao thật muốn mày xem tao giết chết nó và làm nhục nó như thế nào!

-ÔNG MUỐN LÀM CÁI GÌ? ĐỪNG MONG LÀM GÌ KHI TÔI CÒN VẪN CÒN MỘT HƠI THỞ.

Mặc cho những lời nói đe dọa và sự phẫn nộ của cậu, hắn vẫn luôn nở nụ cười xảo quyệt và tiến đến gần phía nó và cậu. Không có ý định dừng lại, hắn quét ánh mắt kinh tởm lướt qua từng đường nét trên người nó, bọn đàn em phía sau không ngừng vỗ tay tán thưởng khiến cậu càng cảm phần mà ôm nó thật chặt để bảo vệ cho cô gái nhỏ bé của cậu với những hy vọng mong manh.

-ÔNG KHÔNG ĐƯỢC LÀM CÀN! ÔNG LÀM VIỆC CHO LƯU HOÀNG LAN, CÔ TA NHẤT ĐỊNH KHÔNG ĐỒNG Ý VIỆC NÀY. ÔNG KHÔNG ĐƯỢC ĐẾN ĐÂY NỮA. ÔNG CÓ NGHE TÔI NÓI KHÔNG?

-Ha ha... cô ta là quá khứ rồi. Nếu mày chấp nhận cho tao vui vẻ cùng với con nhỏ đó thì tao sẽ xem xét có nên cho mày con đường sống hay không.

Cậu còn chưa kịp phản ứng, hắn đã ngoắc tay phía sau ra hiệu cho bọn đàn em. Hai tên trong số chúng tiến đến và giữ chặt tay cậu ngoặt về phía sau. Tên Lực tự đắc ngồi xuống bên cạnh nó nở nụ cười đáng kinh tởm và thô bỉ, đưa bàn tay thô ráp chạm nhẹ lên gò má trắng trẻo của nó mà vuốt ve. Nở nụ cười thoả mãn trước ánh mắt căm phẫn của cậu, hắn không hề dừng lại mà đưa nhẹ cánh tay cho tới khi chạm tới nút thắt ở phía trước ngực nó. Cậu gần như điên cuồng hung hãn hất hai tên kia với những sức lực của lòng hận thù, lao thẳng về phía tên Lực. Nhưng tất nhiên là gã chỉ là muốn trêu đùa với cậu mà thôi, với sự yếu đuối của cậu thật sự muốn đánh bại một đại ka giang hồ như y đâu có dễ dàng. Quá nhanh chóng để có thể tóm chặt những sợi tóc của cậu và cố định ánh mắt của cậu về phía cơ thể của nó, hai tên kia cũng nhanh chóng đạp cậu áp mặt xuống đất ngay phía trước mặt của nó vẫn nằm im bất động. Mục đích khôn ngoan của chúng chính là để bắt buộc cậu phải chứng kiến mọi thứ tên Lực ngay sau đây sẽ làm với nó.

Cậu hận! Hận vì bản thân là nam nhi nhưng không thể cứu người con gái cậu yêu nhất trong tay lũ khốn này. Vì sao? Vì sao một cô gái đáng ra phải được yêu thương lại rơi vào hoàn cảnh éo le như vậy chứ?

Và tên Lực quả nhiên chưa từng có ý định buông tha cho nó, một lần nữa gờ lên bàn tay thô kệch hướng tới người nó nhưng một tên đàn em trong số chúng nhanh chóng lao vào và thì thầm vào tai của y chuyện gì đó khiến y có vẻ như khá là giận dữ vì bị mất hứng. Đẩy Long vào góc tường, hắn rút con dao găm đất ở cạp quần, cầm lấy bàn tay của cậu và chĩa vào ngón cái hững hờ những giọt máu không ngừng chảy vào một cái ống nhỏ, với thời tiết rét buốt đã khiến cậu đau đớn nhưng vẫn quyết không nói một lời.

Tên Lực tuy có vẻ đã mất hứng nhưng lại vẫn nở nụ cười ghê tởm với cậu và nói với giọng đùa cợt:

-Hôm nay may mắn lắm đây, sẽ nhanh thôi hai đứa chúng may sẽ hạnh phúc ở dưới tuổi vàng.

Nói xong cùng kéo nhau ra ngoài bỏ mặc lại cậu và nó. Vết thương trên da thịt cùng với thời tiết khiến cho mọi giác quan gần như lạnh cứng, nhưng cậu đâu có quan tâm đến điều đó. Nhanh chóng tiến lại gần nó hơn với những phần uất ở trong lòng mà ôm thật chặt người con gái cậu yêu thương. Cậu thật sự rất sợ, sợ khi cậu chết đi cũng không thể nào bảo vệ được nó. Cậu phải làm sao? Làm sao mới có thể thoát khỏi cái nhà ngục đáng sợ này?

“Nguyệt Nhi em mau tỉnh lại! Nhưng nếu như tỉnh lại anh mong em sẽ ở trong vòng tay của một người có thể bảo vệ được cho em! Anh xin lỗi em! Yêu em!”

Nói lại quãng thời gian trở lại Hà Nội khi rời hòn đảo Lý Sơn. Phạm Duy Hiếu và Đỗ Minh Thành chia nhau ra hành động. Một người cần nhanh chóng tỉnh ngộ đó chính là công việc dành cho Phạm Hiếu.

Bước vào quán coffee sang trọng trong nội thành Hà Nội, một bàn đã được đặt từ trước và một người phụ nữ quý phái cùng nét đẹp sắc sảo bao nhiêu năm chưa từng thay đổi. Thả mình ngồi xuống ghế đối diện với cô ta và mở giọng lịch sự:

-Xin chào phu nhân! Tôi xin lỗi đã tới trễ?

Người phụ nữ có đôi chút ngạc nhiên với người đàn ông lạ trước mặt mà mở lời nhanh chóng:

-Xin hỏi ông là?

-Tôi là thư ký của ông Tiến Quang, hôm nay ông ấy không thể đến được vì chút việc trong gia đình. Phu nhân có thể bàn bạc trực tiếp với tôi.

-Được! Có lẽ ông ta cũng đã nói qua mục đích của cuộc hẹn này rồi chứ?

-Vì ông ấy có 5% cổ phần của công ty và phu nhân muốn cùng với ông ta hắt cẳng chủ tịch trẻ tuổi Nguyễn Hoàng Nam? Tôi nói đúng chứ?

-Vậy ông ấy có suy nghĩ như thế nào?

-Ông ấy muốn hỏi về những cái mà ông ấy sẽ được là gì?

-Công ty của chúng ta đang làm ăn rất tốt nếu có thể nhanh chóng lấy lại được vị trí tôi nhất định sẽ xem xét về những lợi lộc mà chúng ta có được. Tôi xin đảm bảo?

Người đàn ông nở nụ cười khó hiểu nhưng mở lời rất dứt khoát khiến cho Lưu Hoàng Lan gần như chết lặng:

-Làm ăn tốt ư? Đừng nói với tôi khoản tiền mang danh nghĩa từ thiện đó đã được đến đúng địa chỉ. Tập đoàn này luôn có tiếng sự ra mặt của ngân hàng nông nghiệp và Lưu gia, tuy nhiên hai vị phía Lưu gia đã nghỉ hưu được 2 năm nay. Tôi biết những khoản cơ bản đều đã được dành để củng cố địa vị và sự phồn thịnh của ngân hàng Nông nghiệp. Chúng tôi giúp cô trở về vị trí đó không khác nào để cống hiến toàn bộ cho tài sản riêng của gia đình cô, tập đoàn Thành Phong vốn đã trở thành cái vỏ rỗng rồi.

-Ông có bằng chứng gì mà nói hàm hồ như vậy chứ? Thật nực cười. Ngân hàng Nông nghiệp luôn có tiếng về sự phát triển bền vững và những con số được tính toán với nhà nước mỗi năm đều rõ ràng. Tập đoàn Thành Phong cũng như vậy. Nếu ông không hợp tác cũng đừng có nói nhảm.

-Được! Vậy thì cô cứ giữ cái mộng của cô đi. Cô nghĩ giám đốc Minh Khang sẽ có thể yên tâm giữ bí mật cho cô khi mà số tiền đó đủ tống ông ta vào ngục ư.

Người phụ nữ tức giận hất cốc nước phía trước vào mặt người đàn ông đối diện, và định đứng dậy quay gót cho tới khi nghe từng lời rõ ràng trong đoạn ghi âm của giám đốc Minh Khang. Ánh mắt đã bị thay đổi, mở lời không còn trơn tru:

-Ông! Rốt cục các người đã làm cái gì để khiến ông ta làm như vậy? Ông muốn gì?

- Chỉ một điều thôi! Tôi muốn Đỗ Nguyệt Nhi!

Ánh mắt đã không còn giữ bình tĩnh người phụ nữ tức giận nói rõ ràng rít qua kẽ răng khi đứa con gái đáng chết đó lại được nhắc đến ngay trong lúc này:

-Nó...đã chết rồi. Đúng có nghĩ là cái đứa con gái đó có thể khiến tôi phải bận lòng thêm lần nào nữa ông có hiểu không?

-Con bé chưa chết! Chắc cô cũng nghĩ Nguyễn Việt đã chết và Phan Hữu Diệp chạy tội bỏ trốn sao? Lưu Hoàng Lan!

Từng câu nói rõ ràng rành mạch của người đàn ông với ánh mắt quyết liệt trực diện dành cho cô ta. Lưu Hoàng Lan sợ hãi, ánh mắt dao động khi từng cái tên được nhắc ra trong những ký ức quá đỗi rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua.

*** Vào cái đêm 17 năm về trước, Lưu Hoàng Lan đã tới nhà của thư ký Nguyễn Việt với những lời đe dọa.

Thư ký Việt đã rất tức giận nói với cô ta bằng những từ ngữ khó chịu:

-Lưu Hoàng Lan, Cô cũng biết tôi và Phan Kim Huyền không có quan hệ gì hết vì sao còn hãm hại tôi và cô ấy? Cô không nên ép buộc tình cảm không thuộc về mình chỉ vì sự ích kỷ của cô.

-Tôi biết anh có tình cảm với cô ta, những bức ảnh không phải là tôi làm giả! Vì sao không chịu hợp tác với tôi. Những bức ảnh này chứng tỏ điều anh mong muốn và anh yên tâm nếu anh chịu chấp nhận cùng tôi diễn vở kịch thì tôi sẽ không phụ bạc anh với vợ con của anh nếu không đứa con trai nhỏ bé của anh sẽ phải chịu tổn thương đó thư ký Việt.

-Cô đúng là đồ thâm độc mau cút khỏi nhà tôi. Những bức ảnh đó hãy mau trả lại cho tôi.

-Anh nên nhớ những thứ Lưu Hoàng Lan này muốn thì nhất định phải có đứa con trai của anh nó thật dễ thương. Tôi cũng muốn có nó.

-Cô...

Người đàn ông tức giận mà lao đến bóp cổ cô ta với sự giận giữ không thể kìm nén. Lưu Hoàng Lan lúc này mới thật sự sợ hãi và trong lúc giằng co, cô ta đã nắm lấy được chiếc dao gọt hoa quả trên bàn đâm vào mạn sườn của người đàn ông khiến ông ta hoàn toàn bất động. Ngay lúc đó Phan Hữu Diệp đến và chứng kiến mọi thứ. Cô ta đã không còn nhớ gì hết khi vẫn sợ hãi ngồi trong đống máu sau khi Phan Hữu Diệp khoác cho cô ta một chiếc áo và đưa rời khỏi đó.

Sau ngày hôm đó thì những ngọn lửa cũng đã thiêu rụi mọi thứ và Phan Hữu Diệp thì mất tích còn thư ký Nguyễn Việt đã chết. Cô ta vẫn luôn lừa dối bản thân và cố gắng quên đi mọi thứ. Những giấc mộng vẫn trực đánh vào trong suy nghĩ của cô ta mỗi đêm.

***Một cảm giác sợ hãi khi phải nhớ lại những ký ức đáng sợ, đưa ánh mắt nhìn người đàn ông đối diện và có một cảm giác quen thuộc. Lưu Hoàng Lan rất sợ hãi khi mà cái cảm giác khó thở bủa vây. Cái cảm giác cổ bị bóp chặt và ánh mắt oán hận nhìn cô ta như muốn giết chết. Cố gắng nói lại từng chữ trong hơi thở khó nhọc:

-Ông...thư ký...! Sao... sao...có thể? Không...! Không... thể nàođây là sự thật.

-Đúng tôi cũng là thư ký. Nhưng là thư ký của Đỗ Vũ Phong 17 năm về trước. Lưu Hoàng Lan! Đây chính là sự thật. Người đã chết vì cô hôm ấy chính là Phan Hữu Diệp. Cậu ta đã chết vì yêu cô và cũng muốn giữ bí mật cuối cùng cho cô. Đứa bé cô có tôi biết chính là đứa con của cậu ta. Và những kế hoạch này tất cả chính là do người mà cô gọi là chồng làm ra. Cô đã bị lợi dụng rồi Lưu Hoàng Lan.

Từng câu nói xiết chặt lấy trái tim với những nhịp đập yếu ớt khiến cô ta như chết lặng mà không thể tin vào những sự thật vừa được đón nhận. Bước từng bước trong mơ hồ và mở giọng đau đớn:

-Không...không thể nào...lừa dối...lừa đảo...

Người đàn ông cũng đứng dậy nói những từ ngữ rõ ràng dành cho người phụ nữ đã luôn mù quáng tin vào những sự thật sai lầm:

-Hãy gọi cho tôi nếu cô muốn biết toàn bộ sự thật.

Phạm Duy Hiếu đứng dậy muốn rời đi, Lưu Hoàng Lan không thể đứng vững mà ngã khụy với những giọt nước mắt không ngừng rơi khiến cho cô ta khóc nức. “Cái cảm giác này là sao? Lợi dụng. Sự trêu đùa? Cái chết! Lưu Hoàng Lan này thật sự là con ngốc hay sao?”

Mở đôi mắt mơ hồ màu hổ phách, hắn cảm thấy phía sau đầu đau nhức. Cố gắng nhớ lại mọi thứ đã diễn ra, sau khi nhận được cuộc điện thoại của nhỏ Mai hẹn gặp hắn tại nhà nghỉ Hương Sen tại chính căn phòng của nó. Hắn đã nghe được giọng nói của nó rất nhỏ trên điện thoại, không thể giữ được bình tĩnh mà lao nhanh đến không một chút ngờ vực.

Hắn chạy xe thật nhanh đến trước cửa phòng của nó đã từng ở, cánh cửa không khoá. Từ từ tiến vào và một cảm giác đau nhói phía sau gáy, sau đó thì hắn không còn nhớ gì hết.

Suy nghĩ tới đây thì phía sau cảm nhận cơn đau vẫn còn, muốn đưa tay lên thì nhận ra toàn thân đã bị chói chặt. Hắn muốn cự nhưng mọi thứ đều vô ích, bản thân được nằm nguyên trên giường nhưng căn phòng thì trống rỗng. Muốn mở miệng thì giọng nói phía sau lên tiếng không ai khác chính là nhỏ Mai:

-Anh muốn trốn sao? Vô tác dụng thôi.

Cố gắng quay người lại nhìn về phía nhỏ, hắn không thể hiểu người con gái kia vì sao lại có thể làm ra việc này.

- Nguyệt Nhi đâu? Tôi đã nghe giọng của cô ấy khi cô nói chuyện với tôi qua điện thoại. Đoàn Phương Mai? Cô vì sao lại phải làm như thế này chứ?

- Ha...Ha... anh hỏi tôi vì sao ư? Thật nực cười. Không phải vì anh sao? Chỉ vì tôi yêu anh, hết lòng vì anh và rồi sao chứ? Anh coi tôi chỉ là một quân cờ trong tay anh thôi sao?

-Tôi không hề có ý như vậy? cô ấy đâu rồi? Xin cô cho tôi gặp cô ấy! Không phải hai người chính là bạn thân hay sao?

-Ý của anh là anh muốn nói tới cái thứ này?

Vừa nói nhỏ vừa giơ lên chiếc điện thoại đang phát đoạn video nó cười và nói chuyện cùng với nhỏ. Hắn hoàn toàn bất động, đoạn video cùng với giọng nói của nó đã lừa được hắn. Người con gái trước mặt này thật sự không đơn giản như hắn nghĩ. Ánh mắt thất vọng của hắn khiến cho nhỏ càng cảm thấy căm giận, nhưng rất nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với khuôn mặt của hắn và nói với giọng kìm nén:

-Anh thật sự chưa từng để ý đến tôi, vậy vì sao? Vì sao lại cho tôi hy vọng rồi dập tắt nó? Vì sao anh lại nghĩ tôi thông đồng với ba của anh để hại Nguyệt Nhi chứ? Nó là chị em tốt của tôi anh vì sao nghi ngờ tôi?

-Tôi không tin! Những hành động của cô thật sự gần như hoàn hảo nhưng không phải là không có sơ hở. Chính chiếc điện thoại cô nói bị rơi đã tố cáo mọi thứ về cô rồi.

Ánh mắt của nhỏ có chút thay đổi tuy nhiên nhanh chóng lấy lại giọng điệu, nhỏ mở lời nhanh chóng nhưng kiên quyết:

-Anh nói vậy là sao? Cái điện thoại đó chứng tỏ tình cảm của tôi dành cho anh từ ngày đầu tiên. Vì sao anh lại nói như vậy chứ?

-Cô nghĩ các thao tác đơn giản của cô có thể xoá bỏ mọi dấu vết sao? Công nghệ khôi phục dữ liệu đã chứng tỏ mọi thứ. Vào đúng cái ngày mà Nhi bị bắt cóc có cuộc gọi từ số máy của cô và hơn nữa còn có một đoạn tin nhắn cô đã nói chuyện với người đó tôi đều đã biết. Việc ngân hàng của bố cô bị đe dọa phá sản cùng với người mẹ bị ung thư phổi vô cùng nguy kịch khiến cô phải làm những việc như vậy. Tôi nói không sai phải không?

Thật sự không thể ngờ biện cho những lý luận của hắn khiến nhỏ nói trong tiếng khóc ảm ức:

-Đúng! Tôi đã sai nhưng là bởi vì mẹ anh đã khiến tôi phải làm như thế. Hơn nữa tôi đã thật sự rất đau lòng về cái chết của Nhi. Tôi thật sự nghĩ cái xác đó là nó, mẹ của anh đã hứa với tôi nó sẽ có hạnh phúc cùng với Duy Long và tôi có thể ở bên cạnh anh. Tôi thật sự là vì yêu anh?

-Phương Mai! Tôi không nghĩ đó là tình yêu. Và cô tuyệt đối không chỉ làm cho mẹ của tôi. Cô biết Nhi ở đâu? Đúng không? Nếu cô còn cứng đầu thì thật sự cô ấy sẽ chết. Cô không đau lòng hay sao? Người bạn thân luôn bảo vệ và quan tâm cô trong hoàn cảnh như vậy thì cô có thể hạnh phúc sao? Phạm Phương Mai! Cô...

Nhỏ có cảm giác đầu đau nhức mà áp chặt hai tai và hét lên trong tuyệt vọng:

-KHÔNG! ĐỪNG NÓI NỮA! SAO AI CŨNG NÓI TÔI SAI? CHỈ CÓ NÓ THÌ CÓ QUYỀN HẠNH PHÚC SAO? KHÔNG....

Nhỏ hoàn toàn hoảng loạn mà không thể nhìn trực diện vào đôi mắt của hấn. Hấn cũng không thể kéo dài thời gian trong hoàn cảnh này, mong muốn cử động để cởi bỏ lớp dây trói chặt nhưng vô vọng. Ngay lúc đó một đám người lao vào và giữ chặt cánh tay của nhỏ vẫn đang trong suy nghĩ hỗn độn điên cuồng. Một số người khác nhanh chóng cởi trói cho hấn, Tú Hân từ từ bước vào khiến cho nhỏ không thể bình tĩnh mà hỏi với giọng run run:

-Các người làm cái gì vậy? Trịnh Tú Hân! Cô...

Tú Hân hướng ánh mắt tới hấn nói với giọng vui vẻ:

-Anh nợ tôi một mạng nhé.

Và sau đó thì nói với nhỏ giọng điệu mỉa mai:

-Cô bất ngờ sao? Cái ngày chiếc điện thoại cô cố tình hãm hại đổ lỗi cho tôi chính là cái bẫy do tôi tạo ra và quả nhiên là cô đã sập bẫy. Cô có nhận ra chiếc điện thoại này không?

Tú Hân vừa nói và cũng cùng lúc giơ lên chiếc điện thoại quen thuộc, nhỏ không quá khó khăn để nhận ra đó chính là chiếc điện thoại của Nguyệt Nhi. Khuôn mặt của Mai đã hoàn toàn trắng bệch khi đoạn ghi âm cuộc gọi của nó đã được phát ra cuộc nói chuyện của tên Lực và nó trong cái ngày mà nó bị mất tích cùng lúc là giọng nói của nhỏ.

Đã đủ để chứng tỏ mọi thứ, Tú Hân lên tiếng để tiếp tục xâu chuỗi các sự việc:

-Ngày hôm ấy tôi đã đi theo dõi Nguyệt Nhi nhưng thật sự đã không theo kịp chị ta. Lúc đó tôi lại thấy chị rời khỏi cánh rừng và trong khi đó lại nhận được thông tin chị gọi tới cho Minh Thành là chị mới trở về. Tôi đã nghi ngờ và liên tục theo dõi chị trong thời gian qua. Ngoài cuộc gặp mặt bí mật với Mẹ của Đỗ Minh Thành, tôi biết gần đây chị cũng đã gặp mặt cha của anh ta nữa. Chị chính là đồng phạm, chị đã hãm hại Đỗ Nguyệt Nhi...

-IM ĐI! IM HẾT ĐI!

Nhỏ thật sự không còn có thể bình tĩnh mà la hét với sự tuyệt vọng như muốn chết đi.

Hấn ra hiệu cho Tú Hân cùng những người đó rời khỏi căn phòng này để hấn có thể bình tĩnh nói chuyện với nhỏ trong những hy vọng mong manh.

Tú Hân có đôi chút lo lắng nhưng thấy ánh mắt cương quyết của hấn nên cũng cùng với những người vệ sĩ rời ra bên ngoài.

Nhỏ đau đớn với khuôn mặt đã đầm nước mắt ngồi sụp xuống cùng những suy nghĩ rối ren và hỗn loạn.

Hấn từ từ bước tới gần hơn và mở lời thật bình tĩnh mong muốn có thể lôi người con gái này ra khỏi đáy bùn sâu, nhẹ nhàng nắm lấy đôi vai nhỏ và đỡ cô đứng lên:

-Phạm Phương Mai! Bây giờ vẫn còn kịp. Tôi biết cô vẫn luôn xem trọng người bạn đó chỉ là do cô đã bị khống chế. Tôi tin cô, hãy nói ra hết mọi thứ. Có như vậy mọi tội lỗi mới có thể xoá bỏ.

Nhỏ nói với hấn trong tiếng nấc đứt quãng cùng với sự ân hận từ sâu trong lòng:

-Không kịp... nữa đâu! Tất cả... là lỗi của tôi chỉ vì tôi đã mơ tưởng hão huyền. Tôi đã gặp ba anh với hy vọng ba anh sẽ cứu giúp nó ra khỏi tay mẹ anh. Tôi đã nói ông ta biết chỗ ở của nó. Nhưng bây giờ thì mọi thông tin về nó tôi đều không biết. Tôi thật sự không biết. Tôi xin lỗi!...Tôi xin lỗi.

Hắn cố gắng trấn an nhỏ bằng sự bình tĩnh còn sót lại khi trong lòng hoàn toàn lo lắng và bất an:

-Được rồi! không sao hết. Cô hãy ở lại đây, tôi cần phải lập tức đi tìm cô ấy.

Sau khi giao nhỏ lại cho Tú Hân, hắn nhanh chóng lao ra ngoài lấy chiếc xe đã đợi chủ nhân từ lâu và phóng như bay ngay khi kết thúc cuộc điện thoại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-ao>